

A movie poster with a dark, moody atmosphere. In the center, a man is seen from behind, wearing a black leather jacket and a dark cap. He is looking towards the right. In the upper left, a German bomber plane with a swastika on its side is flying. In the upper right, the Eiffel Tower is visible against a cloudy sky. The text 'THRILLER' is at the top, 'DAVID GILMA' is in large red letters across the middle, and 'ZBOR DE NOAPTE' is in large white letters at the bottom.

THRILLER

DAVID GILMA

ZBOR DE
NOAPTE



THRILLER

DAVID GILMAN

ZBOR DE
NOAPTE
SPRE PARIS


black spot

DAVID GILMAN

ZBOR DE
NOAPTE
SPRE PARIS

T H R I L L E R

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE INES SIMIONESCU

Lebăda Neagră
Iași, 2023



Author: David Gilman

Original title: Night Flight to Paris

First published in the UK in 2018 by Head of Zeus Ltd.

Copyright © David Gilman, 2018

The moral right of David Gilman to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved by Snow Goose Productions throughout the world.

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-70-1

ISBN PDF: 978-606-9623-71-8

ISBN print: 978-606-9623-69-5

Credit foto copertă: © Audio und werbung/Shutterstock.com

© Ysbrand Cosijn/Shutterstock.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată

exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără

permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

3

David Gilman este un scenarist și romancier englez care a devenit scriitor cu normă întreagă în 1986. A profesat în diverse zone ale lumii ca șofer, lucrător forestier, pompier, fotograf, manager de marketing și soldat într-un regiment de parașutiști. Vasta sa experiență de viață se reflectă și în volumele sale. Printre distincțiile literare primite amintim Premiul Polar Jeunesse (2008), fiind nominalizat pentru Manchester Book Award și Spellbinding Award (2008), Medalia Carnegie și ales pentru lista de lecturi recomandate pentru băieți de către guvernul Regatului Unit. De asemenea, a fost pe lista scurtă pentru premiul Isinglass Teen Read Award 2010-2011 din New Hampshire, SUA.

Cărți publicate: The Devil's Breath (2007), Ice Claw (2008), Blood Sun (2009), The Blooding (2013), Monkey and Me (2014), Defiant Unto Death (2015), Gate of the Dead (2016), The Last Horseman (2016), Viper's Blood (2017), Scourge of Wolves (2018), Cross of Fire (2020), The Englishman (2020), Shadow of the Hawk (2021), Betrayal (2022), Resurrection (2023).

În 2021, Editura Lebăda Neagră a publicat thrillerul Englezul.

4

Pentru Suzy

5

1

Paris

Februarie 1943

Întunericul se mișca. Cerul nopții, negru, încărcat de amenințări și de o burniță care nu se mai oprea, se învălătucea în sine, în timp ce svastica uriașă se unduia de parcă ar fi fost o filmare în reluare. O autoritate letargică

ce domnea peste străzile pietruite și tăcute de jos. Vântul în rafale arunca perdele de ploaie ușoară, care se năpusteau peste ecoul pașilor grăbiți. Un șuierat disperat de teamă în orele în care circulația era interzisă.

În camera cufundată în beznă de la etajul al treilea din cinci al unei clădiri fără ascensor, o perdea tremură. Prin geamul subțire, o femeie în vârstă se uită în jos la strada întunecată din cel de-al optsprezecelea arondisment.

Siluate vagi treceau grăbit. Peste drum, alți locatari îndrăzniseră să dea la o parte perdeaua sau un oblon, stingând luminile din casă, de teamă să nu fie văzuți, nedorind să fie atrași în ceea ce se întâmpla cu fugarii disperați de dedesubt. Cea care mișcase perdeaua zări doi bărbați și două femei fugind ca să-și salveze viața. Cea mai în vârstă dintre femei apucă brațul celei mai tinere în timp ce se împiedică pe pavajul ud, fiind cât pe ce să cadă. În fața lor, unul dintre bărbați, poate la vreo patruzeci de ani, alerga de la o ușă la alta, disperat să poată intra și să scape de cel care îl urmărea. În timp ce bătea cu pumnul în ușă, cel de-al doilea bărbat făcea la fel la următoarea.

Toate ușile erau zăvorâte și nimeni dintre cei care se făcuseră mici de frică

în camerele slab luminate nu era atât de prost încât să-i lase pe acei necunoscuți să intre, în ciuda strigătelor lor de ajutor. Sunetul bocancilor cu blacheuri, care se apropiau cu repeziciune, îi spuseră bătrânei din spatele perdelei că bărbații și femeile acelea erau în pericol de moarte. Șase soldați germani o porniseră și ei în aceeași direcție, vreo doi alunecând pe strada udă. Dar apoi se auzi un ordin: soldații se opriră și își ridicară puștile.

Bătrâna lăsă perdeaua să cadă la loc și se retrase în cameră. Nu era nevoie să

fie martoră la ce avea să se întâmple în continuare. Se așeză în scaunul jerpelit și își trase șalul pe ea, aplecându-și capul și acoperindu-și urechile 6

cu degetele noduroase. Îngrozită de pocnetele distrugătoare ale focurilor de armă.

Bucură-te, Marie, cea plină de har...

*

În ciuda ploii reci, Alain Ory era lac de sudoare. Teama și disperarea îl făceau să bată întruna la fiecare ușă în timp ce fugeau în josul străzii.

Implora; striga după ajutor. Nu primea niciun răspuns. Soldații își făcuseră apariția la orizont, ca niște fantome în ploaia care bătea în rafale. O voce le strigă celor care alergau să se oprească. Alain se întoarse către femei, care începuseră să șovăie. Suzanne Colbert își scosese pantofii din picioare pentru a putea fugi fără să facă zgomot și astfel să nu riște să alunece. O

dorise dintotdeauna. Era apropiată de vârsta lui; o femeie curajoasă și frumoasă. Acum se ghemuia împreună cu fiica ei în pragul unei uși. În acest moment disperat, simți un val de tristețe care amenința să-l copleșească.

Urma să le abandoneze.

Nu auzi ordinul de a trage al ofițerului german. Se auziră focurile de armă.

Suzanne și fiica ei se țineau strâns în brațe una pe cealaltă. Alain se aruncă de-a curmezișul peste ele, mirosind aroma de mosc a părului fiicei ei și izul puternic înțepător de urină, în timp ce frica îngrozitoare îi golea vezica.

Gloanțele sfâșiară trupul tovarășului lor în timp ce alerga. Tânărul făcu în tăcere o piruetă, cu mâinile duse la spate, întorcându-se aproape grațios pe vârfuri. Iluzia fu spulberată de carnea sfâșiată și de pârâitul oribil al oaselor când căzu cu fața în jos pe pavajul din piatră cubică. Sângele începu să se scurgă de sub trupul său.

Alain le trase pe cele două femei din pragul ușii. Auzi alunecarea mecanică a puștilor când li se ridică piedica, apoi le lipi de zid, în timp ce o nouă rafală

răpăi. Gloanțele smulseră fragmente de piatră din partea de sus a locului unde stăteau ghemuite. Un glonț ricoșat lovi piciorul lui Suzanne. Își înăbuși un urlet de durere și merse șchiopătând în spatele celorlalți, în timp ce Ory coti pe o alee, grăbind-o pe tânăra care era cu el. Se lipi de zid, îndrăzni să

privească în jur și apoi păși înapoi în stradă ca s-o tragă pe Suzanne după ei.

Soldații fugeau și nu urmau să tragă din nou până când unul sau mai mulți dintre ei nu-și vedeau țintele, după care aveau să se oprească și să ochească.

7

Un picior era răsucit sub Suzanne; sângele îi inundase mâna care apăsa rana.

Privirea ei agonizantă îi spunea totul. Nu avea să reușească.

— Plecați! a spus ea gâfâind.

Nu avea cum s-o ajute. Ea își împinse cartea de identitate în rigolă. El se răsuci și fugi înapoi pe alee.

— Salveaz-o! țipă fata înspăimântată.

El o luă de mâini și încercă s-o tragă și mai adânc în întuneric.

— Nu. O părăsim!

Fata începu să plângă.

— Nu pot. E mama mea! strigă și se smulse de lângă el.

— Dumnezeu, proastă mai ești. Danielle, haide odată!

Ea scutură din cap și încercă să fugă pe lângă el înapoi în stradă. El o ținu apăsat cu umerii de zid, însă ea îl dădu la o parte cu violență, spaima ei fiind mai puternică decât forța lui. Pentru o fracțiune de secundă îi luă în mâini fața disperată.

— Nu te pot ajuta. Baftă!

El se întoarce și dispăru în neant, în timp ce ea se răsuci pe călcâie și se îndreptă clătinându-se spre mama sa.

— Danielle! Nu. Pentru numele lui Dumnezeu! o imploră Suzanne, ridicând o mână ca s-o oprească.

Imediat după aceea, Danielle îngenunche lângă mama ei rănită, apoi farurile mașinilor începură să inunde strada, iar soldații o traseră de acolo, în urletele sale. Anvelopele opriră derapând, ușile se deschiseră, iar ea fu trântită ca un maldăr pe bancheta din spate a uneia dintre mașini. Aceasta dădu imediat înapoi și se întoarce din drum. Farurile din față ale celei de-a doua mașini, parcată pe una din marginile străzii, aruncau degete lungi de lumină peste femeia rănită, iar soldații, stând în picioare, cu puștile de-acum atârdate, fumau în timp ce ofițerul lor discuta cu unul dintre oamenii din mașină. Soldații împinseră cu vârful bocancilor trupul neînsuflețit al bărbatului, în timp ce restul stăteau aplecați deasupra lui Suzanne. Ea își ridică o mână pentru a-și feri ochii de lumină și văzu chipul fiicei sale lipit de geamul din spate al unei mașini care se îndepărta în viteză. Un ofițer german rosti ceva pe un ton aspru, iar doi dintre oamenii lui se aplecară și o înșfăcă de mâini; apoi o târâră pe piatra cubică până la mașina care aștepta. Suzanne începu să urle de durere în timp ce suprafața neregulată a pavajului îi zgâria piciorul rănit. Durerea o făcu să vomite. Soldații blestemară, iar unul dintre ei o lovi cu pumnul în ceafă. Amețită, adulmecă

moliciunea caldă a scaunelor din piele ale mașinii și fu inundată de imagini 8

fugitive, amintiri ale unor zile mai bune de altădată. Un iubit care devenise soțul ei; o canapea din piele și emoția primei lor întâlniri sexuale. Iubire și căldură. Toate acestea dispăruseră de mult. Acum nu mai rămăsese decât frigul amenințător.

2

Standartenführer Heinrich Stolz din Serviciul de Securitate al SS-ului își parcă mașina în afara curții Prefecturii de Poliție, în fața Hôtel Dieu, primul spital din Paris, construit în Evul Mediu. Destinația lui Stolz nu oferea o asemenea înlesnire. Uniforma sa, croită la comandă, era decorată cu Crucea de Cavalier, Crucea de Fier și medaliile Infanteriei de Asalt printre alte galoane din campaniile sale. Servise în Infanteria SS și își câștigase o reputație pentru hotărârea sa fermă și curajul demonstrate pe câmpul de luptă. Știa ce înseamnă să lupți împotriva unor dușmani agresivi, indiferent dacă purtau uniformă sau loveau pe ascuns ca teroriștii.

Oberst Ulrich Bauer, colonelul de la Abwehr însărcinat cu serviciile de contrainformații militare la Paris, îl aștepta pe treptele Prefecturii. Cei doi bărbați aveau ranguri echivalente. Se salutară și intrară în clădirea mohorâtă. Bauer era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Stolz, care avea treizeci și șase de ani, și era unul dintre zeii arieni înalți, cu părul blond pe care Bauer îi disprețuia în tăcere. Stolz fusese ales de Himmler însuși și de SS-Brigadeführer Karl Oberg, pentru a controla Parisul cu SS-ul, Serviciul de Securitate și Gestapoul sub comanda sa. Toate acestea îi ofereau ofițerului SS Stolz din Sicherheitsdienst¹ o linie de comunicare directă cu Berlinul. Era cel mai temut om din Paris.

— În urmă cu două săptămâni, patru ofițeri din Luftwaffe au fost uciși într-un atentat cu grenadă la o cafenea de aici. N-ați făcut niciun progres în stabilirea celor responsabili.

— N-a fost un atentat organizat de Rezistență.

— Teroriști... spuneți-le pe nume, domnule colonel, îl corectă Stolz în timp ce străbăteau coridoarele lipsite de culoare.

— A fost un singur asasin. Suntem siguri de asta.

1 Denumire completă Sicherheitsdienst des Reichsführers-SS, sau SD – agenție de informații a organizației paramilitare Schutzstaffel (SS) și a Partidul Muncitoresc Național-Socialist German (NSDAP). A fost prima

organizație fondată de Partidul nazist și era considerată o organizație-soră pentru Gestapo, poliția secretă de stat (n.r.).

10

— Iar eu sunt sigur că-i din cauză că englezii au trimis agenți aici pentru a-i antrena pe ucigași, spuse Stolz. Etajul cinci?

Bauer îi confirmă dând din cap, înfrânându-și un oftat, și își potrivi pasul cu al lui. Ofițerul din SD urca întotdeauna pe scări și le urca în pas alert. Avea o condiție fizică mai bună decât Bauer, iar colonelul de armată știa că era o simplă stratagemă de-a lui Stolz ca să-l pună într-o situație dezavantajoasă.

Stolz aruncă o privire înspre militarul de carieră, mai în vârstă decât el.

Respirația lui Bauer devenise mai sacadată, însă părea hotărât să mențină ritmul, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l coste viața. Cel puțin dovedea un anumit grad de hotărâre, decise Stolz cu generozitate. Bauer era roșu la față ca un rac când ajunseră în biroul comisarului. Stolz își puse o mână pe unul din umerii săi, în semn de încurajare, înainte de a intra.

— Ar trebui să te menții în formă, Bauer. Câteva seturi de tenis nu sunt suficiente și nu știi niciodată când va trebui să fugim pentru a ne salva viața.

Bauer simți o înțepătură subită de nesiguranță, o durere care nu provenea de la efortul făcut pentru urcarea scărilor. Fusesse o amenințare mascată?

Unii ofițeri ai Armatei Germane fuseseră executați la ordinele Führerului pentru că nu reușiseră să-și facă datoria.

Stolz zâmbi.

— Am glumit, Bauer. Am glumit. Nu trebuie să ne pierdem simțul umorului.

Colonelul de armată dădu sumbru din cap. Umorul nu era una dintre trăsăturile ofițerilor din Sicherheitsdienst, serviciul de informații al SS-ului, al Partidului Nazist și al agenției surori, Gestapoul. Intrară în biroul

comisarului Fernand David, iar acesta ocoli imediat biroul pentru a le veni în întâmpinare.

David era șeful Brigăzilor Speciale, o unitate specializată de poliție utilizată pentru depistarea dușmanilor interni și a prizonierilor fugari. Știind că Stolz era încântat să spargă cuiburile Rezistenței, David alocase un număr de ofițeri pentru a lua urma celor suspectați că ar fi résistants; toți oamenii săi lucrau câte doi, utilizând o mulțime de deghizări pentru a nu fi recunoscuți.

Purtau chiar și Steaua lui David pentru a îndepărta orice suspiciune din partea unui suspect pe care îl urmăreau. Multe dintre cuiburile Rezistenței erau conduse și inspirate de comuniști, aflați frecvent în dezacord cu celulele naționaliste; conflictele lor interne îi determinau adesea pe unii să-i trădeze pe alții. Fernand David avea o ură aparte pentru comuniști și reputația de a-i tortura pe prizonierii bărbați prin zdrobirea testiculelor acestora cu patentul, deși mărturisirile lor, făcute ca urmare a acestui fapt, nu aveau, de obicei, nicio valoare. Comisarul tortura de plăcere.

11

După formalitățile obișnuite, David i-a însoțit pe Stolz și Bauer până la un perete unde fotografiile luptătorilor din Rezistență suspectați erau prinse într-un plan complicat de nume, adrese și asociați cunoscuți. Liniile trasate legau arondismentele Parisului de suspecți, rudele și prietenii lor.

— Urmărim grupul ăsta de câteva săptămâni, domnule colonel. Cu două săptămâni în urmă, am arestat cincizeci și șapte de evrei tineri. Vor fi deportați pentru acuzații de crimă și activitate teroristă.

Mulți dintre oamenii comisarului erau antisemiți și jucau un rol-cheie în descoperirea evreilor ascunși de cei care simpatizau cu ei în acest oraș, ceea ce le-a prins bine germanilor.

— După ceva muncă de convingere, când au ajuns pe mâinile oamenilor mei, am aflat că un cuib de rezistență îi ajută să scoată pe furiș alți evrei. I-am găsit pe patru dintre cei din Rezistență într-un apartament situat deasupra unei

brutării din Rue Stanislas Meunier, în cartierul Saint-Fargeau, arondismentul 20. L-am alertat pe comandantul din zona dumneavoastră și i-a prins... aici, spuse el lovind cu degetul în harta de pe perete.

Arondismentul 18. Un om a murit, unul a evadat, iar două femei au fost prinse. În alte zone au avut loc mai multe arestări. Încă doisprezece suspecți pe lângă cele două femei. Acum sunt la Gestapo.

Stolz se uită spre Bauer, sesizând disconfortul colonelului din Abwehr.

Departamentul comisarului dibuise până la urmă cuibul care fusese înconjurat de germani cu o noapte înainte. Era un punct în favoarea Brigăzilor Speciale, însă totodată era și supărător că se bucurau de mai mult succes decât forța de ocupație. Totuși, dacă li se putea oferi și mai multă

susținere și resurse, succesul lor s-ar reflecta bine și asupra serviciului de securitate al lui Stolz.

— Există ceva informații referitoare la bărbatul care a evadat?

— Foarte puține, domnule colonel.

David luă o foaie de hârtie.

— Bănuim că numele lui este Alain Ory, are 1,60 m înălțime, este potrivit de solid, cu tenul deschis. Are păr castaniu, iar când a evadat purta o pălărie cafenie cu boruri largi, ușor mai ridicate la spate, un palton gri cu dungi maro verticale, pantaloni gri, pantofi negri. Oamenii mei i-au trimis semnalmentele la Feldgendarmerie și oamenilor dumneavoastră.

— Mulțumesc, domnule comisar! Vă rog să vă felicitați oamenii în numele meu.

Comisarul David îi mulțumi înclinându-și capul. Stolz puse degetul pe câteva fotografii.

12

— Oamenii ăștia sunt încă în libertate. Când am preluat comanda aici, erau

cunoscuți de serviciile secrete militare. Într-un fel sau altul, sunt legați de teroriști.

Nu s-a întors să se uite la Bauer, pe care-l treceau toate apele, însă nu era nicio îndoială căre cine erau îndreptate comentariile sale.

— Sarcina dumneavoastră era să-i găsiți. Și nu i-ați găsit.

— Ni s-a semnalat că unii dintre ei sunt morți, iar alții au fugit, a spus Bauer.

Comisarul David rămase tăcut și îndepărtă o scamă imaginată de pe costumul la două rânduri. Comandamentul de la Paris și din Zona Ocupată al Serviciilor Secrete Militare din cadrul Armatei Germane își disputa cu Sicherheitsdienst-ul lui Stolz succesul războiului informațiilor, iar în condițiile în care Gestapoul îi raporta direct lui Stolz, erau puține îndoieli legate de cine câștiga acea întrecere. SS-ul era convins de multă vreme că

amiralul Canaris, șeful Abwehrului, nu era la fel de loial Führerului așa cum erau ei.

— Atunci ați făcut tot ce-ați putut, a spus Stolz.

— Bineînțeles, a replicat Bauer.

— Caz în care Gestapoul și Serviciile Secrete de Stat preiau responsabilitatea totală de la Abwehr pentru această zonă.

Bauer făcu un pas înapoi ca fulgerat. Faptul de a i se lua responsabilitatea serviciilor secrete în fața francezului era o insultă.

— Dar sunt militar de carieră! Contrainformațiile sunt departamentul meu.

— Avem o modalitate mai... fermă de a rezolva lucrurile cu oamenii ăștia, spuse Stolz. Acum să vedem ce ne-a adus ultima razie făcută printre suspecți.

3

În închisoarea La Santé, duhoarea de urină stătută și răcoarea celulelor umede și întunecate folosite pentru a-i tortura pe prizonieri îl înspăimântară pe Hauptmann Martin Koenig. Tânărul căpitan cobora rareori în iadul din aceste celule: talentele sale puteau fi mai de folos pentru analizarea rapoartelor și prelucrarea datelor. Mai bine de o mie de prizonieri erau înghesuți în celule care nu depășeau 3,5 pe 1,75 metri, câte șase prizonieri într-o celulă și două saltele de paie între ei. Mergea intenționat de-a lungul coridorului slab luminat, ferm hotărât să nu fie considerat timid de către gardieni. Trecea pe lângă camerele închise, ușa grea a uneia dintre ele abia înăbușind gemetele, îndreptându-se spre o ușă

deschisă, când un plâns subit, vocea unei femei în agonie, îl făcu să ezite.

Tăcerea care urmă îl îndemnă să-și reia drumul; cu cât termina mai repede treburile pe care le avea de făcut, cu atât mai bine. Se opri în pragul celulei de interogatoriu, care era deschisă. Ceea ce văzu acolo îl făcu să se schimonosească, dar reuși să-și reprime șocul vizibil. O femeie era legată de un scaun metalic, îmbrăcată numai într-o jupă. O rană urâtă de glonț se infectase la picior, un ochi era închis din cauza loviturilor primite, iar din nasul învinețit sângele îi cursese pe gât și pe piept. Cei care o interogau îi tăiaseră tălpile picioarelor cu lame de ras, iar tânărul ofițer își dădu seama că urmau s-o forțeze să meargă printr-un jgheab plin cu sare. Capul îi era căzut și putea vedea că durerea o făcuse să leșine. Scurta iertare a stării de inconștiență.

Un agent de la Gestapo îl cercetă cu privirea. Koenig îl cunoștea: Rudi Leitmann era un tânăr cu fața adolescentină, de aceeași vârstă cu el, îmbrăcat mai puțin formal decât era de așteptat, cu o jachetă largă și pantaloni de stofă eleganți, un bărbat care putea fi confundat cu un student la doctorat. Se ridică de pe scaun, cu fața spre femeia torturată, și ieși pe coridor.

— De ce nu ești la biroul tău, Koenig? Vizitezi maghernițele? spuse el pe un ton plăcut.

Koenig se uită dincolo de el, în celula întunecată, unde doi anchetatori de la

Gestapo în haine civile luaseră o pauză de la îndatoriri. Jachetele lor se aflau
14

pe spătarele scaunelor de la măsuța din metal pe care ardeau țigări.

Mânele erau suflecate, cămășile transpirate și pline de stropi de sânge.

— Standartenführer Stolz vrea să știe dacă ți-a spus ceva.

Ezită, neputând să-și dezlipească ochii de pe femeia bătută.

— Dumnezeu! șopti el, cu gura brusc uscată. A murit?

Leitmann făcu semn din cap către una dintre brute, care răsturnă o găleată

plină cu apă peste Suzanne. Șocul produs de apa rece o făcu să suspine și să-și vină din nou în simțiri.

— Spune-i că facem progrese. Alți doisprezece au fost adunați noaptea trecută. Suntem ocupați până peste cap.

Se întoarse la măsuța din metal și ridică un teanc de cărți de identitate.

— Pe astea le aveau asupra lor.

Hauptmann Koenig se uită în spate, ezitant, la femeia rănită. În cazul în care continuau cu brutalitatea acestui interogatoriu, urma să moară cu siguranță

înainte de a le da vreo informație utilă. Leitmann luă o țigară turtită din buzunar și trase una dintre cărțile de identitate pătate.

— Avea o țigară englezească asupra sa. Astea sunt actele ei de identitate. A încercat să le arunce într-un canal de scurgere stradal, dar patrula care a reținut-o i le-a luat la timp. Bărbatul ucis era francez, un sabotor instruit de britanici. Măcar asta ne-a spus. Și actele lui de identitate se află aici.

Koenig luă documentele pe care Leitmann i le întinsese. Ascunzându-și sentimentele de dezgust, dădu din cap în semn de mulțumire și plecă, urmărit din priviri de Leitmann, imperturbabil, care își îndreptă spatele și își aprinse

țigara.

*

Pe colț față de Palatul Elysée, la numărul 11 pe Rue de Saussaies se aflau birourile Gestapoului, dar Standartenführerul Stolz îi adusese cu el pe unii dintre cei mai eficienți agenți ai Poliției Secrete în propriul Cartier General al Sicherheitsdienst din Avenue Foch 84. Biroul lui Stolz se afla mai jos de etajul cinci, unde prizonierii erau aduși, de multe ori din diferitele închisori din oraș, pentru a continua interogatoriile.

Biroul lui Stolz nu era ticsit cu tot felul de lucruri, excepție făcând câteva tablouri pe care le furase de la una dintre galerii. Îi plăceau impresioniștii.

Lucrările lor îi aminteau de casa de vacanță a familiei sale din Bavaria. De 15

razele de soare care făceau să scânteieze lacurile și de umbrele roșiatice ale pădurilor. Un covor persan de mari dimensiuni, așternut pe parchetul din lemn lustruit, cu model ca spicul de grâu, oferea căldură tălpilor, iar despre biroul său, o piesă de mobilier din secolul al XIX-lea, din lemn de trandafir și monturi din similor auriu, care fusese confiscată de la o familie bogată de evrei, se spunea că a fost folosit de unul dintre președinții Franței.

Legende, după cum știa foarte bine Stolz, erau deseori mai puternice decât realitatea. Răsfoi documentele pe care le ținea în mână; mai erau și altele pe biroul său, o mulțime de acte de identitate pe care le confiscase de la suspecti. Îl cercetă pe fiecare cu atenție, corectând distrat poziția Crucii de Fier de pe tunică. Hauptmann Koenig se afla în pragul ușii, așteptându-i ordinele, însă Oberst Bauer stătea ca pe ace de o parte a biroului lui Stolz. Pe măsură ce Stolz termina de analizat fiecare document în parte, i-l dădea ofițerului de la Abwehr.

— Himmler vrea cincizeci de oameni executați pentru fiecare ofițer mort din Luftwaffe, a spus Stolz.

— Vor fi represalii? întrebă cu surprindere soldatul veteran.

Înțelesese că cele câteva acte izolate de violență care avuseseră loc în oraș

nu erau nimic altceva decât acte răzlețe de nemulțumire.

— Preferăm să le spunem „măsuri de pedepsire”.

Stolz luă actele de identitate și cartelele pentru rațiile de hrană.

— Arestarea și executarea atât de multor persoane vor compromite serios orice fel de colaborare de care ne bucurăm, argumentă Bauer.

Lucrase pentru poliție în acești ultimi doi ani, formând o mică rețea de informatori, oameni gata pregătiți să-i trădeze pe alții dacă erau protejați și nu erau arestați și ei.

Stolz îl privi pe Bauer în ochi.

— Sunt de acord, două sute de execuții ar fi... consumatoare de timp... așa că

l-am convins pe Reichsführer că douăzeci ar trebui să fie ținta pentru fiecare ofițer mort.

Zâmbi.

— Nu putem fi mai rezonabili de-atât, nu-i așa?

Se uită înspre Koenig care încă îl aștepta.

— Vezi să te ocupi de asta, căpitane.

— Da, domnule. Să dau ordin să se facă niște arestări la întâmplare pe străzi?

— Nu. Caută prin închisori. Contrabandiști, pești, criminali, oameni politici – nu contează.

16

Koenig ezită.

— Ar fi sub control civil, domnule.

Stolz se uită la el și lăasă să-i cadă documentele pe birou. Își aprinse o țigară.

— Căpitane, ce făceai înainte de a începe războiul?

— Eram contabil, domnule.

— Iar ăsta este și motivul pentru care te-am vrut în echipa mea. Ești foarte exact. Este o normă; hai s-o îndeplinim. Dacă stăm și ne gândim bine, Koenig, trebuie să fim văzuți că ne îndeplinim cu hotărâre propriile ordine.

Poți face douăzeci sau treizeci de arestări la întâmplare pe străzi, dar folosește-te de jandarmi, nu de oamenii noștri.

— Da, domnule, spuse Koenig și închise ușa cu delicatețe în urma sa.

Stolz se reîntoarce să analizeze actele de identitate de pe birou. Luă în mână unul care era murdar tare de tot și umed.

— Suzanne Colbert. Cunosoc numele ăsta.

Lovi cu degetul în masă, apoi deschise un sertar și scoase un teanc de dosare maronii, trecând rapid prin ele până îl găsi pe cel pe care îl dorea. Îndreptă

brusc un deget acuzator spre fotografia atașată dosarului, cea a unui bărbat cu barbă. Existau puține semne de fire albe pe la tâmple; părul era închis la culoare și mai lung decât obișnuita tunsoare scurtă în spate și pe laterale, dar barba îi era înspicată de fire argintii, anunțând încărunțirea într-un viitor nu prea îndepărtat. Stolz răsfoi dosarul.

— Henry Mitchell. Patruzeci și cinci de ani, englez, care locuiește aici de ani de zile. Conferențiar de matematică a ajutat totuși la răpirea unor oameni importanți. Deținea foarte multe informații pe care eram disperați să le protejăm. La vremea respectivă a fost o prioritate maximă. A fugit din Anglia. Era căsătorit cu o franțuzoaică... o...

Mai întoarce câteva pagini și își ridică privirea, zâmbind către Bauer.

— Suzanne Colbert.

*

Stolz și Bauer se aflau împreună cu tânărul ofițer Leitmann de la Gestapo în ușa celulei lui Suzanne.

— Este înfricoșător, spuse Bauer. Dați-ne suficient timp și vom găsi criminalii pe care îi căutați. Rezistența din această zonă este slabă – nu există niciun fel de organizare, ca să spunem așa. Iar oamenii mei sunt mai 17

potriviți pentru obținerea de informații decât ai dumneavoastră. Domnule comandant Stolz, torturați suspecții, iar informațiile lor sunt, în cel mai bun caz, îndoielnice.

Leitmann însă l-a ignorat pe ofițerul din Serviciile Secrete ale armatei și i-a adresat remarcile sale lui Stolz, care stătea în picioare și se uita cu pasivitate la femeia rănită.

— Nu ne va spune nimic altceva în plus față de ce ne-a zis deja.

— Și cealaltă femeie, care a fost prinsă împreună cu ea?

— Danielle Marmon. Acum facem verificări în privința ei, dar este atât de înspăimântată, încât ne-ar fi spus dacă știa ceva. Cred că pur și simplu a fost surprinsă de razie.

Stolz nu-și mai lua ochii de la Suzanne.

— Ridic-o, spuse el cu blândețe.

Leitmann le făcu un semn clătinând din cap înspre cei doi anchetatori de la Gestapo, în vreme ce Stolz păși în celulă și ridică încet scaunul metalic – fără

mișcări bruște, fără hârșăit metalic pe pardoseala din beton plină de apă și sânge. Stolz își puse chipiul pe masa din apropiere și își netezi părul cu mâna. Își aprinse o țigară. Mirosul înțepător al tutunului urma să mai potolească duhoarea din încăpere.

— Cred că te doare tare piciorul. Osul este sfărâmat. Deja s-a infectat, a spus el cu blândețe și întinse mâna de parcă voia să-i atingă piciorul.

Suzanne tresări. Stolz se așeză la loc și suflă fumul.

— Nu-i nimic. Pot aduce niște medici să te îngrijească. Te pot scăpa de durere.

Vocea lui o liniștea și îi aducea promisiunea eliberării din agonie. Suzanne se uita la bărbatul care o torturase. Un ochi îi era încă închis; jupa îi era pătată de vomă. Buzele i se mișcau, dar nu ieșea niciun cuvânt. Știa că urmau s-o facă să sufere și mai mult.

Stolz o studie cu atenție.

— Ești curajoasă, Suzanne. Știu asta pentru că am văzut bărbați răniți care plângeau în hohote după mamele lor. Și am văzut alți teroriști implorând să le fie cruțată viața după numai câteva ore de durere.

Se aplecă în față, iar ea tresări din nou, însă el îi îndepărtă încet și cu grijă o șuviță de păr de pe față.

— Șșșș! Este în regulă, șopti el. Știu, știu. Doare.

Ochii lui Suzanne se umplură de lacrimi care începură să i se scurgă în dâre lungi pe față. Indiferent cine ar fi fost, acestea erau primele cuvinte amabile

pe care le auzea de când se declanșase durerea, și la fel ca un animal rănit, o parte din ea reacționează.

— Mai știu și că nu ne vei mai spune nimic față de ceea ce ne-ai zis deja.

Se așeză la loc și trase în continuare din țigară.

— Îmi pare rău că nu mă lași să te ajut. Știu cine ești. Soțul tău este unul dintre cei cu care aș vrea să discut. Foarte mult. Are informații care ar fi de

mare valoare pentru munca pe care o desfășor aici.

Se uită înspre ușa de la intrare în timp ce soldații târau în celulă o tânără

slăbuță și înfricoșată. Și Danielle fusese dezbrăcată până la furou – însă era murdară numai din cauza condițiilor aspre din celula sa. Încă nu se vedeau semnele de tortură.

Stolz se uita la fată, a cărei teroare întipărită în ochii larg deschiși o făcuse să

rămână mută de uimire la vederea mamei sale. Trase adânc aer în piept, încercând cu disperare să nu se prăbușească la pământ, dar Suzanne scutură

din cap în semn de avertizare. Nu spune nimic. Neagă totul.

Danielle își mușcă buzele și își întoarse fața.

— Tu și englezul aveți o fiică, spuse Stolz.

— Nu știu unde este, zise Suzanne cu vocea răgușită din cauza uscăciunii gâtului și a maxilarului umflat.

Stolz își întoarse privirea înspre Danielle. Zâmbi și-i spuse cu o voce atent modulată, în care nu se simțea nicio amenințare.

— Actele tale n-au fost la fel de convingătoare precum cele ale celorlalți.

Suficiente poate pentru o inspecție oarecare, dar nu pentru o analiză de detaliu. Sub fotografia de pe cartea ta de identitate, am găsit urma vagă a unui alt nume. Numele tău de familie. Danielle Mitchell.

Ridică din sprâncene.

— Nu? Eu cred că da.

Întinse mâna și ridică fața Suzannei, care, cu privirea în piept, încerca să ascundă orice urmă de recunoaștere.

— Așadar, te execut pe tine sau pe fiica ta? Unde este agentul pe care l-ai ajutat seara trecută? Și unde este soțul tău? S-a întors aici sau este încă în Anglia? Ce fel de om își abandonează soția și copilul?

Suzanne se uita la el sfidător.

— Nu?

Își împinse scaunul în spate și își scoase pistolul de serviciu. Brutele din Gestapo o îmbrânciră pe Danielle la perete. Stolz îi puse calm pistolul la cap.

— Mamă!

19

— Nu știu! Nu știu! Este în Anglia. Trebuia să fugim împreună, însă el n-a venit la timp. Am fost separați.

Bauer urlă către Stolz:

— Este inuman. E o rușine!

— Îndatoririle dumneavoastră aici au încetat. Ați fost repartizat într-un loc mai puțin solicitant. Koenig, condu-l afară pe domnul colonel.

Cu ce amenințare putea să vină Bauer pentru a-l face să se răzgândească pe Stolz? Cu niciuna. Învins, se întoarse și ieși, urmat de căpitanul Koenig.

Stolz se dădu înapoi și arătă înspre scaun.

— Așaz-o pe scaun în așa fel încât mama ei să-i poată vedea fața.

Cei doi anchetatori o țineau pe Danielle nemișcată pe scaun. Suzanne nu-și putea lua ochii de la ea.

— Spune-le, te rog... Mamă... te rog! imploră ea.

Suzanne scutură din cap.

— Nu pot. Nu mai știu nimic altceva.

Se uită în sus la Stolz, care aruncă în cele din urmă chiștocul pe jos și îl stinse cu vârful bocancului.

— Te rog să nu-i faci rău... Nu știu. Îți jur!

Stolz apăsă vârful pistolului de creștetul lui Danielle. Ochiul său o fixau în continuare pe Suzanne, care urmărea fiecare moment al disperării sale.

Clicul făcut de cocoșul armei dat înapoi cu degetul cel mare părea incredibil de tare. Suspirurile răgușite ale lui Danielle umpleau camera.

Lacrimile lui Suzanne turnau sare pe buza ei tăiată.

— Te iubesc, draga mea! șopti ea. Te iubesc!

Nicio mamă nu și-ar sacrifica propriul copil. Stolz știa că nu mai avea nicio informație de dat și coborî la loc cocoșul, punând pistolul în toc. Ambele femei aproape că leșinară de ușurare. Stolz își luă chipiul. Se uita de parcă își pierduse interesul pentru ceea ce se întâmpla.

Își mută privirea dinspre Suzanne spre Leitmann.

— Execut-o!

*

În pragul ușii care ducea spre curtea înconjurată de ziduri înalte, tremurând înspăimântată, Danielle era ținută de soldați, în timp ce Suzanne era târâtă

afară. Piciorul rănit însemna că nu putea sta în picioare și trebuia să fie 20

legată de un stâlp. Un soldat era gata pregătit cu un pistol automat Schmeisser. Un ofițer tânăr din SS stătea într-o parte, cu pistolul în mână, gata să-i livreze lovitura finală.

Stolz și Leitmann așteptau în timp ce i se desfăceau cătușele lui Suzanne.

Leitmann îi arătă lui Danielle fotografia lui Mitchell.

— O ultimă șansă. Spune-mi ce nu mi-a putut spune mama ta. Agentul care a fugit și tatăl tău. Unde sunt?

Danielle se uită la fotografia tatălui ei, apoi la mama sa legată de stâlp, după care din nou la Stolz. Ochii ei îl implorau.

— Ți-aș spune, îți jur că ți-aș spune! Nu știi. Tata este în Anglia. Asta este tot ce știi. Nu-i în Franța.

— În astfel de vremuri este o tragedie să fii inocent, spuse Stolz.

Hauptmann Koenig făcu un pas în față.

— Domnule, există un acord explicit între noi și francezi că nu executăm femeii prin punere la zid în fața plutonului de execuție. Domnule colonel, cu tot respectul datorat, ne-am ținut întotdeauna angajamentul. N-ar trebui s-o trimitem într-un lagăr de concentrare?

Stolz se uită cu luare-aminte la tânărul ofițer.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, căpitane. Te poți întoarce la îndatoririle duminale.

Koenig voia să mai spună ceva, să-l silească pe ofițerul superior să se supună acordului care fusese stabilit de mult timp. Teroristele erau, de obicei, trimise la unul dintre lagărele de concentrare sau la Stuttgart, unde erau decapitate. Începu să șovăie în timp ce-l saluta și se îndepărta. Ea era dușmanul lui, nu el era cel care trebuia să decidă asupra sorții ei, însă dacă

Stolz o împușca, atunci când numele celor executați aveau să fie introduse în arhivă, ar fi reprezentat o dovadă a încălcării acordului. Incertitudinea îi întunecă mintea. Era contabil și acum se părea că i se cere să țină evidențe duble. Datele nu s-ar echilibra altfel.

Leitmann le făcu semn anchetatorilor să o ia de acolo pe Danielle. Brutele lui

Leitmann o târâră prin tunelul întunecat, ce ducea înapoi spre celulele care o așteptau pe ea și pe toți ceilalți, care fuseseră ridicați în urma raziilor efectuate de poliția franceză și de Gestapo. Începu să țipe, cerând îndurare, rugămințile ei răsunând cu ecou în pasajul mizer și prost ventilat, cu pereții săi umezi de condens și de lacrimile celor dispăruți. În timp ce o conduceau, o rafală bruscă a pistolului automat se auzi ca un tunet prin spațiul strâmt, duduitorile sale sacadate și grele lovind-o și trântind-o la pământ pentru a se supune. Căzu fără să scoată un sunet, picioarele cedând în timp ce se 21

cufunda într-un leșin profund. Stolz și Leitmann priveau cum trupului distrus al femeii executate i se aplica lovitura finală în cap.

— Și acum ce facem, domnule? spuse Leitmann.

Stolz luă fotografia lui Mitchell de la ofițerul din Gestapo.

— Pregătim capcana și-l prindem.

— Domnule, dacă englezul are vreo bănuială că avem un informator din Rezistență, credeți că mai este probabil să riște și să-l trimită aici?

— Poate că nu. Însă dacă o vor face, va fi în scurtă vreme. Și, odată prins, vom controla orice operațiuni conduse de britanici aici și vom zdrobi Rezistența.

4

Buckinghamshire, Anglia

Februarie 1943

Harry Mitchell se uita la cerul serii. Norii joși și ploaia iminentă ofereau promisiunea că niciun bombardier german nu ar urma să sfârtece pământul în seara asta. Înnorat sau nu, în curând va fi vremea să se dea stingerea.

Erau unsprezece case răspândite în cătun și nu după multă vreme, la fiecare dintre ele, una după alta, urmau să fie trase draperiile groase, stingându-le prezența luminoasă, lăsând în urmă întunericul acolo unde fusese căldură și lumină.

Își verifică ceasul de la mână. Era timpul să plece cu bicicleta pentru a-și face tura de noapte. Trase draperia peste micile geamuri ale ferestrei și își rulă

haina de ploaie sub braț. Camera era modestă. Un singur pat, un birou mic și un covor mâncat de molii pe dușumeaua pe care te trăgea curentul, dar era și o sobă pe cărbune, iar el nu avea nevoie de mai mult. Un loc unde să

doarmă. Și unde să-și amintească. Sprijini pe birou mica fotografie a celor două femei pe care le iubea. Întotdeauna o așeza acolo unde le putea vedea, chiar și atunci când era întins în pat, iar atingerea ei le păstra amintirea vie.

Separați de doi ani și de Canalul Mânecii, soția și fiica erau în continuare dispărute.

Mitchell stinse lumina slabă a becului și, înainte de a pleca la muncă, le strânse la piept într-o rugăciune.

*

Devreme în ziua următoare, o mașină neagră, oficială, trase lângă stația de cale ferată a companiei feroviare Midland and Scottish aflată exact pe partea opusă față de un conac cu înfățișare mohorâtă. Era o clădire victoriană

urâtă, înconjurată de douăzeci și două de hectare de pășune și copaci. Aflată

la optzeci de kilometri de Londra, era ferită de bombele nemțești. Mașina oprise lângă un polițist din Armata Regală pentru a le permite pasagerilor care coborâseră din tren să treacă strada. Cei doi din mașină se uitau la șirul de bărbați și femei care se îndreptau spre conac și spre grupul de construcții scunde, temporare, care îl înconjurau.

— Sosesc tot mai mulți în fiecare zi, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi.

La fel ca bărbatul care ședea lângă el, colonelul Alistair Beaumont era îmbrăcat civil, dar avea o înfățișare mai oficială, ca de om de afaceri sau de funcționar cu state vechi, așa cum și era; se îmbrăcase potrivit vârstei sale.

Tânărul cu care împărțea mașina era maiorul Michael Knight: avea treizeci și șapte de ani și cu toate că Beaumont era mai mare în grad decât el, din conduita lui răzbătea o încredere în sine calmă în prezența superiorului său.

— Profesori universitari de literatură și femei extraordinar de pricepute la cuvinte încrucișate. Directori de edituri și chiar proprietari de magazine cu cărți rare. Alcătuiesc o adunătură pestriță. Mulțumesc lui Dumnezeu! spuse Knight.

— Unii dintre ei sunt chiar excentrici, zise Beaumont.

— Unii dintre ei. Sper că nu prea ieșiți din comun. Pijamale, papuci de casă și o bască pe cap este maximul pe care aș vrea să-l văd la oamenii ăștia.

Beaumont își întinse gâtul ca să se uite în spatele lui Knight. Un alt tren cu aburi stătea pe o linie separată, cu cazanele șuierând.

— Ța este?

Knight se uită într-acolo.

— Da. Întotdeauna gata de plecare.

Beaumont suspină.

— Nimeni nu a rămas neverificat, atunci.

— Sper că nu.

Cu câțiva ani în urmă, un bombardier german lansase o salvă de bombe, țintind liniile de cale ferată. Bombele au aterizat în copaci, dar explozia lor a mutat Baraca Patru cu aproape un metru față de fundație. Atunci s-a decis că

dacă germanii ar descoperi vreodată importanța vitală a conacului Bletchley și intenționau să-l bombardeze, trenul în așteptare, cu motorul permanent sub presiune, urma să transfere echipamentul vital de spargere a codului la Liverpool și de acolo mai departe în America. Polițistul militar le făcu semn din mână să înainteze. Mașina trecu pe lângă niște trupe care manevrau baterii antiaerene, după care fu oprită încă o dată la punctul de control. Cei doi bărbați își prezentară actele de identitate, sergentul de la poartă îi salută, iar bariera fu ridicată.

24

— Domnule? spuse șoferul.

— Baraca Șase, interveni colonelul Beaumont.

*

Aplecat peste o masă țărănească, Mitchell se uita la banda elastică înfășurată pe degetele sale. O înfășură o dată într-un fel și o dată în altul, gândurile sale explorând posibilitățile labirintice ale cifrurilor care nu fuseseră încă

decodificate. Apoi eliberă banda elastică întortocheată printre degete, lăsând structura elaborată să se prăbușească și luă o foaie cu coduri. El era unul dintre cei zece sau poate mai mult de zece descifratori din baracă; majoritatea erau tineri, însă nu toți. La biroul mare din partea din față a clădirii, controlorul barăcii, un șef de escadron al Forțelor Aeriene Regale, cu o mână lipsă și mâneca prinsă cu ace de siguranță, răsfoia vrafurile de hârtii de pe biroul său. Viețile descifratorilor erau organizate foarte rigid: lucru esențial pentru activitatea pe care o desfășurau. Erau încuiați înăuntrul barăcii slab luminate pe timpul turelor de opt ore pe care le aveau, la fel ca ocupanții tuturor celorlalte barăci. Jaluzelele erau coborâte și închise din exterior, interzicându-

le celor dinăuntru orice legătură cu lumea din afară.

Aerul era plin de fum de pipă și de țigară, atârnat ca un nor deasupra becurilor cu lumină galbenă din tavan, asemenea ceții londoneze.

Mitchell se juca acum cu o fișă de cartotecă de 12,7 pe 17,7 cm. Se uită

înspre bărbatul mai tânăr, serios, care stătea la aceeași masă cu el, privind prin ochelarii cu rame rotunde, cu buzele întredeschise în timp ce murmură pentru sine secvențe de cod. Tânărul, un elev șleampăt de la școala publică, pe nume Ronald Bellamy, își linse un arătător și începu să răsfoiască printr-o cutie de pantofi cartoteci asemănătoare scrise de mână. Cu o rigurozitate admirabilă, puse în ordine diferite cartoteci cu foaia sa de coduri, în același timp mimând dezinteresul față de tăcerea lui Mitchell și cartoteca pe care o ținea în mână. În cele din urmă însă, neputând să mai reziste, aruncă o privire rapidă în direcția bărbatului mai în vârstă. Mitchell zâmbi. Punea la cale ceva. Bellamy oftă. Descifраторii lucrau ca o echipă, însă era o lume competitivă și se părea că Mitchell câștigase. Din nou.

— Ce-i? întrebă Bellamy.

— Îți aduci aminte de dislocarea de trupe Luftwaffe din ianuarie până la mijlocul lunii februarie? întrebă Mitchell.

25

Simpla menționarea a acestui lucru fu suficientă pentru a-și asigura atenția deplină a lui Bellamy. Extragerea informației despre dislocare, ascunsă de coduri, fusese o adevărată lovitură de maestru.

— Ai obținut ceva? șopti Bellamy.

Mitchell se întoarse cu fața spre tânăr astfel încât să nu-l poată auzi nimeni ce-i spune. Era cel mai bine ca întotdeauna să fie prudent. Atinse cu arătătorul marginea cartotecii aflate pe masă.

— Cifrurile de luna asta. Aceleași prefixe recurente, același răspuns numeric.

— Aceleași grupuri Luftwaffe? întrebă Bellamy.

— Stuka, Heinkel și sprijinul avioanelor de vânătoare. Bănuiesc că fac o nouă dislocare de trupe, a spus Mitchell încet.

— Fir-ar să fie! Jos pălăria pentru asta, Harry! spuse Bellamy aproape fără să respire.

Se aplecă în față pentru a se uita la informație, dar Mitchell reținu cartoteca.

Sprâncenele lui Bellamy se arcuiră.

— Ce s-a întâmplat?

— Aici e vorba de celebritate și noroc, Ronnie. Cei de sus se vor bate să-ți dea cu pudră de talc fundulețul tău aristocrat pentru asta.

Bellamy oftă. Nu era prima dată când Mitchell îi dădea la schimb informații.

— Bine. Ce anume vrei? Nu mi-a ajuns încă marmelada de-acasă.

— Rația ta de benzină. Nu ai nevoie de ea weekendul ăsta, nu-i așa? mormăi Bellamy.

— Cum știi că nu mă păcălești... din nou?

Mitchell îi întinse cartoteca făcând-o să alunece pe masă, cu fața în jos, la fel ca un crupier la jocurile de noroc.

— Ronald James Horatio Bellamy, salvatorul acestui pământ înverzit și plăcut. Plătește ca să vezi, Ronnie.

Bellamy se rușină, îngrijorat deja să nu fie zărit că stă și șușotește cu Mitchell. Mitchell nu se mișcă, așteptându-l să accepte. Se dădu bătut și scoase afară cartela sa pentru rația de benzină. Ambii bărbați mutară foile unul înspre celălalt în același timp și le schimbă. Bellamy se uită rapid pe informația primită. Era ceva special. Zâmbi răutăcios înspre Mitchell, care își scărpină barba, căscă și se întinse.

— Trimite-o prin tunel după ce i-ai arătat-o banditului cu o singură mână.

Nu era nicio nuanță de cruzime în vocea lui Mitchell. Ofițerul în uniformă albastră fusese un pilot de prima mână al avionului Spitfire, iar „Banditul”

fusese porecla sa, datorită priceperii sale incredibile de a se furișa pe urmele
26

avioanelor inamice. Era considerat nepolitic să nu continui tradiția de respect ascunsă sub o luare în derâdere delicată. Baraca Trei, de alături, îi adăpostea pe analiștii care interpretau materialul pe care îl descifrau cei din Baraca Șase. Cum era un șir neîntrerupt de documente schimbate între cele două barăci care riscau să se ude din cauza vremii aspre, construiseră un tunel din lemn și împingeau prin el tăvi pentru documente cu ajutorul măturilor.

Un ropot brusc zgudui baraca în timp ce santinelele de afară deschideau obloanele din lemn. Mitchell își puse paltonul pe el.

— Tura s-a terminat! Bine, mic-dejun și în pat cu mine. Haide, Ronnie, arată-le premiul și asigură-te că nu folosesc decât talc din cel mai bun.

Razele de lumină intrară în camera plină de fum, cineva ridică brațul și deschise o fereastră, iar ușa fu deschisă de o altă santinelă. Doi bărbați la costum se aflau de o parte și de alta a directorului adjunct al Bletchley Park², comandantul Edward Travis. Descifраторii se întrerupseră din ce făceau: nimeni nu intra în niciuna dintre barăci decât dacă era vorba de ofițeri superiori. Și nici măcar acest lucru nu era o garanție că puteau intra. Apoi directorul adjunct îl arătă pe Mitchell celor doi bărbați.

*

Era cel mai gol salon care putea exista, ceva mai mult decât o adăugire din tablă ondulată la vechiul pub, care nu era încălzit decât de un mic radiator electric cu două rezistențe, și nu se afla nimeni în el cu excepția celor doi bărbați care stăteau așezați cu fața spre Mitchell. Satul Drayton Parslow oferea cazare, la fel ca multe alte sate din împrejurimi, celor care lucrau la Bletchley Park, iar mersul cu bicicleta pe o distanță de aproape zece kilometri

în fiecare direcție îl menținea pe Mitchell într-o condiție fizică

2 Denumit și „Station X” – moșie aflată în localitatea Bletchley, din Buckinghamshire. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Bletchley Park a fost sediul principalei organizații de criptanaliză a Regatului Unit. Aici au fost descifrate codurile și cifrurile mai multor state ale Axei, cele mai importante fiind cele ale mașinilor germane Enigma și Lorenz.

Informațiile de nivel înalt produse la Bletchley Park, denumite „Ultra”, au fost de mare ajutor pentru efortul de război al Aliaților, deși efectul Ultra asupra rezultatului final al războiului nu este foarte sigur. Astăzi, Bletchley Park este muzeu deschis publicului (n.r.) 27

acceptabilă. Întoarcerea zilnică în camera lui de la pensiune, după lungile ture muncite, îi oferea confortul pe care numai un pub, cu mirosul său de bere vărsată și tutun tăiat care plutea în aer, i-l putea da. Era un confort pierdut în amintire și un regret că acum pubul nu avea autorizație decât pentru a vinde bere pentru acasă.

Mitchell stătea așezat în fața lui Knight și Beaumont. În ciuda aerului rece și a oboselii sale, Mitchell rezista și nu dădea niciun semn de neplăcere. Pusese micul și ineficientul radiator mai aproape de cel mai în vârstă dintre cei doi vizitatori, care nu-și dăduseră jos paltoanele. Pe măsuța din fața lor se aflau două dosare de la Ministerul de Război.

— Se numește „Oaia și Mielul”, dar localnicii îi spun „Ulciorul și Sticla”

pentru că nu poate vinde bere decât pentru acasă sau, după cum este foarte evident, la sticlă. Ce funcționar mizerabil s-a gândit la așa ceva? Imaginează-ți cum este să lipsești un sat de cârciuma sa, spuse Mitchell cu trimitere clară

la cei doi bărbați la costum, care arătau ca și cum ar fi fost de la Ministerul Muncii, dar, așa cum bănuia corect Mitchell, nu erau de acolo.

Beaumont își puse o pereche de ochelari pe nas, așezând cu grijă capetele curbate în jurul urechilor.

— Sunt colonelul Beaumont, de la Serviciile Secrete Militare. În urmă cu trei

ani, aproape chiar în această lună, prim-ministrul, inspirat după câte se pare de tacticile Sinn Féin³, a ordonat înființarea unei organizații pentru a sabota, hărțui și omorî dușmanul și pentru a crea căi de salvare. Se numește DOS, Direcția pentru Operațiuni Speciale.

Mitchell își încrucișă brațele pe piept într-o indiferență prefăcută, dar și pentru a-și stăpâni tremuratul din cauza frigului. Bănuia că bărbații respectivi veniseră cu vești proaste.

— Nu știu nimic despre asta.

— Foarte puțini știu, spuse Beaumont. Unii consideră că înseamnă să conduci un război într-un mod puțin cavaleresc.

Mitchell își mută privirea către tânăr, care rămase tăcut până acum.

— Și dumneavoastră cine sunteți?

— Maiorul Knight. De la acea organizație.

³ În traducere Noi înșine – mișcare politică irlandeză, actualmente partid politic dedicat noțiunii de republicanism irlandez și democrație socialistă ce se opune divizării Irlandei.

Deseori este considerat ca fiind aripa politică a IRA și partid naționalist cu vederi de stânga (n.r.).

28

Beaumont deschise unul dintre dosare și citi câteva notițe prinse înăuntru.

— Când locuiați la Paris, împreună cu soția v-ați pus viețile în pericol pentru a-i ajuta pe alții să scape. A fost foarte curajos din partea dumneavoastră.

— Confundați curajul cu panica.

Beaumont i-a ignorat remarca.

— În timpul fugii planificate din Paris, v-ați despărțit de soție și fiică. Ați trimis douăzeci și ceva de scrisori la Ministerul de Externe...

— Douăzeci și trei, îl întrerupse Mitchell.

— ...întrebând dacă are vreo informație cu privire la locul unde s-ar afla.

— Și nu mi s-a răspuns, zise el.

— Înainte de a pleca din Paris, ați ajutat la crearea unei căi de salvare pentru piloții doborâți și personalul francez indispensabil.

Mitchell a rămas tăcut. Indiferent pentru ce se aflau aici acești bărbați, în mod clar doreau să-l impresioneze mai întâi cu informațiile pe care le aveau despre trecutul său. Ochii lui Beaumont urmăriră notițele scrise la mașină

din dosarul său.

— Mai recent ați avertizat că americanii trimiteau rapoartele despre starea vremii către vasele lor fără să fie criptate și că acest lucru ne compromitea grav și propria siguranță.

— Destul de-al naibii de clar dacă cineva s-ar fi gândit mai bine. Noi ne trimitem codificat rapoartele; nu ar fi mare lucru pentru germani să

compare textul necodificat cu ceea ce trimitem noi criptat și să ne descopere codurile.

— Însă i-ați dat această informație unuia dintre colegii dumneavoastră americani de aici, de la Bletchley.

— Sam Henderson, da. Și ce?

— Ați fi putut să vă asumați singur meritul.

— Cui îi pasă cine rezolvă o problemă?

— Aveți o slăbiciune pentru americani?

— Sunt bucuros că avem asemenea minți strălucite, așa cum este cea a lui Henderson care lucrează cu noi. Toate lucrurile astea sunt foarte laborioase.

— Munca noastră este deseori așa, spuse Beaumont cu un zâmbet autocritic.

Așadar erați cunoscut de americanii din Paris? Mă refer la cei care au rămas, nu la aviatori.

— Da. Soția mea și cu mine îi cunoșteam pe americanii de acolo. Atât din punct de vedere social, cât și profesional.

— Dar pe cei care au ajutat la crearea căilor de salvare?

— Doar nu vă așteptați chiar să vă răspund.

29

— Există un chirurg la Spitalul American din Paris și cineva de la Biblioteca Americană care i-a ajutat pe aviatorii doborâți. Cei care nu au fost încarcerați sunt încă activi și îi ajută pe Aliați.

— N-am de unde să știu, a replicat Mitchell.

— Din fericire, avem informații că unii dintre cei implicați nu sunt bănuți încă, spuse Beaumont.

— Și cum știți asta? spuse Mitchell.

— Pentru că anul trecut, câțiva instalatori francezi de linii telefonice și-au petrecut un an conectându-se la cablul telefonic subteran principal de la Noisy-le-Grand din Paris, care făcea legătura între toate comunicațiile telefonice germane cu orașele Paris și Metz. Au înregistrat fiecare cuvânt și ne-au trimis totul radiotelegrafic. Nu s-a spus nimic despre acești americani că ar fi bănuți.

Beaumont oftă.

— Oameni curajoși, instalatorii ăia. Au fost prinși și împușcați.

Mitchell aruncă o privire înspre bărbatul mai tânăr. Maiorul Knight îl analiza încă de când se așezase prima dată.

— Dumneavoastră vorbiți, dar el ia decizii în privința mea, spuse Mitchell.

Ce doriți, domnule maior?

Era o schimbare subtilă în privința autorității. Maiorul Knight deschise al doilea dosar și împinse pe masă o fotografie până în fața lui Mitchel, care nici nu se mișcă. Putea să vadă destul de clar. Bărbatul de la DOS puse pe masă o altă fotografie din dosar. Își așază degetul pe prima.

— Acest bărbat a fost unul dintre agenții mei. Numele lui este Peter Thompson. Îl cunoașteți?

— De la Paris?

— Oxford.

— Nu.

— Înțeleg. Este de înțeles, e cu ceva ani mai tânăr decât dumneavoastră, însă nu asta-i important. În urmă cu câteva luni, a încercat să-l elimine pe bărbatul acesta.

Knight așază cealaltă fotografie în fața lui Mitchell. Era fotografia de buletin a unui bărbat care părea să aibă vreo șaiszeci și ceva de ani.

— Numele lui este Alfred Korte. Un german. Este om de știință și un antinazist fervent. A fost arestat în Germania, în 1941, a fost eliberat pentru a lucra împreună cu alți oameni de știință, dar a fugit în Franța anul trecut. A fost vânat de forțele de la Vichy și de cele germane, dar a dispărut de pe fața pământului. Deține informații vitale de care avem nevoie.

30

— Atunci înseamnă că l-au prins ei, spuse Mitchell. Pe el și pe agentul tău.

— Nu credem asta. Am fi auzit. Nu, a ajuns până la Paris, însă nu știm unde este. Peter Thompson – Guy Neuville era numele său sub acoperire – a fost cât pe ce să-l scoată de acolo.

— Și agentul dumneavoastră?

— De asemenea se ascunde. Poate chiar a fost obligat să-și schimbe le nom de guerre⁴.

— Sau e mort.

— Da.

— Și de ce îmi dezvăluiți această informație?

— Avem nevoie de cineva care să plece la Paris, să-l găsească pe Alfred Korte și să ni-l aducă.

Mitchell nu reuși să-și stăpânească râsetul batjocoritor. Se uita când la Knight, când la Beaumont. Niciunul dintre cei doi bărbați nu zâmbea.

— Sunt prea bătrân ca să mai alerg pe străzi lăturalnice. Locul colcăie de informatori, gangsteri, colaboratori și o amestecătură de grupuri din Rezistența franceză, care în orice moment se aruncă unii la beregata altora.

Nu, mulțumesc. Voi sta în Baraca Șase și voi suporta în continuare ciondănelile și tensiunea nervoasă de acolo.

Knight și Beaumont își coborâră privirile, părând dezamăgiți.

— Am sperat că ne-am putea baza pe bunăvoința dumneavoastră în această chestiune, spuse Beaumont.

— „Speranța înșală mai mulți oameni decât viclenia”, le spuse Mitchell.

Beaumont oftă și își scoase ochelarii. După ce se gândi o clipă, spuse încet:

— Cine a zis asta?

Mitchell dădu din umeri.

— Am uitat, spuse el nepăsător.

— Mă îndoiesc, zise Beaumont. Vauvenargues a fost, nu-i așa? Citarea unui scriitor francez de mică însemnătate din secolul al XVIII-lea i-ar putea impresiona pe cei care își beau rația de bere la această pensiune, dar nu pe noi. Nu sunteți singurul care a mers la universitate, pentru numele lui Dumnezeu! Nu suntem interesați de oamenii prea inteligenți pentru binele lor.

— Ceea ce v-ar putea omorî, adăugă Knight.

4 „Numele de război” (fr., în original) (n.tr.).

31

— Aroganța este ultimul lucru pe care ni-l dorim. Așa că păstrați pentru dumneavoastră pretențiozitatea.

Mitchell își împinse scaunul în spate.

— Îmi este frig și sunt obosit. Și m-am săturat de jocurile dumneavoastră.

— Stați jos! spuse Knight cu fermitate. Nu am terminat deocamdată.

Comandantul vorbi cu o autoritate liniștită. În ciuda mândriei sale rănite, Mitchell făcu așa cum i se ceru. Knight luă o altă fotografie din dosar.

— Adăposturile pe care le-am înființat în oraș au fost închise toate de germani. Numele acestui bărbat este Alain Ory. A fost al doilea om pe care l-am trimis la Paris. Comunicările sale radiotelegrafice erau intermitente înainte de a se întrerupe de tot. Apoi le-a reluat sporadic.

Adună fotografiile și recuperează dosarul.

— Credem că cineva îi trădează pe agenții noștri, continuă el.

— Ori s-a îmbolnăvit, s-a împiedicat și a căzut, și-a rupt o mână; ar putea fi

oricâte alte motive, spuse Mitchell. Poate că germanii erau prea aproape de locul în care se afla și nu a putut transmite radiotelegrafic. Există vreo zece scenarii cu motivele pentru care nu ținea legătura cu regularitate. Iar pierderea adăposturilor este din cauza vecinilor băgăreți.

— Poate. Avem oameni buni în Rezistență care să-i ducă pe oamenii noștri la Paris; numai că odată ce ajung în oraș, sunt trădați. Îi știți pe oamenii de acolo. Vă puteți mișca mai liber, aveți contacte.

Făcu o pauză.

— Și nu pot risca să trimit un alt agent fără să știe despre ce este vorba.

— Vreți să fiu un fel de momeală.

— Vreau să faceți orice vă impune situația. Intrați în legătură cu Ory, găsiți-l pe Alfred Korte și scoateți-l de acolo. După aceea găsiți trădătorul și rezolvați-l.

— Sunt profesor, nu ucigaș.

— Vă putem învăța, spuse Knight fără inflexiuni.

— Nu este ceva ce vreau să învăț.

— Atunci găsiți-l și lăsați Rezistența să-l omoare. Modul în care se obține rezultatul final nu este relevant.

Cei doi bărbați se priviră reciproc. Colonelul Beaumont se aplecă ușor în față.

— Dacă v-ați găsi fiica, iar viața ei s-ar afla în primejdie, ați ucide ca s-o salvați, nu-i așa? spuse el blând.

32

Asta era! își dădu seama Mitchell. Aveau cartea lor de jucat, așa cum îl tentase și el pe tânărul Bellamy. Încercă să-și stăpânească nervozitatea din voce.

— Numai pe fiica mea?

— Soția dumneavoastră se afla cu Alain Ory și cu un alt bărbat care a fost împușcat în acel moment. Fugeau de o patrule. Își folosea numele de fată

drept acoperire – i-a ajutat pe oamenii noștri. Îmi pare rău, Mitchell! A fost și ea trădată și lăsată pe seama Gestapoului, spuse Knight cu un glas monoton, lipsit de emoție.

Mitchell clipi. Knight nu făcea decât să prezinte faptele. Nu se afla acolo pentru a-i prezenta condoleanțe. Stomacul lui Mitchell se strânse și se făcu nod în timp ce lupta să-și ascundă emoția.

— Unde sunt? întrebă el, fără să-și poată stăpâni constricția gâtului, vocea abia auzindu-i-se.

— Din câte știm, fiica dumneavoastră este deținută la închisoarea La Santé din Paris.

Mitchell făcu o grimasă. La Santé era renumită. Gândul că era deținută acolo îl făcu să-i stea inima în loc. Se calmă.

— Iar soția mea?

Maiorul Knight împinse încet, aproape reticent, dosarul închis către Mitchell.

— Aceste fotografii au fost făcute cu câteva clipe înainte să fie executată. Au fost sustrate de un membru al Rezistenței, care lucrează în laboratorul foto german. Îmi pare rău!

Așteptă un moment.

— Îmi pare cu adevărat rău, Mitchell, însă trebuie să-i găsec pe Alfred Korte și pe trădător.

Pentru o clipă, Knight și Beaumont se uitară la Mitchell, a cărui privire căzuse pe dosarul care ascundea cele mai îngrozitoare temeri ale sale. Cei doi bărbați se ridicară în picioare fără să mai spună altceva și plecară. La început, Mitchell nu luă dosarul. Apoi, neputând să mai reziste, îl deschise. O

fotografie a lui Suzanne: la fel ca în cazul lui Korte, o poză de buletin. Și sub ea o fotografie neclară în mișcare, o femeie care era târâtă de doi gardieni.

Alte fotografii îi surprinseseră capul prăbușit, corpul pătat de sânge, părul căzut peste față. Și, în cele din urmă, un ofițer SS care îndrepta pistolul spre capul său. Mitchell trase aer în piept. Rezista stoic și nu ceda durerii care îl ținea în ghearele sale. Știa care erau riscurile. Suzanne știa. El știa.

Simțiseră moartea suflându-le în ceafă în momentul în care germanii au intrat mășăluind în Paris. Acum, nenorocirea asta i-o răpise. Simți sângele 33

cum îi pulsează la gât, o bătaie îngrozitoare a inimii marcând pierderea. Nu era nevoie de multă imaginație pentru a vedea imaginile torturii cu ochii minții. Să-i vezi suferința. Agonia. Curajul. Simți un gust sărat pe limbă în timp ce-și punea palma peste fotografia încețoșată. Acum mai încețoșată

decât imaginea delicată și concentrată pe care o văzuse cu numai câteva clipe înainte. În urmă cu o viață.

— Iubirea mea, șopti el.

5

Îl trimiseseră în nord, într-un loc în care, indiferent de momentul zilei sau al nopții, aerul montan îi înfrigura pe toți. Tabăra de instrucție din zona muntoasă a Scoției fusese considerată perfectă datorită izolării și sălbăticiiei sale. Un loc în care să scapi rapid de cei nepregătiți pentru pericolele care urmau să apară. Bărbați și femei, toți îmbrăcați în salopete maro, alergau de la o sesiune de antrenament la alta până când oboseala își punea amprenta asupra lor. Dormeau ori de câte ori li se ivea ocazia. Era o legendă, i se spusese odată lui Mitchell, că soldații pot dormi în timp ce mășăluiesc, din cauza epuizării. După trei săptămâni de antrenament intensiv, Mitchell era gata să susțină că nu era nicio legendă.

Maiorul Knight stătea în picioare alături de sergentul-major Laughlin într-o colibă din lemn, încălzită de o sobă mică din fontă. Laughlin era un bărbat de familie cu o slăbiciune pentru toate lucrurile scoțiene și niciun pic de înțelegere pentru barbarii ticăloși care luaseră viața fiului său la Dunkirk.

Știa că pregătirea lui putea ajuta la instruirea altora pentru uciderea dușmanului, de aceea se dedicase acestor femei și bărbați curajoși, care erau pregătiți să meargă în spatele liniilor inamice. Răspundea de instruirea echipelor, iar abordarea lui, lipsită de absurdități, impunea standarde ridicate. Priveau amândoi pe fereastră în timp ce mici grupuri de bărbați și femei treceau pe lângă ei, conduși de un instructor de armată. Mai încolo, alți patru candidați erau învățați cum să se bată neînarmați. Undeva în fundal se auzea sunetul estompat al focurilor de armă.

— Este un bărbat în formă pentru vârsta lui. La ucis nu-i bun, domnule, spuse Laughlin.

Maiorul Knight răsfoia preocupat un dosar. Niciunui dintre instructori nu i se spusese nimic despre îndatoririle pe care urma să le aibă: nici unde se aflau, nici ce se aștepta de la ei dacă treceau testul sever la care aveau să fie supuși. Knight hotărî să dezvăluie câte ceva din pregătirea lui Mitchell.

— A luptat în Primul Război Mondial ca tânăr ofițer. Avea optsprezece ani, făcea parte din ariergardă, nebeligerant. A fost un... incident.

Îi întinse dosarul lui Laughlin, deschis la pagina respectivă, și îl lăsă pe bărbatul aspru să citească raportul. Scoțianul sever se încruntă, apoi oftă.

35

— Mai este ceva ce-ar trebui să știu despre el?

Knight clătină din cap în semn că nu.

— De-acum este responsabilitatea dumneavoastră, domnule sergent-major.

Knight luă înapoi dosarul. Se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să mă întorc la Londra. Faceți tot ce-i necesar. Mie nu-mi este de niciun folos dacă nu poate apăsa pe trăgaci când trebuie.

*

Mitchell stătea în picioare, cu umerii încovoiați, în frig, pe poligonul de tragere, în timp ce Laughlin îi întindea pistolul din metal negru.

— Este de calibru .45. Foc cu foc, semiautomat, ceea ce înseamnă că trage un singur glonț la fiecare apăsare a trăgaciului. Folosește forța glonțului tras pentru a introduce pe țevă un alt glonț și a pregăti arma pentru următorul foc. În acest fel se evită rearmarea perculatorului. Apeși pe trăgaci. Și tot așa.

Joacă de copii, domnule Mitchell. Este arma de mână cel mai des întâlnită la americani. Raza de acțiune este de 45 de metri. Șapte gloanțe în încărcător și unul pe țevă. Ce lovești, lovit rămâne. Acum, acolo-i doar un butoi cu apă, spuse el arătând spre un butoi de mai bine de 150 de litri aflat la o distanță

de vreo 20 de metri. Nu vorbește, nu merge ca la paradă.

Îi întinse arma încărcată lui Mitchell.

— Așa, nu vă grăbiți.

Mitchell trase. Reculul îl făcu să coboare arma și dădu o gaură în pământ la vreun metru și ceva în fața lui.

— Trebuie să vă obișnuiți cu reculul, domnule Mitchell. Nu trebuie să știți decât că există pentru a-l putea compensa, spuse Laughlin răbdător, stând în picioare în spatele lui.

Aproape cu gingășie, corectă poziția corpului lui Mitchell.

— Simțiți patul pistolului, ridicați mâinile, ochiți și trageți. Cu ambii ochi deschiși – nu-i puteți împușca pe ticăloși dacă nu-i puteți vedea. Acum...

ochiți și trageți!

O altă împușcătură, o altă ratare. O altă ajustare ușoară din partea lui Laughlin. O altă împușcătură, o semiratare. Laughlin se poziționează chiar în spatele umărului lui Mitchell.

36

— Bine, domnule Mitchell, acum avem o mică problemă. Am rămas fără muniție, sunt rănit și dacă nu-l puteți opri pe omul ăla din SS, o să ne ucidă, după care le va viola și ucide pe soția și pe fiica dumneavoastră.

Mitchell înțepeni; apoi se întoarse cu fața spre Laughlin, forțându-se să nu reacționeze în niciun fel. Își înăbuși furia pe care o simțea urcându-i în gât, puse jos pistolul de calibru .45 și plecă. Acest lucru îi confirmă

îndoielile lui Laughlin. Murmură în sinea lui: „Doamne Atotputernic, dacă

nu-și poate imagina ce s-ar putea întâmpla, atunci n-are deloc creier și este la fel de folositor ca un catolic la un meci al echipei Rangers. Fir-ar să fie, momeală curată.”

Intoleranța era în floare între cele două echipe scoțiene de fotbal, Celtic și Rangers.

În asta constă istoria pentru tine, se gândi el. Și al dracului de mult bine a făcut tuturor istoria cu porcăria asta în care s-au băgat.

Luă pistolul și își trecu mâna grijuliu peste metalul negru, curățând o urmă

de murdărie. Laughlin trase gloanțele de .45 cu o precizie rapidă, găurind butoiul plin cu apă. Umerii lui Mitchell căzură, tresărind din cauza focurilor de armă, dar refuză să privească în urmă.

*

Mitchell se spălase și se schimbase deja când se lăsă întunericul. Se așeză pe pat în coliba spartană care îi servea drept adăpost. Cei cu care împărțea camera se aflau deja în cortul mare pentru a lua cina. Își deschise lada, scoase din ea un plic voluminos și îi răsturnă conținutul pe pat. Erau foi de instructaj și desene schematice de arme și încărcături detonatoare. Pagini de informații despre activitatea de sabotaj căzură pe pătura aspră. Căută

printre hârtii, gata să-și îndeplinească îndatoririle, până când mâna sa dădu peste un plic mai mic, guvernamental. Ezită, după care trase afară

fotografiile cu executarea soției sale. Knight i le dăduse, fără îndoială, cu speranța că reamintirea aceluia lucru avea să-l întărească. Mitchell nu avea nevoie de un asemenea imbold. Luă fotografiile neclare care o înfățișau pe femeia plină de vânătăi și sânge cum era trasă de doi soldați din SS către locul de execuție. Nu putea face nimic ca să-și șteargă vreodată din minte aceste imagini. Își întoarse privirea către următoarea fotografie neclară în care era legată de stâlpul de execuție din curte. Apoi către soldatul german 37

îndreptând spre ea un Schmeisser. O altă fotografie luată din același unghi fix. Suzanne se prăbușise. Cu capul în piept și genunchii atârânănd. Ultima poză era cea în care ofițerul german îi dădea la coup de grâce.

Mitchell își ridică privirea. Alte amintiri dădură buzna peste imaginile din fața sa, viziuni pe care încerca de multă vreme să le înăbușe. Capul i se ridică

brusc când auzi un foc de armă. Stătu să asculte. Fusesse o împușcătură reală

sau imaginară? Atent, adună grămadă fotografiile și le puse la loc în plic. I se mai dăduse o fotografie atunci când acceptase să facă ce doreau de la el Beaumont și Knight. Fotografia unui ofițer german. Standartenführer Heinrich Stolz. Mitchell trase pe deasupra o fotografie a lui Danielle pentru a sta alături de cea a lui Stolz. Cele două fotografii se aflau una lângă alta în

timp ce le privea. Duduitul brusc al unei mitraliere în depărtare îl scoase din starea de concentrare și, privind pe fereastră, văzu cum un trasor descrie o traiectorie ascendentă și luminează cerul nopții. Își zări propria reflexie în geamul întunecat, iar un alt trasor izbucni într-o flacără roșiatică ce-i lumină chipul, distorsionându-i trăsăturile. Era un chip pe care nu-l mai recunoștea.

*

O săptămână mai târziu, în sudul Angliei, Mitchell ședea în bătaia razelor soarelui, citind documentele sale de informare în grădinile frumos întreținute de la Beaulieu House din New Forest. Maiorul Knight, cu sacoul de la costum pus pe un șezlong și cu cravata lărgită un pic la gât, stătea așezat în fața lui. Mitchell se uita pe documente în timp ce Knight aștepta răbdător. Când întoarse și ultima pagină, Knight putu vedea că bărbatul asimilase cu ușurință informațiile. Mitchell avea o minte pătrunzătoare. Îi oferi lui Mitchell o țigară, însă profesorul ridică mâna pentru a-l refuza.

— V-ați descurcat destul de bine în timpul îngrozitor de scurt pe care l-am avut disponibil pentru dumneavoastră. Așadar, ca o ultimă discuție, cum vi se pare?

— Sunt mai încrezător decât atunci când am început, și mai înfricoșat.

— Păi, asta ar trebui să vă ajute să rămâneți în viață, răspuse Knight analizându-l o vreme. Trebuie să țineți minte problemele cu care se 5 „Lovitura de grație” (fr., în original) (n.tr.).

38

confruntă un agent și pe care este nevoie să le rezolve. Cum să învingă

dușmanul; cum să-i recunoască pe cei care au influență sau putere politică; cum să evite poliția locală și oamenii de la securitate și, în cele din urmă, cum să funcționeze zilnic în mod practic.

— Da, înțeleg.

— Mă întreb, spuse Knight fixându-și privirea asupra lui Mitchell, ce s-a

întâmplat cu acel tânăr ofițer înspăimântat, din 1918, care s-a trezit afară din biroul său confortabil la o mică bază militară din apropierea frontului?

Aruncă un dosar în poala lui Mitchell.

— Știu totul despre tine, Harry. Crezi că nu știu? În urmă cu douăzeci și cinci de ani era o altă viață. Ți s-a ordonat să comanzi un pluton de execuție.

— Eram un tânăr ofițer de transport.

— Poate că te-ai aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, dar erai ofițer și n-ai putut să-i aplici omului ăluia glonțul final. Era deja mort, iar tu n-ai putut să-ți faci datoria.

— Era încă în viață. M-a privit în față, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta vrea dușmanul: să strecoare în tine teama de Dumnezeu, Harry, nu de vreun sărman nenorocit care a fost împușcat pentru dezertare.

Trase fumul în piept și-l suflă înapoi. Se uită cu atenție la capătul țigării în timp ce o întorcea între degete.

— Întrebarea este, te șterg de pe lista mea sau te las să pleci?

— Nu voi lăsa pe nimeni să moară pentru că am îndoieli cu privire la omor.

Knight se uită la el. Era momentul să ia o decizie. O decizie extrem de importantă.

— Atunci voi face aranjamentele necesare pentru a te trimite acolo.

Instruirea ta se va încheia aici, la Beaulieu.

6

Timp de opt sute de ani, Notre-Dame de Paris, Doamna Noastră din Paris, catedrala închinată Fecioarei Maria, Mama lui Dumnezeu, a fost un simbol al devoțiunii. Un loc unde regii și săracii au îngenuncheat și s-au rugat. Pe străzile nu prea îndepărtate de locul venerat de închinăciune, poate mai bine de zece francezi civili erau aliniați la perete, cu mâinile la ceafă, în timp ce li se verificau actele de identitate. Un ofițer din Poliția Militară germană, care ieșea în evidență prin haina lungă din piele, cască și colanul de fier la gât, stătea în picioare gata pregătit cu pistolul său automat, așa cum erau și ceilalți membri ai Feldgendarmerie, care blocaseră strada. Un jandarm francez verifica actul de identitate al unui bărbat, i-l dădu apoi unui ofițer german, care se uită la document și clătină din cap aprobator că actul era în ordine.

Leitmann se afla în picioare undeva mai în spate, fumând relaxat, privind inspecția. În șir, un băiat de vreo nouă ani stătea la fel ca ceilalți cu mâinile la ceafă. Leitmann observă că nu înceta să se uite îngrijorat peste umăr.

Leitmann parcurse cei câțiva pași până la el. Groaza băiatului se putea vedea clar. Un german în civil nu putea să însemne decât că este un ofițer din Gestapo. Copilul își îndreptă privirea înspre zid.

— Întoarce-te, îi spuse Leitmann încet, aproape politicos.

Băiatul făcu așa cum i se spuse.

— Poți lăsa mâinile în jos, zise Leitmann, dar băiatul era prea înfricoșat ca să-i dea ascultare.

Leitmann îi lăsă lent jos mâinile băiatului și, în timp ce făcea asta, văzu ceva îndesat pe sub haina lui mare, într-un buzunar ascuns, ce părea să fi fost special cusut. Leitmann își strecură mâna și scoase un sfert de pâine. Băiatul se uita fix la el cu ochii larg deschiși, iar Leitmann îi zâmbi și apoi împinse la loc în buzunar pâinea veche. În timp ce împingea bucata de pâine, zări ceva strălucind în interiorul buzunarului. Dădu la o parte haina băiatului și trase afară un stilou auriu cu încărcător. Se uită în jos la picioarele băiatului, unde se formase o mică baltă de la urina care se scurgea pe sub pantofii lui.

Leitmann îi zâmbi prietenos.

— Nu-i nimic. Nu ai de ce să te temi. De unde-l ai?

40

*

La vreo zece străzi distanță, într-un alt arondisment, într-o zonă separată de o draperie dintr-un apartament din clasa muncitoare, Alain Ory stătea așezat, fără cămașă, în fața unui transmițător radiotelegrafic aflat într-o valiză, de care era legat un fir aerian. Stătea și fuma, cu căștile pe urechi, tastând mesajele sale codificate de pe mica tastatură din fața lui. Clapeta Morse țacănea ritmic.

Madame Tatier stătea în fața sobei, amestecând într-o tocană sărăcăcioasă, recunoscătoare că fiul ei, Marcel, găsisese niște pâine, chiar dacă era veche de câteva zile. Odată înmuiată în sos, îi va ajuta să le umple stomacurile care le chiorăiau de foame. Raționalizarea îi afecta pe toți. Se uită la băiat, iar privirea ei surprinse ceva pe fereastră, în stradă, sub apartamentul său de la etajul întâi. Jandarmii și, în spatele lor, cei de la Gestapo se îndreptau înspre clădire. Își duse mâna la gât, după care se întoarse rapid și trase draperia.

— Alain!

Scria un mesaj pe care tocmai îl primise. Fără să scoată un cuvânt, închise aparatul și scoase firul aerian, în timp ce ea trase afară fundul fals al unui dulăpior și, dintr-o singură mișcare rapidă și bine repetată, ascunse acolo radioul. Își puse haina pe el, deschise o fereastră și dispăru în timp ce sunetul apăsător al pașilor se auzea de dincolo de pasaj. Un bocănit brusc în ușa ei. Îl trase înspre ea pe fiul ei.

— Marie Tatier! Poliția! Deschide!

Stomacul i se strânse, dar încercă să-și mențină vocea normală și să mai câștige niște timp pentru Ory.

— O clipă! Vin.

Dar ușa cedă în timp ce doi jandarmi o forțau și intrară în grabă în mica încăpere. Abia dacă-i aruncară o privire fugară, o dădură la o parte și deschiseră sertarul, găsind imediat radioul. Două împușcături răsunară din străduță. Femeia se uită afară și văzu trupul lui Alain Ory întins la pământ.

Un tânăr ofițer din Gestapo stătea în picioare deasupra omului căzut, țintindu-l în continuare cu pistolul, în timp ce un alt agent din Gestapo percheziționa trupul.

41

*

La cartierul general al Serviciului de Securitate, Koenig îl abordă pe Stolz, aflat la biroul său.

— Domnule, unul dintre oamenii pe care îi căutam a fost localizat. Era un radiotelegrafist. Acest mesaj se afla asupra sa.

Înaintă și puse niște hârtii împăturite în fața lui Stolz.

— Tocmai le decodificase. A fost împușcat în timp ce încerca să scape.

— A murit?

— Este rănit grav. Nu va rezista la tortură.

— Nu vreau să fie torturat. Vreau să i se acorde cele mai bune îngrijiri medicale posibile. S-a înțeles?

— Da, domnule colonel.

Koenig era pe cale să iasă din cameră când Stolz îl chemă înapoi.

— Găsește-mi-l pe ofițerul de la transmisiuni care era, de obicei, împreună

cu ofițerul de la Gestapo aflat în teren, cel inteligent, care a descoperit grupul ăla de radiotelegrafiști din Bordeaux la începutul anului.

— Locotenentul Hesler?

— Da! El. Adu-l aici.

Căpitanul Koenig se întoarse pentru a pleca în timp ce Stolz citea mesajul. Își ridică privirea și-i zâmbi lui Koenig.

— Trimit un alt agent.

*

Mitchell se întorcea de pe-o parte pe alta într-un somn zbuciumat. Camera goală din pod era înăbușitoare, nefiind niciun geam pe care să-l deschidă.

Dormea cu o vestă, dar își păstrase pantalonii pe el. Niciodată nu te dezbrăca de tot, l-au învățat ei, niciodată nu știi când s-ar putea să trebuiască s-o iei la fugă. Bubuiturile bruște și puternice în ușă, care îl făcură să i se întoarcă

stomacul pe dos, îl smulseră din somn.

— Gestapoul! Deschide ușa! Deschide ușa imediat!

Înainte ca Mitchell să apuce să ajungă la ușă, aceasta fu deschisă cu forța de doi ofițeri solizi din Gestapo. Se dădu înapoi, dar îl înșfăcă și îl loviră în stomac. În timp ce genunchii îi cedau, unul dintre ei îi trase un sac negru pe

cap și îl scoaseră din cameră. Un val de greață amenința să-l inunde, dar luptă și încercă să-și dea seama unde îl duc. Fu aruncat brutal în spatele unei mașini, iar germanii au râs și s-au felicitat reciproc pentru cât de ușor fusese să-l prindă. După câte își dădea seama, aceștia conduseseră timp de vreo jumătate de oră și după aceea, când opriră, auzi o poartă de fier deschizându-se în apropiere, în timp ce unul dintre ei îl trăgea cu forța din mașină. Fu împins pe un coridor și de acolo într-o încăpere. Ușa se închise cu zgomot și fu izbit într-un scaun, iar încheieturile legate cu cătușe la spate. În timp ce-i scoteau sacul de pe cap, avu o imagine mai clară a celor doi bărbați, care deja își scoteau hainele uniforme și își suflecau mânecile cămășilor. Era o întregă paletă din ceea ce păreau să fie niște instrumente chirurgicale și o

măsuță de o parte, în semiîntunericul a ceea ce semăna cu un beci. Unul dintre bărbați aprinse o lampă cu lumină puternică și i-o îndreptă spre față.

Nu avea idee cât timp îl interogaseră. Fusesse fără încetare și dur. Unuia dintre ei îi plăcea să-și apropie fața de cea a lui Mitchell, iar cererile sale guturale îl împrășcau cu scuipat. Ore în șir îi puseseră întrebări, încercând să-l silească să-i contrazică. Încăperea era lipsită de aer, iar bărbații transpirau. La un moment dat, crezu că adormise; bărbia i se odihnea în piept, iar imaginile neclare îi derutau mintea. Fusesse o noapte lungă, iar lumina lămpii îl orbea continuu. Anchetatorii de la Gestapo fumau și era evident că obosiseră, dar nu păreau la fel de epuizați ca Mitchell, al cărui cap se prăbușise din nou.

Unul dintre oamenii de la Gestapo îl apucă de păr și îi trase brusc capul pe spate. Celălalt îi aruncă actele de identitate pe măsuța din fața lui.

— Aceste acte sunt false, spuse unul.

— Zici că ai trăit la Lyon? Întrebă celălalt.

— Exact, spuse Mitchell.

— Unde?

— În apropiere de stația Perrache.

Unul dintre ofițeri se foi în jurul lui și îi trase un pumn rapid și dureros în rinichi.

— Ești englez!

Mitchell scrâșni din dinți din cauza durerii. Scutură din cap.

— Nu. Francez. Născut și crescut.

Bărbatul din fața sa își trase scaunul mai aproape de el.

— Și spui că ești profesor? Minți. Școala ta a fost distrusă în timpul invaziei.

— De aceea predau în privat acum. Este singura modalitate prin care îmi pot

câștiga existența. Nu am greșit cu nimic.

43

— Spui că ai venit în sud cu mașina?

— Pe atunci, da. Ne-a luat câteva zile. Refugiații blocau orice stradă.

— Ești contrabandist. Nu ești profesor. Avem dovezi că ai ajutat la scoaterea evreilor din oraș.

— Sunt profesor.

Ofițerul violent din Gestapo, aflat în spatele lui, își puse brațul în jurul gâtului lui Mitchell într-o mișcare de sugrumare; în același timp, celălalt bărbat își lăsă greutatea pe picioarele lui Mitchell pentru a nu se putea elibera din scaun și de acolo să se lase pe podea într-un fel de încercare de a se salva.

— Contrabandiștii sunt mai răi decât comercianții de pe piața neagră. De aceea vei fi executat. Pentru că i-ai ajutat pe evrei să scape, spuse bruta care-l sufoca, după care eliberă strânsoarea, permițându-i lui Mitchell să tragă

aer în piept.

Îl lăsară o clipă să-și revină.

— I-am ajutat pe unii dintre elevii mei să se adăpostească în timpul luptelor.

Asta-i tot. Nu am avut niciun copil evreu la mine în clasă. Jur că n-am avut.

— Dar avem informații despre tine.

— Oamenii mint. Sunt înfricoșați. Mint ca să-și scape pielea. Mint pentru că vor să pară importanți, spuse Mitchell, atent să evite contactul vizual.

Îl învățaseră să nu se uite direct la acuzatorii lui dacă era interogat, ca să nu pară un act de sfidare.

Unul dintre ei flutură prin fața lui Mitchell cartela de rație.

— Nu ți-ai mai luat rația de tutun de trei săptămâni. De ce? Unde ai fost?

— Am fost răcit foarte rău... Încă am dureri în piept.

Cei doi ofițeri de la Gestapo se uitară unul la altul.

— În regulă, să începem din nou. Unde locuiești?

*

După ore în șir de interogatoriu, cei doi de la Gestapo, aflați și ei în pragul epuizării, ieșiră pe coridor. Lăsară ușa deschisă la încăperea în care Mitchell, scaldat în sudoare, stătea prăvălit în scaun. Maiorul Knight aștepta.

— Chiar dacă folosește propriul trecut, credem că se va descurca, a spus unul dintre bărbați.

44

— N-am putut să-l facem să vorbească, dar noi nu suntem din Gestapo, spuse altul.

Maiorul Knight dădu din cap aprobator și cei doi plecară. Mitchell își ridică privirea și se uită spre ușa deschisă.

— Plec în blestemata asta de călătorie sau nu? Pentru că indiferent cum ar fi, am nevoie de un somn al naibii de bun.

45

7

În după-amiaza următoare, Mitchell se sculă, se îmbăie și se alătură

maiorului Knight în camera mare și luminoasă cu vedere spre grădini. Un ofițer de la Direcția de Operațiuni Speciale, mai relaxat, îi înmână lui Mitchell un plic în timp ce-și bea cafeaua.

— Îl deschid acum?

Knight îi confirmă dând din cap.

— Ordinele tale. Atâtea câte îți putem da referitor la radiotelegrafistul nostru din Paris, Alain Ory. Oriunde s-ar afla, e pe fugă și este speriat.

— Sigur a fost implicat în ce făcea soția mea?

— Da. Germanii îi suflă în ceafă. Pentru a-l deconspira pe trădător, trebuie să creăm un alt circuit. Cel care îi trădează pe oamenii noștri va vrea să se apropie de tine. Vom numi circuitul tău Gideon, iar numele de cod pe care-l vei avea este Pascal.

— Sabia lui Dumnezeu din Vechiul Testament și un filosof francez și matematician, spuse Mitchell și zâmbi.

— Păi, ne-am gândit că este potrivit. Identitatea ta oficială este Pascal Garon.

Menționează numele Gideon numai celor care sunt esențiali pentru circuit.

Cu cât știi mai puțini despre acest lucru, cu atât mai bine; apoi, dacă oricare dintre ei este prins, numele Pascal este tot ce vor ști – doar dacă trădătorul nu ajunge mai întâi la tine. Să îți minte un lucru acolo – trei oameni pot păstra un secret numai dacă doi dintre ei sunt morți.

Knight se ridică și își turnă încă o ceașcă de cafea. Îl întrebă dacă vrea și el, făcând un gest înspre dânsul cu bolul de cafea, iar Mitchell încuviință din cap. Sorbiră din lichidul fierbinte și dulce și privi înspre grădini pe fereastra

înaltă din podea și până în tavan, a căror frumusețe părea atât de lipsită de legătură cu violența creată de oameni în interiorul casei.

— Și nu uita, ne aflăm acolo pentru a lupta împotriva naziștilor. Nu te lăsa antrenat în politica franceză. Dumnezeu știe că este și așa destul de complicat.

46

Vei descoperi că acolo sunt facțiuni care luptă unele împotriva altora. PCF6, comuniștii urăsc propria lor aripă înarmată, partizanii din FTP7. Trebuie să fii conștient de pericolul ca acești partizani să ia lucrurile în mâinile lor și să lovească în germani oriunde și oricând, în ciuda represaliilor. Sunt o amenințare la adresa controlului și stabilității zonei lor.

Maiorul făcu o pauză și duse ceașca la buze. Apoi puse ceașca și farfurioara jos.

— Acum, aici, Harry.

Mitchell îl urmă în partea cealaltă a camerei, la o masă lungă sprijinită de peretele din capăt. Pe masă se aflau un costum, pantofi, cravată, palton și o pălărie de fetru moale, cu boruri înguste. Acte, o valiză mică din piele, o borsetă, un cuțit în teaca sa, un pistol automat de calibru .45 și patru încărcătoare rapide pentru muniție. O hartă împăturită imprimată pe mătase. Două cutiuțe pentru pastile. O cutie pentru țigări. Mitchell atinse obiectele care reprezentau noua sa identitate.

— Apropo, spuse Knight, ți-am dat gradul de locotenent-colonel.

— Colonel? De ce?

— Francezii reacționează mai bine în fața cuiva de rang înalt. Folosește-te de el când și dacă trebuie.

Maiorul Knight luă caseta unui stilou cu pompiță.

— Vrem să le oferim oamenilor noștri câte un dar de rămas-bun, spuse el, înmânându-i-o lui Mitchell, care o deschise.

Scoase din ea un stilou de aur.

— Nimeni dintre noi nu-și poate imagina frica și singurătatea faptului de a trăi în spatele liniilor inamice, explică Knight, este de aur, nu are semne incriminatoare, adăugă el, cumva mândru. Este un gest foarte mic drept simbol al stimei noastre.

— Atunci înseamnă că nu voi avea nicio scuză dacă nu vă trimit măcar o ilustrată.

— Și s-ar putea să-ți fie de folos dacă vei fi nevoit să-l dai la schimb sau să-l vinzi.

— Mulțumesc!

6 Partidul Comunist Francez (n.tr.).

7 Francțirori și Partizani (n.tr.).

47

Maiorul Knight luă un plic separat de pe masă și i-l întinse lui Mitchell.

— Actele de identitate cu diferitele permise. Lipsesc numai fotografiile; trebuie să le facem astăzi. Din cauza faptului că ai locuit acolo, s-ar putea să fii recunoscut, așa că va trebui să renunți la barbă.

— *Când p lec?*

— În seara asta.

*

Mai târziu în acea zi, mașina oficială a lui Knight îi duse în nord, spre Cambridgeshire. Santinelele Forțelor Aeriene Regale îi verificară actele lui

Knight chiar dacă îl cunoșteau din vedere, atât pe el, cât și mașina sa, din numeroasele ocazii în care vizitase aerodromul. Le făcură semn cu mâna să treacă dincolo de porțile aerodromului nemarcat.

— Aerodromul Forțelor Aeriene Regale din Tempsford, spuse Knight.

— Casa escadroanelor noastre din Serviciile Speciale.

Mitchell nu răspunse. Stătea așezat, cu mușchii încordați, strângând la piept mica lui valiză. Gura i se uscaseră, fața îi era rece, iar obrajii rași îl făceau să se simtă și mai vulnerabil. Cu părul tuns mai scurt ca de obicei, se simțea chel și expus.

Mașina ocoli clădirile și înaintă spre platforma de staționare a unui hangar unde era pregătit de plecare un avion Lysander cu decolare și aterizare scurtă. Aripile de pescăruș, înalte, ușor inversate făceau ca aeronava să pară

greoaie în timp ce stătea ghemuită pe echipamentul său de aterizare fixă, însă reputația sa, capacitatea de a decola și de a ateriza în locuri dificile pentru a-i lăsa pe agenți în teren erau consacrate de mult timp. Alături de el pe platformă, un bombardier Halifax era verificat, în timp ce echipa de la sol încărca, pe ușile sale culisante, containere cu parașute.

Mitchell îl urmă afară din mașină pe Knight și își încheie nasturii de la palton. Într-o mână ținea pălăria ponosită, iar în cealaltă mica valiză din piele. Knight intră în vastul hangar iluminat.

— Foarte puțini sunt organizați aici. Grupuri pestrițe din Rezistență

alcătuite din comuniști, forțe franceze din interior, contrabandiști și hoți.

— Și câțiva oameni obișnuiți, care își riscă viața.

— Într-adevăr. Dacă ești oprit de germani și te întreabă de unde ești, spune că te-ai născut în Péronne. Asta va reflecta actul tău de identitate.

— De ce Péronne?

— Registratura de acolo a fost distrusă în timpul bătăliei de pe Somme în Primul Război Mondial. Nu au cum să verifice.

Se opriă lângă o masă de lucru, iar maiorul îi făcu semn lui Mitchell să-și pună pe ea valiza. Cineva de la Operațiuni Speciale, îmbrăcat în civil, se apropie și puse o cutiuță pe masa de lucru.

— Verificări de ultimă clipă, Harry, spuse Knight.

— Bună seara, domnule! Nu vă rețin decât o clipă, zise bărbatul prietenos, cu un accent regional.

Omul de la Operațiuni Speciale începu o căutare delicată, foarte profesională, a lui Mitchell, degetele sale urmărind orice etichete care ar fi putut să-l dea de gol.

— Sunt fost membru al Comitetului de Apărare Imperial, spuse bărbatul.

Asta înseamnă că voi găsi orice lucru de contrabandă.

— Depinde de cât de departe ești pregătit să mergi cu căutările, spuse Mitchell, încercând să-și mai atenueze din propria tensiune.

Degetele iscoditoare se opriă brusc, iar fostul oficial de poliție afabil se încruntă.

— Era doar o tentativă eșuată de a glumi... domnule ofițer, spuse Mitchell.

— A... Este de înțeles, domnule, zise el și își continuă examinarea atentă a îmbrăcămintei lui Mitchell.

— Ce fac când aterizează avionul? îl întrebă pe Knight.

— Membrii din Rezistența locală vor veni în întâmpinarea avionului. Va fi un chef de terrain. El te va lămuri. Apoi vor descărca armele și explozibilii, îi spuse Knight, după care zâmbi. Vei fi pe mâini bune.

Mitchell clătină din cap. Din câte știa el, era posibil ca Knight să nu fi știut de ratările sale din timpul antrenamentului, astfel că lăsă la o parte orice îndoieli cu privire la trimiterea sa, asigurându-se că era însoțit permanent în teren.

Un ofițer coordonator de la Forțele Aeriene Regale, care stătea în picioare în apropierea avionului Lysander, îi făcu semn lui Knight să vină la el.

— Scuzați-mă o clipă, spuse maiorul și se îndepărtă de zona în care se afla masa.

— Știți că au numit avionul Lysander după numele unui general spartan?

întrebă Mitchell, în timp ce căutarea chinuitoare continua.

Degetele groase ale bărbatului ajunseră la guler.

— Nu știam asta, domnule.

49

— Nici eu, zise Mitchell. Cred că am citit undeva pe cartonașul unui pachet de țigări. Fie acolo, fie știu de la vreuna dintre mințile sclipitoare cu care am lucrat.

Se forță să zâmbească. Stomacul parcă îi era plin cu pietre.

— Și cine era acel domn spartan? Ce-a făcut?

— N-am idee, spuse Mitchell.

Omul de la Operațiuni Speciale se dădu în spate ca pentru a-și admira munca.

— Am avut probleme la început. Cusăturile franțuzești erau diferite, materialul pe care îl foloseau și toate celelalte. Am pierdut doi oameni din cauza asta. Acum luăm aproape totul de la refugiați.

— Așadar, un posesor atent.

— O, da! Cel puțin unul.

Îi întinse lui Mitchell o cutiuță pentru pastile.

— Una este de benzedrină. Vă va face să funcționați continuu încă patruzeci și opt de ore. Cealaltă este de cianură.

— Voi încerca să nu le încurc, spuse Mitchell.

— Ar fi foarte înțelept din partea dumneavoastră, zise ofițerul cu seriozitate.

Acum o ultimă privire la portofel și după aceea cred că am terminat.

Mitchell îi dădu portofelul.

— Este ceva, orice, ce n-ar trebui să aveți asupra dumneavoastră? Chibrituri, mărunțiș, orice ați fi putut lua fără să vă gândiți bine? Bilete de metrou sau de autobuz?

— Nu, nimic.

— Ați fost căsătorit în Anglia?

— Da.

— Verigheta. Trebuie să fie marcată sau inscripționată. Îmi pare rău!

Mitchell dădu din cap înțelegător și reuși să-și scoată inelul de pe deget.

Omul de la Operațiuni Speciale îl puse într-un mic plic maro, trase de firul roșu ca să fixeze clapeta și îl puse în servietă.

— Îl veți găsi aici când vă întoarceți, spuse el.

Întinse pe masă o bucată de material negru, din cele pe care le folosesc bijutierii, în care se aflau șase verighete așezate bine în niște buzunărașe.

— Ar trebui să se potrivească unul dintre ele. Le am de la soldații francezi, după Dunkirk. Adică, de la cei care n-au supraviețuit.

Mitchell alese una, o încercă, apoi găsi alta care se potrivea. Ofițerul de la

Operațiuni Speciale termină de verificat portofelul, dar scoase o fotografie cu Danielle.

50

— Fiica mea.

— Drăguță fată. E făcută aici fotografia?

— Nu. La Lyon, în 1939.

Bărbatul ezită, după care păru să renunțe și i-o dădu înapoi lui Mitchell.

— Atunci înseamnă că am terminat. Totul e gata. Nu a mai rămas nimic acum decât să vă urez mult noroc, domnule!

Îi strânse mâna lui Mitchell, după care se întoarse pentru a-i raporta maiorului.

— Stați puțin, spuse Mitchell și întinse fotografia înspre el când se opri. Dacă sunt prins și o găesc, o pot pune în pericol. Mai bine o păstrați pentru mine.

Bărbatul dădu din cap înțelegător și luă fotografia. În timp ce se îndepărta, Mitchell nu-și putu stăpâni un sentiment copleșitor de pierdere, care părea să-l înghită cu totul.

51

8

Gazele de eșapament ale Halifax-ului se învălătuciră în vreme ce două dintre motoarele sale începură să huruie, prinzând viață. Celelalte două elice porniră și ele și începură să se învârtă, în timp ce Knight se îndrepta înapoi spre Mitchell în pas alert.

— În seara asta nu avem decât luna. Oamenii noștri din Franța vor pleca spre zona de aterizare cât de curând de acum.

Făcu o pauză și își întoarse fața dinspre Halifax.

— Îmi pare rău, Harry, dar Lysander are o problemă la inductor. Ar fi o sinucidere să încerci să zbori în seara asta.

— Zborul este anulat? întrebă Mitchell, nesigur dacă ușurarea era mai mult din cauza dezamăgirii, acum că se pregătise psihic să plece.

Motoarele puternice ale Halifax-ului huruiau, vibrația ajungând aproape până sub pielea lui Mitchell, zguduindu-i viscerele.

Maiorul Knight își tot muta privirea de la bombardier la Mitchell.

— Vor face o lansare de arme pentru a ajuta la crearea unui grup mai la sud.

Le trimitem acolo un radiotelegrafist. Avionul își va face rutele și, după

aceea, s-ar putea întoarce în zona voastră de aterizare. Ne va da timp să-i alertăm pe maquiștii8 din teren, care vor pune balizele luminoase.

Mitchell clătina deja din cap.

— Sunt prea bătrân ca să mai sar cu parașuta. Mi-ați spus asta. Treceți-mă dincolo într-o barcă.

— Forțele Aeriene Regale au nevoie de lumina lunii pentru misiunile lor, iar Marina insistă să fie întuneric complet – trebuie să te ducem înăuntru. Știu că

nu te-ai oferit pentru așa ceva...

Knight lăsă fraza suspendată în aer.

— N-am vrut să mă ofer pentru nimic din toate astea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dacă nu te gândești că moartea soției tale și viețile a nenumărați oameni merită riscul, atunci te-am judecat greșit. Fiica ta ar putea fi încă în viață.

8 Partizani francezi din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n.r.).

52

Mitchell aruncă valiza pe jos la picioarele sale. Furia lui se revărsă ca un venin pe care și-l suprimase de prea multă vreme.

— Ticălosule!

Maiorul Knight nu se îngrijoră de izbucnirea lui.

— Când ai mâinile pătate de sânge, știi de ce este nevoie pentru a duce treaba la bun sfârșit. Cu parașuta sau deloc.

Așteptă o clipă, dar Mitchell clătină din nou din cap.

— Bine. Vom anula, spuse el și se întoarse spre ofițerul coordonator de zbor.

Knight îi făcu semn printr-un gest de tăiere la înălțimea taliei, indicându-i că

Mitchell spusese că „nu pleacă”.

Frica pusese stăpânire pe Mitchell, cuprinzându-l din vintre până în stomac.

Simțea că este pe cale să vomite. Fierea îi înțepa gâtul. Se sprijini de masă în timp ce maiorul Knight striga în urechea omului de la RAF9. Acesta ascultă și dădu din cap, după care se uită dincolo de Knight și arătă cu degetul.

Mitchell ținea strâns mica lui casetă și pălăria la piept, în timp ce trăgea aer

adânc în piept, și se îndreptă spre norul negru de la elicele Halifax-ului și spre membrii echipajului care îl așteptau. Se întoarse pentru a mai arunca o ultimă privire maiorului Knight, care făcu înspre Mitchell un semn din cap a înțelegere. Apoi, întorcându-se spre ofițer, Knight dădu instrucțiuni pentru a fi trimis un mesaj celor din Maquis.

— Spune-le că zborul avionului Lysander a fost anulat și îl trimitem pe omul nostru cu parașuta, dar va fi cu puțin înainte de ivirea zorilor.

*

În interiorul fuzelajului de oțel al Halifax-ului, metalul gol vibra odată cu huruitul motoarelor. Mitchell fu surprins de cât de înghesuit era interiorul avionului; de afară, amploarea bombardierului era înșelătoare. Era ca o alee îngustă; membrii echipajului se aplecau și își contorsionau trupurile pentru a se așeza înghesuiți în pozițiile lor îngrămădite. În strălucirea rece și ternă

a avionului, Mitchell fu ajutat să-și pună parașuta peste palton. Membrul echipajului care avea rol de controlor trase strâns de ultima coardă. Mitchell 9 Forțele Aeriene Regale (n.r.).

53

își împături pălăria de fetru și o îndesă în partea din față a hainei, în timp ce membrul echipajului îi dădu casca protectoare. Strigă acoperind huruitul motoarelor.

— Pune-ți-o pe cap înainte de a sări!

Mitchell îi confirmă clătinând din cap. Celălalt bărbat cu care împărțeau fuzelajul îngust și striat purta salopetă și avea deja parașuta. Ținea în mâini casca în timp ce se ghemuia la podea. Parașutistul făcu un mic gest cu casca și zâmbi. O călătorie periculoasă pe care o făceau împreună. Orice gest prietenos era bine-venit. Omul strânse degetele pumn și ridică degetul mare, după care se întoarse să citească. Membrul echipajului îi indică locul în care urma să se deschidă o trapă în podea în partea din spate a avionului.

— Când va veni vremea, așază-te cu picioarele în trapă.

Cu mâna rămasă liberă, acel membru al echipajului ținea coarda de care era legată parașuta.

— Prindem acest cârlig la capăt, cârligul ăsta, spuse el arătând cârligul culisant, de acel cablu. Îți deschide parașuta. În regulă? Scoate parașuta din geantă când ajungi la capăt. Da?

Alt deget mare ridicat.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor ca să sar.

Controlorul zâmbi.

— N-ai fi primul. Am să te împing din spate cu bocancul. Săriturile făcute noaptea sunt ușoare, nu poți vedea cât de departe te afli de pământ.

Rânji din nou.

Mitchell nu era sigur dacă omul se bucura de disconfortul lui sau era pur și simplu blazat, de parcă faptul de a sări dintr-un avion perfect funcțional ar fi un lucru firesc. Îi făcu un alt semn cu degetul mare în sus. Controlorul se aplecă aproape de urechea lui.

— Și când te apropii de pământ, ține genunchii lipiți și picioarele îndoite. În felul ăsta nu-ți rupi vreun picior. Floare la ureche, adăugă el vesel.

Detunătura bruscă a mitralierei îl făcu pe Mitchell să tresară. Membrul echipajului îi puse o mână pe umăr pentru a-l liniști.

— Este în regulă. Testează mitralierele. Culcă-te puțin. Va mai trece o vreme până să ajungem în zona lui de lansare, spuse el, arătând către radiotelegrafist, menit să fie lăsat Rezistenței.

Se întoarse și își căută de treabă cu verificarea chingilor la mai multe bagaje mari. Mitchell încercă să strige pentru a acoperi vuietul că ultimul lucru la care se gândea era să doarmă, însă omul nu-l mai auzi. Mitchell nu mai putea face nimic altceva decât să încerce să se așeze cât mai confortabil posibil pe

54

podeaua rece. Trupul i se cutremura din cauza vibrațiilor și se luptă să nu-i afecteze nervii. Avionul vuia întruna. În ciuda împotrivirii sale, Mitchell căzu răpus de oboseala pe care o poate crea neliniștea și adormi. Se trezi brusc din somn când un vuiet produs de aer se auzi șuierând în avion. Panica puse stăpânire pe el, dar își veni în fire și își dădu seama că nu mai era în vis când văzu cum controlorul deschise trapa ce acoperea deschiderea de lansare. Își regăsi echilibrul și zâmbi înspre Mitchell, în timp ce celălalt bărbat își puse casca protectoare. Mitchell își dădu seama că probabil dormise câteva ore.

În gură avea un gust rânced.

— Zece minute până la prima zonă de lansare. Pentru tine mai este însă cale lungă, strigă controlorul.

Cuvintele sale îi ofereau prea puțină liniște sufletească lui Mitchell, dar dădu din cap aprobator și îi arătă obligatoriul deget mare ridicat în sus. Iar în momentul acela se declanșă iadul pe pământ.

Mitchell fu aruncat cu fața la pământ din cauza unei zdruncinături îngrozitoare a avionului, o zdruncinătură care îi salvă viața. O bubuitură, care fu cât pe ce să-i spargă timpanele, răsună prin metal, în timp ce loviturile de tun dădeau găuri de-a lungul fuzelajului. Topind oțelul, împrăștiind ca stropii de apă la duș așchii în interior, care se adăugau puterii explozive a proiectilelor și a loviturilor de tun. Îl văzu pe controlor spulberat, spumă și sânge acolo unde stătuse înainte un om în picioare. Îl împrôșcă pe Mitchell. Urlă cuprins de groază. Omul care se pregătea să

sară din avion a fost și el făcut bucățele. Fumul începu să se acumuleze în avion; motoarele scrâșneau, își modificaseră tonalitatea huruitului, începură

să mugească și muriră, după care fură torturate și readuse la viață. Pilotul se lupta cu butoanele de comandă, smucind bombardierul greoi pe cer, încercând să scape de atacatorul său. Mitralierele din partea din spate și din cea de sus a avionului întorceau loviturile în ciuda morții zgâlțâitoare nebunești proiectate asupra avionului. Undeva, cineva striga:

— Avion de vânătoare pe timp de noapte! Retragerea! RETRAGE...

Vocea fu întreruptă brusc, în timp ce o altă rafală de mitraliere, venită de la avionul de vânătoare pe timp de noapte, puse capăt aparatului de zbor și oricui mai rămăsese în viață, cu excepția lui Mitchell. Avionul luă altitudine zguduindu-se, totul alunecă, iar Mitchell fu tras spre trapa deschisă.

Se zbatu să-și salveze viața. Hainele îi erau cuprinse de foc și ardeau mocnit.

Mirosul acru de explozibil, cauciuc ars și cabluri electrice incinerate îl făcu să se înece. Avionul făcea viraje pe cer. Motoarele se înecau, numai două

dintre ele fiind încă funcționale în timp ce încercau să sfideze gravitația. O

55

altă zguduitoră violentă și fu aruncat în partea cealaltă a avionului, mișcarea spărgându-i capul. Fu cât pe ce să cadă în gol. Încercă să fixeze cârligul corzii parașutei de stâlpul de susținere, care era cel mai puternic punct apropiat la care putea ajunge. Însă avionul se rostogoli și îi zădărnici încercarea. Acum aluneca, fără să aibă niciun mijloc de a se opri. Parașuta de aproape cincisprezece kilograme, aflată în spatele său, îi făcea imposibilă orice mișcare de a se roti pentru a se salva. Sudoarea îi întepea ochii și îi acoperise tot spatele. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca cu disperare să prindă

carabina de orice ar fi fixat bine coarda. Picioarele îi alunecară în afara avionului. Începu să urle, mobilizându-și toată forța în brațe în timp ce se agăța cu disperare de podeaua avionului pe cale de dispariție. Trebuia să se agățe de ceva. Făcu un salt spre stâlpul de susținere. Rată. Firele plesniră și scoaseră un fel de vaiet în timp ce plesneau fuzelajul. Curentul produs de motoare îl trăgea de picioare. Urlă și cu un efort extraordinar ajunse din nou la stâlpul de susținere și agăță carabina corzii de el. După care gravitația și curentul de aer generat de motoarele avionului îl luară în stăpânirea lor. Fu aspirat în afara avionului. În timp ce se prăbușea în întuneric, avionul începu să se ridice sfidător, focul izbucnind puternic acolo unde se aflase Mitchell cu câteva clipe înainte.

*

La mai puțin de o sută douăzeci de metri mai jos, un braconier cu patru iepuri

morți, întinși pe pământ alături de el, era pe cale să omoare un altul care fusese prins în laț, când deodată auzi avionul. Aeronava în flăcări își făcuse apariția dintre nori la mai bine de doi kilometri depărtare, clătinându-se pe cer pe la o sută cincizeci de metri, se înclină îndreptându-se spre pământ, o cometă aflată pe moarte, cu coada arzând, până când dispăru din vedere pentru a se prăbuși nevăzut la mai mulți kilometri depărtare.

Zgomotul brusc, care tulbură liniștea mediului rural, îl lăsă ca lovit de fulger pe braconier, dar când se stinse, un foșnet abia auzit ajunsese până la el în momentul în care aerul trecu ca o șoaptă peste parașuta de mătase. Făcu câțiva pași înapoi, împleticindu-se, și rămase în picioare, cu gura căscată, în timp ce parașuta cădea și dispărea de pe cerul întunecat. Un om se legăna în ham. Mort sau inconștient, nu putea spune.

56

Corzile parașutei mușcaseră adânc din carnea lui Mitchell. Elevatoarele încrucișate din spatele capului îi răsuciseră corpul în timp ce parașuta se desfășura. Sângele îi acoperea fața de la o tăietură adâncă în scalp. Durerea provocată de rană îl trase parțial înapoi într-o stare de semiconștiență. O

bucată neclară de pământ se aruncă grăbit înspre el și dintr-odată se lovi de țărâna tare și dură. Simți și mai multă durere în tot corpul. După care întunericul îl trase în împărăția sa.

Uitându-se cu teamă împrejur, braconierul alergă spre locul în care căzuse parașuta. Balonul de mătase se vălătuci, după care se liniști, trăgându-l pe bărbatul care stătea întins la pământ, nemișcat, sub giulgiul său.

57

9

Braconierul bătu la ușa din spate a unei case întunecate. Era locuința unui om care murise pentru gloria Franței, conducându-și soldații ca ariergardă

la Dunkirk. Sacrificiul lui împărțise satul în două. Erau cei care vedeau moartea lui ca pe un act inutil în fața agresiunii germane gigantice, și erau alții care învățaseră să-l respecte de-a lungul anilor dinaintea morții sale, fiind acum inspirați de exemplul său, pentru a se alătura celor puțini care erau hotărâți să-și hărțuiască dușmanul prin orice mijloace. Braconierul era unul dintre ei.

După un minut, o femeie își făcu apariția de după perdea, ca să verifice cine cerea să intre atât de dimineață, apoi deschise repede ușa de la bucătărie.

— Chaval?

— Un parașutist. Este rănit.

— Intră aici, în bucătărie, îl îndrumă ea. În liniște. Nu vreau s-o trezesc pe Simone.

Se asigură că perdelele erau trase bine, apoi mări lumina lămpii cu gaz, strălucirea sa caldă inundând treptat toată încăperea. Bărbatul masiv își coborî povara de pe umeri pe masa din bucătărie.

— Am auzit avionul, dar credeam că visez, spuse ea, mai aprinzând o lampă.

Mitchell încercă să se ridice, abia conștient, dar luptând împotriva valului tot mai mare de confuzie, care amenința să-l cufunde înapoi în întuneric. Putea să audă voci estompate, dar nu prea aveau sens, iar strălucirea din cameră îi înțeptoșa privirea. Nu avea putere să se ridice. Își întoarse capul și văzu un bărbat cu barbă stând în picioare lângă el, cu o mână bătătorită odihnindu-se delicat pe umărul său. În spatele lui, o femeie, cu un șal în jurul umerilor și în cămașă de noapte, închidea obloanele. Îi spuse ceva uriașului cu barbă

care se îndepărtă ducându-se spre sobă și își turnă într-un castron apă

clocotită dintr-un ceainic care fierbea la foc mic. După aceea femeia se aplecă asupra lui Mitchell, dându-i la o parte părul încâlcit. Buzele i se mișcă. Îl întreba ceva. Gânduri disparate goneau prin mintea lui – despre groaza provocată de avionul în flăcări, despre coborârea pe întuneric și despre durere –, în timp ce se uita la femeie. Avea vreo patruzeci și ceva de ani și era atrăgătoare. Părul castaniu îi era legat la spate, dezvăluindu-i 58

trăsăturile. Îl atinse în timp ce-și apleca urechea la buzele lui. El încercă să

spună ceva, dar vorbele lui nu erau clare: un amestec confuz de întrebări despre unde era și o dorință copleșitoare de a-i spune femeii că era la fel de frumoasă ca un înger. El scutură din cap. Nu avea nicio logică ce spunea.

Uriașul cu barbă se uită din nou în jos la el, îi zise ceva femeii, care dădu din cap aprobator. Bărbatul îl ridică de umeri pe Mitchell și-i scoase paltonul rupt și ars. Mâna lui Mitchell se întinse instinctiv spre pistolul pe care-l ținea în buzunar.

Chaval îi dădu drumul la mână lui Mitchell și scoase pistolul automat.

Mitchell scrâșni din dinți, hotărât să nu-și mai piardă din nou cunoștința.

— N-ai să ai nevoie de el, îl auzi spunând în franceză, în timp ce punea pistolul de calibru .45 departe de el, pe masă.

— Avionul s-a prăbușit. Nu știu unde. Undeva înspre Voville, spuse Chaval.

Femeia stoarse o cârpă pe care o înmuie în apa fierbinte și începu să curețe rana de pe scalpul lui Mitchell. El își ridică mâna, lipsit de vlagă, înspre ea, în timp ce apa îi înțepa rana tăiată. Chaval îi trase delicat mâna în jos.

— Mai sunt și alți supraviețuitori? Mai sunt parașute? întrebă ea.

— Nu. Pe a lui am ascuns-o într-un șanț, dar trebuie să mă întorc s-o îngrop.

Vor fi patru pe-afară.

Se uită la pistolul automat.

— Ai grijă cu el, s-ar putea să fie periculos.

Ea clătină din cap în semn aprobator și îl întoarse pe Mitchell pentru a găsi rana care îi îmbibase cămașa cu sânge.

— Se va lumina curând de ziuă. Îngroapă-i parașuta și după aia adu-l pe doctorul Bernard.

Chaval ezită. Ea clătină din cap.

— Du-te, n-am să pățesc nimic. Abia dacă mai e conștient. Nu reprezintă niciun fel de amenințare.

Chaval păși în spatele perdelei și se asigură că nicio fărâmbă de lumină nu se strecura în noapte. Ea auzi ușa închizându-se cu un clic ușor în încuietoare.

O clipă se uită la bărbatul rănit care stătea întins în fața sa. Ochii îi tremurară, iar buzele i se mișcară din nou, dar era prea slăbit pentru ca vreun cuvânt să se facă auzit de ea. Stoarse o altă cârpă. Cel puțin atunci când ajungea medicul, rănilor vor fi cât se poate de curate. Se întinse după

pistol pentru a-l lua de pe masă. Mitchell sări, iar mâna sa însângerată

înșfăcă arma, însă încercarea lui de a ține aproape singurul mijloc de protecție pe care-l avea fu în van. Juliet Bonnier nici nu clipi, acoperindu-i

mâna cu mâinile sale și luându-i pistolul. Mitchell își pierdu cunoștința, fără să mai poată face nimic.

*

În timp ce lumina cenușie a dimineții se răspândea de-a lungul și de-a latul cerului, Lucien Tissard, în vârstă de cincisprezece ani, cobora cu bicicleta pe o străduță, urmărind un fuior de fum pe un câmp aflat mai în sus în față, ridicându-se dintre copaci și gardurile vii. Străduța năpădită de buruieni mergea în zigzag și, în timp ce coborî din șa pentru a-și împinge bicicleta pe drumul plin de hârtoape, văzu partea din spate a unui camion german așezat

de o parte a străduței. Jandarmul satului, Marin, stătea în picioare și supraveghea soldații care cercetau câmpul. Jandarmul aflat la vârsta a doua privi în spate, îl văzu pe Lucien și dintr-o scuturare a capului și un mic gest disprețuitor îl trimise pe băiat în drumul său. Lucien se dădu înapoi și apoi trecu prin gardul viu. Zări rămășițele a ceea ce era posibil să fi fost un bombardier. Era numai o bucată de metal ars, încă arzând mocnit, iar doisprezece soldați din Wehrmacht triau resturile, în timp ce camarazii lor se răspândiseră pe câmp pentru a cerceta zona.

Lucien simți un sentiment de entuziasm gâdilându-i gâtul. Să vezi un avion distrus în această parte a lumii era un eveniment. Un astfel de privilegiu îți conferă un statut. Mai ales în fața fetelor. A uneia, în special.

*

Casa lui Juliet Bonnier era cea mai deosebită din sat. Fostul ei soț fusese un om de afaceri de succes înainte de război și, deși posibilitățile sale se limitaseră, era hotărâtă să nu abandoneze niciodată casa familiei pe care el o cumpărase. Încălzirea, însă, era permanent o problemă, deoarece răcoarea se instala în camerele cu tavane înalte și pardoseli goale, în ciuda covoarelor aflate ici și colo, chiar și în lunile de vară mai răcoroase. Prin urmare, după

moartea lui, închisese toate dormitoarele, cu excepția a două dintre ele, al ei, iar celălalt al fiicei sale adolescente, Simone. Soba din bucătărie dădea acelei încăperi suficientă căldură pentru a te simți bine, iar în timpul iernii aspre 60

din 1943, când vântul dinspre est lovea la fel de mușcător și feroce ca invadatorii, ea și Simone puneau saltelele și păturile pe podeaua din bucătărie.

Primăvara nu fusese generoasă cu căldura, în ciuda copacilor înfloriți.

Respirația i se liniști în timp ce stătea în picioare împreună cu medicul satului la capul patului lui Mitchell în camera din pod. Chaval se întorsese și îl cărase pe bărbatul căzut în nesimțire pe cele trei rânduri de scări, odată ce Jean Bernard îi cususe și pansase rănilor. Așteptaseră, vorbind pe șoptite în bucătărie despre bărbatul care căzuse din cer și care cu siguranță se îndrepta spre unul dintre grupurile din Rezistență. De la Londra nu fusese trimisă nicio

înștiințare pentru grupul lor din localitate. Când Chaval venise să le facă semn să urce, curiozitatea lor se transformase în preocupare.

Germanii urmau să caute în curând supraviețuitorii.

Cămașa lui Mitchell fusese scoasă, iar partea lui laterală bandajată. O pătură și o pilotă din puf de găscă îi presau trunchiul, dar el le dădu la o parte și cu greutate se așeză în șezut. Chaval trase pătura peste umerii goi ai lui Mitchell. El dădu din cap în semn de mulțumire.

— Nu porți uniformă. Nu faci parte din echipajul avionului. Ești englez?

Cartea ta de identitate spune că ești francez. Pascal Garon, zise medicul.

Mitchell privi în jurul său. O femeie îmbrăcată într-o jachetă din lână își ținea strâns trupul în brațe, în timp ce bărbatul masiv care părea să fie lucrător la fermă păși lângă ea. Bărbatul care îi punea întrebări probabil că

era medicul satului, se gândi el. Geanta mică și neagră era semnul distinctiv al meseriei sale, iar pantalonii din catifea și jacheta din lână constituiau o uniformă. De vârstă apropiată cu Mitchell, s-ar fi bucurat de statut și autoritate într-o comunitate mică și, având în vedere ultima imagine a lui Mitchell asupra zonei rurale peste care se lăsa întunericul înainte de a lovi pământul, presupuse că exact acolo se afla. Într-un sat sau o comună mică.

Unde anume? Se uită la masa de lângă pat. Pistolul său automat fusese așezat acolo, la îndemâna sa. Un gest de încredere?

— Nu este încărcat, spuse lucrătorul de la fermă, care îl supraveghea îndeaproape pe bărbatul rănit.

Mitchell zâmbi. Acești oameni erau suficient de raționali încât să nu-și asume riscuri inutile. Femeia înaintă înspre el și îi dădu o borsetă de brâu.

— A trebuit s-o scoatem pentru ca medicul să-ți poată coase rana de la spate.

Îi mulțumi dând din cap.

— Nu a fost șrapnel, a fost o tăietură curată, spuse Bernard.

61

— Mi-am agățat spatele când am sărit... avionul era ciuruit rău de tot în acel moment. S-a prăbușit prin apropiere?

— Nu știm unde anume s-a prăbușit. Cel mai probabil, la câțiva kilometri de aici. Vom ști în curând, spuse medicul. Dar germanii vor căuta supraviețuitori, iar acest lucru ne pune în pericol pe toți.

Mitchell întinse mâna spre carafa cu apă, dar mișcarea trase de rana bandajată. Se chirci de durere, iar Juliet îi turnă apă în locul lui.

— Veneai în această zonă? îl întrebă ea.

Mitchell își mută privirea când la femeie, când la bărbat. Poate că acești oameni l-au ajutat, dar cuvintele maiorului Knight îi răsunau încă în urechi.

Să nu ai încredere în nimeni.

— Unde mă aflu?

— Ești în satul Saint-Just din ceea ce a fost Zona Neocupată.

Mitchell ținea în continuare paharul cu apă la buze pentru a-și ascunde îngrijorarea. Germanii luaseră din nou controlul de la guvernul de la Vichy în anul anterior.

După câte se părea, se afla încă la sute de kilometri distanță la sud de Paris.

Avionul trebuie să se fi aflat în cea mai îndepărtată etapă a drumului atunci când a fost atacat.

Medicul dădu glas impacientării sale.

— Cauți dovezi cu privire la intențiile noastre?

Se uită la bărbatul cu barbă.

— Acela este Chaval, cel care te-a adus aici. Casa aceasta este deținută de doamna Juliet Bonnier. Are o fată tânără într-una dintre camerele de jos.

Dacă vin germanii, vom fi cu toții împușcați. Ne pândește același risc ca și pe tine.

— Trebuia să fiu parașutat în Norvé și să ajung la Paris, spuse Mitchell.

— Dumnezeu, nici măcar nu ne aflăm pe aproape. Norvé are o celulă de Rezistență care activează deja. Te duceai să-i ajuți? întrebă Juliet.

— Nu vă mai pot spune nimic altceva. Îmi pare rău! Însă avionul care a venit încoace era într-o altă misiune.

— Există oameni pe dealuri, la câțiva kilometri de aici, în apropiere de Saint-Audière... sunt fugari din taberele de muncă forțată. Mai puțin de o duzină.

Cei mai mulți dintre ei nu au experiență. Le place să se considere luptători din Rezistență, dar sunt numai niște oameni înspăimântați care se ascund, spuse Juliet. Cu toate astea, te-ar putea ajuta.

— Știi multe lucruri despre ei, spuse Mitchell.

Medicul și Juliet ezitară precauți. Juliet clătină din cap către Bernard.

62

— Eu sunt coordonatorul local al bărbaților de pe aici și din Saint-Audière.

Lansarea parașutei a fost pentru noi, spuse el.

— Vă trimiteau un radiotelegrafist, zise Mitchell, aducându-și aminte de un tânăr din avion, tot numai un zâmbet.

— Pentru a ne ajuta să ne organizăm, spuse Juliet.

— Dacă vă dau un mesaj codificat, îl puteți transmite la Londra?

— Da. Norvé are un radioemițător. Eu mă duc cu mașina până acolo pentru

instrucțiunile mele, zise Bernard.

— Este sigur? întrebă Mitchell. Orice mișcare neobișnuită a localnicilor ar putea fi depistată de patrurile germane.

— El e medic și îi este permis să iasă din casă după ce s-a dat stingerea, zise Chaval din partea cealaltă a încăperii.

— Bine, atunci. Vom organiza o altă lansare pentru voi și vă vom aduce un alt radiotelegrafist. Aveți încredere în mine să facem asta? îi întrebă

Mitchell.

Medicul și Juliet clătină din cap în semn de aprobare.

Mitchell îi întinse mâna lui Juliet.

Căldura strânsorii ei ferme era o consolare liniștitoare.

10

Primăvara la Paris promitea multe când a sosit în cele din urmă în deplina sa glorie, dar poate fi la fel de capricioasă ca acele femei care își declarau odată devotamentul față de Franța. În urmă cu trei ani, o schimbare temporară

luase pe nepusă masă orașul atunci când germanii mășăluiseră pe străzile sale. Unii au rămas devotați, dar supraviețuirea însemna pentru fiecare altceva.

Pentru Dominique Lesaux însemna să se bucure de confortul și compania încântătoare ale germanului care stătea acum cu fața spre ea în spatele plasei, suplu și agil în echipamentul său alb de tenis. Știa riscurile pe care și le asuma prin faptul că era cu el, își spunea ea în timp ce-și dădea părul peste umăr, dar ce femeie, de condiție aleasă sau nu, nu ar profita de șansa care îi ieșise în cale? Familia sa, cu relații înalte, avea un trecut legat de partea lor; de-a lungul veacurilor, știuse cum să lege cele mai multe legături cu oameni puternici, cum să facă cu mult mai mult decât numai să

supraviețuiască.

Ajunsesse la Paris cu patru ani mai înainte și curând intră în societatea pariziană, odată ce se află că strămoșii ei se trăgeau din regele Jean al II-lea, chiar dacă în timpul conversațiilor recunoștea în trecere că antecesorii săi veneau pe o linie ilegală, din partea unui curtean umil. Un amestec de șoc și amuzament străbătuse societatea. Dându-și seama că îi plăcea să

tachineze, lumea nu erau sigură dacă nu cumva voia pur și simplu să

șocheze. Dominique era pe deplin conștientă că bârfa și snobismul cizelaseră legenda, dar era foarte fericită să-i lase pe toți într-o stare de incertitudine: în realitate, îngropase cu multă vreme în urmă adevărul despre trecutul ei și rasa insultătoare în care se născuse, iar păstrarea unor asemenea secrete devenise pentru ea o a doua natură. Cunoștea femeii care se convertiseră la catolicism pentru a scăpa de purtarea stelei galbene – cu siguranță nu erau mai rele decât cei care se puneau în genunchi în fața altarului filozofiei naziste pentru a-și

păstra intacte viețile pline de privilegii.

Indiferent ce credeau despre ea, saloanele pariziene o primeau ca pe una de-a lor, iar simpatia și înțelegerea au urmat imediat ce s-a aflat că membrii familiei sale erau blocați în Elveția, aflați în imposibilitatea de a se întoarce

64

în Franța, iar alocația ei bănească fusese stopată de autoritățile elvețiene deoarece trimiterea banilor în Zona Ocupată însemna încălcarea regulii lor stricte a neutralității – ipocrizie flagrantă, având în vedere că băncile elvețiene făceau afaceri cu banca germană Reichsbank. A fost o lecție dură să învețe să trăiască fără a avea un loc de muncă sau bani.

Se confruntase cu o foamete sălbatică în timpul iernii foarte reci din decembrie 1939, o perioadă dezolantă și amară, care nu se mai amelioră

decât în luna martie a anului următor. Mâncarea devenise rară chiar și pentru ea. Fusese o întrezărire scurtă și înspăimântătoare a realității războiului de undeva departe de linia frontului. O afectă însă suficient de puternic. Jură să nu-și mai dorească niciodată nimic altceva mai banal decât pâinea. Din fericire, Ocupația a adus odată cu ea și oportunități. Renunțase de mult să mai călătorească cu metroul, unde și un soldat de rând avea prioritate în fața ei la un loc pe scaun. Acum mergea cu o mașină condusă de șofer. Gura sa rujată nu tânjea după mâncare sau vin din cel mai fin; de altfel, raționalizarea era un motiv numai pentru alții de a-și face griji.

Ploaia îi stricase meciul de tenis de ieri, dar astăzi soarele strălucea cu ademenirile unei primăveri precoce la micul château aflat la câțiva kilometri sud-est de oraș, care era suficient de răcoros vara pentru a scăpa de căldura sufocantă, dar destul de aproape pentru a fi la numai câteva străzi distanță

chiar de centru. Odinioară fusese locul unde se organizau partidele regale de vânătoare, iar acum era rezervat pentru ofițerul ei neamț. Despre SS-Standartenführer Heinrich Stolz mergea vorba că era destinat unor lucruri mărețe.

Dominique se repezea când în spate, când în față pe terenul de tenis în timp

ce jucau, dar nu ajunse la mingea finală pe care el o aruncă înspre ea.

— Heinrich! Nu-i corect, se plânse ea în timp ce mingea prindea viteză și trecu de ea.

Își putea dezlănțui loviturile la fel cum putea face și cu farmecul său. Știa că ambele ascundeau o trăsătură care avea capacitatea de a face să tremure un om în toată firea, iar un oraș să-i ceară îndurare. Atâta cât mai era. Și atâta cât mai era, luă.

— Însă acum servești ca să câștigi meciul. A fost afară din teren.

— A fost?

— Nici nu te-ai uitat. S-a dus dincolo de linie.

Ea râse, recuperând o minge și stăpânindu-și nervii. Era la fel de calculată ca el. Și învățase că el îi aprecia istețimea. Obținea ceea ce-și dorea de cele mai multe ori; uneori el știa că l-a manipulat, dar alteori nu-și dădea seama. Și 65

atunci când nu-și dădea seama, ea își ținea urechea la pământ și afla informații vitale care îi puteau ajuta pe cei mai puțin norocoși, dar care într-o zi s-ar putea întoarce împotriva ei numind-o prostituată și colaboraționistă. Era un târg cu a cărui amenințare nu se împăcase încă.

Renunță la irascibilitatea sa. Era o jucătoare de tenis mai bună decât ceea ce lăsa să se vadă de obicei, însă erau momente când nu-și putea stăpâni încăpățânarea. Ea servi, el făcu un salt înainte, dar racheta sa zgârie pământul și abia dacă atinse mingea. Se împiedică și căzu.

— Am câștigat! Heinrich! Am câștigat. Pentru prima dată.

Râsul îi reveni și odată cu el tânăra inocentă, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, aflată în primăvara vieții. El mimă disperarea și se întinse cu fața în sus și mâinile larg deschise, apoi se ridică în coate și rânji, fața lui arsă de soare făcând ca păru-i deschis să pară și mai blond decât era în realitate. Nu era o povară să se culce cu un bărbat atât de bine. Era amabil și atent cu ea, iar el știa ce-i plăcea.

— Cum am putut să pierd în fața celui mai prost jucător de tenis pe care l-am întâlnit vreodată? spuse el ridicându-se. Probabil că este din cauza nenorocitului ăsta de aer rece – mușchii nu-mi mai funcționează cum trebuie. Jur că Parisul este la fel de umed ca o conductă de canalizare în această perioadă a anului.

Ea îl privi încruntată.

— Nu spui că mă lași să câștig?

Se întâlnește cu ea la plasă și o sărută delicat.

— Nu, ai câștigat pe drept. Jocul tău s-a îmbunătățit, draga mea – probabil am fost un profesor foarte bun.

El zâmbi, iar ea își frecă delicat nasul de gâtul lui. Nu era nicio îndoială că se simțea fericită în compania lui și era ușor să dea la o parte frisonul incertitudinii care uneori o lua pe nepregătite. El o apucă de după umeri în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Luăm cina împreună în seara asta? întrebă ea.

— Desigur, dar acum am întârziat și trebuie să plec.

El o sărută pe obraz și se îndepărtă. Ea strigă în urma lui:

— De asta m-ai lăsat să câștig.

El se întoarce și zâmbi.

*

66

Așezându-și casca sub braț, Stolz își puse mănușile. Căpitanul Koenig îl însoți în timp ce coborau scările.

— Domnule colonel, un avion identificat drept un bombardier Halifax a fost

atacat noaptea trecută de unul dintre avioanele noastre de luptă pe timp de noapte în zona de sud. La sud de Vichy, în apropierea satului Voville.

Trupele din teren au recuperat ceea ce par a fi rămășițele unor lăzi cu arme și un radiotelegrafist. Poate că acesta era agentul pe care îl așteptam.

— Există supraviețuitori?

— Nu de care să știm, domnule.

Coborâra până la etajul doi, făcând să răsunе scările.

— Trebuie să mai verifice o dată, îi spuse Stolz. Ordonă o periere a tuturor satelor care s-au aflat pe direcția de zbor a aparatului. Și comandantul local să-i interogheze pe localnicii francezi și pe orice străini care ar putea să-și facă apariția. Spune-i să folosească Miliția. Se tem de ea mai tare decât de Gestapoul nostru.

Forța paramilitară franceză creată de guvernul colaboraționist de la Vichy a fost însărcinată cu depistarea și arestarea evreilor și membrilor din Rezistență și a simpatizanților lor.

— Mă duc cu Leitmann la spital și apoi acasă. Am o întâlnire în seara asta.

Stolz deschise o ușă al cărei indicator spunea că încăperea din spatele ei era Section IV 10: secția de specialiști în radiotelegrafie a SD în care treizeci de soldați în uniforme gri stăteau aplecați în fața ecranelor lor cu lumină

catodică, urmărind inamicul, veghind dacă apăreau unde scurte radio de-ale dușmanului, transmise pe propria lor frecvență.

— Este totul pregătit pentru locotenentul Hesler?

— Din câte știu, da, domnule.

— Asigură-te că este.

Stolz îl lăsa pe tânărul căpitan la ușă. Pe la jumătatea scărilor se întoarse.

— Ah, Koenig, caută orice fișe stomatologice sau medicale care ar putea să mai fie la dosar. Oamenii noștri să le compare cu corpurile din avionul prăbușit. Iar dacă vreo persoană suspectă este anchetată de Miliție, vreau să mi se aducă raportul aici.

10 „Secția a IV-a” (germ., în original) (n.tr.).

67

— Am interceptat și un mesaj din Londra. Avem încă o parte din cod de la radiotelegrafistul capturat. Era codificat pentru un circuit pe nume Gideon.

— Știam de el?

— Nu, domnule. Mesajul era pentru cineva pe nume Pascal.

— Vreun răspuns?

— Nu din câte știm, dar dacă britanicii încercau să stabilească atât de curând legătura radio cu un agent de-ai lor, atunci înseamnă că au intrat în panică. Pascal ar putea foarte bine să fie englezul Mitchell.

— De ce faci o asemenea presupunere hazardată, Koenig?

— Pascal a fost un filozof din secolul al XVII-lea.

— Și ce-i cu asta? Mitchell nu este filozof.

— Nu, domnule. Dar Pascal mai era și matematician. Am... am crezut că este o coincidență demnă de luat în seamă.

Stolz se opri și se uită stăruitor la tânărul ofițer care părea agitat.

— O coincidență demnă de luat în seamă, într-adevăr. Bine identificat, Koenig. Foarte bine. E un maior din SS mai încolo, care conduce un grup de vânători, Sturbannführer Ahren Brünner. Ia legătura cu grupul lui. Va ști ce să facă.

Stolz îl lăsa pe tânărul căpitan la etajul al doilea. Koenig era recunoscător că nu-l conducea pe colonel la spital. I se făcea rău când se gândea la soarta care îl aștepta pe radiotelegrafistul rănit, căruia îi dăduse de urmă Leitmann.

Koenig se chinuia încă să facă față printre acești oameni care controlau lumea permanent dură în care se găsea. Realitatea este că îl înspăimântau –

totuși viața lui ar fi putut să fie mult mai neplăcută la un alt loc de muncă.

Era foarte conștient că Lyonul, cu brutalitatea și frecvența torturii și execuțiilor, îi va face pielea de găină. Faptul că a fost trimis în post la Paris era o binecuvântare prin comparație. Luase parte la mesă și la spovedire, iar penitența pe care i-o dăduse preotul îi fusese de ajutor. Se simțea mai capabil să suporte violența din închisori și din această clădire odată ce îndeplinea un act de remușcare din cauza implicării lui. În timp ce intra în camera de transmisiuni, simți pentru o clipă cum i se ia o piatră de pe inimă.

Iertarea era o stare de grație și îi dădea puterea să-și facă datoria.

*

68

Standartenführer Stolz și Leitmann conduseră din Avenue Foch pe străzile lipsite de trafic, trecură de Arc de Triomphe și intrară pe Champs-Élysées.

Cu benzina care fusese rezervată pentru germani și permise auto emise rar, parizienii fuseseră lăsați să se descurce singuri în ceea ce privește deplasările pe străzi. Șoferul lui Stolz trecu razant cu Mercedes-ul pe lângă

câteva biciclete și taxiuri velocipede de pe marele bulevard. Ricșele mici, cu două locuri, îi duceau pe parizieni dintr-o parte în alta a orașului, iar bărbații transpirați care pedala înjurau din cauza efortului, speriiind caii taxiurilor, care veneau la trap.

După trei ani de ocupație, Parisul încă avea delicii pentru armata cuceritoare, iar Stolz recunoscuse pentru sine că orașul era un loc de o frumusețe rară. Admirase de prima dată când venise bulevardele largi și grădinile, iar Parisul

continua să-l farmece și acum.

— Mergi la operă în seara asta, Leitmann? îl întrebă Stolz.

— Nu, domnule.

— Ai fi nesăbuit să o ratezi, deși îndrăznesc să spun că deja s-au vândut toate biletele. Von Karajan dirijează. Au adus întreaga producție de la Berlin.

A fost cea mai impresionantă acțiune de logistică. Asta arată, Leitmann, că până și în vreme de război noi, germanii, apreciem marea cultură și suntem capabili să depășim toate obstacolele pentru a monta o asemenea producție.

Șeful nostru de stat-major, Speidel, a reușit să facă un mic miracol prin faptul că a adus-o aici. Îndrăznesc să spun că dacă l-am fi lăsat pe el să se ocupe de invadarea Marii Britanii, acum am fi asistat la ea în Londra.

Ofițerul de la Gestapo se uită chiorâș. Stolz zâmbi.

— Leitmann, nu suntem cu totul lipsiți de simțul umorului.

Oftă.

— Invazia a fost o oportunitate pierdută și trebuie să trăim cu acest lucru.

Însă a trecut, iar ceea ce facem aici și acum este vital pentru succesul războiului.

Zâmbi din nou spre un Leitmann nesigur.

— Chiar dacă înseamnă să-i familiarizăm pe francezi cu Tristan und Isolde.

Și ascultă la mine ce spun: francezii îl vor primi cu entuziasm pe Wagner.

Mai ales cu propria lor soprană cântând în rolul principal.

— Prea scump pentru mine, domnule.

— Leitmann, trebuia să-mi fi spus. Puteam să-ți fac rost de bilete. O recompensă pentru munca ta excelentă.

69

— Vă mulțumesc, domnule colonel, dar să stau pe fund timp de cinci ore mar face să-mi amortească mai mult decât spatele. Mă gândeam că este mai degrabă pe gustul căpitanului Koenig.

— I-am oferit. Dar și el a refuzat.

— Probabil că Koenig ar fi ofensat să urmărească o poveste de dragoste adulterină, fie ea și într-o operă.

Leitmann ezită. Cât de mult îl aprecia de fapt Stolz pe contabilul în uniformă? Vorbea lipsit de tact? Apoi insistă.

— E un puțoi pios, domnule colonel. Disprețuiește munca pe care o facem.

Își petrece jumătate din orele de serviciu în genunchi în biserică și cealaltă jumătate cu o prostituată franțuzoaică.

Stolz părea surprins.

— Koenig are o iubită?

Leitmann încuviință din cap.

— O cheamă Béatrice Claudel.

— Nu este nimic neadecvat în asta, nu-i așa? Este evreică? Dumnezeu, asta ar crea probleme.

Leitmann scutură din cap.

— Am verificat. Femeia este în regulă. De fapt, este chiar o partidă bună, aș

spune.

Stolz zâmbi.

— Băiatul a crescut în ochii mei.

*

Rue de Rivoli, decorată cu steaguri cu zvastică, ducea spre Île de la Cité și în mai puțin de jumătate de oră după ce-au plecat de la Cartierul General, mașina lor trase în fața spitalului. Hôtel-Dieu fusese înființat la mijlocul secolului al VII-lea, ceea ce a făcut din el cel mai vechi spital din Paris, iar zidurile sale formidabile îi reaminteau lui Stolz de o fortăreață. Pentru un scurt moment, își imagină ce s-ar fi întâmplat dacă Parisul ar fi fost apărat și nu declarat oraș deschis. Ar fi fost o sarcină aproape imposibilă să lupți pe fiecare stradă una după alta, și nu era nicio îndoială în mintea sa că artileria germană și bombardamentele aeriene ar fi ras de pe fața pământului cel mai frumos oraș al Franței. Spitalul se afla pe Parvis de Notre-Dame, alături de vecina sa mai prestigioasă, Cathédrale Notre-Dame de Paris, care, prin 70

comparație cu el, era modernă, așa cum a fost fondată cu aproximativ patru sute de ani mai târziu. Stolz nu era specialist în arhitectură, dar aprecia grandoarea ei. Francezii aveau un fler care germanilor le lipsea.

Clădirea principală a spitalului era separată de o grădină amenajată în curte, lungă, formală, iar Leitmann îi făcu semn cu mâna colonelului să o ia pe scările care urmau să-i ducă în saloanele din partea de est. Urcară și cotiră

spre colonada cu arcadă care acoperea curtea. Pentru ei, era la fel de natural ca respiratul să meargă în același ritm, pașii lor generând un ecou monoton și ritmic de-a lungul coridorului aparent fără sfârșit, acoperit cu gresie, care se întindea pe întreaga lungime a clădirii. Ferestrele arcuite ofereau o priveliște încântătoare spre grădini, iar băncile lungi din lemn erau plasate de-a lungul zidurilor, uniformitatea lor fiind întreruptă numai de ușile de o înălțime dublă, care dădeau acces spre alte camere și pasaje laterale. La apropierea sunetului strident al pașilor, doi soldați din Wehrmacht se ridicară imediat în picioare, postându-se în capătul coridorului și reluându-și pozițiile de santinele de fiecare parte a ușii înalte cu glasvand.

Leitmann se opri.

— Este în salonul ăsta, domnule colonel.

Stolz îl urmă pe Leitmann și se uită prin glasvand. Dincolo de el se afla un salon privat cu două paturi, unul fiind ocupat de Alain Ory, radiotelegrafistul. Un medic militar german îmbrăcat în halat alb, însoțit de o asistentă, examina fișa medicală a bărbatului.

— Acesta este bărbatul pe care l-am găsit în apartamentul cu echipamentul radio. Îi știm identitatea, dar medicii spun că va mai trece o săptămână până să-l putem lua de aici.

— Torturează-l, Leitmann, și tot ce vei obține va fi o grămadă de minciuni.

— Domnule colonel...

— Nu, spuse Stolz, sistând orice proteste. Mi-am făcut deja planurile pentru omul ăsta imediat cum am știut că a fost rănit.

Zâmbi.

— Bănuiesc că am deja tot ce trebuie să știu.

Stolz împinse ușa și intră. Bătăile inimii lui Ory se întetiră la vederea colonelului din SD. Medicul puse la loc fișa în stativul de la picioarele patului.

— Domnule colonel, pot să vă ajut cu ceva?

Stolz veni la picioarele patului de lângă Ory.

— Sunt aici ca să văd dacă pot face ceva pentru acest ofițer.

71

— Acest bărbat are puține motive de îngrijorare, domnule colonel. Toate testele pe care le-am efectuat s-au dovedit a fi negative. Mi-a teamă că s-ar

putea să avem un prefăcut printre noi.

— Iar bărbatul rănit?

— Operația a reușit, în rest se va recupera frumos.

— Credeți că am vorbit cu un informator, domnule colonel? spuse Ory.

Frisonul tensiunii care începuse să se manifeste îl alertă pe medic, care îi spuse asistentei să plece din cameră.

— Crezi că nu aș ghici că ai pus pe unul dintre oamenii tăi aici, cu mine?

întrebă Ory dezaprobat.

Stolz își puse chipiul pe patul lui Ory.

— La drept vorbind, nu este unul dintre oamenii mei. Oamenii mei, ca el – se uită la Leitmann, care stătea în picioare imperturbabil, cu spatele la perete –, vor să te tortureze.

— Nu le-am spus nimic atunci și nu le voi spune nici acum. Duceți-vă naibii, și tu, și Gestapoul, zise Ory cu o încredere izvorâtă din disperare.

— Foarte curajos din partea ta. Ce părere ai, Hesler? întrebă Stolz.

— Am tot ce-mi trebuie, domnule, răspuse tânărul ofițer din patul alăturat.

Stolz deschise cutia cu țigări cu unghia de la degetul mare.

— Iată, vezi? Nu este nevoie de tortură. Ne-ai dat exact ceea ce vreau, spuse el în timp ce-și aprindea țigara.

Privirea derutată a lui Ory îl făcu pe Stolz să ofteze de milă.

— Crezi că suntem cu toții niște monștri lipsiți de creier? Bineînțeles că nu.

Aproape tandru, ridică mâna lui Alain.

— Ești rănit, ești plictisit, ești radiotelegrafist... lovești cu degetul.

Zâmbi la privirea derutată a lui Ory.

— Ca și cum ai trimite un mesaj.

Teama celui rănit era evidentă pentru toți cei din încăperea. Stolz dădu din cap spre patul vecin.

— Locotenentul Hesler este un distins ofițer de transmisiuni.

— Aveam nevoie de propriul tău stil distinctiv de a trimite un mesaj. Te-am urmărit, îi spuse Hesler celui rănit. Așa că acum vom trimite mesaje la Londra și cu toate că nu va fi perfect, vor crede că vin de la tine. Și îl voi putea prinde în capcană pe următorul agent – și pe următorul.

Sângele se scurse din trăsăturile sfrijite ale lui Ory în timp ce realiza adevărul spuselor lui Stolz.

— Așadar... nu mai avem nevoie de tine, spuse Stolz, luându-și chipiul și aruncându-i o privire lui Leitmann, care le făcu semn celor doi gardieni.

72

— Este pacientul meu, insistă medicul.

— Este un agent al dușmanului, îi spuse Stolz, în timp ce Leitmann le dădea instrucțiuni celor doi soldați să-l salte pe Ory din pat.

Radiotelegrafistul se zbatu, dar într-o clipă Stolz avea deja în mână micul său Walther și, calm, trase două gloanțe în bărbatul rănit. Gardienii se dădură înapoi înspăimântați, așa cum făcu și Hesler. Pieptul lui Ory se umplu de flori roșii de la impactul cu gloanțele care, bine trase, îi pătrunseseră în inimă. Era deja mort înainte să se lovească de podea.

Medicul se dădu înapoi, împleticindu-se de oroare, cu mâinile lipite de urechi, care îi țiuiau încă de la ecoul exploziei în spațiul limitat al camerei.

Stolz se uită la el.

— Raportul dumitale va evidenția faptul că prizonierul s-a opus arestării.

Era clar că uciderea lui nu însemna nimic pentru Stolz, în afară de faptul că-i dădea o scurtă satisfacție. Se întoarse înspre Hesler.

— Întoarce-te la îndatoririle tale.

11

Juliet Bonnier trase afară o valiză veche și scotoci printre hainele împăturite.

Se hotărî imediat și aruncă pe pat niște haine de lucru.

— Vor fi potrivite pentru tine. Ar trebui să ți se potrivească.

Mitchell stătea așezat pe marginea patului, încântat că rana sa bandajată strâns nu prezenta niciun semn că ar sângera.

— Mulțumesc! Ce i-ai spus fiicei tale despre mine?

Juliet ridică din umeri.

— Când s-a dus dimineață la școală, n-a întrebat nimic. N-a auzit nimic. Este adolescentă. Doarme buștean. Dacă îi vede pe Chaval sau pe doctorul Bernard, aceștia nu-i vor spune nimic. Când se va întoarce de la școală, am să-i povestesc. Acum, îmbracă-te! Nu poți sta mult aici și trebuie să facem planuri pentru a te scoate din sat.

Mitchell se uită la o grămăjoară de fotografii de familie. Luă una în care un bărbat zâmbitor își ținea schiurile stând cu spatele la un munte acoperit de zăpadă. Juliet i-o luă și o puse la loc.

— Soțul meu era cam de mărimea ta. A fost ucis în timp ce conducea o ariergardă la Lille, protejându-i pe cei din Dunkirk. Te deranjează dacă porți hainele unui bărbat mort?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Bine, spuse ea fără să dea dovadă de compasiune. Grăbește-te!

Mitchell își trecu cu greu brațul prin mâneca puloverului din lână aspră.

— Pare să fi fost un om de mare curaj.

— Da. Și prost. Putea să fi scăpat.

Ținea în sus pantalonii pe care îi alesese, măsurându-i din ochi.

— Încearcă-i. Ți-i ajustez dacă nu se potrivesc.

— Mulțumesc! Madame Bonnier, oamenii proști nu rămân să lupte în ariergardă. Este nevoie de foarte mult curaj. Știu că prezența mea aici vă pune pe toți în pericol.

Ea îl ignoră și se aplecă pentru a-i lua paltonul.

— Am să cos rupturile. Ar trebui să dormi vreo câteva ore. Nu știu când te vom putea scoate de aici.

— Cred că mai bine aș rămâne treaz o vreme. Pentru orice eventualitate.

74

— Cum vrei tu, spuse ea. Afară, în spatele casei, este veceul. Deocamdată folosește oala de noapte. Nu putem risca să fii văzut. Strânse la piept paltonul rupt și închise ușa în urma sa. Mitchell luă resturile care fuseseră

scoase de prin buzunare, tresărind de durere la pișcăturile răni și din cauza umărului scrântit. Deschise cutia de pastile cu degetul mare.

— Dumnezeule, murmură el. Care naiba-i una și care-i alta?!

Alese și analiză o capsulă, apoi o înghiți cu apa de pe noptieră. Se ridică în picioare și își îndoi spatele și picioarele, încercând să mai alunge amorțeala, apoi începu încetișor să-și scoată pantalonii.

*

Simone Bonnier mergea aplecată în vântul rece care te amorțea. Cerul se luminase, dar în partea dinspre nord a satului, pe acoperișuri, gheața rămânea încă lipită cu încăpățănare. Plecase pe jos acasă, pe partea însorită

a drumului, sperând că mama ei avea suficientă făină ca să coacă. Cămara lor era aproape goală de când germanii luaseră înapoi controlul de la guvernul francez de la Vichy, iar cererea lor de făină și alimente îi trecuse pe toți cei din sat pe care îi știa pe rații mici. Bicicleta lui Lucien frână cu derapaj și opri lângă ea.

— Bună, Simone!

La fel ca toți copiii din sat, crescuseră împreună, dar Simone Bonnier fusese întotdeauna distantă față de el. El avea un farmec dur și, la fel ca ea, își pierduse tatăl; însă, spre deosebire de Simone, al cărei tată murise luptând, al lui căzuse de beat ce era într-un puț plin de mâl și se înecase. Aceasta se întâmpla la patru ani după ce mama sa dispăruse cu autobuzul săptămânal, care mergea spre Vichy, și nu mai fusese văzută niciodată. Scandalul împărțise satul în două. Unele femei îi laudau curajul pentru că părăsise un bețiv care-și bătea soția; altele șușoteau că își abandonase singurul copil.

Preotul și medicul satului nu reușiseră să împace cele două facțiuni, însă

rezultatul a fost că micului Lucien Tissard i s-au iertat multe pozne, iar adevărul este că nu a ajuns chiar atât de rău pe cât se aștepta toată lumea. A fost luat spre creștere și îngrijire de bunicii săi, care l-au pus să muncească

din greu, dar nu l-au bătut niciodată. Tânărul câștigase încrederea și afecțiunea sătenilor. Lui Simone îi plăcea de el. Un băiat arătos, dar care, desigur, nu făcea parte din aceeași clasă socială.

75

— Lucien, de ce nu cureți porcii bunicului tău?

— Crezi că asta este tot ce fac?

— După cum miroase, așa se pare.

— Azi n-am fost pe la porci.

— Mai să nu te cred, m-ai fi putut păcăli.

O umbră trecătoare de jignire trecu pe fața băiatului, iar ea regretă imediat că l-a tachinat. Însă după aceea Lucien zâmbi.

— Nu-i nimic, Simone. Nu mă supăr. Ești la școală toată ziua, iar eu pot să cutreier liber ca o vulpe. Știu ce-aș prefera să fac. Îmi mai citești o dată?

— Dacă vii la ore, ai putea să citești singur, spuse ea, nu fără bunăvoință.

— Dar după aia n-aș mai putea să-mi petrec timpul cu tine. Iar tu spui niște povești foarte bune. Am și eu, să știi.

— Ce ai?

— Povești. Nu știi despre avionul care s-a prăbușit, nu-i așa?

— Ce avion?

Își trecu piciorul peste bara transversală a bicicletei.

— Este secret. Nu pot să-ți spun.

Izbucni în hohote de râs și se îndepărtă pedalând cu viteză.

— Lucien! îl strigă ea, dar el ajunsese deja pe la jumătatea străzii.

*

Doctorul Jean Bernard stătea în picioare lângă chiuveta din bucătărie, în timp ce Lucien își îndesa în gură ultima bucată de pâine cu brânză. Mesteca repede, nerăbdător să bea cana cu ciocolată caldă, o delicată rară

rezervată de doctorul Bernard numai pentru un copil slăbit, care avea nevoie de alinare. Sau pentru un băiat care fusese ochi și urechi și îi povestea medicului tot ce era ieșit din comun.

— Bine, Lucien, bravo! Acum trebuie să juri că nu mai spui la nimeni. Juri?

Cu gura plină, băiatul dădu afirmativ din cap, dar își feri privirea.

— Lucien. Cui i-ai spus?

Băiatul înghiți în sec.

— Lui Simone Bonnier. Dar nu i-am spus unde era avionul.

— Nimănui altcuiva?

— Nu, sincer.

76

— Bine, așteaptă aici. Mai este ciocolată caldă pe plită. Am să te chem când am nevoie de tine. Și nu uita, nu spune nimic despre asta. Mă bazez pe tine.

*

Simone fugi acasă și intră ca o furtună în locuință. Bucătăria era goală. Se întoarse și o luă în fugă pe scări.

— Mama! S-a prăbușit un avion. Știi?

Se opri brusc în momentul în care îl văzu pe Mitchell pe palierul de deasupra sa. Străinul din casa ei era la fel ca orice alt muncitor. Cu un pulover cu guler rotunjit, o jachetă veche din lână neagră peste niște pantaloni grosolani și bocanci în picioare. Fata țipă de spaimă și aproape că se prăbuși în jos pe scări. Mama ei își făcu apariția, ștergându-și mâinile de șorț, trecând pe lângă Mitchell.

— Simone! Este în regulă. E un prieten. Are nevoie de ajutorul nostru. Nu te speria.

Mama ei o luă rapid de umeri și o conduse în jos pe scări spre bucătărie.

— Era în avion?

Când au ajuns în holul din față, Jean Bernard tocmai intra pe ușă. Își dădu seama dintr-odată că situația se complicase. Juliet o duse pe fiica sa în bucătărie, în timp ce Bernard se uită în sus la Mitchell, care stătea în picioare

în capul scărilor.

— Mai bine ai coborî, spuse medicul.

Câteva clipe mai târziu, Mitchell i se alătură lui Jean Bernard la fereastra din bucătărie. Mai în jos pe stradă, Lucien aștepta în fața casei medicului.

Mitchell se dădu înapoi. Juliet stătea lângă Simone, mâinile ei acoperindu-le pe cele ale fiicei sale în semn de asigurare că totul este bine. Fata părea să se fi liniștit. Mitchell se gândi că poate fata era obișnuită să vadă bărbați din Rezistență venind și plecând.

— Cine este băiatul?

— Lucien Tissard. E un flăcău bun; aduce și cară pentru toată lumea.

Germanii au câteva trupe pe locul în care s-a prăbușit avionul, care se află la câțiva kilometri vest de aici. S-ar putea să nu vină în direcția asta.

— Nu puteți să vă asumați riscul că germanii nu-și vor băga nasul. Vă pun pe toți în pericol. Trebuie să plec de aici.

Se întoarse și se uită la Simone.

77

— Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Nu-i nimic. Nu m-am speriat cu adevărat.

— Nu prea cred.

Juliet o strânse pe fiica sa de umeri.

— Du-te sus și caută o cutie pentru oaspetele nostru ca să-și poată lua niște mâncare cu el.

— Am vechea mea geantă de școală.

— E bună.

Juliet așteaptă până când auzi pașii fiicei sale în sus pe scări. Se ridică în picioare și împinse scaunul înapoi sub masă.

— Nu vreau să audă. Ne temem pentru copiii noștri, nu pentru noi.

— Te vom ascunde în afara satului timp de câteva zile, spuse Jean Bernard.

— Trebuie să ajung la Paris cât mai repede. Este neapărat necesar. Trebuie să găsesc pe cineva, le spuse Mitchell.

— Pascal, ne aflăm la patru sute de kilometri depărtare de Paris. Nu vei ajunge acolo repede. Vom face tot ce putem mai bine pentru tine. Imediat ce lucrurile se liniștesc, te ducem în nord.

*

Lucien lovi la întâmplare o piatră în timp ce-l aștepta pe doctorul Bernard să se întoarcă. Știa că-i promisesese să aștepte, dar ce rău se putea întâmpla dacă se ducea câteva case mai jos, la barul lui Gustave?

Își lipi fața de ușa cu glasvand. Făcând mâinile căuș la ochi se uită în interiorul întunecat unde doi bătrâni stăteau într-un colț jucând alene cărți.

Asta era bine. Nu erau decât Didier și Edgard, iar ei se aflau acolo în fiecare zi, mai puțin duminica. Mai important, nu se vedea nici urmă de jandarmul Marin. Uitându-se încă o dată în spate să vadă dacă doctorul Bernard se întorcea acasă, Lucien intră. Bătrânii abia dacă se uitară în direcția lui.

Băiatul își sprijini antebrațele de tejgheaua din lemn lustruit și zâmbi larg proprietarului barului, care se uita la el pe deasupra ziarului pe care îl citea.

— Pariez că ziarul este vechi de cel puțin o lună, Gustave, spuse Lucien obraznic. Dacă vrei să știi ce se mai întâmplă, mai bine m-ai întreba pe mine.

— Valea de-aici!

— Dă-ne o limonadă, Gustave!

— Ce faci în sat? O urmărești pe fata lui Bonnier?

78

— Nu. Am ceva de făcut pentru bunicul.

Menționarea numelui bunicului băiatului sugera că era rost de niște contrabandă.

— Ce fel de treabă?

— Dă-mi o limonadă și-am să-ți spun.

În ciuda celor doi jucători de cărți care erau surzi la orice, mai puțin la acoperișul care le-ar fi căzut în cap, Gustave aruncă o privire precaută în direcția lor în timp ce se ridica în picioare de pe taburet și împătura ziarul vechi. Nu puteai spune niciodată cine și ce auzea în sat. Gustave turnă

cordial limonadă într-un pahar și adăugă apă. O întinse băiatului.

— Ce fel de treabă? întrebă el încetișor.

Lucien sorbi cu sete. Se șterse la gură cu mâneca și se aplecă mai aproape de el, fiind la fel de precaut ca Gustave.

— Ai ceva coniac pentru bunicul? întrebă el.

— Nu astăzi. Rația mea s-a terminat.

— Mai vrei un alt purcel de lapte? La fel ca cel pe care ți l-am adus luna trecută?

Gustave șterse un pahar, care nu avea nevoie să fie șters, în timp ce se întoarse pe jumătate și privi înspre Edgard și Didier. Piața neagră era o afacere periculoasă, chiar dacă toată lumea era pregătită să vândă și să

cumpere pe ea.

— Când?

— Mâine.

Gustave se încruntă, aparent nesigur. Apoi renunță și înclină din cap arătându-i lui Lucien capătul teighelei. Se aplecă și scoase de sub teighea o butelcuță de buzunar. I-o întinse băiatului, care o îndesă în interiorul jachetei.

— Nu lăsa pe nimeni s-o vadă, altfel am încurcat-o amândoi rău de tot. Tu adu purcelul; ai să-l sacrifici în spate. Aproape că mi-am tăiat, naibii, mâna când am făcut asta ultima dată.

Lucien zâmbi și dădu aprobator din cap, după care ieși în stradă. Gustave se uită nervos în spate. Teama făcea să apară fantome care vedeau și auzeau totul.

12

Juliet Bonnier pregăti și împachetă mâncarea în hârtie cerată maro, prin care nu trec uleiul și grăsimea, în timp ce Jean Bernard se uita atent pe fereastră. Îl văzu pe Lucien împingându-și bicicleta înapoi de la cafeneaua lui Gustave. Fără îndoială băiatul făcea troc. Însă acum flăcăul stătea acolo unde i se spusese să aștepte. Medicul se întoarse spre Mitchell.

— Am să duc mesajul de la tine la Norvé. Lucien te va conduce la adăpostul de noapte al lui Chaval din pădure. Ești suficient de puternic ca să mergi cu bicicleta?

Mitchell încuviință dând din cap.

— Putem avea încredere în Chaval?

— Chaval îi urăște pe colaboraționiștii francezi mai mult decât orice, spuse Bernard.

— A fost într-una dintre taberele lor de detenție, adăugă Juliet. L-au tratat rău de tot.

— Bine. Voi face așa cum spuneți.

Jean Bernard îi scutură mâna în semn de rămas-bun și se uită la Juliet.

— Jumătate de oră. Îmi va da timp să-l avertizez pe Chaval.

*

Lucien stătea în picioare, cu bicicleta lângă mașina lui Bernard; îl cuprinse entuziasmul după ce află ce se cerea de la el.

— Mă pot baza pe tine, Lucien?

— O, da, pe cuvântul meu că puteți.

— Tu asigură-te că te întorci cu mult înainte de a se da stingerea.

— Da, domnule doctor.

Jean Bernard își așeză o mână părintească pe umărul băiatului. Haina jerpelită abia dacă-i oferea suficientă căldură pentru o zi răcoroasă de vară, ca să nu mai vorbim de o zi de iarnă sau de primăvară glacială precum cea 80

de astăzi. Flăcăul era la fel de robust ca un motan de mahala, iar instinctele sale de supraviețuire erau la fel de perfecționate.

— Asta este treabă de bărbat, Lucien. Nu mai spunem la nimeni.

Fața băiatului radia de mândrie atunci când medicul îi strânse mâna. Totul era ca între oameni mari.

— Așteaptă până te cheamă madame Bonnier.

— Nu pot să aștept lângă ușa ei din spate?

— Nu, vei vrea s-o impresionezi pe Simone. Nu uita ce-am spus. Bărbații nu bârfesc. Stai aici. Întoarceți bicicleta cu roțile în sus ca și cum i-ai verifica lanțul.

Jean Bernard se uită în spatele băiatului spre locul în care Juliet privea pe fereastră. Îi făcu un semn din cap, după care urcă în mașină și plecă.

*

Juliet se trase de la fereastră. Nodul de teamă îi creă un gol în stomac gândindu-se că ceva ar putea să meargă pe dos. Notele liniștitoare ale studiului lui Chopin inundară casa din holul de la intrare unde era ținut vechiul pian al familiei. Rămase locului în picioare pentru o clipă, în pragul ușii de la bucătărie, și se uită la englezul care venise de atât de departe pentru a încerca să-i salveze pe alții. Pascal stătea așezat lângă Simone, dându-i lecții de pian. Se ruga ca prezența lui să nu le pună în pericol viețile.

Făcuse multe pentru Rezistența locală, dar acest lucru nu-i diminua teama de a fi prinsă.

— Mâna stângă cântă acordurile sale, iar apoi mâna dreaptă poate face orice-i

place.

Mitchell îi arătă fetei. Cântă alte câteva linii melodice. Juliet se întoarse din pragul ușii. Îl auzise pe Mitchell încheind cu o înfloritură improvizată, care semăna mai mult a vodevil decât a Chopin, după care o încurajă pe Simone să continue să exerseze. Intră în bucătărie în timp ce ea lega mânerul vechii genți.

— Am mai pus un pulover înăuntru; se poate face rece seara pe dealuri. Nu este prea multă mâncare, dar îți va ajunge până ucide ceva Chaval ca să pună în oală.

Îi dădu geanta.

— N-ar trebui să-mi dai nimic. Știu că totul este la rație.

81

— Primesc ceva în plus pentru Simone. E în regulă.

El făcu un pas înainte și luă geanta; mâinile li se atinseră. Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu și le retrase și o nesiguranță scurtă îl cuprinse brusc. Acele ultime ore disperate din Paris cu ani în urmă fuseseră atât de grăbiți și alimentați de frică, încât abia avusese timp să-și îmbrățișeze soția înainte de a se despărți. Și de atunci? Un spațiu pustiu și sterp, lipsit de mângâierea sau atingerea unei femei. Ea se uită o clipă la jacheta lui, apoi își trecu mâna peste ea așa cum ar face o soție atentă cu bărbatul său.

— Este ciudat să-i văd din nou hainele.

Jena ei îl făcu să se simtă stânjenit.

— Îmi pare rău dacă te supără.

— Nu...

Ea șovăi o clipă, îi atinse reverul, apoi își duse mâna la față.

— Îi pot simți încă mirosul de tutun.

Ochii i se umeziră, iar zâmbetul scurt pe care i-l adresă lui Mitchell îl învălui în ceva ce părea să fie un moment de intimitate. Emoții derutante îi cuprinseseră pe amândoi. Ea îi atinse din nou pieptul.

— Noroc!

*

Mai rămăseseră puține ore de lumină și la început Mitchell se strădui să țină pasul cu viteza lui Lucien. Lui Mitchell îi era clar că băiatul se dădea mare, dar reușise să mențină ritmul datorită anilor de ciclism de la Bletchley Park.

La câțiva kilometri de sat, Lucien încetini fără ca Mitchell să-i ceară asta.

— Este mai bine să nu mergem atât de repede acum, spuse Lucien ca o metodă de a scuza încetineala bărbatului mai în vârstă, un gest care nu fu trecut cu vederea de Mitchell.

— Nu poți ști unde se află patrurile de miliție sau cele germane prin aceste păduri. Nimeni nu merge repede cu bicicleta decât dacă a dat de necaz.

— Sau încearcă să ajungă undeva înainte de a se da stingerea, spuse Mitchell.

— Da, ăsta-i un motiv bun.

— Însă ai dreptate, Lucien, mai încet este mai bine, adăugă rapid Mitchell, în cazul în care băiatul voia să accelereze din nou.

82

Mitchell era încântat de faptul că geanta din spatele lui nu avea în ea decât niște hrană și ceva haine; maioul i se lipea deja de spate. Se consolă cu ideea că mergând în felul acesta avea timp să-și sporească rezistența.

— Doctorul Bernard spunea că ești vărul lui madame Bonnier.

— Așa este.

— Permanent fac tot felul de lucruri pentru doctorul Bernard... are încredere în mine. Eu am fost cel care i-a spus despre avion.

— Ce avion? zise Mitchell, prefăcându-se că nu știe nimic.

— O... nimic... am văzut un avion trecând pe aici...

Nu mai spuse nimic, după care, neputând să reziste tentației de a-l impresiona pe străin:

— Sunt niște bărbați pe dealuri, știi?!

Mitchell se concentra la drumul din fața lor, sperând ca tăcerea lui să-l provoace pe băiat.

— Din Rezistență, spuse Lucien.

Aruncă o privire spre bărbatul îndesat care își conducea bicicleta alături de el și adăugă precaut.

— Ești cu cei de la Vichy?

— Nu. Nu sunt cu cei de la Vichy, îl asigură Mitchell. Sunt împotriva tuturor dușmanilor Franței.

Băiatul rânji.

— Și eu.

Într-o oră erau la poalele dealurilor joase, împădurite, iar drumul devenise mai răsucit, curbele fără vizibilitate din fața lor însemnând că Mitchell nu putea anticipa pericolul. Temerile lui deveniră brusc realitate în momentul în care au făcut un viraj și au văzut soldații în față – poate că erau aceiași oameni care examinaseră locul în care se prăbușise avionul și a căror căutare pentru supraviețuitori se lărgise. Erau relaxați și răspândeți de-a lungul șoselei. Fumau și își scosese răștile; unii mâncau, în timp ce alții își fierbeau niște înlocuitor de cafea. Vreo doi se ușurau în tufișurile din

apropiere.

Lucien își puse călcâiul în pământ. Mitchell mai glisă câțiva metri înainte de a se opri. Evaluă pericolul. Nu era niciun motiv să presupună că acești soldați vor face ceva mai mult decât să le verifice cărțile de identitate.

Unul dintre soldații aflați cel mai aproape de ei pe șosea tăia o bucată de pâine neagră și în timp ce-o băga în gură, privirea i se odihnea pe cicliștii care se opriseră la câteva sute de metri mai departe. Mestecând în 83

continuare pâinea tare, se ridică în picioare, își luă arma și le făcu semn să meargă mai departe.

Mâna lui Mitchell se îndreptă spre patul pistolului de calibru .45 aflat la brâu. Se întoarse pe jumătate ca și cum ar fi vorbit cu băiatul și, sperând ca trupul lui să ascundă ce făceau, aruncă arma pe marginea drumului.

— Nu te mișca, Lucien, spuse el încet, încercând să-l liniștească pe băiatul care se uita uluit.

Lucien își linse buzele, uitându-se rapid în toate părțile. Își atinse buzunarul de la piept, unde pusese sticluța ilegală de coniac.

Mitchell știu instinctiv că băiatul urma să intre în panică.

— Lucien! șuieră el.

Însă băiatul era surd la îndemnul lui. Întoarse bicicleta.

— Nu, Lucien! Stai pe loc!

Stomacul lui Mitchell era tot numai noduri.

— Halten Sie! strigă soldatul.

Soldații își luau armele, iar unul dintre ei avea deja pușca pe umăr, în poziție de tragere. Scena se estompă într-un tablou static: unii soldați nu se ridicaseră încă în picioare, alții își puneau căștile, iar alții se îndreptau spre cicliști. Un

personaj în uniformă albastră se precipită spre ei din spatele soldaților din trupă.

— Nu-l împușcați! strigă jandarmul Marin. Opriți focul!

Mitchell se uită dinspre soldați spre băiatul care voia s-o ia la fugă. Întoarse bicicleta în speranța că va bloca ținta soldatului. Își ridică brațele în semn de predare.

— Nicht schiessen! Nicht schiessen! mugi el.

Lucien parcurse mai puțin de patru metri înainte să se audă prăbușirea înfricoșătoare din cauza glonțului tras. Glonțul îi intră în spate pe sub omoplat, după care pătrunse în carne în sus și ieși afară, sfâșiindu-i inima.

Impactul îl trânti la pământ. Se ghemui de parcă nu ar fi avut niciun os în corp și ateriză cu un picior pe jumătate îndoit sub el și cu pământ în părul încâlcit. Ochii îi erau deschiși.

Mitchell își aruncă într-o parte bicicleta și, cu brațele în continuare în aer, alergă spre băiatul care se prăbușea la pământ. Îngenunche, legându-l în brațe pe Lucien, al cărui sânge își croi drum în pământ laolaltă cu coniacul scurs din sticluta spartă, târșâitul bocancilor cu blacheuri ai soldaților apropiindu-se rapid din spatele lui. Își ridică privirea către armele ațintite asupra sa. Șocul îl slăbise, trupul îi tremura și nu făcu nicio încercare de a se

84

opune mâinilor care îl înșfăcă ră brutal, îndepărtându-l de lângă băiatul mort.

85

13

Saint-Audière era un oraș mai mare decât Saint-Just, iar atunci când soldații îl târâră pe Mitchell din camionul lor în piața principală văzu un grup de aproximativ douăzeci și mai bine de tineri soldați din Wehrmacht.

Uniformele lor, care nu li se așezau bine, îi evidențiau ca pe niște noi recruți, cel mai probabil întăriri pentru cei care scotoceau zona. Unul dintre ei împărțea îndatoririle de pază cu un jandarm local, stând sub un steag cu zvastică și un tricolor francez care fuseseră arborate unul lângă altul. În partea cealaltă a pieței, un grup de bărbați, purtând jachete și pantaloni albaștri de uniformă, cămăși maro și berete largi albastre, se întoarseră și priviră cum trupul lui Lucien era târât din spatele camionului pe o pătură.

Un bărbat scund făcu niște remarci usturătoare, iar ceilalți râseră, unul dând disprețuitor un bobârnac mucului de țigară înspre corpul băiatului. Un soldat din grupul de căutare de pe stradă îl admonestă. Bărbații în uniforme albastre tăcură brusc și se întoarseră cu spatele. În mod clar, se gândea Mitchell, soldații germani detestau Miliția din cauza colaboraționismului, la fel cum o detestau și compatrioții lor. Soldații care îl escortau pe Mitchell îl băgară cu forța pe ușa Préfecture de Police 11.

În interiorul secției de poliție, soldații înmânară sergentului aflat la birou conținutul buzunarelor lui Mitchell, precum și geanta în care se aflau mâncarea și hainele. Fără prea multă ceremonie, numele lui fu trecut într-un registru, iar jandarmii îi puseră cătușele și-l conduseră într-o încăpere sărăcăcioasă, fără nimic în ea cu excepția unei mese și a două scaune, câte unul de o parte și de alta. Un bec fără abajur atârna deasupra mesei, cu o hârtie de muște lipicioasă și maronie legănându-se sub el. Un ghemotoc de muște înnegrea capcana.

Fu legat cu cătușele de un lanț care trecea printr-un inel din oțel prins în șuruburi de podea, iar cei care îl capturaseră plecară trântind ușa.

Tremurând, mort de oboseală, Mitchell încercă să scape de imaginea trupului neînsuflețit al lui Lucien. Copilul încercase cu mult curaj să-l ajute, 11 „Prefectura de poliție” (fr., în original) (n.tr.).

iar acum, din cauza lui, copilul era mort, viața fiindu-i luată printr-un act de violență subită.

Mitchell estima timpul cât fusese lăsat singur prin numărarea în calupuri de șaizeci, plasând mental fiecare dintre aceste minute numărate pe linia de mortar a unui șir de cărămizi de pe peretele opus. Lumina scăzuse în afara ferestrei mari cu bare metalice. Auzi voci șoptite. O oră? Sau trecuse mai mult? Vederea începuse să i se încețoșeze din cauza foamei și oboselii.

Lumina galbenă de la becul fără abajur arunca umbre pe perete, făcându-l să piardă șirul liniilor pe care le numărase în minte. Câteva clipe mai târziu, intră un civil, deschise un dosar maro, scoase niște hârtie liniată și începu să

scrie. Mitchell privi scrisul înclinat și ritmic care acoperea pagina. Bărbatul avea vreo patruzeci și cinci de ani, bănuia el, cu părul subțiat deasupra unei fețe pământii cu dinți inegali în spatele buzelor subțiri. Buzele îi erau ușor întredeschise în timp ce se concentra la ceea ce scria; un strop de salivă albă

se lipise de micile crevase din colțurile gurii. Se smârcâi, scoase o batistă, își suflă nasul și se întoarse la raportul său fără să-și ridice ochii către Mitchell.

Un funcționar pe timp de pace sau un mic oficial de la biroul primarului din localitate, ridicat acum în funcție pentru a fi pe ce poziție drept colaborator?! se întrebă în gând Mitchell.

Apoi, părând mulțumit că își îndeplinise sarcina, bărbatul puse pixul jos, își uni degetele celor două mâini și se uită la Mitchell.

— Sunt inspectorul Paul Berthold de la Miliție.

Mitchell știa că avea să fie norocos să scape de tortură dacă acest om nu credea povestea pe care le-o spusese germanilor. Cei de la Miliție erau mai vicleni decât Gestapoul, colaboratori entuziaști care își cunoșteau curtea la fel de bine ca și localnicii pe care îi spionau și arestau. Rolul acestora era să

desființeze Maquis-ul din zona lor; operau după cum voiau și semănu

teroarea în rândul populației franceze. Infractori de rând și criminali le sporeau rândurile deoarece oricărui francez care se oferea voluntar să

lucreze alături de ei i se garanta că nu va fi trimis în Germania la muncă

forțată. Dacă oricare dintre acești oameni din miliție era ucis, atunci porneau propriile represalii, la fel de rapid și de brutal precum germanii.

— Am citit ce le-ai spus germanilor. Cred că minți. Cum ai ajuns la Saint-Just?

— După cum le-am spus și lor, și jandarmului care m-a luat la întrebări, am călătorit cu autobuzul de la Bordeaux până la Arronnes.

— Și de acolo ai mers pe jos?

— Da, mi-a fost furată bicicleta.

87

— Și ai raportat asta?

— Nu. Am fost pe drum patru sau cinci zile. Un fermier m-a dus mai departe cu căruța lui.

Berthold îl analiză cu atenție.

— Foarte bine. Cât de departe de-a lungul coastei ai mers înainte de a lua autobuzul?

— N-am mers. Nu am permis pentru zona de coastă.

— Accentul tău. Nu este de nicăieri de pe-aici.

— Am trăit în cea mai mare parte la Lyon și Paris. Uite ce-i, respect legea, nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Pur și simplu mă duceam în stație.

— Duceai o geantă cu tine care avea înăuntru numele fiicei lui madame Bonnier. O geantă de școală. Ai furat-o așa cum ai furat bicicleta doctorului

Bernard?

Mitchell își înghiți frica și tuși ducând una dintre mâini la gură, încercând cu disperare să se gândească la o explicație. Făcuse o greșeală fundamentală

prin faptul că nu verificase vechea geantă de școală. Orice copil din lume își scrie numele pe geantă, iar jandarmul trebuie să fi recunoscut bicicleta lui Bernard.

— Am fost la madame Bonnier ca oaspete.

— De ce ai fost oaspete acolo?

— Îl cunoșteam pe fostul ei soț.

— Unde este valiza ta?

— A dispărut când mi-a fost furată bicicleta.

— Așa că ai furat bicicleta medicului?

— Nu. Băiatul mi-a adus-o. Încercam să ajung la tren în La Basson. Băiatul urma să o ducă înapoi în sat în locul meu.

— De ce-a fugit băiatul?

Mitchell își scutură capul.

— Nu știu. Era doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

Imaginea dezolantă a lui Lucien întins pe pământ refuza să-i se șteargă din minte.

— Copilul era înfricoșat. Evident că nu trebuia să aibă la el sticluța aia de coniac. Nu știu de unde o luase.

Berthold rămase rezervat și se uită pe documentele de identitate ale lui Mitchell.

— Pascal Garon, agent de asigurări. Biroul firmei tale s-a închis anul trecut.

Am verificat.

88

— Așa este. V-am spus că încerc să-mi găsesc de muncă. Mi-am pierdut slujba la scurtă vreme după ce germanii au invadat zona liberă. Asigurările agricole au devenit o glumă. Ce nu au luat germanii a luat piața neagră.

— De unde-l știi pe fostul soț al lui madame Bonnier? Era soldat. Ai fost și tu în armată?

— Nu. Sunt prea bătrân. L-am întâlnit la schi în urmă cu zece ani.

Berthold se gândi la tot ce-i spusese Mitchell. Răspunsurile lui veneau fără niciun fel de efort. Tremurul din vocea lui era de înțeles.

— Asta-i o zonă liniștită. O împușcătură creează probleme. Foarte multe documente de întocmit.

— Îmi pare rău dacă moartea băiatului v-a provocat vreun inconvenient.

Mitchell îl pironi cu privirea pe Berthold într-un act deschis de dispreț.

Slăbiciunea unui moment și împotriva tuturor regulilor de a supraviețui unei interogări. Berthold se aplecă brusc deasupra mesei și-l plesni peste față pentru insolența sa. Urechile lui Mitchell țiuiră, în timp ce sângele îi țâșnea pe nas.

*

Mitchell fu dus cu forța într-o celulă goală, mirosind a urină stătută și excremente. Un singur cadru de pat și o saltea pătată, o găleată cu capac într-un colț. Patul fusese deja luat de un bărbat slăbănog, cu față de dihor, nebărbierit, cu părul căzându-i peste față, cămașa murdară fiind băgată în pantalonii prea mari și legați cu o bucată de sfoară. Răsuca spasmodic o țigară între degete, adulmecând mirosul înțepător de tutun. Când l-au împins

pe Mitchell în celulă, bărbatul radia de bucurie. Dosul mâinii lui Mitchell era murdar de sânge de când își ștersese nasul.

— Asta nu-i nimic, spuse deținutul, uitându-se la el din cap până în picioare.

Ești norocos că ticăloșii ăștia nu ți-au băgat coada unei măhuri pe cur în sus.

Bărbatul rodea o scobitoare, mutând-o dintr-un colț al gurii în alta, dar chiar și acest lucru nu-l încetinea din a-l trata brusc ca pe un oaspete pe colegul lui deținut:

— Paul Berthold a fost cel care te-a interogat, nu? Pariez că el a fost. Îi place să-și murdărească mâinile. Este un ticălos fără îndoială. Chestia este că cei din Miliție știu că toată lumea îi urăște, prin urmare nu contează ce-ți fac. Te interoghează și dacă nu ești atent îi lingușesc pe cei de la Gestapo și te 89

predau lor. Ticăloșii! Uită-te la mine – miroși țigara din nou, aroma ei părând să-i provoace plăcere –, tot ce i-am spus a fost: „Uite ce-i, facem afaceri în fiecare lună. Cumpăr benzina pe care o iei din rezerva pentru camioanele germane.” Isuse, asta a fost o mare greșeală. „Luată?” îmi spune el. „Vrei să spui furată? Hristoase! Furată? Acuzi de furt un membru al miliției?”

Mitchell își lipi spatele de peretele celulei, hotărât să nu se așeze pe pardoseala murdară, dorindu-și să înceteze turuiala lui neîncetată.

— Vezi tu, aici este locul unde limbajul poate face diferența dintre succes și eșec, dintre viață și moarte, a insistat el. Sunt aici de săptămâni întregi. N-am vorbit cu nimeni de la arestarea mea și mi-ar plăcea să am o conversație; un om este înfometat de viață dacă nu conversează cu celelalte ființe umane. Nu că i-aș clasifica pe acești ticăloși drept ființe umane. Însă eu sunt agent de vânzări. Asta fac. Îmi place să vorbesc. Și lasă-mă să-ți spun că atunci când mă vor lăsa în cele din urmă să plec din gaura asta împuțită, va fi pentru că

banii sau bunurile au trecut în alte mâini. Am prieteni. O mulțime de prieteni, oameni cu influență și mă vor găsi. Vor ști atunci când nu livrez ceea ce doresc ei. Nimeni altcineva nu poate...

Făcu o pauză, în timp ce Mitchell se prinse de barele de la fereastră și se trase

în sus pentru a se uita afară.

— Nicio șansă de a scăpa, amice. Nu, nu. Locul colcăie de miliție, germani, poliție. Orice nenorocit care poartă o armă se află acolo. La fel și câinii, din ce-am auzit. Ai aflat de prăbușirea avionului, nu-i așa? S-au căcat pe ei la gândul că ar putea fi supraviețuitori. Al dracului de improbabil, așa spune eu.

Nu, nu. Nu atunci când te prăbușești și faci o gaură suficient de adâncă pentru a face cunoștință cu diavolul.

Piața orașului era cufundată în întuneric. Mitchell se lăsă la loc în jos.

— Oricum, următorul lucru pe care-l știu este că mă aflu aici și-mi oferă o ascunzătoare bună. Ticălosul. Vom face afaceri din nou. Întotdeauna facem.

Dar trebuie să-ți arate cine-i șeful. Ticăloșii. Cu toții. Ticăloși corupți. Însă fac bani de pe urma lor.

— Se pare că este cu atât mai bine pentru toți cu cât spui mai puțin, zise Mitchell.

Omul își miji ochii.

— Îmi spui că vorbesc prea mult?

— Da. Fumează-ți blestemata de țigară și ține-ți gura închisă o vreme.

90

— Dacă aş putea, aş face-o. Totul face parte din tortura lor. Mă lasă să păstrez astea, spuse el, arătând spre țigări, însă mi-au luat chibriturile. Vezi ce vreau să spun? Ticăloșii!

Îi arată lui Mitchell pachetul cu două țigări în el.

— Vrei să facem schimb? Îți fac rost de brichetă, dar tu-mi dai pachetul și patul peste noapte, zise Mitchell.

— Ai brichetă? Prostii! Trebuie să te fi controlat.

— Țigările și patul. Cât ești de disperat să tragi un fum?

Mitchell îl provocă. Bărbatul își plimbă saliva prin gură și dădu din cap aprobator.

— În regulă.

Mitchell smulse folia argintie din pachetul de țigări și o rulă într-un tub subțire. Îl făcu să se dea jos din pat în timp ce căută o parte uzată a protecției de saltea; folosind unghia de la un deget, o rupse și trase afară o bucățică din umplutura din fibră de capoc. Trase patul sub lumina de la bec și, lingându-și degetele pentru a se proteja de arsură, deșurubă becul. Îi făcu semn omului să se apropie, se lăsă în jos, culese scobitoarea dintre buzele sale, apoi răsuci tubul din folie argintie în jurul ei. O împinse în mufa sub tensiune, care scânteie pe bucățica de umplutură din bumbac pe care Mitchell o ținea pregătită. Coborî, suflând în bumbacul care ardea mocnit.

Colegul lui de celulă rămase cu gura căscată de uimire, după care își aprinse repede țigara, trăgând adânc fumul în piept, cu ochii închiși de plăcere.

Mitchell împinse înapoi patul și îl revendică.

— Acum vrei să taci din gură?

Bărbatul rânji și îi întinse mâna.

— Bucuros. Vincent, Gerard Vincent. Vrei ceva? Îți aduc. La un anumit preț.

Ticălos deștept. Ha! Dacă ajungi vreodată la Paris și ai nevoie de o favoare, să mă cauți: 29 Rue Bertier. Da?

Mitchell îi strânse mâna.

— Voi ține minte asta. Eu sunt Pascal Garon.

Vincent se așază bucuros pe podea, fără să mai ia în seamă murdăria sa, în timp ce-și savura țigara. Mitchell nu putu face altceva decât să se liniștească

pe timpul nopții și să speră că Miliția îi va crede povestea și îl va elibera în dimineața următoare. Era bine și cu adevărat debusolat acum. Căzând din nou printr-un cer în flăcări fără să vadă pământul sub picioarele sale.

14

În dimineața următoare, Juliet Bonnier se afla la Préfecture de Police în Saint-Audière. Jandarmul Marin stătea în picioare ascultător, la câțiva pași în spatele lui Berthold, care se afla cu fața la ea.

— Vreau să vă întreb despre bărbatul care era cu băiatul. Acest Pascal Garon. Spune că v-a vizitat în Saint-Just.

— Da, așa este, spuse Juliet.

Pulsul i se zbătea la gât, dându-i de gol frica din cauza faptului că fusese chemată.

— Înțelegeți, madame, că uciderea băiatului a fost un eveniment nefericit.

Nu poate fi vina cuiva. A fugit în momentul în care i s-a spus să se apropie.

De ce anume credeți că se făcea vinovat?

— Nu știu. Jandarmul Marin spunea că avea la el o sticlă cu coniac de contrabandă; poate din cauza asta. Era doar un băiat. Îl conducea pe prietenul meu în stația de tren.

— În La Guyon?

— Da.

— Prietenul dumneavoastră spunea că mergea în La Basson.

— Da! Îmi pare rău, am vrut să spun La Basson. Toată treaba asta este îngrozitoare. Nu pot gândi limpede.

— Sunteți sigură că era vorba despre La Basson? Absolut sigură?

Privirea fixă a lui Berthold o provocă. Trase adânc aer în piept și dădu din cap aprobator.

— Absolut sigură. Da.

Berthold arăta de parcă i-ar fi cântărit răspunsul. Se uită la Marin.

— Du-te înapoi în Saint-Just și verifică locuința lui madame Bonnier. Dacă găsești ceva necorespunzător, vii la mine. Orice.

Marin dădu din cap și aruncându-i o privire neliniștită lui Juliet, părăsi încăperea. Berthold i se adresă lui Juliet.

— Așezați-vă!

Ea se așeză pe o bancă lipită de perete, ținându-și mâinile împreunate în poală, cu umerii încovoiați. Acest lucru servea nu numai pentru a o face să pară speriată în fața milițianului, dar și pentru a-și sili mâinile să nu mai 92

tremure. Curajul n-o părăsise, însă gândul de a fi arestată și trimisă cu Simone într-unul dintre lagăre îi ascuți instinctul de supraviețuire. Berthold se așeză lângă ea. Putea să-i miroasă colonia prea dulce, care se amestecase cu mirosul stătut de transpirație. Respirația îi trăsnea de la tutun și dinții stricați.

— De ce ar călători un bărbat atât de departe ca să-l vadă pe soțul dumneavoastră? A fost declarat mort în acțiune. Garon nu știa asta?

Juliet agoniză până să dea răspunsul, talentele sale de actorie fiind subjugate de teama ei de acest om respingător, aflat atât de aproape de ea.

— Ce anume nu-mi spuneți? Întrebă el.

Părea să-și adune curajul, dar se formă o lacrimă. O șterse repede și își recăpătă sângele rece. Cel puțin asta văzu Berthold.

— Sunt văduvă și am o fată tânără. Dacă se află... sunt distrusă.

Berthold se lăsă pe spate pe măsură ce începea să înțeleagă ce spunea ea.

— Este iubitul tău.

Juliet încuviință dând din cap și își coborî capul, ca și cum s-ar fi rușinat.

— De dinainte de război? întrebă Berthold.

Ea încuviință din cap.

— Când a auzit că soțul meu a murit... a crezut că se putea muta, pur și simplu, la mine... n-am putut permite asta. De asta l-am pus pe băiat să-l ducă la gară.

Berthold se opri din ce făcea în timp ce se gândea la explicația sa.

— Bine, deși va trebuie să te mai interoghez. Înțelegi asta? spuse el și puse o mână transpirată pe genunchiul ei.

Ce voia să spună era cât se poate de clar. Fără să-i mai întâlnească privirea, ea dădu din cap încă o dată.

*

Imediat ce fu chemată de poliție, doctorul Bernard o duse cu mașina pe Juliet la Saint-Audière. Voia să discute cu Berthold în numele său, dar îl convinsese că era mai bine dacă erau implicați mai puțini oameni în investigație. Cu toate acestea, el insistase să o ducă cu mașina și așteptase în spatele secției de poliție. Ea urma să fie escortată sub pază înarmată sau să

fie eliberată. Când ieși liberă împreună cu Englezul, rosti pe șoptite o rugăciune de mulțumire.

93

Au vorbit puțin pe drumul de întoarcere spre Saint-Just. Mitchell le-a spus exact ce s-a întâmplat.

— Regret cele petrecute cu Lucien. Mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Am încercat să-i împiedic să-l împuște. N-am reușit.

Jean Bernard se uită la el prin oglinda retrovizoare și văzu suferința omului.

După o clipă de considerație, spuse:

— Nu ești răspunzător pentru asta, Pascal. Ai fost trimis aici să-i ajuți pe alții. Suntem cu toții numai niște intermediari pentru a te duce acolo unde trebuie să fii. Lucien a fost un băiat bun, însă panica lui a fost cea care l-a ucis.

— Și un glonț german, adăugă Juliet.

*

Jean Bernard îi lăsă în fața casei lui Juliet.

— Ia-ți lucrurile! Trebuie s-o aduc pe Simone. Este cu niște prieteni – se va îngrijora, spuse Juliet.

Mitchell o apucă de braț.

— Ce-ai spus acolo?

— Le-am spus că ești iubitul meu.

— Atunci înseamnă că te poate șantaja ca să te culci cu el. Te-ai pus într-o situație periculoasă.

— Voi vedea cum fac atunci când va fi cazul, dar dacă va încerca vreodată, îi tai gâtul.

Se răsuci pe călcâie, lăsându-l pe Mitchell fără nicio îndoială că era capabilă

să facă acest lucru. El urcă scările spre camera lui, iar când deschise ușa dormitorului îl văzu pe Marin așezat pe pat. Nu mai avea chipiul pe cap, iar primul nasture de la tunică era descheiat. Revolverul lui de serviciu se afla în mână.

— Ai noroc că mai ești încă în viață, nu ești de aceeași părere? spuse jandarmul satului.

Mitchell aruncă o privire în spatele lui. Mai erau și alți polițiști în casă?

Încercă să-și dea seama dacă putea face un salt suficient de rapid încât să-l dezarmeze pe Marin. Bărbatul era mai mare și mai solid și avea șanse mari să-l dovedească, dar dacă se ajungea acolo trebuia să încerce. Nu putea risca să fie dus înapoi la Miliție.

94

— Am fost interogat deja, spuse Mitchell.

— Știu. Cumnatul celui care te-a interogat, Gustave, conduce barul de aici din sat. Va ține un ochi deschis la tot ce pare neobișnuit de acum înaintea, în ciuda faptului că i-a dat coniac lui Lucien.

Mitchell închise încetișor ușa în spatele lui. Dacă trebuia să lupte pentru viața lui, nu dorea să riște ca Juliet și Simone să vină acasă și să fie atrase sus, la etaj. Marin se ridică în picioare și se întinse după ceva ce el nu putea vedea, după care aruncă pe pat borseta de brâu a lui Mitchell, plină cu bani.

— Sunt o mulțime de bani pentru un vânzător de asigurări, care nici măcar nu este angajat. I-ai lăsat aici cu un scop. Madame Bonnier este implicată; îmi dau seama de asta, doar nu sunt prost. Urma să ți-i aducă? Femeile nu sunt controlate la fel de strict ca bărbații. Sau aveai de gând să te întorci? Ce făceai, de fapt, pe acel drum?

— Cât anume vrei? întrebă Mitchell.

— Nu mă atrage pe mine în afacerile tale murdare! Ai venit aici și un băiat a murit! rosti cu năduf Marin.

Clătină din cap a disperare, după care mormăi ceva mai calm.

— Un băiat care a încercat să te ajute. Ticălosule!

Își ridică chipiul, arătându-i pistolul de calibru .45.

— L-am găsit în locul unde a murit Lucien. Unde l-ai aruncat.

Își puse chipiul la loc.

— Dacă ți-ai planificat ceva, termină ce ai de făcut și pleacă din jurisdicția mea.

Se îndreptă spre ușă și îl înfruntă pe Mitchell, care-i bloca drumul. Mitchell se dădu la o parte.

— De ce nu mă denunți?

— Pentru că Lucien Tissard, un băiat în vârstă de cincisprezece ani din acest sat, a murit ca să te ajute pe tine. Moartea lui schimbă totul. Așadar... voi mai rămâne pe aici o vreme pentru a încerca să mențin calmul. Și ca să-l țin sub observație pe proprietarul barului.

— Îți sunt recunoscător.

— Nu e pentru tine. Spune-i lui madame Bonnier să aibă grijă. Dacă se angrenează prea mult, nu voi mai putea s-o ajut. De-acum s-a implicat SS-ul.

Este acolo o întreagă companie de-a lor care vânează pe cineva. Sunt duri, oameni căliți în luptă. Elita. Ticăloși înrăiți.

Trecu de Mitchell. Mitchell stătu locului o clipă. Avusese parte de o salvare norocoasă; acum se simțea de parcă funia se apropia de par. Cât timp va mai

trece până când Marin îi va informa și pe ceilalți despre el? Era momentul să plece.

15

În timp ce Juliet se apropia de casă împreună cu Simone, îl văzu pe Marin ieșind pe ușa din față a locuinței ei și luând-o pe strada care ducea spre barul lui Gustave. În timp ce închidea ușa în urma sa, se sprijini de ea pentru o clipă, gândurile bulucindu-se ca la curse în mintea ei.

— Mamă? spuse Simone, dându-și seama că era ceva în neregulă.

— Du-te în bucătărie, Simone.

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

— Simone! șuieră ea, încă îngrijorată de cine s-ar putea afla în casă.

Fata se dădu înapoi cu teamă. Juliet întinse mâna spre ea și o luă de umeri.

— Draga mea, a avut loc un... accident, spuse ea blând. Te rog, du-te în bucătărie! Îți voi explica totul, îți promit. În regulă?

Fata dădu din cap și o ascultă. Mitchell își făcu apariția în capul scărilor și veni jos în întâmpinarea ei.

— L-am văzut pe Marin ieșind din casă, spuse ea.

Mitchell se uită înspre locul în care Simone aștepta în bucătărie, apoi o luă pe Juliet de braț, o conduse în camera din față și închise ușa.

— Știe că se petrece ceva, dar nu cred că va spune.

— Cât am fost în Saint-Audière, Chaval a venit să te caute. I-a lăsat un mesaj lui Simone.

— A implicat-o în asta?

— Nu mai era nimeni altcineva în care să aibă încredere. Jean Bernard și cu mine eram cu tine. Spune că bărbații de pe dealuri vor ataca magaziile de

lângă stația ferată de lângă Saint-Audière.

— Pentru a se răzbuna din cauza lui Lucien?

— Da. Chaval voia să te ducă la ei. A spus că va aștepta la răscruce. Nu știu dacă e prea târziu sau nu.

Mitchell se uită pe furiș pe fereastră în stradă. Nimic nu părea să fie ieșit din comun.

— Nu am cum. Trebuie să merg spre nord.

— Dar Lucien...

— Băiatul a fugit! Nu l-am putut ajuta!

97

— Oamenii ăștia nu au suficientă experiență sau arme. Tu ai fost instruit.

Dacă nu-i poți ajuta, atunci oprește-i. Tu ești singura lor șansă. Vrei să

ajungă și ei să stea întinși morți la pământ? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine?

Mitchell se uită la ea. Era foarte hotărâtă. Încă de când fusese adus rănit la ea în casă, evenimentele care avuseseră loc se desfășuraseră la insistențele ei.

— Nu Jean Bernard este coordonatorul local. Tu ești. El este curierul. De aceea Chaval m-a dus în casa ta și nu a lui. Deoarece tu ai ști ce trebuie făcut, spuse el.

— Ai de gând să-i ajuți pe oamenii ăia sau nu?

El o ignoră.

— De aceea ai venit și m-ai scos de la închisoare, ca să te asiguri că eu preiau comanda aici.

Ea deschise ușa și se întoarse să se uite la el.

— Bărbaților nu le place întotdeauna să primească ordine de la o femeie.

Ajută-i! Ne datorezi măcar atâta lucru.

*

În timp ce Jean Bernard îl conducea cu mașina afară din sat spre întâlnirea cu Chaval, Mitchell își verifică pistolul de calibru .45. Apoi întrebă:

— Ai auzit ceva despre patrula SS?

— Nimic. Probabil bănuiesc că sunt și alți supraviețuitori. Poate că soldații au găsit radioul și armele în locul în care s-a prăbușit avionul. Dacă sunt în zona noastră, atunci este o escaladare periculoasă.

— Iar Chaval și tovarășii lui nu vor face lucrurile mai bune, spuse Mitchell.

Era o datorie care trebuia plătită față de cei care au riscat totul pentru a-l ajuta. Să-i abandoneze acum, indiferent cât de urgentă era dorința lui de a ajunge la Paris, ar fi fost o trădare. Și știa că dacă Londra urma să mai trimită

vreodată un alt radiotelegrafist acestui circuit, atunci oricine ar fi fost nu ar fi avut nicio autoritate; mai rău, ar putea fi abandonați în soarta lor. Când au ajuns la răscruce, nu mai era nici urmă de braconier.

— Am ajuns prea târziu, spuse Bernard.

— Va urma linia de cale ferată în sus pe cealaltă parte a dealului ăla. Du-te după el. Oprește-i! Acum nu este momentul pentru acțiune.

98

*

Medicul plecă lăsându-l să urce de unul singur poteca de trei sute de metri care străbătea dealul. Picioarele lui Mitchell se umplură rapid de beșici, iar forțarea mușchilor neantrenați îl obosea. Plămâni îi ardeau din cauza

efortului în timp ce făcea o pauză pentru a-și trage sufletul, iar când se uită în urmă, văzu mașina lui Jean Bernard cotind pe strada goală pentru a se îndrepta spre Saint-Just.

Un vânt răcoros îi lovea fața în timp ce urca rapid pe cărare, iar când ajunse pe coama dealului, se opri din nou pentru a-și trage sufletul și pentru a cerceta terenul din fața sa. În depărtare, silueta unei persoane își croia drum pe o cărare de pe coasta dealului care înconjura pădurea. Dimensiunile masive ale braconierului cu pușca atârnată de-a curmezișul spatelui nu lăsa loc de îndoială.

— Chaval!

Vocea lui Mitchell reverberă în jos pe deal și un moment mai târziu, persoana se opri și se întoarse.

*

Chaval impusese un ritm alert. Mormăielile sale despre înțelegerea faptului că nu se putuse face nimic pentru a-l salva pe Lucien demonstra că nu are resentimente față de Mitchell, iar curând fu evident că aprecia implicarea englezului în încercarea sa de a-l răzbuna pe băiat. Mitchell nu făcu niciun efort pentru a-l face să se răzgândească; nu era încă vremea. Numai când Chaval îl duse la cei care urmau să fie implicați în atac, Mitchell își folosi gradul pentru a-l opri.

O oră mai târziu, Chaval și Mitchell coborau ca pe tobogan îndiguirea abruptă a unei linii de cale ferată. Când ajunseră la poale, Chaval îl trase repede pe Mitchell într-un șanț acoperit de tufișuri; îl presă cu fața în jos spre pantă și șopti:

— Patrula.

99

Mitchell nu auzi nimic din cauza respirației sale zgomotoase. Aducându-și aminte de instrucție, își stabilizează respirația și ignoră bubuiturile din urechi de

la bătăile puternice ale inimii, după care auzi sunetul inconfundabil al bocancilor de-a lungul liniei întărite cu pietre. Cei doi bărbați erau ascunși vederii, dar puteau să se întindă și să atingă bocancii soldaților care treceau pe lângă ei fumând și râzând. Cei șase bărbați trecură de dânșii. Lui Mitchell nu-i păreau a fi trupe din prima linie a frontului.

Expresia de avertizare de pe chipul lui Chaval îl făcu pe Mitchell să păstreze tăcerea, dar pe măsură ce sunetul pașilor soldaților se diminua, soldații dispărând după o cotitură a drumului, bărbatul solid oftă ușurat și scuipă.

— Nu am avut niciodată vreo problemă cu patrulele, atât de adânc în mediul rural.

— Nu păreau să fie foarte vigilenți, spuse Mitchell.

— Fugi ca un iepure, tăindu-le calea, și ai să vezi cât de vigilenți sunt. Bine, hai să mergem!

*

Șase membri din Maquis – tot felul de oameni, unul dintre ei negru – stăteau întinși pe jos, la câteva sute de metri de niște magazii cavernoase de lângă

calea ferată, în apropierea unei zone de depozitare cu niște mormane mari de pietriș sub un vagonet suspendat. Erau ascunși vederii de materialul rulant și de niște traverse înalte de cale ferată. Mitchell se lăsă pe vine, urmându-l pe Chaval până la oamenii aceia, odată ce braconierul scoase un fluierat jos de avertizare. Bărbații se uitară la Mitchell în timp ce Chaval le șoptea cine era. Părea să le ofere francezilor puține asigurări, iar expresia de pe chipurile lor nu arăta niciun semn de bun-venit. Unul dintre ei, ale cărui mâini impregnate de benzină și barbă țepoasă sugerau că era mecanic, părea să fie conducătorul grupului.

— Hristoase, ce căutați aici? spuse el.

— Acesta este omul despre care ți-am povestit, repetă Chaval, făcând un semn din cap către Mitchell.

— Nu avem nevoie de ajutorul lui; a provocat suficiente probleme, spuse altul.

Acesta era vânos și purta o salopetă pătată peste haina de muncitor.

— Dacă rămâneți aici, germanii vă vor încercui, spuse Mitchell.

100

— Pleacă de-aici, cunoaștem locul ăsta, zise mecanicul.

Mitchell putu vedea numai patru soldați, care trândăveau în jurul unei magazii de lângă linia de cale ferată luând o pauză de masă. Râsete și conversații șoptite ajunseră la francezii care așteptau. Doi dintre soldați șutau o minge de fotbal de la unul la altul, strigând ca niște copii în timp ce driblau și placau. Mitchell observă că, spre deosebire de ceilalți doi soldați care erau mai în vârstă, aceștia abia trecuseră de vârsta adolescenței. Care dintre cele două perechi se va dovedi a fi cea mai agresivă? se întreba Mitchell. Cei mai în vârstă care erau naziști ultratradiționaliști sau recruții care ar prefera să fie mai degrabă acasă cu familiile lor? Se prea poate ca cei mai tineri să-și dorească cu ardoare să dovedească ce pot în acest post izolat.

— Sunteți depășiți ca număr, spuse Mitchell.

Cel slăbănog rânji.

— La naiba, nici măcar nu știe să numere.

— Are dreptate, spuse Chaval. Am venit prin pădure. E o patrulă care se deplasează de-a lungul șinelor. Șase. Asta înseamnă zece împotriva celor patru ai tăi cu mine și cu el.

Era evident că cei din Maquis nu știau nimic despre ceilalți soldați și dintr-odată bravada lor se evaporă. Bărbatul de culoare din Rezistență se întoarse către mecanic.

— Ți-am spus că trebuia să avem pregătită o ambuscadă de rezervă.

— Taci din gură! șuieră șeful lui, dar Mitchell își dădu seama că habar n-avea

ce să facă în continuare.

Mitchell se ghemui pe vine mai aproape de bărbați. Negrul din Maquis avea un sac pe jumătate plin legat de centură și, după forma sa, Mitchell bănuia că ținea în el explozibili și cronometre. Fiecare bărbat avea câte o pușcă, cu excepția mecanicului, care avea un pistol britanic Sten¹². Erau lamentabil de prost pregătiți.

12 STEN (sau pistolul Sten) – familie de pistoale-mitralieră britanice cu camere de 9×19

mm, utilizate pe scară largă de forțele britanice în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și în Războiul din Coreea. Aveau design simplu și costuri de producție foarte scăzute, făcându-le arme de insurgență eficiente pentru grupurile de rezistență. Sten este un acronim, din numele designerilor-șefi ai armii, maiorul Reginald V. Shepherd și Harold J.

Turpin, și „En” pentru fabrica Enfield. Peste patru milioane de astfel de arme sub diferite versiuni au fost fabricate în anii 1940, reprezentând al doilea cel mai produs pistol-mitralieră al celui de-Al Doilea Război Mondial, după PPSH-41 al sovieticilor (n.r.).

101

— Lucien a murit încercând să mă ajute, așa că voi face tot ce pot pentru a vă ajuta, dar eu nu stau pe aici pentru ca patrula aia să-mi înfigă vreo baionetă-n cur.

Le dădu o clipă pentru a se gândi la ceea ce spusese, după care se întoarse și plecă grăbit, mergând aplecat, încercând să se ascundă. Chaval scuipe.

— Idioți, spuse el și-l urmă imediat pe Mitchell.

Nu a fost nevoie decât de o clipă pentru ca ceilalți să se ridice și să plece de lângă mecanic, care nu mai avu de ales și-i urmă. Mitchell șchiopăta din cauza beșicilor de la picioare și se lăsă la pământ recunoscător, într-o zonă acoperită de tufișuri, aflată la câteva sute de metri depărtare. Chaval ajunse

repede lângă el și privea cum ceilalți îi urmau. În timp ce se puneau la adăpost, Chaval îi arătă pe oameni lui Mitchell.

— Maillé, spuse el arătând către mecanic. Laforge, ceferistul slăbănog; Bucard, negrul; Drossier, cel care ar fi putut să devină funcționar și era cel mai puțin potrivit pentru misiune – un gând pe care Mitchell îl îndepărtă rapid când se gândi la propriul trecut.

— Eu sunt Pascal. Ce ai acolo? spuse el, arătând spre sac.

Bucard scoase afară conținutul: câteva încărcătoare, niște detonatoare, o bucată de plastic, o grenadă. Chestii insuficiente.

— Ce se află în magaziile alea? întrebă el

— O macara. O folosesc pentru a ridica liniile de cale ferată distruse și tancuri. În această parte a țării nu sunt decât două de acest fel, spuse Bucard.

Era o țintă bună, iar Mitchell văzu valoarea distrugerii sale. Își scoase țigările pe care le luase de la Vincent în celulă și le trecu oamenilor, care profitară de șansa de a fuma cu murmure de încântare.

Drossier rânji.

— Au trecut vreo două săptămâni de când ne-am putut lua rația.

Gestul lui Mitchell îi înmuiase. Bărbații le aprinseră, fiecare fumându-le trăgând adânc fumul în piept.

Mitchell atinse cu degetul conținutul sacului.

— Nu ai suficient aici ca s-o distrugi.

— Este tot ce am putut șterpeli. Este ceea ce avem, spuse Bucard.

— Acolo te-am auzit spunând despre o ambuscadă de rezervă. Ai fost soldat?

— Da. În Regimentul Colonial Nord-African de la Lille sub comanda

generalului Moliné. Luptam în ariergardă pentru Dunkirk.

102

— Nu-l asculta. Cei mai mulți dintre ei au fugit! Au venit germanii și au dansat pe străzi, rânji Maillé.

Bucard sări spre Maillé, care părea să fie netulburat. Chaval îl opri cu ușurință pe fostul soldat.

— Nu-l lăsa să te enerveze, spuse braconierul.

— Soțul lui madame Bonnier a fost la Lille, zise Mitchell.

— A fost comandatul companiei mele. A fost ucis acolo, spuse Bucard, acum mai calm.

Mitchell se uită la mecanic.

— Din ce-am auzit, acei oameni au cumpărat timp pentru evacuare cu prețul vieților lor. Unde erai când se dădea lupta?

Maillé făcu o grimasă și era evident rușinat de întrebare.

— Da, mi-am făcut partea. Vezi dacă nu mi-am făcut-o.

Chaval mormăi.

— Te-ai descurcat bine făcând service-ul mașinilor de la Vichy în atelierul tău, Maillé.

Bănuiala lui cu privire la ocupația bărbatului fusese corectă.

— Am sabotat cât de multe am putut! insistă Maillé.

Privirile celor din jur spuneau altceva.

— Iar bunica mea le-a otrăvit pâinea în brutăria ei! râse Laforge.

Maillé nu putu să facă altceva decât să înghită tachinările lor, în timp ce Mitchell luă plasticul.

— Îl puteți folosi pentru a distruge niște porțiuni de cale ferată, dar cam atât, le spuse el. Trebuie să intrați în magazii, să le distrugeți mașinăria dincolo de orice posibilitate de a mai putea fi reparată. Altfel, pur și simplu înlocuiesc piesele pe care le deteriorați. Simplu.

Acum le reținuse atenția.

— Ce vrei să facem? întrebă Laforge.

— Să creați o diversiune. Voi intra în magazie împreună cu Chaval, spuse el, luând un pumn de pământ, și voi pune asta în componentele dinamice. Vom plasa niște explozibil afară, pe șinele de cale ferată, suficient pentru a produce daune minime și să pară încercarea unui amator de a întrerupe circulația pe calea ferată. O vor înlocui în mai puțin de o oră. Voi mergeți încă două sute de metri pe linia ferată. Trebuie să fiți sus bine, pe parapet, ca să puteți fugi. Trageți câteva focuri, patrula se va replia, iar cei patru soldați i se vor alătura. Îi distrageți și îi derutați, după care vă retrageți. Ne vom întâlni înapoi pe drumul spre Saint-Just. Nu faceți nimic isteț sau ambițios, doar țineți-i blocați pe loc cât timp ne facem noi treaba în magazie. Este o 103

tactică de întârziere și oricât de mult doriți să-i ucideți pe germani astăzi, nu faceți asta sau vă veți confrunta cu trupe SS care vor începe să roiască peste tot. Cine are un ceas?

Bucard și Drossier ridicară mâna.

— Zece minute, spuse Mitchell.

Arătă spre Bucard.

— El este soldatul; faceți așa cum vă spune!

Se uită la bărbați cu nerăbdare și când ei rămaseră tăcuți, el îndesă

explozibilul și cronometrele sub jachetă. Îl bătu pe Chaval pe umăr și începură să se îndrepte înapoi spre magazia liniei ferate.

*

Mitchell și Chaval începură să meargă aplecați, la mai puțin de o sută de metri distanță de magazie, interiorul său fiind întunecat acolo unde macaraua stătea ascunsă ca un monstru. Amândoi rămaseră tăcuți. Nervii lui Mitchell îi alimentau imaginația cu o sută de lucruri care puteau merge rău, iar inima îi bătea în piept cu putere din cauza fricii. Se forță să-și încetinească respirația și să se concentreze. Își spunea că trebuie să stea calm. Panica oarbă nu avea să ducă sarcina la îndeplinire. Chaval îi aruncă o privire îngrijorată. Mitchell clătină din cap. Era în regulă. Se uită la ceas.

Apoi sunetul din depărtare al unor focuri de armă sporadice începu să urce de-a lungul căii ferate. Soldații care păzeau macazul erau uimiți; apoi, strigându-și rapid comenzi unul altuia, își luară căștile și armele și alergară spre locul de unde se auzeau focurile intermitente.

El și Chaval se mișcară rapid, înconjurând deschiderea magaziei, verificând cu grijă să nu mai fie și alți soldați. Chaval intră imediat printre umbre, urmat de Mitchell. Braconierul căută, găsi o cheie și începu să deșurubeze ștecherul unei alimentator, în timp ce Mitchell înșfăcă o canistră de umplere cu benzină, turnă o mână de pământ din buzunar în ea, după care scurse benzina dintr-un butoi metalic. Netulburat de scurgerea benzinei, își introduse mâna în canistră și amestecă mixtura grunjoasă.

— Chaval?

— Gata.

Mitchell turnă benzina rapid.

— Mai multă benzină! ceru el.

104

Chaval luă o altă canistră și o umplu din butoi, după care și el își introduse mâna în buzunar și turnă un pumn de pământ. Mitchell trase deoparte propria lui canistră goală și o luă pe a lui Chaval.

— Crezi că va merge? întrebă Chaval.

Mitchell era concentrat la turnarea benzinei. Focurile de armă se intensificară de-a lungul șinei.

— Pornesc utilajul, iar pământul va distruge orice necesită lubrifiere. Vor fi nevoiți să repare totul.

— Aici nu vor avea cum.

— Asta-i și ideea. Du-te! Termin eu aici. Pune explozibilul pe o singură șină.

Hai să-i facem să creadă că asta-i tot ce-am vrut să facem. Le vor lua gândurile de la macara. Voi fi imediat în spatele tău.

Mitchell înlocui șurubul alimentatorului și îl strânse cu cheia, după care șterse cu grijă orice exces de benzină care se scursese pe structura macaralei. Își șterse mâinile, se dădu înapoi și își lăsă ochii să vadă ceea ce germanii ar vedea după ce se întorceau în magazie. Nimic nu părea nelalocul lui. Luă canistrele goale de benzină și le puse la loc pe masa de lucru împreună cu cheia. Pe șine, focurile de armă se intensificaseră și, în timp ce alerga spre Chaval, care era deja în picioare după ce pusese explozibilii, Mitchell avu un sentiment copleșitor de disperare. Ceva nu mersese cum trebuie.

16

Erau la adăpost când șina care ducea spre una dintre laturile macaralei explodează. Bubuitura bruscă nu făcu nicio impresie asupra nervilor lui Mitchell. Trecuse peste bariera fricii, iar acum funcționa pe bază de adrenalină. Tăcerea din josul șinei fu cea care îl forță să-și pună în mișcare picioarele și genunchii spre Chaval, care se uita în spate la el. Mitchell văzu în ochii lui că și el se temea de ce era mai rău. Pe măsură ce se apropiau, fugiră pe una dintre laturi pentru a putea aborda altfel lucrurile. Urcând pe parapet, își făceau loc printre copaci, apoi încetineau pentru a analiza locul ambuscadei. Maquisarzii îi înconjuraseră pe germanii neînarmați. Doi soldați păreau să fie răniți, camarazii lor fiind ținuți sub amenințarea armelor cu mâinile ridicate, în timp ce Maillé și oamenii lui țineau armele la orizontală. Vocile ridicate din cauza unei certe furioase dintre Maillé și Bucard ar fi putut să fie auzite și de la Londra. În timp ce cei doi bărbați se înjurau și se amenințau unul pe altul, Drossier și Laforge adunară armele germanilor.

— Nu te băga în asta! răcni Maillé.

Bucard mai avea un pic și-l lua la bătaie pe mecanic.

— Dacă-i omori, vor fi represalii.

Mitchell și Chaval intrară direct în toiul certeii lor.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă Mitchell în timp ce Chaval se afla încă o dată între cei doi bărbați aflați în conflict.

— Nu luăm prizonieri! Cum am putea? Ești nebun! Ce facem cu ei? întrebă

Maillé.

— Ți-am spus să te retragi odată ce i-ai atacat! Aveam nevoie de o diversiune!

— N-ar face asta! A spus că i-ar putea lua, zise Bucard, întorcându-se dezgustat.

— Și i-am luat! Este timpul să-i învățăm o lecție, spuse Maillé, uitându-se când la unul, când la altul.

Laforge ridică din umeri. Drossier își feri privirea.

— Du-te-n mă-ta! le spuse Maillé celor doi și ridică piedica pistolului Sten, întorcându-se spre germanii temători.

106

Mitchell o smulse din mâinile lui, în timp ce Chaval îl îndepărtă brutal. Maillé înjură și opuse o rezistență precară, însă uriașul îndreptă propria sa armă

spre el.

— Voi rezolva eu problema, Maillé. Vrei să ucizi cu sânge rece? Eu voi fi primul. Ei, ce zici?

— Câți germani sunt în zona asta? spuse Mitchell.

— Am văzut câțiva în Saint-Audière.

— Poate alți douăzeci sau cam așa ceva în La Basson. În cea mai mare parte recruți din Wehrmacht.

— Sunt și din SS acolo, spuse Mitchell, uitându-se la prizonierii germani, estimând cam ce pericol ar putea prezenta.

Cei doi bărbați răniți erau numai ușor atinși și erau sprijiniți de câte un camarad de fiecare parte. Asta făcea să rămână șase oameni cu trupurile întregi care i-ar fi putut fugări. Mitchell îi analiză. Doi ar putea fi imprudenți și suficient de periculoși: un tânăr locotenent și un sergent, care părea să fie cel mai profesionist dintre ei – un bărbat mai în vârstă, care probabil a luptat pe linia frontului la un moment dat. Făcuseră parte din patrula care mersese pe linia ferată.

— Știi unde ne-am putea ascunde pentru câteva zile? îl întrebă Mitchell pe Chaval.

— Mda. Dacă vine cineva să ne caute, nu ne va găsi.

Dădu din cap către prizonierii nervoși.

— Și cu ei ce facem?

— Cât ar avea de mers pe jos pentru a ajunge undeva?

— Cincisprezece kilometri spre Saint-Audière, douăzeci spre La Basson.

Mitchell se uită la maquisarzi.

— I-a controlat cineva?

Era evident că nimeni nu se apucase să-i pună pe germani să-și dea jos cureaua în care țineau teaca baionetelor și pungile cu muniție, iar locotenentul purta încă cureaua și tocul pistolului.

— Laforge, Drossier, faceți asta, spuse Mitchell.

Se întoarse spre Chaval.

— În regulă. Apucați-vă! Verificați dacă drumul este liber; noi venim din urmă. Luați-l pe Bucard.

— Te descurci? întrebă Chaval.

— Îi voi trimite în plata lor fără cizme și pantaloni. Asta îi va încetini.

— Bine. Noi vom merge înainte nu mai mult de un kilometru, în regulă?

107

Mitchell încuviință din cap, iar Chaval și Bucard se întoarseră. Mitchell îi păzea pe germanii care se predaseră, în timp ce Laforge și Drossier le făcură

o verificare rapidă, instruindu-i pe germani să-și desfacă centironul uniformei, iar locotenentul să-și scoată cureaua în care ținea arma.

— Dați-vă jos bocancii, spuse Mitchell prizonierilor uimiți.

Le arată în jos cu pistolul Sten, după care înțeleseră imediat și începură să-și scoată bocancii. Mitchell privi în urmă să vadă în ce direcție o luaseră Chaval și Bucard. În acel moment, sergentul se uită la ofițerul lui, care încuviință din cap. Laforge și Drossier discutau ca doi oameni care plecaseră la pescuit, fără să le pese și nesupraveghindu-și prizonierii în timp ce se aplecau și adunau armele. Cu brațele pline, cu propriile arme atârând pe umăr, se îndreptară înapoi spre Mitchell. Nimeni nu văzu de unde anume apăruse, dar sergentul avea dintr-odată un cuțit în mână și în timp ce Mitchell era din nou atent la ei, sergentul fugi spre el, blocându-i vederea spre locotenent. A fost un atac tăcut, subit și înfricoșător. În timp ce sergentul sări înspre Mitchell, ofițerul se aplecă pentru a-și recupera arma care căzuse.

Mitchell se răsuci.

— Ai grijă!

Panica și o frică oarbă puseră stăpânire pe cei doi maquisarzi, o derută poticnită care trecu în câteva secunde. Drossier și Laforge băjbâiră după arme, aruncându-se într-o parte, în timp ce Mitchell ridică pistolul Sten.

Instrucția sergentului-major Laughlin începu să-și facă simțită prezența.

Mitchell desfăcuse Sten-ul de o sută de ori. Legat la ochi. Găsea fiecare arc de împingere-tragere. Fusese avertizat de nenumărate ori că pistolul Sten putea fi o armă nesigură, la fel de nesigură ca și dorința lui Mitchell. Putea rata. Iar și iar. Să se blocheze. Treizeci și două de gloanțe ghemuite unul lângă altul în magazie. Murdăria le-ar putea bloca. Arcul magaziei ar putea fi defect. Însă această armă nu se bloca. De nenumărate ori fusese instruit.

Apăsă butonul de selectare pe automat și în timp ce degetul său apăsa trăgaciul, glonțul spulberă aerul. Mâinile îi vibrară cu energia sacadată care străbătea butoiul. Ritmul de tragere: 550 de cartușe pe minut. Rând pe rând, germanii cădeau la pământ. Trăgea – și continuă să tragă. Ceva se închisese în el, în timp ce imaginile încețoșate făceau piruete în fața lui. Gloanțele

sfâșiară pieptul sergentului; un altul îl nimeri în față și-i spulberă craniul. În timp ce cădea, locotenentul rămase dintr-odată expus. Își îndrepta pistolul spre el. În câteva clipe care părură o eternitate, soldații din jurul lui căzură

la pământ. Unii stăteau în picioare și nici nu se puteau mișca, într-o uimire șocată, în timp ce Mitchell trăgea în ei. Unii au fost împușcați în spate în 108 momentul în care se întorseseră pentru a o lua la fugă, alții acolo unde se aflau. Secerați la pământ în jurul locotenentului care, cumva, nu fusese lovit.

Trase de două ori, unul dintre focurile sale rănindu-l pe Drossier. De îndată ce făcu asta, rafala susținută a lui Mitchell îl străpunse. Se arcui, cu picioarele îndoite și brațele deschise larg în timp ce se prăbușea la pământ. O parte din creierul lui Mitchell calcula ritmul focurilor și timpul necesar pentru a-i ucide pe cei zece oameni. Cu o fracțiune mai puțin de patru secunde.

Chaval și Bucard se întoarseră și alergară înapoi la primele focuri, uimiți să vadă și ultimii oameni căzând la pământ. Poziția cadavrelor le arăta ce se întâmplase.

— Hristoase! I-a executat, mormăi Chaval.

Nici Maillé, Laforge sau Drossier nu răspuseseră suficient de rapid; se uitau năuciți, după care Drossier se prăbuși în genunchi strângându-și vârful umărului însângerat. Maillé, care fusese dezarmat de Mitchell, se făcuse mic de frică, cu mâinile deasupra capului. Mitchell stătea neclintit, în stare de șoc, cu pistolul Sten încă fumegând în mâinile sale. Arma căzu fără zgomot, cele treizeci și două de gloanțe din magazie fiind epuizate.

Nimeni nu mișcă, nimeni nu mișcă o perioadă care păru foarte lungă.

Germanii erau morți cu toții, întinși pe jos prin luminiș. Era o tăcere ciudată.

Chaval ajunse la Mitchell, în timp ce Bucard merse înainte și luă cuțitul căzut.

— Pascal? spuse el blând, și apoi iar: Pascal?

— Te aud, spuse Mitchell, revenindu-și în sfârșit în fire.

— Ești în regulă? întrebă braconierul.

Mitchell dădu din cap, iar Bucard puse în centură cuțitul sergentului.

— Drossier? zise Mitchell.

Urechile îi țiuiau încă, iar vocea abia dacă era ca o șoaptă.

— O rană făcută în carne, îi spuse Laforge.

Bărbații se uitară la Mitchell.

— Ce naiba facem acum? întrebă Drossier.

Maillé luă micul Walther automat al ofițerului și îl împinse ușor pe Drossier care era rănit.

— Ticălos prost! Nu i-ai verificat așa cum trebuie.

— Pascal? spuse Bucard repetând întrebarea lui Chaval. Ce facem?

Mitchell privi masacrul, după care interveni ceva și indiferent ce anume a fost îl eliberă. Își adună gândurile.

— Îngropați-i, spuse Mitchell.

— Să-i îngropăm? Să-i îngropăm? pufni Maillé.

109

— Nu avem timp de asta! Și cu ce? Cu mâinile goale?

— De-a lungul liniei, spuse Mitchell. Îi ducem în magazii.

— Nu putem duce toți oamenii ăștia, Pascal, spuse Bucard pe bună dreptate.

— Știu. Acolo în magazie este... se strădui să găsească cuvântul dorit.

— O... drezină, spuse el în engleză, apoi își aduse aminte. Voiture de chemin de fer.

— Și după aceea? zise Laforge.

— Fă doar așa cum spun, spuse Mitchell.

*

Câteva ore mai târziu, Waffen-SS Sturmbannführer Ahren Brüner își scoase ochelarii de pe fața plină de dâre de murdărie și coborî din automobilul decapotabil. Examină zona din jurul șinei de cale ferată distruse – nu mai era alt semn de distrugere. În spatele lui, compania sa motorizată era în stare de alertă; unii scanau dealurile și copacii în caz de ambuscadă. Bărbați și vehicule erau răspândiți ici și colo în mod tactic, în timp ce oamenii lui verificau zona. Se uită bine prin jur, dar pagubele păreau să fie minime.

— Domnule maior? strigă unul dintre oamenii săi.

Se întoarse înspre soldat, care arăta spre un grup dintre oamenii lui aflați pe la jumătatea parapetului în copaci, unde dăduseră deoparte ramurile tăiate care camuflaseră drezina răsturnată.

— Este o mulțime de sânge pe drezină, domnule. Arată de parcă oamenii au fost uciși și duși undeva.

— Nu este niciun semn de luptă aici, spuse maiorul.

— Nici găuri de glonț, nici semne de explozie în afara unei secțiuni de cale ferată.

Merse mai departe de-a lungul depoului.

— Nu, în partea cealaltă. Au fost uciși în altă parte și aduși aici.

Ochii săi scanară zona până când privirea îi căzu pe vagonetul de pietriș, cu capacul deschis, iar vagonetul gol.

— Aici! ordonă maiorul. Săpați aici!

Cei aflați cel mai aproape de el începură să dea la o parte mormanele de pietriș cu patul armelor, iar alții înșfăcară lopețile din vehiculele lor. Pe măsură ce pietrișul din movilă era dat la o parte, o mână murdară de pământ căzu în afară.

Mitchell și ceilalți mergeau în pas regulat în spatele lui Chaval, care îi conducea pe cărările urmate de animale, pe care le cunoștea atât de bine.

Stresul acțiunii lor de la magazia căii ferate și omorârea ulterioară a patrulei germane începea să le epuizeze încet puterile. Mitchell șchiopăta, dar era hotărât să nu fie el cel care le cerea celorlalți să se oprească. Braconierul fu cel care le făcu semn să se odihnească într-un loc protejat de ferigi și stânci.

— Rămânem aici. Plecăm mâine.

Mitchell nu avea niciun chef să discute cu oamenii și își găsi un petec de pământ pe care să stea comod câțiva metri mai încolo. Își desfăcu șireturile bocancilor și își dezlipi ciorapii plini de sânge. Aerul răcoros care îi învăluia rănile de la picioare era o ușurare bine-venită. Oamenii stăteau și beau, mormăind liniștit ca pentru ei. Rana lui Drossier nu era decât superficială, iar Laforge dădu din mână în mână câteva felii de carne, brânză și pâine veche. Căldura și confortul oferite de un foc trebuiau să fie uitate. Mitchell trecu mental în revistă evenimentele petrecute. Cum de ajunsese să ucidă

atât de mulți oameni? Era de parcă altcineva ținuse degetul pe trăgaci.

Imaginea trupurilor bărbaților loviți și sfâșiați de gloanțe îi era încă vie în minte; încă îi făcea greață. Bucard se ridică și îi oferî o jumătate de sticlă dintr-un lichid ascuns de culoarea verde-închis a recipientului.

— Ajută, spuse Bucard.

Când Mitchell nu acceptă, o puse la loc la piept.

— Când am plecat prima dată în acțiune îmi era atât de teamă, încât nici nu puteam măcar să vomit, dar după primii oameni uciși... a devenit mai ușor... prin practică.

Mitchell luă o gură și simți coniacul arzându-i gâtul și apoi stabilindu-și căldura în stomacul întors pe dos. Bucard clătină din cap.

— Bine. Nu-i lăsa pe ceilalți să vadă ce simți. Maillé avea dreptate... Unii dintre noi chiar au fugit la Lille... dar nu toți.

Scoase afară o pereche de șosete uscate din rucsac și își luă de după gât cârpa cu care își ștergea transpirația.

111

— Clătește-ți picioarele, șterge-le bine cu asta și îmbracă ciorapii curați. Un soldat trebuie să aibă grijă de picioarele sale. Nu v-au învățat nimic la instrucția de bază?

Mitchell acceptă cu recunoștință darurile și sfatul său.

— Nu am ajuns niciodată atât de departe, spuse el.

Bucard zâmbi.

— Vei învăța destul de repede. Nu te descurci prea rău.

Își croi drum înapoi spre ceilalți, în timp ce Mitchell își îngrijea picioarele.

Când făcu tot ce putu și își legă șireturile la bocanci, se ridică în picioare și își puse pistolul Sten pe umăr. Bărbații se uitară la el.

— Mă întorc înapoi în Saint-Just. Jean Bernard mi-a aranjat să plec în nord.

Mai stătu în picioare o vreme și, cu o ultimă clătinare din cap în semn de rămas-bun, se îndepărtă.

— Nord? Și cu noi cum rămâne? spuse Laforge.

Mitchell se opri. Fusese instruit să nu ceară niciodată favoruri de la oamenii pe care îi conducea pe câmpul de bătălie. O invitație funcționa întotdeauna mai bine decât un ordin direct.

— Dacă vrei să vii cu mine, atunci ești bine-venit. Dacă nu, vor trimite pe altcineva, spuse el.

În timp ce se întorcea cu spatele la ei, ceilalți se ridicară în picioare.

— La naiba, Pascal! Rămânem cu tine, zise Drossier.

Se auzi un murmur de consimțământ din partea celorlalți. Rânjetul lui Bucard se întinse pe toată fața și transmitea mesajul „ți-am spus eu”.

— Atâta vreme cât ne dorești, spuse Chaval.

Mitchell se uită la gloata aia amărâtă.

— Sunteți bine-veniți, spuse el și porni la drum.

*

La Saint-Just, jandarmul Marin și Gustave ieșiră în stradă din bar la auzul huruitului vehiculelor care se apropiau. Se uitară în susul străzii unde se răspândiseră camioanele. Marin privea dintr-o parte în alta a peisajului rural deschis. Cei din SS erau experți în închiderea unui sat și securizarea oricărui drum de evadare. Câțiva soldați avansau în linie.

— Ce naiba face SS-ul aici? spuse Gustave.

112

Undeva în depărtare, șuierăturile stridente și repetate ale unui fluier făcură să coboare din camioane trupele SS și imediat începură să ocupe strada.

Marin înghiți voma care îi înțepa gâtul, în timp ce se uita la Juliet care privea pe furiș de la fereastra dormitorului ei de la etaj. Frica i se întipărise pe chip.

Îi susținu privirea lui Marin și văzu privirea de resemnare de pe fața lui. El clătină din cap. Și când țipetele din centrul satului fură urmate de pocniturile scurte ale puștilor, se întoarse și o strigă pe fiica ei. Speriat, Gustave fugi înapoi în bar. Marin rămase unde era și întinse în mod fatal mâna spre armă.

Chaval îi conduse peste dealuri. Drossier le încetinea ritmul marșului; rana încă îl durea ca naiba, iar terenul cu hârtoape îi împungea rana. Mitchell lăsa

durerea picioarelor sale, pline de beșici, să-l pedepsească așa cum își acceptă penitența un călugăr care se autoflagează. Durerea se afla acolo ca să fie îndurată.

În timp ce urcau o culme, Chaval și Mitchell se opriră dintr-odată. Ceilalți îi ajunseră repede din urmă.

— Sfântă Fecioară! spuse Chaval în timp ce priveau la norul de fum care se vedea în depărtare.

Intrară împiedicându-se printre ruine, respirând cu greutate. Laforge se prăbuși în genunchi; lui Drossier îi veni să vomite. Bucard și Chaval mai făcură câțiva pași în carnagiul care fusese odinioară Saint-Just. Satul era distrus. O pătură a morții îl acoperea, la fel ca fumul negru și gros care se învălătucea acum spre cer. Un cal mort se prăbușise din picioare. Posesiile personale din case fuseseră aruncate afară în stradă – inclusiv pianul lui Simone, zdrobit și așezat pe o parte. Mașina lui Jean Bernard fumega încă, vopseaua fiind dusă până la metal. Trupuri de bărbați, femei și copii zăceau acolo unde căzuseră – împușcați la întâmplare în timp ce încercau să scape.

La fel și câinii. Împușcați de distracție. Sau erau pur și simplu victime ale amuzamentului de a împușca sătenii? Opt bărbați atârnavu spânzurați de copacii din sat, iar printre ei Marin și proprietarul barului, Gustave.

— Juliet! Simone! strigă Mitchell.

Niciun răspuns. El și Chaval treceau printre morți căutând-o pe curajoasa femeie și pe fiica sa. După ce au identificat mai multe cadavre, s-au oprit, cuprinși de disperare. Mitchell se uită la bărbații spânzurați.

— Tăiați-le frânghiile! spuse el cu vocea răgușită de fum și supărare.

Întorcând spatele eforturilor maquisarzilor de a-i coborî, Mitchell dădu peste rămășițele arse ale fostei case a lui Juliet Bonnier. Lemnele carbonizate străluceau, iar fumul înțepător îl făcea să-l usture ochii. Ici și colo, diferite obiecte care scăpaseră parțial de flăcări. O păpușă arsă pe jumătate. O rochie atârând părăsită într-o cameră de la etaj, a cărei pardoseală se prăbușise și unde garderoba se balansa nebunește jumătate în

spațiu și jumătate pe pardoseala prăbușită. Bicicleta lui Simone, un schelet contorsionat. Caietul ei de teme cu paginile sale arse, întoarse ca de o mână invizibilă. Aceeași adiere de vânt purta duhoarea morții de pe stradă.

Ceva se mișcă la periferia vederii sale. Își schimbă rapid greutatea; zidăria spartă îi răsuci glezna. Ușa unui depozit de cărbune construit din cărămidă

se deschise, iar Juliet, Simone și Jean Bernard ieșiră afară, înnegriți de fum și epuizați. La început nu-l văzură, privirile fiindu-le atrase de grozăvia scenei care li se înfățișa. Mitchell se îndreptă spre ei împleticindu-se, ușurarea forțând un alt strigăt din gâtul lui uscat. Se întoarseră, iar Simone alergă cei câțiva pași până la el și își puse brațele în jurul său. El o îmbrățișă, îngropându-și fața în părul ei înnegrit.

— Slavă Domnului! șopti el.

Copila își ținea fața îngropată în confortul aspru al jachetei sale.

— Pascal... Pascal... nu se mai opreau din tras.

— Gata, gata, murmură el mângâindu-i părul.

El își ridică privirea pentru a se uita la Juliet. Se ținea tare – cu greu –

încuviințând din cap că era bine, dar lacrimile își croiseră deja drum prin murdăria de pe fața ei. Jean Bernard merse printre cadavre cu speranța deșartă că cineva ar mai putea fi încă în viață.

— Sunt morți cu toții, spuse Maillé. Nu vă mai pierdeți vremea.

Jean Bernard îl ignoră.

— Domnule doctor, nu-i mai puteți ajuta, strigă după el din nou mecanicul.

Jean Bernard se întoarce, lacrimile șiroindu-i pe față.

— Taci din gură! Lasă-mă în pace!

Maillé părea supărat, apoi ridică din umeri și își întoarce din nou atenția pentru a-l ajuta pe Chaval să-l coboare pe unul dintre oamenii spânzurați.

— Ce facem acum? îl întrebă Juliet pe Mitchell.

*

Au salvat ce provizii au găsit. Se iscă un vânt indiferent, care deja îi împingea de la spate, îndemnându-i să părăsească locul dezolant.

— Asta-i greșeala ta, Pascal. De-acum nu se vor mai opri și ne vor urmări mereu, spuse Maillé, aruncând o pătură rulată și un rucsac.

Arată spre Juliet.

115

— Spune că a văzut trupurile bărbaților pe care i-ai împușcat. În remorca unui camion, acoperiți de praf. I-au dezgropat, pentru numele lui Dumnezeu, după care au venit aici ca să te găsească.

Chaval termină de împachetat proviziile de mâncare.

— Taci din gură! A avut un motiv ca să-i ucidă; și tu ai fi făcut asta cu sânge rece. Și ți-a salvat viața, ticălos nenorocit!

Mitchell îl ignoră pe beligerantul Maillé în timp ce se uita prin hainele pe care Juliet le salvase pentru Simone.

— Ia numai ce poți duce. Astea sunt bune. Astea și cu astea lasă-le aici.

Păstrează jacheta calduroasă – vei avea nevoie de ea.

— Nu mai vreau să am nimic de-a face cu toate astea, spuse Maillé.

— Să adunăm ce putem. Morții îi îngropăm. Cei din SS nu se vor mai întoarce aici. De ce să riscăm să ne mutăm acum?

Mitchell își verifică propriul rucsac și puse pistolul automat la brâu.

— Renunți acum și înseamnă că ei au murit degeaba.

— Înseamnă că SS-ul a câștigat! scuipă Maillé.

— Dacă renunți acum, înseamnă că au murit degeaba! spuse el din nou ca să înțeleagă mai bine. Ai supraviețuit. Treci la atac. O faci din ce motiv vrei tu.

Tu decizi. Îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci! La fel ca toți ceilalți dintre noi.

Brațul lui Maillé descrie un arc de cerc dintr-o parte în alta a satului.

— Nu au avut de ales!

Mitchell se îndreaptă spre el.

— Ce? Ai crezut că lupta împotriva lor este un fel de joc? Păi, uită-te bine în jur! Despre asta-i vorba! Ai crezut că SS-ul nu va veni aici? Avea să vină oricum!

— Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi întâmplat așa ceva, spuse Juliet. Știam care sunt riscurile de la bun început.

— Deoarece sunt convinși că au dreptate, spuse Mitchell. Indiferent ce-ar face, sunt convinși că au dreptate!

Aruncă unul dintre Schmeisser-ele capturate în pieptul lui Maillé și se uită la supraviețuitorii indeciși.

— De voi depinde dacă vreți să rămâneți cu morții. De voi toți. Am venit aici

să îndeplinesc o misiune – cu sau fără ajutorul vostru.

— Pascal, vom merge cu tine cât de departe putem și cât de mult putem, spuse Juliet.

— Are dreptate, zise Jean Bernard, nu ne așteaptă nimic aici. Noi suntem acum grupul tău.

116

Mitchell se uită la supraviețuitorii adunați unul lângă altul, toți nerăbdători în acel moment să-și asume cineva responsabilitatea.

— Toți avem ceva de răzbunat, spuse el. Chaval ne va conduce în cealaltă parte a țării pe drumuri lăturalnice.

Mitchell se uită la copila temătoare și îi întinse mâna cu un zâmbet liniștitor.

Ea își puse mâna în mâna lui. Mitchell se întoarse, ceilalți urmându-l spre cerul care începea să se întunece; fuioarele de fum se învălătuceau în spatele lor.

117

19

Cunoștințele pe care le avea Chaval despre mediul rural îi ținură departe de drumurile pe care putea patrula dușmanul. În cea de-a doua noapte, în timp ce cădea o ploaie de te uda până la piele, îi duse la o cabană din piatră albită; acoperișul cu țigle vechi din teracotă strălucea din cauza apei, sugerând că

ar fi cald, dar zidurile din piatră țineau răcoare mai ceva decât pădurea. Cel puțin le oferea un adăpost și urma să-i ferească de ploaie, iar în ciuda mirosului înțepător de animale, care se păstrase acolo, grupul se prăbuși epuizat.

Odată ce Simone și Juliet adormiră, Jean Bernard se îndreptă spre Mitchell, care își îngrijea picioarele pline de sânge.

— Lasă-mă să mă uit, insistă el, și ajută la desprinderea uneia dintre șosetele lui Mitchell. Am niște pudră care va usca beșicile astea sparte și le va împiedica să se infecteze.

Scotoci prin rucsac.

— Bucard mi-a spus să-mi păstrez picioarele uscate, dar n-am reușit cu tot pământul ăsta ud.

— Bineînțeles.

Medicul începu să-i îngrijească rănila.

— Bucard este un om bun. La fel ca Chaval. Bărbați puternici, care nu se plâng.

Presără pudră pe piciorul lui Mitchell.

— La fel ca tine.

— Of, eu mă plâng tot timpul, dar totul e în capul meu, spuse Mitchell, tresărind în timp ce medicul tăie o bucățică din pielea moartă care se rupsese.

Medicul zâmbi, după care își coborî capul spre ceea ce făcea.

— Știi, Pascal, ce s-a întâmplat... nu... nu trebuie să te învinovățești. Cei din SS fie au venit la noi din întâmplare, fie au crezut că eram responsabili.

Indiferent de situație... înțelegi? Așa cum a spus Juliet, oricum urmau să vină. Mai devreme sau mai târziu.

Mitchell tăcu. Se uită înspre locul în care Juliet și Simone dormeau îmbrățișate pentru a le fi mai cald.

118

— Este o femeie remarcabilă.

Jean Bernard nu-și bătu capul să-și ridice privirea. Știa la cine se referea Mitchell.

— Și de un mare curaj. Am un respect imens pentru ea. Ne cunoaștem din copilărie.

— Ești un om norocos, spuse Mitchell încetișor, comentariul scăpându-i fără să-și dea seama.

Jean Bernard zâmbi. Lângă el se cocoloșiseră Juliet și Simone pentru a le fi mai bine în timpul nopților reci.

— Se apropie de mine pentru căldură pe timp de noapte deoarece se simt în siguranță. Nu este nimic mai mult de atât.

Fața lui Mitchell îi trădă jena.

— N-am vrut să te jignesc sau să insinuez ceva.

Medicul ridică o mână, îndepărtând orice fel de alte scuze.

— Nu m-am supărat, prietene. Crede-mă, soțul ei a fost un om mai presus

decât noi. Nimeni nu i-ar putea lua locul.

Puse cutia metalică cu pudra pentru picioare și foarfecii chirurgicali înapoi în rucsac.

— Gata, picioarele tale se vor simți mult mai bine. Îmi doresc să fi avut ceva la fel de eficient și pentru suferința ta, Pascal. Odihnește-te! Acum noi suntem cei care avem nevoie de tine ca să ne ferești de pericol.

*

După încă trei zile de drum greu, norii joși se ridicară în cea de-a șasea dimineață și auziră un avion de observație, care traversa cerul în direcția satului Saint-Just. În ciuda distanței, se temeau că orice mișcare ar putea atrage atenția și, la insistențele lui Mitchell, au rămas toată dimineața unii lângă alții, în răcoarea umedă a pădurii. Mitchell se ținu departe de grup când se lăsă întunericul, încercând să planifice cât mai bine cum să

procedeze în continuare odată ce ajungeau la grupul de maquisarzi din Norvé. Înainte de masacru, Jean Bernard le trimisese vorbă că un agent supraviețuise prăbușirii avionului; după aceea au anunțat Londra. Teama de a fi descoperiți era acum foarte prezentă în mintea sa. Până acum, avusese noroc și o mare parte din acel noroc se datora instruirii pe care o primise.

Oricât de pripită ar fi fost, ceva tot trebuie să se fi prins de el. I se dezvoltase

o a doua natură, inoculată de potopul de întrebări ale instructorilor.

Uciderea oamenilor era cea care îl bântuia. Imaginile neclare ale soldaților care se răsuceau și se întorceau, precum și sentimentul impalpabil că

altcineva era cel care îi împușca. Rațiunea îl părăsise, abandonându-l unui instinct visceral de supraviețuire. Indiferent cât de analitică fusese viața lui până atunci, acest lucru schimbase totul. Nu mai era bărbatul care fusese odinioară, iar asta îl făcea să se teamă pentru el. Purta acum povara propriului său masacru. Uciderea sergentului și a ofițerului ar putea fi justificate, dar oamenii neînarmați erau victimele unui lucru pe care nu-l știa – poate că o

parte din el, care se târâse înapoi în peșteră, ca o creatură
ce orbecăie plină de rușine, era gata să se dezlănțuie din nou.

În ciuda ritmului neobosit al marșului lor, toată lumea rezista bine, însă lui Mitchell îi era clar că odihna forțată era bine-venită. Devenise o chestiune de mândrie pentru el să mențină pasul susținut în fața bărbaților mai tineri.

Chaval era cel mai apropiat ca vârstă de Mitchell, dar munca de o viață a braconierului la câmp și căutarea de hrană pe dealuri îi dădeau o rezistență

și o putere naturală pe care matematicianul de vârstă mijlocie le invidia. În ciuda mușchilor care îl dureau, Mitchell știa că slăbise și că era mai în formă

ca niciodată. Chaval culese fructe de pădure și ciuperci pentru a completa mâncarea pe care o salvaseră din Saint-Just, dar niciodată nu fuseseră atât de tentante gândul de a mânca un iepure fript sau confortul unui foc deschis.

Dar de niciunul dintre ele nu s-au bucurat.

În cea de-a șaptea dimineață, tremurând din cauza umezelii nopții, Mitchell se ghemui împreună cu Chaval în spatele unui șir de copaci. Norii joși amenințau cu burnița, ceea ce ținu avionul de observație departe de cer.

— Ne aflăm la douăzeci de kilometri de Norvé, dar va trebui să facem un ocol mai mare prin sud față de acel loc, spuse Chaval, în timp ce Mitchell se uita cu binoclul.

— Saint-Hilaire este spital de campanie și depozit de vehicule, așa că acolo este o armată obișnuită. S-ar putea să nu ajungem la Norvé până la căderea nopții. Încă o noapte rece aici afară și va începe să ne epuizeze pe unii dintre noi.

— Mergem prea încet. Șase zile și cât am făcut? Șaptezeci, optzeci de kilometri? întrebă Mitchell.

— Nu avem ce face dacă stăm departe de drumuri.

Nu mai avea ce să spună.

— Atunci înseamnă că trebuie să forțăm mai mult. Vreau să ne întâlnim cu grupul din Norvé până la căderea nopții, spuse Mitchell.

120

Chaval ridică din umeri.

— Putem risca să tăiem de-a dreptul prin împrejurimile satului. Este un pod mic peste un râu pe care urma să trec. Lat de abia încape o căruță trasă de cal. Așa că nu vor fi pe-acolo niciun fel de patrulare germane care să verifice mașinile, dar dacă ne udăm picioarele și mergem în aval, atunci am putea scurta drumul cu vreo câteva ore.

Mitchell îl bătu pe umăr.

— Pielea este impermeabilă la apă.

*

Urcară dealul, mergând în zigzag deoarece Chaval urma cărările folosite de animale. Uneori, coborârea lor era atât de abruptă, încât îi încetinea și mai mult. Mitchell îi îndemna să meargă mai departe, refuzându-le timpul de a se opri și odihni. Tinerețea lui Simone îi servea de minune; adulții erau cei care simțeau dureri groaznice în genunchi. Maillé se plânse, dar Drossier îl ținea în frâu. Îi spuse lui Maillé că el, dintre toți oamenii, era cel care ar trebui să

se plângă, deoarece fusese rănit. Cearta dură o oră până când Mitchell îi puse capăt și amenință că-i bagă un căluș în gură lui Maillé, îl leagă de un copac și îl lasă acolo. Înainte ca mecanicul să se poată plânge de un asemenea tratament, Simone întrebă, cu zâmbetul nevinovat al unui copil asasin, dacă n-ar ajuta să care ea rucsacul lui Maillé.

Continuară să meargă în tăcere, până când ajunseră la râul îngust. Aveau treizeci de metri de la un mal la altul.

— Trec eu primul, spuse Chaval. Să văd cât de adânc este. N-ar trebui să treacă de talie.

— Iar asta înseamnă că mie îmi va veni până la piept, spuse Laforge.

Simone rânji.

— Mergi pe vârfuri.

— Suntem expuși aici, zise Mitchell. Stați în lizieră și apoi, odată ce Chaval a trecut dincolo, Laforge și Bucard merg în continuare pentru a asigura focul de acoperire dacă este necesar. Apoi Jean Bernard cu Drossier. Maillé și cu mine vom acoperi malul ăsta. Urmează Juliet și Simone împreună. Maillé, după care eu.

Îi făcu semn din cap lui Chaval. Bărbații se răspândiră pentru a avea o vedere clară a malurilor râului în amonte și aval. Mitchell înjură încetișor, 121

pentru sine. Părea că se aflau în mijlocul unei pustietăți, dar depozitul german presupunea un risc chiar dacă acum se afla la vreo cinci kilometri distanță. Se uita la Chaval care pășea cu băgare de seamă în apă și își potrivea pașii. Apa curgea cu viteză și îi zdruncina picioarele. O dată sau de două ori păru că uriașul s-ar putea împiedica și să cadă, ceea ce-l îngrijoră

pe Mitchell: dacă cineva de dimensiunea aceea întâmpina probleme, atunci înseamnă că ceilalți s-ar afla în pericol. Se aplecă și fugi înspre Juliet, dându-și jos rucsacul; apoi desfășură funia făcută colac atașată de mânerul sale.

— Curentul ar putea să o răstoarne pe Simone. Voi duce eu rucsacul ei.

Leagă-ți o bucată de funie în jurul încheieturilor mâinii. Dacă se împiedică, va trebui să o stabilizezi.

Juliet clătină din cap în semn că a înțeles, puse funia în două și făcu o legătură de doi metri între ele. În mijlocul râului, apa ajunsese până la nivelul coapselor lui Chaval. Mitchell era mulțumit că nu era pe cât de adânc se temuse el că va fi. Braconierul ajunsese pe partea cealaltă și făcea din mână

către Laforge și Bucard, care intrară precauți în apă. Chaval se ghemui în partea îndepărtată a lizierei, acoperindu-i. Jean Bernard îi urmă, pășind încrezător în apă, urmând direcția luată de ceilalți în timp ce-i întindea mâna

lui Drossier pentru a-și găsi echilibrul.

— În regulă, le spuse Mitchell lui Juliet și Simone. Luați-vă timpul necesar.

Potriviți bine pașii și fiți atente să nu vă răsuciți vreo gleznă printre bolovani. Încet și sigur.

Mamă și fiică pătrunseră încet în apă, iar Mitchell văzu pe dată că fata întâmpina probleme. Era așa cum bănuise Mitchell, părea firavă pentru a se putea opune curentului. Aproape că se prăbuși, dar Juliet trase de frânghie, ridicând-o.

— Intră în apă și ajută-le, îi spuse Mitchell lui Maillé.

Mecanicul ezită, apoi aruncă Schmeisser-ul și își mută rucsacul în timp ce intra în apă. Părea destul de puternic pentru a înainta contra curentului, dar intrase mai departe de locul prin care pătrunseseră ceilalți. Piciorul lui probabil că găsisse o adâncitură în albia râului și-l făcu să alunece; se clătină

și căzu. Curentul îl trase, dar el se răsuci, ridicând un braț pentru a se arunca cu fața în sus, după care lovi apa și se zbatu pentru a-și regăsi drumul prin albia râului douăzeci de metri mai în aval, strigătele sale alarmate răsunând prea puternic în tăcerea care se instalase între timp. Până și apa învolburată

nu era mai zgomotoasă decât o șoaptă agitată. Jean Bernard ieși din adăpost și fugi înspre Maillé pentru a-l trage la mal, în timp ce Chaval începu să intre în apă pentru a o ajuta pe Juliet. Mitchell înainta deja, ridicând un braț

122

pentru a opri tăcut înaintarea lui Chaval. Avea nevoie ca braconierul să le păzească trecerea. Cele două rucsacuri și pistolul Sten erau împovărătoare, dar le schimbă greutatea pentru a-l ajuta să se echilibreze. Simone tremura, ținându-se strâns de mama sa, ceea ce le opri în loc pe amândouă. Juliet făcu astfel încât trupurile lor să opună cea mai mică rezistență curentului de apă.

Mitchell ajunse la ele, se propti împotriva curentului insistent de apă și rămase în picioare între ele și cursul rapid al apei, ușurându-le trecerea.

Încet, începură să înainteze până când fură suficient de aproape încât Chaval să poată face vreo doi pași uriași de-ai săi în apă și să o scoată pe Simone la mal. Juliet se împiedică și instinctiv se agăță de Mitchell, care o trase înspre el. Fețele lor erau aproape una de alta; transpirația îi lipise șuvițe de păr pe obraji. El murmură cuvinte de încurajare și o ajută să-și găsească echilibrul.

În timp ce se lipea de el, ea zâmbi recunoscătoare, mulțumindu-i șoptit și apoi concentrându-se să ajungă la mal și la mâna întinsă a lui Chaval. Un gând tentant îi trecu lui Mitchell prin minte, deoarece i se păru în acea clipă

că o intimitate improbabilă se instalase între ei.

20

Lătrăturile câinelui legat în lanț îi alertară pe cei aflați în interiorul micului castel. Apărură lumini în spatele ușii sculptate, în timp ce un bărbat veni la intrare cărând o armă. Jean Bernard îi spuse blând pe nume și i se făcu semn să înainteze. După o scurtă conversație pe șoptite, se întoarse și le făcu semn și celorlalți să i se alătore din locurile în care se ascuseseră în spatele anexelor clădirilor castelului.

Acesta era primul pas în testarea siguranței celulei Norvé, se gândi Mitchell.

Dacă putreziciunea începea de aici, atunci oricine era ajutat să ajungă mai departe la Paris se afla în pericol să fie trădat.

Mitchell și Jean Bernard fură conduși imediat pe un coridor lung, cufundat aproape în întuneric, urmând lampa cu ulei dusă de același bărbat care îi întâmpinase în curte. Olivier Gaétan rămăsese în picioare, așteptând lângă

căldura unui foc din lemne care duduia cuibărit într-un cămin medieval, cu o poliță decorată, tipic pentru perioada în care a fost construită casa.

Grandoarea edificiului era în contradicție cu covoarele și mobilele uzate de vreme, care spuneau povestea unui mic aristocrat ce trăise și vremuri mai bune. Iar Gaétan părea să fie exact tipul de om care ar locui într-o asemenea glorie decăzută. Avea vreo șaizeci și ceva de ani, o mustață albă, tăiată scurt, era înalt, uscățiv, mergea drept și părea că privește în josul nasului la omul neglijent care fusese adus în grabă în camerele sale private.

— Monsieur Gaétan, acesta este omul despre care v-am vorbit atunci când s-a prăbușit avionul, spuse Jean Bernard.

Bătrânul patrician aruncă o privire înspre ceasul de pe polița căminului.

— Nu erați așteptat, domnule doctor, spuse el irascibil. Însă după felul în care arătați, este o chestiune urgentă.

Bărbatul care îi adusesese aici zorit părea să fie mai mult un paznic decât un

servitor al casei. Comportamentul său grosolan îi spuse lui Mitchell că era un om capabil să împuște și altceva în afară de niște păsări de pe domeniul patricianului.

— Mai sunt alți cinci bărbați, o femeie și un copil cu ei. Sunt în spălătorie, spuse el.

Gaétan încuviință din cap.

124

— Dați-le de mâncare și după aceea ascundeți-i în pivnița din spatele atelierului.

— Sunt Juliet Bonnier și fiica sa, spuse Jean Bernard.

Statutul ei de coordonatoare pentru zona din jurul satului Saint-Just părea să nu conteze deloc pentru Gaétan. Acceptă informația și îi făcu semn din cap paznicului să-i lase.

— Saint-Just este distrus, zise Jean Bernard. Represalii pentru soldații germani care au fost împușcați.

— Și cine i-a împușcat?

— Eu. Sunt colonelul Pascal Garon, zise Mitchell. A fost legitimă apărare, adăugă el. Oamenii cu care eram, cei care ne însoțesc acum, ar fi fost împușcați dacă nu aș fi procedat astfel.

— Poate că ar fi fost mai puțin costisitor să-i lași să moară. Am pierdut trei oameni pe cinste într-o ambuscadă a germanilor care așteptau în zona de livrare atunci când avionul tău n-a venit, spuse Gaétan.

Ridică din umeri.

— Soarta pe care o aduce războiul, domnule colonel. Sau poate că mesajul a fost interceptat.

— Sau poate că este o scurgere de informații, spuse Mitchell.

Patricianul păru gata să accepte o astfel de posibilitate.

— Indiferent cum au dat peste oamenii mei, nu ne putem permite să suferim asemenea pierderi. Suntem puțini.

— Iar activitatea dumneavoastră aici este foarte prețuită, spuse Mitchell.

— Nu mă tratați cu aroganță, domnule colonel. Jucăm un rol mic, însă este pentru gloria Franței și a viitorului ei. Nu este pentru gloria domnului Churchill sau a unor englezi asemănători ce se cred pirați și consideră că acest război este o aventură.

— Există bărbați și femei de alte naționalități, monsieur Gaétan, care luptă în acest război. Inclusiv francezii care sunt dispuși să se întoarcă în patria lor și să riște să-și sacrifice viețile. Iar lui madame Bonnier ar trebui să i se acorde respect și ceva intimitate cu fiica ei. A suferit deja niște umilințe de când am plecat din Saint-Just. Nu este ușor pentru o femeie și un copil să aibă izolarea de care au nevoie atunci când călătoresc.

Olivier Gaétan părea că este pe punctul de a comenta, dar ceva îl făcu să se răzgândească și clătină din cap.

— Voi avea grijă să primească o cameră numai pentru ele. Acum, domnule colonel, cum vă pot ajuta?

125

Un val subit de oboseală îl cuprinse pe Mitchell și abia rezistă tentației să se apropie de foc și să se afunde într-una dintre canapelele capitonate. S-ar putea să fie numai pentru scurtă vreme, dar castelul oferea siguranță.

Scutură din cap.

— Trebuie să ajung la Paris.

Gaétan își puse un braț pe poliță și privi flăcările. Tonul vocii i se îmblânzi.

— Fac tot posibilul în aceste împrejurări dificile, domnule colonel Garon. Va trebui să chem un curier să vă ducă în oraș și de acolo să vă treacă linia și să ajungeți într-o casă sigură. Să discutăm mai multe mâine-dimineață.

Era un refuz.

*

Stăteau așezați în jurul mesei din bucătărie, mâncând prima lor masă

fierbinte după câteva zile. Un ceaun cu supă stătea pe soba de fontă care încălzea camera. Chaval le spuse că lui Juliet și Simone li se dăduse de mâncare și că au fost duse într-una dintre camerele din castel. Braconierul puse cu polonicul supă în boluri pentru medic și pentru Mitchell. Bărbații înfometați rupseseră deja din bucățile de pâine din grâu dur. Mitchell și medicul făcură la fel. În timp ce mâncau, Jean Bernard vorbea încetișor cu Mitchell.

— Avionul în care te aflai este posibil să fi fost doborât pur și simplu dintr-o întâmplare nenorocoasă, dar dacă există o scurgere de informații în securitatea acestui circuit, atunci trebuie să avem grijă să nu folosim oameni pe care nu-i cunoaștem ca să te ducă la Paris.

— Și eu mă gândeam la același lucru, spuse Mitchell.

— Există un loc în oraș pe care aș putea să-l folosesc.

Jean Bernard era hămesit.

— Putem merge pe sugestia lui. Sora mea are un apartament acolo. Nimeni nu știe de el. Nici măcar Gaétan. Nu m-am apropiat niciodată de el. Crede că

Franța a fost pierdută în secolul al XVIII-lea, atunci când Bastilia a fost luată

cu asalt. Suntem cu toții țărani în ceea ce-l privește. Urăște stânga și crede despre comuniști că se ascund în spatele fiecărei arme din Rezistență. Dacă

nu era soția lui, ar fi fost și mai nesuferit.

Așadar, bătrânul nu era arțăgos din cauza lipsei de companie feminină. Era, pur și simplu, un ticălos mizerabil. Servitorul cu pușca veni la dâșii.

126

— Ați terminat?

Bărbații înșfăcară și ultima pâine, în timp ce Mitchell duse bolul la gură și înghiți ce mai rămăsese din supă.

Au fost conduși în celălalt capăt al curții, ghidul lor neluând în seamă

lătrăturile câinilor. Deschise larg una dintre ușile duble de lemn care dădeau într-un atelier. Spațiul dintr-o parte era împărțit de trei vehicule. Una dintre mașini avea pânze de păianjen care se întindeau între roată și osie.

— Un Delage vechi, spuse Drossier cu invidie nedisimulată.

— Hristoase, cred că a avut ceva bani ca să cumpere așa ceva.

Cea de-a doua mașină părea să fie curată, lustruită și menținută în stare bună de funcționare. Era cea mai practică dintre cele două, un Citroën Traction Avant cu patru uși, preferat nu numai de poliția franceză, ci de la Ocupație încoace și de germani. Maillé mormăi oarecum satisfăcut și arătă

spre cea de-a treia mașină cu piedici la roți, un autovehicul negru, murdar de praf, cu o dungă subțire și roșie care se întindea de-a lungul părților curbate ale caroseriei.

— Îi plac mașinile, spuse el.

— Nici mașinile alea Peugeot 402 nu erau rele, adăugă Drossier.

— Când se paradește de tot mașina asta, îmi iau una din alea.

— Odată ce ești un hoț, așa rămâi, spuse Laforge.

— Fur numai de la cei care își pot permite. Niciodată de la tovarășii mei sau de la săraci.

Maillé își trecu degetul de-a lungul dungii roșii și își făcu mâinile căuș la ochi pentru a se uita pe geamul întunecat.

— Ai să fii norocos să ai și o bicicletă după ce ți se paradește mașina asta, Drossier. Germanii vor lua totul, iar ce va rămâne vor păstra bogații.

Prima mașină era în mod evident mai puțin practic de condus decât cealaltă, dar Mitchell își dădu seama că patricianul reușise cumva să-și asigure o rație de benzină de la germani. Și dacă era așa, ce anume le dădea în schimb?

Servitorul se aplecă undeva în capătul atelierului și mută niște lăzi cu unelte într-o parte. Trecându-și mâinile pe podelele din lemn, găsi un zăvor, după care ridică o trapă.

— Sunt acolo jos niște saltele umplute cu paie și o căldare pentru a merge la toaletă, spuse el, dându-i lui Bucard lampa cu ulei. Dimineață veți primi mâncare și băutură. Cu voia lui Dumnezeu, adică. Sper și mă rog lui Dumnezeu să nu fi adus SS-ul peste noi.

Așteptă până când Mitchell și bărbații coborâră în pivniță, după care coborî trapa. Lampa cu ulei le dezvălui saltelele de paie împrăștiate ici și colo, 127

pătate și pline de cocoloașe, precum și o grămadă de saci din iută în loc de pături. Aerul din subsol era rece și îmbibat de mușegai, totuși fiecare bărbat se duse la câte o saltea fără să facă nazuri sau să se plângă și se pregăti de culcare. Până și Maillé rămase tăcut. O teamă care își făcu apariția încet, furișându-se, picura ca apa în stomacul lui Mitchell. Oare acesta era genul de loc unde era deținută fiica lui la Paris? Oare Gestapoul o aruncase în întuneric și o lăsase să-și imagineze ce lucruri înfricoșătoare dădeau târcoale pe acolo?

— Lasă lampa aprinsă, spuse Laforge în timp ce trăgea sacul spre el.

Nimeni nu protestă.

21

Madame Louise Gaétan servise pe linia frontului în Marele Război pe când era o tânără în vârstă de douăzeci și șase de ani, încăpățânată – hotărâtă, după cum spunea tatăl ei –, determinată să nu fie văzută stând degeaba în cel mai mare conflict al națiunii. Acum, fosta asistentă voluntară a Crucii Roșii refuza să fie speriată în cursul acestuia, cel de-al doilea conflict, douăzeci și opt de ani mai târziu. Luă terciul de pe aragaz, își șterse mâinile de șorț, după care sparse douăsprezece ouă în tigaie. O femeie mai tânără

turnă lapte dintr-un ulcior în cănile de tablă care erau așezate pe masă în fața fiecărui membru din grupul lui Mitchell. Juliet Bonnier se oferise să dea o mână de ajutor, dar fu refuzată delicat de matroană, care îi spuse să

mănânce. Ovăzul fiert a fost mâncat cu lingura împreună cu un pic de gem de căpșune dintr-unul dintre borcanele ascunse în spatele peretelui fals al camării.

— Marie, mai adu farfuriile pentru ouăle astea, o instrui ea pe tânăra menajeră.

— Ascundem ce putem de nemți, explică ea, ridicând o mână de parcă ar fi mărturisit ceva.

— Ah, știu că sunt naziști acum, dar pentru mine, ei vor fi întotdeauna nemți. Marie, grăbește-te cu farfuriile alea. Iau totul. Ne ținem găinile într-o poiată în pădure; mai sunt acolo și vreo câțiva porci. Nu vom muri de foame.

Nu la țară. Iar ei știu, nemții, bineînțeles că știu. Însă ei beneficiază, așa că noi vom fi văzuți drept colaboratori când se va termina totul.

Ridică din umeri.

— Îți spun asta pentru ca atunci când vor veni comuniștii să ia totul, cineva să poată să ne țină și nouă partea. Bravo, fată! spuse în timp ce Marie întindea farfuriile și dădea fiecărui oaspete neinvitat un cuțit și o furculiță

curate.

— De ce credeți că veți fi numită colaboratoare, madame? o întrebă Simone.

Am văzut fotografia de pe masa din hol în care sunteți în uniformă de asistentă.

Madame Gaétan își puse mâna caldă pe fața întoarsă spre ea a lui Simone.

129

— Copilă, duc ouă soldaților germani răniți. Cei mai mulți dintre ei sunt încă

băieți. Dumnezeu ni se înfățișează sub forma unor oameni răniți. Iar fețele noastre se reflectă pe chipul Lui. Le duc ouă, iar ei ne dau ceva benzină. Apoi mi se permite să duc ce mâncare pot la orfelinatul din oraș. Cumpăr de pe piața neagră și dau la copii. Aici și la Paris. În oraș încerc să-i conving pe germani să ne ajute cu copiii aflați în nevoie și particip la petreceri unde femeii bogate, care se bucură de protecție și favoruri, se simt suficient de vinovate încât să contribuie.

Ridică din umeri.

— Mama ta curajoasă o să-ți explice consecințele acțiunilor noastre. Modul cum supraviețuim și ceea ce facem pot fi ușor deformat.

— Unde este monsieur Gaétan? întrebă Mitchell.

— Soțul meu nu mănâncă în bucătărie cu muritori mai prejos decât el, râse ea. Iar asta mă include și pe mine. Sunt doar o femeie.

Râse și amenință grupul cu polonicul.

— Dumneavoastră, bărbații, o să ne apreciați într-o zi.

— Într-o zi în care pământul va înceta să se mai învârtă, spuse Juliet.

— Da, zise madame Gaétan. Suntem ținute la locul nostru. Stăm în ușa bucătăriei și ascultăm ce plănuiți să faceți dumneavoastră, bărbații. După

care apelați la noi ca să vă ducem mesajele în lenjeria noastră intimă. Vă dăm de mâncare, vă ascundem și vă îngrijim rănille.

Zâmbi din nou.

— Am auzit despre dumneavoastră, madame Bonnier, și despre soțul dumneavoastră. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru bărbați ca el și mai ales pentru femei ca dumneavoastră.

— Sunt bărbați buni, zise Juliet.

Madame Gaétan se uită la ei.

— Văd asta, spuse ea.

Bărbatul căruia Mitchell îi spusese în gând „paznicul” băgă capul pe ușă.

— Domnule colonel Garon, vă rog!

Mitchell văzu ouăle în timp ce alunecau pe farfuria. Se ridică în picioare reticent și îl urmă pe servitor pe coridor și de acolo în camera pe care o vizitase în seara anterioară. Olivier Gaétan se ridică din celălalt capăt al unei mese lungi ca de cantină, unde i se servea propriul mic-dejun, și îi făcu semn lui Mitchell, aflat în celălalt capăt, să privească spre locul unde era întinsă o hartă.

130

— Domnule colonel, am marcat o rută pentru a vă duce până la periferia Parisului. Și am trimis un mesaj către Londra. Un alt radiotelegrafist va fi adus aici de Lysander. Acea persoană vă va însoți la Paris.

Îi înmână lui Mitchell un comunicat.

— Nu mi s-au mai dat alte informații, nimic altceva în afară de faptul că

avionul va fi aici, cel mai probabil, mâine-noapte. Vremea pare frumoasă, dar trebuie să ne rugăm să putem merge acolo și să ne întoarcem înainte să

ne găsească germanii în zona de aterizare.

— Mulțumesc!

Bătrânul părea mai comunicativ în această dimineață. Poate că, se gândi Mitchell, era vorba despre entuziasmul adus de faptul că i se dăduse responsabilitatea să contribuie la realizarea unei misiuni de succes. Stând practic singur într-o casă rătăcită în mijlocul pustietății rurale, acest lucru putea să-i tocească cu ușurință simțurile și să-i conducă instinctul spre autoconservare.

— Cunoașteți Parisul? întrebă Gaétan.

— Am locuit acolo.

— Când ați fost în oraș ultima dată?

— Am plecat în '41.

— Atunci înseamnă că lucrurile s-au schimbat. Sunt unele despre care ar trebui să aflați.

Patricianul își trecu degetul peste o hartă cu străzile Parisului.

— Ați auzit despre Avenue Foch?

— Da.

— Foarte bine. SS-Brigadeführer Karl Oberg este comandantul Parisului.

Omul cel mai de temut din aparatul său este SS-Standartenführer Heinrich Stolz. Urmărește Rezistența din Paris așa cum un vânător este pe urmele prăzii sale.

La menționarea numelui lui Stolz, Mitchell simți cum îi sare inima din loc, dar rămase tăcut, nedorind să atragă atenția asupra propriei sale misiuni, aceea de a o găsi și salva pe fiica sa.

— Acum, spuse Gaétan, știți că poliția este complice. Nu puteți avea

încredere în niciunul de-acolo. Unii ar putea susține că sunt capabili să ajute, iar alții, recunosc, sunt sinceri, dar dacă nu vă garantează nimeni că sunt în regulă, nu cereți nimic de la ei. Comisarul Fernand David se află la comanda Brigades Spéciales de la Préfecture de Police. Aici, vizavi de Hôtel-Dieu. Și Rue Lauriston. Cel de-al șaisprezecelea arondissement, da?

— Știu unde sunt locurile astea, spuse Mitchell.

131

Își dăduse seama că bărbatul mai în vârstă își exercita autoritatea prin demonstrarea cunoștințelor sale, dar și-ar fi dorit ca acesta să ajungă mai repede la ce anume avea de spus, indiferent despre ce era vorba. Gaétan se uită la el.

— Domnule colonel, intrați în cușca leului fără a beneficia de aceeași protecție de care a avut parte Daniel. Bunul Dumnezeu nu îi apără neapărat pe cei dreپți. Cu toate acestea, cred că un om, drept sau nu, care este răbdător și își analizează dușmanul cu atenție ar putea găsi un înger pe ici, pe colo, care să-l îndrume.

Mitchell zâmbi.

— Am reținut. Dar Rue Lauriston?

Patricianul acceptă ceea ce păru să fie o scuză vagă din partea englezului. Se întreba din ce era făcut de fapt acest om. Dacă era la fel ca ceilalți agenți care erau pur și simplu mânați de ura contra naziștilor, atunci ar putea ajunge în curând nimic altceva decât o pradă în momentul în care s-ar afla față în față cu puterea copleșitoare a dușmanului.

— Numărul 93 este o bază pentru foștii criminali, continuă el, francezi care lucrează pentru SD. Stolz are oameni ca ei peste tot prin oraș.

Își mută degetul peste hartă.

— Aici, deși nu a fost confirmat încă, se spune că Miliția se pregătește să

între în fostul sediu al Partidului Comunist de pe Rue Le Peletier 44 și, de asemenea, de pe Rue Monceau. Vedeți dumneavoastră, domnule colonel, sunt ochi și urechi peste tot. Vecinii se trădează unii pe alții prin scrisori anonime, nemulțumiri false pentru a regla vechile răfuieli. Sute de oameni au fost duși la închisoare și în lagăre.

Își aprinse o țigară și suflă fumul în aer, studiindu-l pentru o clipă, așa cum un om se uită la norii care îi alimentează imaginația.

— Așa că mă întreb, de ce veniți dumneavoastră ca să riscați să fiți prins și să muriți?

— Misiunea mea este să scot pe cineva din Paris.

— Veți avea nevoie de o mulțime de bani, domnule colonel. Mita și piața neagră pot devora banii mai ceva decât devorează germanii mâncarea și băutura noastră.

— Am suficienți și vor mai veni și alții odată cu noul radiotelegrafist.

— Foarte bine. Dar să nu spuneți că nu v-am avertizat: să nu aveți prea multe bancnote de cinci mii de franci. Germanii sunt suspicioși cu bancnotele de valoare mare. Acestea sunt mici detalii care pot face să fiți arestat și interogat.

132

Mitchell clătină din cap în semn de înțelegere.

— Cine este persoana pe care doriți s-o scoateți din oraș? întrebă Gaétan.

— Nu pot să vă mai spun nimic altceva.

— Până când veți învăța că puteți avea încredere în mine?

— Da, spuse el, susținându-i privirea.

— Și ce am mai putea face soția mea și cu mine pentru a vă câștiga încrederea în afară de modul în care trăim? Omul ăsta al meu, de aici, este

văduv, iar fiica lui lucrează în casa noastră. Asta înseamnă patru oameni care ar muri în mâinile germanilor dacă sunteți descoperiți aici. Mai mulți dacă descoperă grupul meu.

Mitchell voia să pună la îndoială onoarea și încrederea lui Gaétan, iar acest lucru se întâmplase fără să încerce să facă asta. Era o oportunitate de care merita să profite.

— Unde se află englezul care a dispărut? Guy Neuville. Circuitul dumneavoastră a fost cel care l-a băgat în Paris.

Gaétan nu-și exprimă surpriza la auzul numelui agentului dispărut.

— Nu știu.

— Dacă ar fi fost luat, atunci s-ar fi auzit. Dacă nu l-au prins germanii, atunci unde este?

— După cum am spus, domnule colonel. Nu știu.

— Eu cred că știți. Și atunci când veți decide să-mi spuneți, poate că vom face progrese în ceea ce privește încrederea reciprocă.

Mitchell se întoarse îndreptându-se spre ușă, hotărând să pună capăt întâlnirii, preluând la loc controlul. Nu mai era un fugar, ci un agent englez care își declara intenția să meargă înainte cu un scop și să îi provoace pe cei care credeau că aveau vreo autoritate asupra lui. Singurul său regret legat de întâlnire era acela că pierdea ouăle proaspăt gătite.

— A vem tendința să-i trimitem pe cei pe care-i cunoaștem ca fiind prima alegere, îi spuse colonelul Beaumont tinerei care stătea în fața lui. Și l-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine. A fost un chirurg minunat, iar moartea lui înainte de vreme m-a întristat când am auzit de ea.

Virginia „Ginny” Lindhurst era o tânără în vârstă de douăzeci și patru de ani cu o înfățișare simplă. Nu s-ar fi evidențiat în mulțime. Comportamentul ei, aproape ca de fată bătrână, îi ascundea tenacitatea și inteligența. Era o mantie la fel de eficientă ca orice mantie care te face invizibil din legendele mitice pe care îi plăcuse să le citească pe vremea când era copil. Și exact sub o astfel de mantie își imagina întotdeauna că se ascunde atunci când se confrunta cu pericolul. Îi dădea putere și însemna că nu era nevoită să

mărturisească nimănui teama sa de violență.

— Bombele Luftwaffe nu îi deosebesc pe cei mari și buni de noi, ceilalți, domnule colonel. Cel puțin a murit în teatrul de operațiuni, încercând să-i ajute pe ceilalți. Există o oarecare mângâiere în asta, minți ea.

Nu era nicio mângâiere să se gândească la tatăl ei iubit făcut fărâme. Dar după raidul de bombardamente, supărarea se transformase în... ce anume?

Aproape ușurare, decise ea. Era liberă. Mama sa murise prematur cu mai mulți ani înainte, iar tatăl ei, chirurg foarte devotat, își văzuse foarte puțin copilul odată ce începuse războiul, doar pentru a-i descuraja orice gânduri posibile referitoare la vreo înrolare care ar fi adus-o în compania dură a soldatului obișnuit. Era un fapt cunoscut că asistentele erau ușor seduse de cei care se întorceau de pe câmpul de luptă, spusese el pe nedrept. Ei bine, acum că nu mai era, nu mai conta ce spunea. Era liberă.

— Când te duci în partea cealaltă a orașului la acei... ștrengari de pe Baker Street, după cum le spun eu, maiorul Knight îți va face o instruire adecvată.

Voi face și eu parte din operațiune, desigur, dar este spectacolul lui.

În anumite chestiuni, noi și SOE13 nu suntem întotdeauna de acord, dar am acceptat să te trimită pe tine. Te-ai descurcat bine la cursul de instruire, fata mea, și ești un radiotelegrafist de prima mână. Exact ceea ce este nevoie pentru oamenii noștri de acolo.

— Și ai spus că voi fi dusă destul de departe la sud de Paris.

— Da. Avem un grup acolo, în Norvé. Mai degrabă francezii au. Până acum au avut grijă de oamenii noștri. Ei ne-au trimis mesajul, spunându-ne că omul pe care-l credeam mort era bine și se îndrepta spre Paris. Inițial am trimis un radiotelegrafist unui alt grup, la sud de Vichy. Era un grup mic, dar SOE

credea că se va dovedi a fi eficient. Din păcate, acel oraș a fost distrus, iar grupul distrămat. Vestea bună este că omul care doream să ajungă la Paris a supraviețuit.

— Mi s-a spus în ședință că identitatea lui franceză este Pascal Garon.

— Da, corect.

Colonelul Beaumont se agită cu niște hârtii de pe biroul lui. Era un simplu mijloc de a mai câștiga ceva timp pentru a-și găsi cuvintele potrivite fără s-o alarmeze prea mult pe tânără. O cunoștea de când era copil, dar fusese în stare să separe sentimentul generat de necesitatea de a o trimite. Se dovedise a fi cea mai bună la cursul ei. Mama sa fiind franțuzoaică, însemna că era bilingvă, iar franceza pe care o vorbea era ca a unui francez. Cu toate acestea, fata trebuia să cunoască și cel mai rău scenariu, dacă nu-l cunoștea deja.

— Ginny, am pierdut un agent la Paris cu ceva timp în urmă, iar radiotelegrafistul nostru a dispărut cam fără să spună nimic, cu excepția unor mesaje de sondare referitoare la locul unde-l trimitem pe înlocuitor.

Acestea au fost în afara timpului de transmisie desemnat pentru el. Așa că

suntem îngrijorați. Dacă a fost prins și silit să transmită sub constrângere, ne-ar fi dat codul obișnuit de avertizare. Nu a fost primit un astfel de semnal.

Pascal va încerca să-l găsească și de asemenea să încheie misiunea lui în oraș. Însă din cauza nesiguranței noastre, are nevoie de propriul 13 Special Operations Executive (numită uneori și „Baker Street Irregulars” – „Ștregarii de pe Baker Street” –, după grupul de sprijin al lui Sherlock Holmes) – organizație britanică din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. A fost înființată la inițiativa lui Winston Churchill și Hugh Dalton în iulie 1940, obiectivele ei constând în declanșarea de operațiuni de luptă

prin alte mijloace decât cele ale războiului clasic. SOE a condus în mod nemijlocit sau a controlat aproximativ 13.000 de oameni, estimându-se că a sprijinit sau aprovizionat aproximativ un milion de operațiuni speciale în întreaga lume (n.r.).

135

radiotelegrafist. Am să-ți spun ceva. Soția lui Pascal a fost luată de Gestapo și executată. Ni s-au trimis fotografiile cu ea împușcată. Asta a fost ceea ce l-a motivat pe Pascal să se ducă din nou la Paris pentru noi.

Își aranjă hârtiile și își puse mâinile peste ele.

— Draga mea, dacă va fi să meargă ceva rău...

— Domnule colonel, știu care sunt riscurile. Vă rog să nu vă faceți griji în privința mea, spuse ea încetișor.

Un pic cam prea pe nerăsuflăte, se gândi Beaumont. Dar, se convinsese singur, agitația era la ordinea zilei pentru cineva atât de tânăr, care este trimis în calea răului.

— Am încredere că pot să-mi fac datoria pe cât pot eu de bine. Nu vă voi dezamăgi, spuse ea cu un zâmbet încrezător care îi masca propria agitație.

Beaumont îi întoarse un zâmbet la fel de liniștitor, recunoscător că nu trebuia să-i dezvăluie cine știe ce orori. Realitatea a ceea ce li s-ar fi putut întâmpla celor trimiși într-o misiune clandestină se știa întotdeauna, dar rareori era discutată în detaliu. Teama era o cheie care putea deschide o lume înfricoșătoare în imaginație.

— Măine-noapte atunci.

— Da. Măine-noapte.

*

Oamenii lui Mitchell au rămas ascunși în pivnița atelierului și li s-a permis să iasă afară numai pentru scurtă vreme, pentru a putea fuma. Dacă avea loc un raid subit, nu voiau ca niciun fir de fum să adaste în pivnița închisă deoarece se putea strecura printre plăcile din pardoseală în atelierul de deasupra.

Drossier admirase clasicul Delage, după care se așeză în scaunul șoferului în Citroën. Chiar și după o viață de muncă grea și furturi mărunte, n-ar fi avut suficienți bani să-și cumpere o asemenea mașină. Degetele sale urmăriră

numerele de pe vitezometrul extraordinar de frumos conceput, dreptunghiular, marca Jaeger, cu discul negru. Își trecu mâinile pe volan. În timp ce trăgea tutunul brut în plămâni, coborî geamul și își odihni cotul în rama portierei. Nu-i era greu să se imagineze șofând pe un drum de țară, într-o zi de vară, cu o față îmbrăcată într-o rochie până la genunchi. Se aplecă spre scaunul pasagerului și deschise torpedoul. Găsi acolo mănușile pentru șofat și o tabacheră din argint, pe jumătate din piele. Deschise 136

tabachera și văzu că era aproape plină cu țigări. Scoase cu nerăbdare vreo șase țigări și le puse bine.

— Ce faci? întrebă Chaval, care ieșise din pivniță ca să ia aer. Haide, ieși de acolo! Pascal vrea să prindem șobolani în hambare.

Văzu tabachera.

— De unde ai asta?

— Era pe scaun, minți rapid Drossier.

— Pune-o la loc. Nu lua nimic. Nici măcar o țigară. Nu furăm nimic de la compatrioții noștri. Nimic. Ai înțeles?

— Mda, mda, desigur. Așa cum am spus, era, pur și simplu, pe scaun. Am s-o pun aici ca să stea bine.

Deschise torpedoul și o așeză acolo, apoi se strecură afară din mașină, dar tabachera era deja palmată și se afla în buzunarul lui.

*

Mitchell stătea la masa din bucătărie împreună cu Juliet și Jean Bernard, cu un orar desfășurat de cale ferată.

— Vreau ca tu și Simone să luați trenul până la Paris. Jean Bernard, tu le vei însoți și le vei duce la sora ta. Cel puțin veți fi în siguranță acolo. Nu mai puteți face nimic împreună cu mine de aici încolo.

— La sora ta? îl întrebă Juliet pe Bernard. Cum știm că vom fi bine primite?

— Este văduvă și are un băiat cu câțiva ani mai mic decât Simone. Este o idee bună. Pascal are dreptate. Veți fi în siguranță, spuse el.

— Am un radiotelegrafist care vine mâine-noapte. Gaétan spune că deja a trimis un om la Paris ca să aranjeze o casă sigură, spuse Mitchell. Am alte planuri pentru radiotelegrafist. Însă dacă există o scurgere de informații și izbucnește o ambuscadă în zona de aterizare, atunci vreau ca Juliet și Simone să fie departe de Norvé.

— Foarte bine, spuse Jean Bernard.

Juliet se uita de la unul la altul.

— Faceți planuri despre mine și Simone, dar nu-mi cereți și mie părerea.

Suntem mai în siguranță la țară. Sunt mai puțini germani și există șanse mai mici de a fi oprite.

— Și dacă sosiți într-un alt sat? Cât va dura până când află cineva că sunteți din Saint-Just? Cât va dura până când cineva, care se teme de represaliile SS-

137

ului, vă va trăda? Nu, Juliet, îmi pare rău, dar cred că orașul vă dă șansa să vă pierdeți în mulțime, spuse Mitchell.

— Are dreptate, zise Jean Bernard.

— Foarte bine, fu de acord Juliet. Dar dacă suntem oprite și luate la întrebări? Avem nevoie de o poveste bună.

— Colis familiaux, spuse Mitchell.

Jean Bernard rânji și dădu din cap. Juliet privea și nu știa ce să creadă.

Medicul le explică imediat.

— Nu ai mai locuit niciodată la oraș, Juliet. Mâncarea este tot timpul pe sponci. Până și o pisică sau un câine nu sunt în siguranță și riscă să ajungă

într-o oală, ca fel de mâncare. Germanii le permit celor din oraș care au rude la țară să primească pachete cu mâncare.

— Am bani ca să cumpăr mâncare de la madame Gaétan, spuse Mitchell.

— Am putea chiar s-o convingem să ne dea și vreo două găini într-o cușcă.

Sora lui Jean Bernard poate să primească oficial pachete cu mâncare.

— Dar Simone și cu mine ce rol putem juca aici? Ce ar urma să facem la Paris?

— Tu și Jean Bernard sunteți logodiți și urmează să vă căsătoriți. Tu ești văduvă, ai o fată, iar el este un om cu o profesie, care te-a cerut în căsătorie.

Odată ce te afli acolo, vreau ca el să ia legătura cu un medic pe care-l cunosc și care sper că lucrează încă la Spitalul American. Am să-ți dau un bilețel de prezentare. Spitalul este încă deschis și e în continuare administrat de medici americani. Cei mai mulți dintre americanii care locuiesc la Paris după

ce America a declarat război în '41 au fost adunați și trimiși în lagărul de

internare Frontstalag 122.

O privire de neînțelegere le schimonosi fețele. Mitchell își dădu seama că, trăind într-o comunitate mică și insulară precum Saint-Just, știa puține lucruri despre viața din afara propriei lor zone.

— La optzeci de kilometri nord de Paris, la Compiègne, explică el. Mulți au fost apoi repatriați în schimbul germanilor în America, însă mai există unii care lucrează la Paris. Totuși, odată ce sunteți cu sora lui Jean Bernard, tu și Simone veți fi în siguranță și asta îi va permite lui Jean Bernard să-și găsească rapid de lucru. Nu se va spune nimănui că sunt aici. Nu încă.

— În regulă. Când plecăm? întrebă Juliet.

— Mâine. Este un tren de la Vichy care ajunge la Norvé la unsprezece. Veți fi la Paris înainte de a se da stingerea.

— Și bărbații? întrebă Jean Bernard.

138

— Deocamdată ținem acest lucru pentru noi. Îl voi convinge pe bătrân să-și folosească mașina pentru a vă duce la stația de tren. Ne va da un șofer care va cunoaște un drum prin care să evite patrulele.

Se uită la femeia și la bărbatul care riscaseră totul pentru el.

— Mai am niște lucruri de rezolvat înainte de a merge la Paris. Odată ce ajung acolo, voi ține legătura cu voi.

— Când ar trebui să-i spun lui Simone? întrebă Juliet.

— Lasă asta pe ultimul loc. Am să văd ce mâncare pot cumpăra. S-ar putea să nu fie mult, dar ne va ajuta.

Își puse mâna peste mâna ei ca să-i transmită încredere. Timp de o clipă, ea se uită tăcută la acest om care căzuse dintr-un cer cuprins de flăcări și apoi îi strânse mâna cu putere.

Olivier Gaétan plasase mai mulți oameni în posturi de observație în apropierea castelului. Pe alții îi trimisese în recunoaștere în zona de aterizare propusă pentru avionul Lysander din acea noapte. Madame Gaétan luase hotărârea că ea va fi cea care le va duce cu mașina pe Juliet și pe ceilalți la stația de tren. Patrulele germane locale o cunoșteau și era mai probabil să creadă că erau niște rude care veniseră în vizită decât dacă la volan se afla unul dintre bărbați. Soția patricianului înțelesese nesiguranța lui Simone, care fusese luată de lângă englez, cu care stabilise în mod evident o anumită legătură. Trebuie să se fi simțit de parcă și-a pierdut tatăl încă o dată. Mitchell și Juliet avuseseră nevoie de o jumătate de oră pentru a o liniști pe fată. Din fericire, prezența lui Jean Bernard a ajutat în cele din urmă să o asigure că acolo unde aveau să meargă urmau să fie mai în siguranță, iar Mitchell îi promise că va veni la ea la Paris. Odată ce fu liniștită, madame interveni și o rugă să o ajute să aleagă ce ar putea fi împachetat în valiza pe care au găsit-o într-o cameră de la mansardă.

Madame Gaétan pusese laolaltă mai multe alimente pe care le avea depozitate. Două borcane de dulceață și niște șuncă afumată învelită într-o bucată de pânză, laolaltă cu o roată întregă de brânză.

— Chiar ai să vii la noi la Paris? îl întrebă Juliet pe Mitchell. Sau este puțin probabil să te mai vedem vreodată?

El se uita cum împătura ea cele câteva haine ale sale, pe care le salvase dintre ruinele din Saint-Just.

— Imediat cum va fi sigur, voi veni la voi, îi spuse el.

Ea se opri din ce făcea și se întoarse cu fața spre el.

— Nu știu nimic despre tine, dar ai fost bun cu noi. Cu Simone și cu mine.

— Am distrus totul, știi asta, spuse Mitchell.

Ea se gândi o clipă, după care clătină din cap.

— Orice acțiune are o consecință, Pascal. Cu toții riscăm.

Tăcură amândoi după aceea, iar Mitchell își dorea să fi putut merge la o plimbare cu ea, departe de tensiunile plecării ei la Paris și zborul de noapte care urma să sosească. Se trezi că spune:

140

— Soția mea a fost împușcată de SS la Paris. Era în Rezistență. Gestapoul a reținut-o pe fiica mea. Am o misiune de îndeplinit, dar vreau s-o și găsesc și s-o aduc acasă.

Suna mai mult ca o mărturisire decât ca o explicație. Juliet nu-și putu masca uimirea șocată.

— Pascal, murmură ea, îndurerată. Îmi pare atât de rău!

Nu-i servea la nimic să mai dea și alte explicații, dar o făcu totuși.

— Am fugit din Paris în urmă cu doi ani. Ne-am separat. Nu știu cum s-a întâmplat asta și uneori mă întreb dacă măcar a dorit să meargă în Anglia.

Căsătoria a avut problemele ei; nu pot nega asta. Era ceva sălbatic în ea. Eu eram un simplu lector de matematică. N-am să știu niciodată ce-a văzut la mine.

— Atunci, într-o bună zi am să-ți spun, îi zise Juliet și îl sărută pe obraz.

*

Mitchell fu recunoscător că era o zi senină și că soarele oferea ceva căldură.

În timp ce Citroën-ul se îndepărta, Juliet și Simone îi făcură din mână în semn de rămas-bun, prin geamul din spate, până când mașina dispăru din vedere pe drumul de țară.

— Mai bine c-a plecat, spuse Chaval în timp ce ieșea din atelier și i se alătura lui Mitchell. Dar este o femeie puternică și curajoasă. Sper că Jean Bernard știe ce face prin faptul că o duce la Paris.

Nimănui nu i se spusese unde anume le duce Jean Bernard. Mitchell se întoarse în casă.

— Știe ce face, nu-ți fă griji.

Era timp să maiucidă ceva înainte ca oamenii lui Gaétan să plece spre zona de aterizare, iar Mitchell nu voia ca Chaval și ceilalți să mai piardă timpul.

— Câți șobolani ai prins?

— Patru. Frumoși, maronii și vioi. L-am pus pe Drossier să le scoată mațele așa cum ai cerut.

— În regulă, adună-i pe oameni și caută ață și un ac cu urechea destul de mare. A venit momentul să-i coasem.

Chaval își ridică sprâncenele și ridică din umeri. Indiferent ce-o fi avut în minte englezul, probabil că era legat de învățarea oamenilor cum să coasă rănile. Evident, se aștepta la probleme.

141

*

Drossier și Laforge se uitau cu atenție în timp ce Mitchell îl instruia pe Chaval cum să jupoaie un șobolan, plecând de la pieptul eviscerat și cavitatea stomacală.

— Maillé, dă-mi plasticul, îi zise Mitchel.

Mecanicul îi dădu bucata de explozibil de mărimea unei palme.

— Acum o modelăm, le spuse Mitchell. Exact așa cum faci pentru a o monta pe șinele de cale ferată, numai că de data asta – strecură forma alungită în trupul rozătoarei – o modelăm în interiorul șobolanului. Și după aceea poți atașa un fitil scurt cu un detonator numărul douăzeci și șapte prins la un capăt și un aprinzător cu tub de cupru la celălalt capăt. Apoi plasezi unul din asta în buncărul cu cărbune al locomotivei, iar când șobolanul mort este luat cu

lopata și pus în cuptor, fitilul se aprinde și plasticul explodează.

— Omorându-i pe conductor și pe fochist, spuse Maillé.

— Omorându-i pe conductorul și pe fochistul german, spuse Mitchell. Le folosim pentru trenurile de marfă nemțești care se întorc în Germania. Dar putem folosi șobolanii și în cuptoarele din fabrici. Și să nu uităm să le folosim pentru diversiuni și explozii controlate. Dacă nu folosești un fitil aprins – luă unul dintre cronometre –, folosești unul din astea. Îți dau timpul necesar să plasezi explozibilul și să te îndepărtezi suficient de mult atunci când explodează. Împinge fitilul, care îți permite să câștigi timp, adânc pe fundul șobolanului, în plastic, și după aceea coase rozătoarele ca să-i poată omorî pe frații lor naziști.

Bucard rânji.

— Îmi place. Știam că unii dintre oamenii de la demolări puneau capcane când luptam în ariergardă, dar asta-i grozav. Nimeni nu ia de pe jos un șobolan mort, dar mai devreme sau mai târziu germanii își vor da seama ce-ar putea fi.

— Dacă își vor da seama, atunci își vor petrece o mulțime de timp fiind precauți. Să le anihilăm sistemul de pază. Și apoi, de fiecare dată când vor găsi câte un șobolan mort, asta îi va încetini. Bine, coase-l pe ăsta și apoi, Bucard, tu și Drossier împachetați o altă carcasă, Chaval, tu, Laforge și Maillé faceți unul și apoi încercați fiecare în parte, îi instrui Mitchell.

Îi făcu semn lui Maillé. Mecanicul se îndreptă spre el.

142

— Peugeot-ul ăla cu piedicile de blocare, spuse Mitchell.

— Te-ai uitat la el?

Maillé ridică din umeri.

— Pare în regulă. Cred că bătrânul nu voia să conducă mai multe mașini.

— Când ai terminat aici, uită-te un pic la ea. Nu lăsa pe niciunul dintre oamenii lui să te vadă. Vezi dacă poate porni.

— O s-o luăm? întrebă Maillé cu un rânjete înțelegător.

— Tu numai uită-te și dă-mi de știre.

Mitchell se întoarse. Cel puțin îi dăduse un scop, se gândi el. Spera că asta i-ar putea îmblânzi beligeranța inerentă.

*

Gaétan îl găsi pe Mitchell stând așezat în afara bucătăriei, cu scaunul înclinat spre perete și cu fața întoarsă spre soare.

— Totul este pregătit pentru seara asta. Mi-am alertat oamenii, spuse Gaétan.

Mitchell încuviință din cap. Avea noroc să plece cu avionul și să vină și radiotelegrafistul. Numai în nopțile imediat înainte și imediat după o lună

nouă vizibilitatea era suficient de bună pentru ca piloții să poată naviga. Și existau doar câteva nopți în fiecare lună când zborurile puteau fi efectuate.

— Unde este emițătorul tău? întrebă Mitchell. La castel?

— Nu. Este același tip pe care oamenii tăi îl oferă operatorilor tăi. Îl legăm de o bicicletă și ne plimbăm. Este mai dificil dacă ei folosesc camionete de detectare radio în zonă. Însă până acum am avut noroc. Camionetele sunt mai departe în nord, mai aproape de orașele mai mari. Nu sunt atât de multe aici, dar nu ne asumăm riscuri inutile. Când vei fi la Paris cu operatorul tău, fii vigilent. Germanii sunt foarte buni la detectarea transmisiunilor. Folosesc camionete de brutărie gri cu radiogoniometre în interior. Asta măcar știm. Și odată ce detectează un transmisionist neglijent, atunci mulți oameni pot fi prinși.

Ridică aproape imperceptibil din umeri.

— Au fost mulți.

— Voi fi atent.

— Sigur că vei fi, dar este ușor să faci o greșeală. Și sunt suficient de mulți oameni care vor observa.

143

— După cum am spus, am locuit la Paris, monsieur Gaétan.

— O, și ce crezi că s-a întâmplat de când ai fost ultima oară aici? Crezi că știi cum să trăiești într-un oraș ocupat? Crede-mă, micile detalii sunt cele care pot veni de hac unui străin. Cum îți place să bei cafeaua?

Mitchell se încruntă.

— Haide, spune-mi! Cum îți place? Mă voi duce să ți-o aduc eu personal.

Spune-mi cum vrei să fie. Fă-mi pe plac.

— Noir. Beau doar cafea fără lapte.

— Atunci ai deveni imediat suspect, domnule colonel. Nimeni nu comandă cafea neagră. Nu există suficient lapte. Nu la Paris. Nu există decât cafea neagră. Ei, vezi? Micile detalii, dragă prietene.

Era un pont bun, iar Mitchell puse bine informația în minte.

— Poate că am să mă limitez la băuturi alcoolice, spuse el, încercând să-l distragă pe bătrân.

— Atunci înseamnă că știi cluburile și barurile. Un loc perfect pentru a-ți face cunoștințe și un loc care colcăie de informatori.

— Cred că mai am încă prieteni în oraș.

— Atunci uită de ei, îi spuse bătrânul. Uită-le numele. Ștergeți-le din memorie. Dacă ești prins de Gestapo, le vor scoate în curând de la tine.

Oftă.

— Și noi vom fi morți.

Îl bătu pe Mitchell pe braț.

— Nu ai nevoie de mine ca să știi asta. Nervii unei persoane pot fi delicați în vremuri ca acestea. Și îmi fac griji pentru soția mea. Își asumă riscuri mari.

Uită că am spus aceste lucruri.

— Le iau ca pe un avertisment.

Gaétan clătină din cap aprobator.

— Zona de aterizare va fi gata să fie luminată cu o oră înainte de miezul nopții. Ei cred că vor fi niște nori trecători, dar lumina lunii va fi destul de puternică pentru ca pilotul să ne poată găsi.

— Atunci îi voi pune la curent pe Chaval și pe ceilalți.

— Vei merge cu oamenii mei? spuse Gaétan.

— Bineînțeles. Tu nu?

— Dacă sunt prins în flagrant, atunci s-a terminat cu circuitul. Dacă oamenii mei sunt luați și torturați, atunci pot să-mi proclam nevinovăția și să spun că

aveau răcă pe mine. Că trebuie să fie niște comuniști care au lucrat pentru mine ani de zile fără ca eu să-mi dau seama de asta. Vezi tu, trebuie să

144

mințim ca niște hoți ca să putem supraviețui. Ne asumăm cu toții riscuri și ne temem groaznic de o bătaie în ușă.

— Bat la ușă?

Gaétan zâmbi.

— Chiar așa, domnule colonel.

— Jean Bernard și Juliet? Întrebă Mitchell.

— În siguranță în tren. Au trecut de verificările de securitate fără nicio problemă. Și am trimis unul dintre oamenii mei în oraș să-ți facă rost de o casă sigură.

— Mulțumesc!

Mitchell planifica încă să-și facă singur aranjamentele, dar Gaétan era controlorul-șef al Rezistenței în această zonă și nu avea niciun rost să-i conteste în mod deschis autoritatea.

— Câți oameni vor fi în seara asta?

— Dacă te însoțesc ai tăi, atunci încă trei. Unul dintre oamenii mei va lua calul nostru ca să care lăzile cu arme de la avion.

— Și chef de terrain?

— Cel mai de încredere om al meu, Edmond.

— Cel cu pușca? Eu îi spun „paznicul”.

— Ceea ce și este. Țasta-i și motivul pentru care se ocupă cu întâmpinarea agenților și lansările de provizii. Paznicul este ca un medic: au permis să stea afară și după ce s-a dat stingerea. Va merge înainte și va studia terenul.

Dacă va fi oprit de o patrulă, nu va fi arestat și îi poate avertiza pe ceilalți.

Este alături de familia mea de când era copil.

— Și ai încredere în el?

— Bineînțeles. Cu viețile noastre.

— Așadar, are informații despre operațiunile voastre?

— Normal.

— Atunci, la fel ca tine, ar ști unde este Guy Neuville.

— Ți-am spus că nu avem informația asta.

Mitchell lăsă scaunul jos pe toate cele patru picioare, în timp ce un nor trecea prin fața soarelui.

— Monsieur Gaétan, dumneata și oamenii dumitale cei mai de încredere nu veți permite ca un agent britanic să dispară pur și simplu. Viețile v-ar fi puse în pericol. Așa că i-ați da de urmă și l-ați ucide pentru a vă proteja sau l-ați fi ascuns undeva ca să verificați ce face. Este un om care ar valora ceva dacă ar fi vândut germanilor în vremuri grele. Și dacă îl trădați, vă mențineți toți ceilalți oameni în joc.

145

Stătea în picioare cu fața către patrician.

— L-aș trăda? spuse Gaétan indignat. Crezi că sunt lipsit de onoare?

— Poate că toți ne-am trăda unii pe alții dacă am suferi suficient de mult. De ce credeți că i-am trimis pe Juliet, Simone și Jean Bernard înainte ca agentul să ajungă aici? Nu vreau să știu unii de existența celorlalți. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine. Sunt la adăpost, dar dacă dușmanul i-ar pune pistolul la tâmplă soției dumitale, atunci i-ați spune totul. Suntem cu toții oameni și ne temem cu toții. Nu suntem curajoși la infinit. Odată ce se face livrarea în noaptea asta, trebuie să știu unde este și o să-mi spuneți.

146

Așteptau în aerul rece al nopții, mijindu-și ochii pentru a se adapta la formele de relief ale zonei. Cărarea întunecată pe care veniseră se găsea de-a lungul malurilor cu ierburi înalte; era prea îngustă ca să poată trece un camion, astfel că infanteria germană urma să înainteze pe jos dacă cei din Rezistență aveau să fie descoperiți. Însă Mitchell și ceilalți nu văzuseră și nu auziseră nimic de când plecaseră. Stăteau întinși în iarba rece, înghesuiți unii în alții, dar nu se plâneau. Luminile de aterizare așezate în formă de L

fuseseră amplasate, dar nu erau încă aprinse. Nimeni nu vorbea, fiecare ascultând orice zgomot neobișnuit care s-ar fi putut auzi de departe și care ar indica prezența unei ambuscade germane.

Mitchell privea la cerul nopții. Era aproape timpul. Simțea ghearele tensiunii în stomac. Era neliniștit nu numai din cauza celor de la sol, ci și a celor din avion. Pilotul avea nevoie de aproape 140 m pentru aterizare, iar câmpul ăsta îi oferea lungimea necesară plus vreo patruzeci și cinci de metri de rezervă. Urma să întoarcă avionul la capătul balizelor și să-și țină motorul pornit, deoarece bateriile lui Lysander aveau tendința să se defecteze dacă

motoarele erau oprite prea mult timp și se puteau descărca rapid atunci când reporneau. Instrucțiunile primite de Mitchell înainte de coborârea nefericită cu parașuta îi spusese tot ce trebuia să știe cu privire la abilitățile necesare și riscurile implicate. Zburând la înălțime mică, piloții navigau la lumina lanternei cu o hartă împăturită în poală. Era suficient spațiu în spatele lor pentru încă un pasager. Doi, dacă forțau lucrurile. Și-l imaginează pe agent stând tăcut, cu o încredere deplină în omul din față. Nu ar fi vorbit cu pilotul, căruia nu i s-ar fi spus nimic despre persoana care ținea strâns în brațe o valiză grea, ce conținea radiotelegraful. Și, fără îndoială, se gândi Mitchell, pasagerul știa că avionul, care zbura cu viteză mică, era o țintă la fel de sigură ca o rață pe lac. O rață vopsită într-un negru mat, greu de detectat pe cerul nopții, dar cu o carlingă mare din perspex care ar putea străluci la lumina lunii. Mitchell stătea întins în iarba îmbibată de rouă

aducându-și aminte cât de neliniștit fusese când i se spusese cum și unde va

traversa coasta Normandiei avionul în care se presupunea că ar fi fost. Cât de jos avea să ajungă pe teritoriul deținut de germani, căutând reperele 147

familiale și cum, la sud de Chartres, undeva lângă Blois, pilotul de la misiuni speciale ar zbura peste râul Loara și ar vira spre est pentru a găsi zona de aterizare în întunericul ca smoala al zonei rurale franțuzești, cu ceva mai mult de douăsprezece lumini pâlpâitoare între care să aterizeze. Cum reușeau asta toți piloții îl nedumerea pe Mitchell. Propriile lui abilități matematice ar fi putut da o oarecare greutate competenței pilotului, totuși era o știință abstractă: nu se putea imagina mergând în derivă pe cerul nopții. Nu mai mult decât s-ar fi putut imagina în derivă în Franța ocupată, se corectă el. Reveria lui fu întreruptă de zgomotul îndepărtat al motorului unui Lysander. Mitchell și oamenii se pregătiră să aprindă luminile. În timp ce Mitchell stătea departe de tufișuri, cu fața spre sunetul care se apropia, oamenii alergau înainte, fiecare cu câte o lanternă aprinsă. Mitchell înclină

lanterna și ținti raza luminii sale spre cer, apăsând indicativul de apel Morse pentru a confirma destinația pilotului. Litera P de la Pascal sclipi în întuneric, degetul lui apăsând și eliberând butonul. Punct linie linie punct.

Urechea lui internă auzea sunetul ritmic la fel de sigur cum fusese degetul său transmițând în codul Morse: di da da dit, di da da dit. Sunetul motorului se schimbă.

— Acum! șuieră chef de terrain.

Pajiștea scliffea în lumină în timp ce oamenii aprindeau lămpile cu ulei.

Avionul apărură mult mai repede decât se așteptase Mitchell. Într-o clipă

coborî o umbră, ateriză, hurui și pasărea neagră cu aripi de pescăruș se afla deasupra lor. Pilotul roti avionul, curentul de aer de la elice spulberând acoperământul pentru cap al unora dintre oameni. Gazele de evacuare le înțepară ochii și gâtul. Motorul asurzitor reduse la tăcere orice alte comenzi strigate, în timp ce Mitchell alerga spre babord, unde scara pentru pasageri fusese agățată de fuzelaj. Cineva cobora deja, o haină de ploaie strânsă cu o curea care se lovea de gleznele subțiri, o beretă așezată peste părul care ajungea până la baza gâtului. Mitchell își dădu seama, cu surprindere, că era o

femeie. Nu se așteptase să fie trimisă o femeie radiotelegrafist. Știa că nu este nicio diferență – au fost femei la Bletchley și la cursul lui de instruire –, dar acest lucru îi dădea în continuare un sentiment moderat de șoc, că o femeie a fost trimisă pe nepusă masă în întunericul unui loc neospitalier.

Când femeia se afla cam pe la jumătatea scării pe care o cobora, el întinse o mână și îi luă valiza. Greutatea sa, de aproape paisprezece kilograme, pe care o ținea sub un unghi ciudat deasupra capului său, aproape că îi dislocă

umărul. Fu cât pe ce să-i scape din mână.

— Ai grijă! insistă femeia.

148

Sări jos de pe ultimele trepte și se întoarse cu fața spre el. Era tânără, însă ochii ei îl provocară în timp ce ea se întindea să ia valiza pe care acum el o ținea în siguranță.

— Gata, am prins-o! spuse el, ridicând vocea peste huruitul avionului.

Unul dintre oameni urcă pe scări, se aplecă înăuntru și scoase afară o ladă din lemn. O dădu jos altcuiva și repetă acțiunea până când toate cele trei lăzi din lemn erau pe pământ, apoi închise carlinga pasagerului. Oamenii luară lăzile de mânerle din sfoară și alergară spre marginea întunericului în spatele avionului. Acolo erau arme, muniție, bani și țigări.

Mitchell îi sprijini cotul, îndepărtând-o, în timp ce pilotul ridică o mână și apăsă pe accelerație. Durase mai puțin de trei minute ca să lase încărcătura.

În vreme ce silueta se ridica spre cer, luminile de semnalizare se stinseră, iar întunericul cuprinse din nou zona de aterizare.

Tăcerea le făcu urechile să țiuie și, în timp ce oamenii își adunau lămpile, se opri din strigat:

— Sunt Pascal, îi spuse el, conducând-o pe cărare, acolo unde unul dintre bărbați lega deja lăzile din lemn de calul lui Gaétan.

— Ginny Lindhurst, răspunse ea cu un zâmbet de bun-venit, dar după aceea se corectă imediat. Thérèse Fernay, zise ea, folosind numele sub acoperire.

Chiar pot să mă descurc cu valiza.

În timp ce paznicul îi aduna pe bărbații de pe pajiște, Mitchell o conduse spre locul unde bicicletele se sprijineau de mal. El prinse bine valiza ei sub clema cu arc de pe suportul pentru bagaje al uneia dintre ele.

— Sunt sigur că este așa, dar știi să mergi cu bicicleta?

Ea răspunse la întrebarea lui de tachinare printr-o încruntare.

— Cred că-mi mai amintesc cum.

— Bine. Avem de mers șaisprezece kilometri înainte de a se lumina de ziuă, iar drumul este dificil.

— Nici nu m-am așteptat să fie altfel, spuse ea.

Mitchell simți imediat un sentiment de căldură față de fata cu siluetă delicată. Evident nu era atât de fragilă pe cât părea.

Ginny se trezi în sunetul idilic al corului de fermă. Soarele se strecura pe fereastra dormitorului ei. Găinile cotcodăceau în curtea de dedesubt, împletindu-se laolaltă cu vocile stinse ale oamenilor care își făceau treburile.

Zborul fusese incomod, virajele de inducere în eroare fiind uneori obositoare. Reușise să-și mențină ascunsă neliniștea, dar înainte de a decola din Tangmere, de pe coasta Canalului, din apropiere de Chichester, sperase să apară o oportunitate pentru a merge în oraș: o ultimă plimbare pe o stradă englezească ar fi fost o distragere bine-venită de reducere a stării ei de tensiune care se intensifica. Evident însă, a fost consemnată la bază

pentru următoarele ore. Se descurcase foarte bine și progresase în timpul antrenamentului, dar necunoscutul care o atrăgea spre el o făcea să fie agitată. Acum era însă aici, se hotărâse să lase frica la o parte, îndepărtând-o din minte, refuzând să-și vadă misiunea altfel decât ca pe o extindere provocatoare a instruirii sale și a propriei sale determinări. Zâmbi în timp ce mirosul tentant al ouălor gătite se ridica de dedesubt. Putea la fel de bine să fie acasă.

Se spală pe față și își puse o rochie înflorată, trăgând pe ea o jachetă ca să se protejeze de aerul rece al dimineții. Când intră în bucătărie, găsi o femeie cu înfățișare de matroană, care purta un șorț și împărțea ochiuri și pâine de casă la șase briganzi cu înfățișare neîngrijită, așezați în jurul mesei. Mitchell stătea în capătul ei, cu spatele la dânsa când intră, dar unul dintre bărbați, uriaș prin comparație cu ceilalți, își trecu imediat o mână peste barba încâlcită și se ridică în picioare.

— Bonjour, mademoiselle! spuse Chaval.

Ea zâmbi în timp ce se ridicau în picioare și ceilalți. Mitchell se întoarse înspre ea, cu o bucată de ochi prăjit scurgându-i-se pe bărbie, dar se șterse rapid cu un șervețel.

— Vă rog, nu vă ridicați în picioare. Nu este nevoie, spuse Ginny.

— Draga mea, îi zise matroana, ștergându-și mâinile de șorț și luând-o imediat pe Ginny de mână.

150

— Lasă-i pe ticăloșii ăștia să se poarte măcar ca niște domni. Ți-am păstrat un loc aici, lângă sobă. Eu sunt madame Gaétan. Aceasta este casa mea și tu ești bine-venită aici atâta vreme cât dorești să locuiești cu noi.

— Mulțumesc, madame! Sunteți foarte amabilă.

Bărbații se așezară la loc, dar nu se puteau opri să nu se uite pe furiș, în mod repetat, la ea: era atât de subțire, de tânără, cu greu făcută pentru o asemenea muncă periculoasă. Numai Mitchell îi cunoștea numele real. Deși prezentările nu erau neapărat necesare, era posibil ca știindu-l pe omul de lângă tine acest lucru să-i salveze viața dacă apărea vreo problemă; și astfel a prezentat-o celorlalți, dar le-a oferit cât mai puține informații posibile.

— Thérèse, spuse el precaut, prinzându-i privirea și văzând că ea a înțeles.

Dă-mi voie să te prezint oamenilor care se aflau cu mine noaptea trecută.

Aceeași cerință de securitate era valabilă și pentru Ginny, ca și pentru ceilalți oameni. Dacă era prinsă, nu avea niciun rost să știe numele lor întregi și să riște să-i scape de pe buze.

Mitchell arătă spre fiecare în parte și nu folosi decât numele lor de botez.

Laforge se ridică pe jumătate și se clătină în timp ce Mitchell îi spuse numele:

— Reynard.

Chaval se ridică în întregime din nou și dădu din cap, fixându-și ochii întunecați asupra fetei palide:

— Victor.

Bucard înțelese ce făcea Mitchell. Își împinse scaunul în spate.

— Eu sunt Henri.

Mitchell arată spre Drossier:

— Camille.

Acesta înclină din cap.

În cele din urmă i-l indică pe Maillé, care își plecă capul în farfurie, ștergând oul cu pletele:

— Nicolas.

— Mam'selle, spuse acesta mecanic.

Își trecu limba peste dinți.

— Mai bine ați mânca, madame, micul-dejun. Arătați de parcă ar trebui să fiți pusă la îndopat.

Bărbații rânjiră. Ginny simți cum i se înroșește gâtul, dar vorbi repede pentru a-și ascunde jena:

— Nicolas, mi se pare că deja mi-ai mâncat porția de la micul-dejun. Mă uit la cureaua ta de la pantaloni și văd că e fixată la ultima gaură.

151

Bucard scuipea mâncarea din gură fără să vrea, în vreme ce Maillé rămase cu gura căscată. Drossier îi dădu o palmă prietenească peste ceafă, să nu se înece.

— Are dreptate. Sforăiai ca un cal noaptea trecută. Mai trebuie să slăbești puțin.

Bărbații murmurară încântați văzând că Maillé, care era de obicei certăreț, își găsisse nașul. Mitchell zâmbi și îi ținu scaunul ca să se așeze.

— Cred că te vei integra foarte bine aici, Thérèse.

Madame Gaétan îi puse în farfurie niște ouă.

— Cât despre tine, dragul meu, mai sunt multe gata făcute dacă vrei.

Laforge era pe punctul de a protesta, dar madame îl țintui cu privirea.

Învins, își trecu un deget în jurul farfuriei și adună puținul gălbenuș care mai rămăsese.

*

După micul-dejun, Mitchell se duse cu Ginny dincolo de hambarele castelului ca să găsească un colțișor liniștit în grădinile înconjurată de ziduri. Se așezară pe o bancă veche și pentru o clipă o analiză pe tânăra femeie care era pregătită să-și riște viața alături de el. În Anglia, dacă ar fi văzut această

fată simplă, dar cu înfățișarea atât de proaspătă, ar fi crezut despre ea că

este educatoare la grădiniță. Părea să fie naivă și uneori ezitantă, dar el știa că dacă trecuse de instruirea foarte riguroasă, atunci atât colonelul Beaumont, cât și maiorul Knight trebuie să fie încrezători în abilitățile ei. Ea scotoci după o țigară și îi oferi și lui una. El clătină din cap refuzând, în timp ce ea își puse țigara între buze. El se întrebă dacă se machia vreodată pentru a încerca să arate mai puțin banal, deoarece nu era niciun secret că ar fi fost mult mai probabil ca soldații germani să lase să treacă o femeie atrăgătoare prin punctele lor de control fără să facă prea multă tevatură. El luă o cutie de chibrituri și îi aprinse țigara.

— Nu fumezi? îl întrebă ea.

— Am renunțat. Am luat hotărârea că nu vreau să fiu dependent de ele. Nu este nimic mai rău decât să poftești după o țigară.

În timp ce o privea cum suflă fumul, un mic zâmbet înflori în colțul buzelor ei.

— Asta se făcea în facultate. Era aproape o obligație.

Mitchell n-o mai întrebă ce universitate urmasese. Prin următoarea întrebare avea să se intereseze ce fel de diplomă de absolvire obținuse, un lucru va duce la altul și curând avea să afle unde se născuse, cine erau părinții ei, unde locuia și dacă se îndrăgostise vreodată. Nu dorea să știe nimic despre fata care în curând putea să fie moartă, posibil chiar din cauza acțiunilor lui.

Speranța de viață a unui transmisionist era estimată la șase săptămâni. Ea îi surprinse privirea și se întrebă dacă se îndoia de abilitățile sale.

— Știu că par cam fragilă, dar sunt destul de puternică, să știi. Și trag cu arma mai mult decât decent. Am fost prima la tragerile cu pistolul din clasa mea.

— Păi, asta-i cu mult mai bine decât mine, spuse Mitchell, zâmbindu-i pentru a-i reda încrederea.

— Vreau să spun, Pascal, că nu am niciun fel de scrupule când vine vorba de utilizarea armei. În niciun caz pentru că sunt fată.

— Am crezut întotdeauna că este mai bine să eviți necazurile dacă este posibil, dar știu cum circumstanțele pot face să se abată violența asupra noastră. Se poate întâmpla rapid și când te aștepti mai puțin.

Ea ridică din umeri, îndreptându-și chipul către razele soarelui, suflând și mai mult fum spre cerul albastru.

— Sper ca vremea să rămână frumoasă, spuse ea. Mi-ar prinde bine puțină culoare în obraji. Să mă facă să par mai puțin de parcă m-aș fi târât afară dintr-o criptă.

Mitchell se uită lung la ea. Îi ignorase comentariul referitor la potențiala violență. Fusese ceva deliberat? În ciuda afirmației sale că era o trăgătoare bună, trasul cu arma la țintele din carton nu era același lucru cu doborârea la pământ a unui om cu intenția de a-l omorî. El își dădu seama că o analiza și că nu era prerogativa lui cu cineva instruit și trimis de SOE sau MI6, însă

viața sa ar putea să depindă de această tânără femeie de constituție delicată și poate că ea sau unul dintre instructorii săi fuseseră neatenți.

— Ai putea atrage atenția asupra ta în public dacă ai la tine un pachet de țigări. Femeilor nu le este permis să cumpere tutun și nici nu primesc rație de tutun.

— Nu cred că a menționat cineva asta.

Păru jenată pentru o clipă.

— Cursul de instruire a fost cam pe fugă. Păi, atunci...

Scoase două țigări din pachet.

— Pentru mai târziu, zise ea, și îi dădu lui pachetul.

153

— Londra a trimis suficienți bani pentru a putea funcționa o perioadă lungă de timp. A apărut o schimbare de plan, Thérèse. Te voi trimite la Paris înaintea mea.

— Oh! spuse ea.

Acest lucru era neașteptat. Colonelul Beaumont o instruisă să plece la Paris împreună cu Pascal Garon ca transmisionistă a lui și să-și asigure un loc din care să transmită în baza programului ei. Însă totul se schimbă în teren.

Asta i se spusese de nenumărate ori. Adaptabilitatea era criteriul principal de a fi selectat.

— În regulă. Spune-mi ce vrei să fac și voi face.

Ea zâmbi și strivi țigara pe pământ.

— Știai că cei de sus cred că există o scurgere de informații aici?

— Nu sunt sigură că înțeleg. Mi s-a spus că transmisionistul din Paris nu a mai transmis conform programului său.

— Păi, este o scurgere de informații pe undeva. În ce mă privește, nu am încredere în nimeni de aici, până când nu dovedește că este de încredere, și chiar și atunci mă voi uita peste umăr. Monsieur Gaétan a trimis un om înaintea noastră la Paris să ne găsească o casă sigură. În loc să te duci acolo unde au sugerat ei, te trimit într-un apartament pe care îl știu.

— Și acolo mă voi întâlni cu cineva?

— Nu, apartamentul este gol de ceva vreme. Se află la ultimul etaj al unei clădiri cu patru niveluri. În acoperiș este o lucarnă, iar în cealaltă parte a clădirii o ieșire de incendiu în caz că ar merge ceva rău. A fost un loc pe care l-am folosit înainte de a fugi din Paris.

El așteaptă reacția ei. Ea ajunsese la concluzia evidentă.

— Și acum înseamnă că locuiește altcineva acolo, spuse ea.

— Nu. A fost proprietatea unei strămătuși a mele. A murit cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. Obişnuiam s-o vizitez în timpul ultimului război când aveam permisie. Era cam zăpăcită, dar m-a îndrăgit tare mult în uniformă mea de ofițer englez. Mi l-a lăsat mie prin testament. Am locuit acolo înainte de a o cunoaște pe soția mea și m-am ascuns acolo înainte de a fugi. Dacă întreabă cineva, ai închiriat apartamentul de la un agent de vânzări pe care l-ai cunoscut la Lyon.

Dădu din cap în semn că a înțeles.

— Dă-mi cheia și adresa și mă voi duce la Paris, unde am să te aștept.

— Cheia este băgată în spatele cadrului ușii de la intrare. Ai nevoie de o agrafă de păr sau de un briceag ca s-o scoți.

— În regulă. Cum ajung la Paris fără tine?

— Cu trenul. Este cel mai puțin problematic.

— Când?

— Mâine. Ultimul etaj, apartamentul opt, Rue de Loret, Arondismentul 9.

Ea încuviință din cap.

— La parter se află un magazin de brânzeturi, iar înainte erau magazine alimentare în susul și în josul străzii. Nu știi ce a mai rămas din ele acum.

Odată ce ai intrat în apartament, uită-te peste drum. E un bar acolo.

Fereastra din față are o jaluzeă ruptă. Dacă este coborâtă, atunci du-te la proprietar. Este corsican și uneori proprietar de bordel în camerele din spate. Dacă jaluzeaua este coborâtă, înseamnă că i-am telefonat deoarece s-a întâmplat ceva important sau este un pericol. Îmi e dator și știe că nu-mi va putea plăti niciodată, iar eu am încredere în el. Îl voi instrui pe Chaval să facă

la fel. Vom avea nevoie de un mijloc de comunicare.

— Înțeleg.

— Ia un troleibuz sau un velociped din stație. Abia peste câteva zile voi putea să vin la tine. Familiarizează-te cu ce-i pe acolo până ajung. În cea de-a treia zi și în fiecare zi după aceea, până ajung, du-te la Café La Pointe Saint-Eustache la ora unsprezece. Nu sta mai mult de cincisprezece minute.

Douăzeci cel mult. Dacă dai de necazuri, există o ieșire prin bucătărie, care duce pe o alee. Te va conduce spre o stradă principală și o mulțime de alei înguste printre clădiri. Vei avea șansa să scapi pe acolo. Dacă lucrurile merg foarte prost, atunci nu te pot ajuta. Ești pe cont propriu.

Ginny zâmbi plină de curaj.

— Știu.

Patricianul se uită peste ochelarii săi de citit și coborî ziarul de săptămâna trecută în timp ce Mitchell intra în bibliotecă.

— Când sunt la Paris, cum vă contactez? îl întrebă Mitchell.

Bătrânul îi permise intruziunea fără să comenteze. După un moment de gândire, îi făcu semn lui Mitchell să se așeze pe scaunul din fața lui.

— Vă voi da un număr de telefon al casei noastre din Vincennes, aflată la câțiva kilometri sud-est de oraș. Ne-am mutat acolo în primăvară și ne-am petrecut vara acolo. Va fi nevoie să mă sunați la fiecare trei zile, cel puțin.

Altfel, nu-mi pot muta oamenii la timp pentru a vă putea ajuta. Edmond va folosi permisul său de paznic pentru a trece când ne aflăm la Vincennes și el va fi cel care va conduce oamenii care să vă susțină, însă nu le voi risca viața inutil.

— Am înțeles. Și vorbim fără să ne ferim la telefon? Dacă ne ascultă pe linie?

— Iarna trecută a fost una dintre cele mai rele pe care le-am avut. Veți spune că sunteți instalatorul și verificați starea boilerului. Meseriașii din zilele noastre... Dumnezeu știe că pot fi o pacoste, adică cei care nu au fost trimiși în Germania; restul au nevoie de un loc de muncă, dar cine are bani să-i plătească? Vă puteți oferi să veniți acasă să verificați. În felul acesta ne putem întâlni. Nu credem că ascultă, dar trebuie să fim prudenți, nu-i așa?

Gaétan turnă puțin coniac pentru amândoi.

— Ne permite să păstrăm legătura cu ceea ce se întâmplă în oraș. Soția mea ajută prin conducerea unei organizații de caritate pentru orfani și sunt mulți de acest fel. Prea mulți, dar munca ei este convenabilă prin faptul că aude tot felul de bârfe. În oraș mai sunt încă bogătași. Nu toată lumea a fugit când a fost ocupat Parisul, și mulți dintre acești oameni socializează cu germanii.

Așa adunăm informațiile.

— Riscă să se apropie prea mult de ei, spuse Mitchell, neputând să-și scoată din cap gândul că dacă exista un punct slab în circuitul lui Gaétan, s-ar putea să se confrunte direct cu el.

— Este hotărâtă, spuse patricianul. Și ne permite libertatea de a călători de aici la Vincennes fără să stârnim suspiciuni. Acolo a început totul pentru mine.

156

Mitchell sorbi din coniac. Era mai bine să-l lase pe bătrân să vorbească și să afle informații fără să-i ceară.

— Misiunea Militară Britanică se afla acolo și am fost contactat de ea înainte de căderea Franței. Am luptat pentru Franța în Primul Război Mondial, am fost de acord să lucrez cu Londra și i-am jurat credință lui de Gaulle. Tot ce am făcut eu și nevasta mea de când bocancii militari ai nemților s-au făcut auziți pe Champs-Élysées a fost pentru a-i vedea dați afară.

Făcu o pauză și își trecu degetele peste marginea paharului.

— Sper să trăiesc ca să văd asta.

Mitchell îl analiza atent.

— Mai există riscul ca persoana care ține legătura cu germanii să stârnească suspiciuni la adresa dumneavoastră. Soția ne-a spus deja de teama ei de represalii odată ce naziștii vor fi învinși.

— Atunci ne vom adresa celor pe care îi ajutăm, spuse Gaétan. Vom avea nevoie de protecția unor persoane ca dumneata, domnule colonel, precum și din partea celor pe care îi ajutăm din Londra.

Mitchell dădu pe gât și ultima picătură de coniac.

— Eu și cu oamenii mei suntem aici de prea mult timp, spuse el. O ducem pe

Thérèse la tren și după aceea vom pleca.

— Nu vă duceți la Paris împreună cu ea?

— Nu. Mai este ceva ce trebuie să fac, după cum bine știți.

Gaétan se încruntă și oftă.

— Speram să nu mă presezi în chestiunea cu celălalt englez.

— Atunci înseamnă că speranțele vă sunt spulberate. Dar mai întâi, fata.

Francezul părea să se fi resemnat în fața insistenței lui Mitchell de a i se vorbi despre agentul care dispăruse, Guy Neuville.

— Domnule colonel, sunt de acord în legătură cu mademoiselle Fernay, dar trebuie să fim foarte precauți. Un nou drum la gară ar putea stârni suspiciunile autorităților. Câți invitați poate avea un om la el acasă, care stă tocmai aici?

— Și eu m-am gândit la asta. Există și un traseu de autobuz prin apropiere pe care l-ar putea utiliza?

— E prea periculos. Va trebui să schimbe de trei sau patru ori legătura până la Paris. Nu este încă destul de familiarizată cu traseul.

— Nu, mă gândeam la un autobuz care să ducă până la stația de cale ferată.

— A, da. Putem face asta. Unul dintre oamenii mei are o casă la câțiva kilometri de aici. Este un autobuz săptămânal care oprește și la gară. Dacă s-

157

ar urca de acolo, atunci am avea o acoperire suficient de decentă pentru ea.

El are rude pe lângă Vichy, însă autobuzul respectiv are program abia mâine.

Mitchell simți un fior de neliniște. Voia să fie departe de castel până atunci,

dar se temea s-o lase pe Ginny în grija patricianului. Dacă scurgerea de informații din cadrul circuitului își avea originea aici, ar putea fi trădată și nici măcar să nu mai ajungă vreodată la Paris. Și-a analizat rapid opțiunile.

Riscul pentru el și pentru ceilalți de a rămâne mai mult acolo era mare. SS-ul îi căuta încă sau își satisfăcuse pofta de sânge în Saint-Just?

Olivier Gaétan se uita la Mitchell, în timp ce acesta se gândea ce să facă în continuare. Ce fel de om trimisese Londra? Problemele și deciziile adeseori dificile, care trebuiau să fie luate pentru a le rezolva, puteau da măsura unui om.

— Noi vom pleca, iar dumneavoastră vă veți asigura că urcă în acel autobuz.

Așadar, englezul luase hotărârea să se încreadă și să prefere propria supraviețuire în locul celei a fetei, își dădu seama Gaétan. Era decizia corectă. Colonelul Pascal Garon era de departe mult mai important.

— Cum doriți.

— Aș vrea să iau Peugeot-ul.

— Dacă merge. Nu este benzină.

— Merge. Unul dintre oamenii mei a verificat. Putem scoate benzină din Citroën.

— Asta ne lasă doar cu puțin combustibil.

Gaétan oftă, însă dădu din cap în semn de încuviințare.

— Bine. Dați-ne trei zile dacă puteți. Luați calul și căruța și mergeți în sat să reclamați furtul Peugeot-ului la jandarmerie. Să le spuneți jandarmilor că benzina a fost scoasă din Citroën. Acum, unde-l gălesc pe Neuville?

— Domnule colonel, v-aș ruga să-l lăsați în pace. Adevărul este că era un om care nu trebuia să fi fost trimis să facă o asemenea treabă periculoasă. L-au

lăsat nervii. Dacă ar fi fost prins de Gestapo, m-ar fi trădat și pe mine și circuitul meu.

— Așa că l-ați executat, spuse Mitchell, dându-și brusc seama ce pierdere ar fi pentru misiunea sa moartea agentului.

— Asta a fost intenția mea, într-adevăr.

— Atunci ați eșuat în îndeplinirea datoriei.

— Este un om educat. Credeam că va veni ziua când se va recupera suficient de mult pentru a se întoarce la Paris. Își făcuse legături acolo care ar fi fost în favoarea tuturor. A fost un pariu pe care mi l-am asumat, dar nu vreau să

ucid un om nevinovat.

158

Se uită la Mitchell și spuse voit:

— Nu sunt criminal.

Aluzia era evidentă. Mitchell nu avea nicio dorință să explice împrejurările care l-au condus la uciderea soldaților germani. Poate chiar servea unui scop dacă Gaétan credea despre el că e un om crud.

— Veți înțelege, domnule colonel, că sunt extrem de reticent să discut despre locurile prin care se învârtea el. Nu pot permite să-l omorâți.

— Vă respect sentimentele și vă dau cuvântul meu că nu din această cauză trebuie să-l găsec. Are informații necesare pentru mine.

Patricianul îl studie pe Mitchell, după care clătină din cap.

— Și-a găsit refugiul împreună cu o franțuzoaică de care s-a îndrăgostit când a venit prima oară aici. Se prefăceau că sunt soț și soție. Madame Ferrand este văduvă și are doi copii mici. Există multe astfel de văduve în Franța, domnule colonel, iar pentru ele este un adevărat noroc să găsească un om

grijuliu. Am pus să fie falsificate documente pentru el.

Gaétan ezită din nou.

— Charles Ferrand.

Așadar, își dădu seama Mitchell, instinctul maiorului Knight era corect. Peter Thompson renunțase la numele său de acoperire și își luase altul.

— Satul se află la câteva ore de aici. Te-aș ruga din suflet să dai dovadă de o precauție maximă. Dacă ești urmărit, iar ei descoperă pe cineva care te-a ajutat...

Nu mai termină propoziția.

— Știu exact ce înseamnă asta, spuse Mitchell.

— Unde este satul?

Gaétan ezită.

— Vă voi da informațiile de care aveți nevoie, domnule colonel, dar vreau ceva în schimb.

— Nu mă aflu aici ca să mă tocmesc, spuse Mitchell.

— Vă aflați aici sub acoperișul meu și protecția mea și acum doriți să mă

lipsiți pe mine și pe oamenii mei de un combustibil valoros. Există un depozit de combustibil pentru trupele din localitate și, cu ajutorul oamenilor dumneavoastră, am fura suficient pentru a ne menține operaționali timp de mai multe luni.

— Butoaie și canistre?

— Mai ales bidoane. Au cisterne și butoaie, însă bidoanele sunt folosite pentru o reprovizionare rapidă.

— Despre cât combustibil vorbim?

— Aș avea nevoie de cel puțin cincizeci.

— Cât de bine păzit este locul ăsta?

— Cam de cincisprezece oameni, cei mai mulți necombatanți. Este un parc auto, așa că va fi personal auxiliar, vor fi mecanici auto etc. Numai că nu pot risca să dau atacul cu atât de puțini oameni.

— Dar vorbești de represalii.

— Depozitul de combustibil se află la doisprezece kilometri de aici. Există foarte puține sate în acea zonă, iar atunci când raportez furtul mașinii mele la jandarmerie și le spun de suspiciunile mele, că s-ar putea să fi fost un grup de hoți sau poate chiar niște bărbați urmăriți de autorități, care au trecut pe aici, atunci germanii vă vor căuta. Am locuri în care să ascund benzina.

— Foarte bine, dar vom avea nevoie și de alt combustibil. Vreau atâtea canistre câte pot încăpea în portbagajul Peugeot-ului.

— Atunci înseamnă că ne-am înțeles?

— Când vreți să faceți asta?

— Mademoiselle Thérèse va fi în siguranță mâine-dimineață pe drum spre destinația sa.

— Diseară, atunci.

Paznicul lui Gaétan, Edmond, conducea șase oameni pe cărarea întunecată.

Abia dacă era suficientă lumină de la lună cât să străpungă coronamentul copacilor, așa puțin dens cum era. În spatele lor, Mitchell își conducea propriul grup. Unul dintre oamenii lui Gaétan oprise motorul unei camionete vechi și coborâse ușor până când camioneta se oprise în tufișuri, la mai puțin de o sută de metri de locul pe unde urmau să intre în perimetrul înconjurat cu sârmă. Oamenii lui Mitchell și Gaétan fuseseră instruiți de către paznic. Gardul care mărginea perimetrul german avea punctul cel mai vulnerabil în zona în care trecea pe lângă marginea pădurii. De asemenea, acolo era cel mai îndepărtat punct de locul în care soldații germani erau încartiruiți și vehiculele lor parcate. Planul presupunea să taie sârma și să se întoarcă cu cât mai multe bidoane pline cu benzină la camioneta care îi aștepta, după care să fugă fără să declanșeze vreo alarmă. Paznicul adunase oamenii înainte de lăsarea întinericului și făcuse un desen pe pământ, desenând traseul printre bucățelele de crenguțe care reprezentau pădurea și utilizând sârmă de balotat pentru a arăta întinderea întregului complex al depozitului de combustibil. Mici pietre reprezentau barăcile în care dormeau soldații. Odată ce toți au fost mulțumiți că au înțeles planul de atac, Mitchell și-a dat seama că aceasta avea să fie operațiunea lui Gaétan condusă

de Edmond, chef de terrain . Mitchell urma să desemneze doi dintre oamenii lui pentru a stabili pozițiile de ambuscadă care să prindă orice atac german într-un schimb de focuri. Mitchell le-a subliniat tuturor că nu se aflau acolo ca să ucidă germani, ci ca să fure combustibil. Laforge a sugerat că era momentul ideal pentru a distruge depozitul de combustibil, însă Mitchell a insistat că principalul obiectiv era să fure, nu să distrugă. Indiferent cât de departe se afla zona, o deflagrație urma să aducă în mod sigur forțe numeroase în zonă, iar acest lucru ar pune în pericol nu numai misiunea lui Gaétan, ci și misiunea lui Mitchell din Paris.

Bărbații se împleticeau de-a lungul cărării, fiecare prinzându-se pe lungimea frânghiei ținute de Edmond, care se afla în față, ghidându-i până ajunseră la gardul de sârmă. Chaval și Edmond, braconier și paznic, îngenuncheară unul

lângă altul, în timp ce oamenii lui Edmond tăiau sârma.

161

— Sunt mistreți în pădure, șopti Chaval. Le simt mirosul.

Edmond se uită la bărbatul masiv care era în mod evident vânător, poate chiar pădurar, cel mai probabil braconier. Era nevoie de îndemânare și ani de zile de luat urma animalelor pentru a fi în stare, în cele din urmă, să simtă

mirosul de mistreț. Bărbații luau, de obicei, câinii ca să scoată mistreții din ascunzători.

— Se vor feri de noi, șopti Edmond.

— Nu și dacă le folosim cărarea pe care își caută ei de mâncare, răspuse Chaval.

Suna ca o acuzație, iar Edmond își dădu seama că Chaval știa că acesta era exact traseul pe care îl folosise pentru a-i aduce de-a lungul gardului de sârmă. Ultima tăietură cu foarfecii pentru sârmă îl opri să răspundă. Fără să

mai rostească niciun cuvânt, bărbații trecură prin gaura făcută în gard.

Mitchell îi ordonase lui Bucard să-și folosească experiența ca să-i pună pe doi dintre oamenii lor în poziții de delimitare. Soldatul îi puse pe Maillé și Laforge de o parte și de alta a găurii tăiate în gard și dădu fiecărui bărbat un câmp de tragere de-a lungul complexului. Dacă germanii organizau un atac, asaltul lor inițial ar fi fost încetinit de cei doi oameni, permițându-le celorlalți să se retragă. La cincizeci de metri de-a lungul cărării, unde aceasta se lărgea suficient, doi dintre oamenii lui Edmond puseseră un cărucior cu patru roți folosit pentru transportul găleților cu lapte. În timp ce bidoanele de benzină erau cărate înapoi, acestea erau încărcate și așezate în camionetă. Mitchell estimează că timpul necesar ar fi de măcar o oră și nimeni nu știa programul gărzilor de pază sau orele la care se schimbau. Era un risc, dar dacă procedura de operare elementară standard era aplicată armatei germane, așa cum se întâmpla cu britanicii, atunci putea presupune că

fiecare santinelă ar avea două ore de pază și patru ore libere. Bucard a sugerat că dacă lucrau de obicei douăzeci și patru de ore din ziua unui soldat, atunci erau pe cale să vadă o schimbare de santinele.

— Așteaptă, îi spuse Mitchell lui Edmond.

Oamenii deja mutau canistrele. Edmond era suficient de disciplinat pentru a lua avertizarea în serios. Le spuse oamenilor pe șoptite să rămână nemișcați și să nu scoată niciun sunet. Ochii oamenilor se obișnuiseră cu întunericul și, printre canioanele de bidoane și butoaie puse unele peste altele, văzură o siluetă mișcându-se în depărtare. O strălucire portocalie se revărsă în întuneric, în timp ce baraca santinelilor se deschise și patru soldați ieșiră

afară. Se aplecară și căscară, dar imediat deveniră mai alerți când comandantul lor li se alătură. Își urlă ordinele și, conform tradiției instituite

162

în timp, soldații germani se pregătiră pentru a fi atenți și apoi mărșăluiră de-a latul complexului, dispărând din vedere, pentru a înlocui plantonul precedent. Cei din Rezistență, care așteptau, ascultau orice mișcare ce putea indica vreo gardă de pază prin preajmă. Bucard făcu semn că urma să se strecoare în față și să stabilească unde erau staționate santinelele. Mitchell îl văzu deplasându-se rapid printre umbre până când dispăru din vedere.

Mitchell se uită în jur spre locul în care îl așteptau răbdători oamenii, atenți la orice sunet neadecvat. Noaptea era tăcută, cu excepția unor huhuituri ocazionale ale unei bufnițe. O mișcare printre umbre îi ridică pulsul lui Mitchell, dar era Bucard, care se întorcea la ei.

— Încă vreo două minute, iar santinelele anterioare se vor întoarce la căldura barăcii lor, le șopti el lui Mitchell și paznicului. Santinelele păreau să

fie destul de statice; fiecare om se deplasează nu mai mult de douăzeci de pași. Zece la stânga și zece la dreapta.

Dinții îi sclipiră în întuneric.

— L-am auzit pe unul dintre ei numărând pentru sine. Poate fi plictisitor când

ești de planton și, în plus, aceștia sunt germani și nu fac mai mult decât li se spune.

Se lăsă pe vine, prinse cu o mână cadranul luminos al ceasului său de mână

și după aceea clătină din cap și arătă înspre barăci. Într-adevăr, sentinelele care se întorceau stăteau în picioare în fața unui caporal, cel mai probabil de la pază. Ușurarea murmurată a bărbaților că li se terminase serviciul plutea deasupra complexului. Lumina portocalie veni și se duse când ușa se deschise și apoi se închise.

— Mă duc înapoi și stau de pază, spuse Bucard.

Mitchell încuviință din cap și îl bătu ușor pe umăr. În timp ce soldatul intra din nou în întuneric, Edmond le șopti oamenilor să continue. Luând o canistră în fiecare mână, Mitchell se alătură celor nouă bărbați și se întoarseră înapoi prin gard, sudoarea înțepându-i deja pielea din cauza greutății combinate. Norii începură să acopere luna în timp ce vântul făcea să foșnească vârfurile copacilor. Aducea mai multă lumină pentru a vedea cărarea, iar copacii care trosneau ajutau la mascarea oricărui zgomot. Când luna fu aruncată din nou în întuneric, oamenii au început să se împiedice, dar au forțat, înjurăturile lor fiind un pic mai tari decât niște șoapte vehemente. Mitchell era bucuros că nenorocul lui îl adusese la acești oameni robuști care lucrau cu el și că circuitul Norvé, așa mic cum era, era gestionat de oameni curajoși din Rezistență, pregătiți să riște totul. Lui Mitchell îi trecu un gând prin minte. Gaétan îi dăduse autoritate și responsabilitate 163

paznicului său de multă vreme, iar omul știa totul: zonele de aterizare și de parașutare, precum și locul din Vincennes în afara Parisului. Dacă cineva era un risc pentru circuitul Norvé, acela era Edmond. Urmă silueta îndesată a paznicului spre locul de parașutare și știu că dacă avea să se întâmple ceva rău, nu putea permite ca Edmond să fie prins viu. Totul mergea ca pe roate.

Oamenii munceau neobosiți, ridicând, cărând și apoi stivuind bidoanele.

Operațiunea devenise o linie ritmică de oameni care treceau unul pe lângă

altul în noapte. Și apoi ritmul inconștient al mișcării constante a fost

spulberat. Undeva de-a lungul drumului pe care Laforge și Maillé stăteau la lizieră, cu armele ațintite spre celălalt capăt al complexului, se auzi o prăbușire bruscă, niște mârâituri de animal, strigăte de furie și țipete înfricoșate de alarmă, în timp ce unul dintre oameni rupse tăcerea. Din poziția lor răsună un foc de armă.

— Dați-vă la o parte! strigă Mitchell imediat.

Oamenii lăsară bidoanele pe care le cărau și își luară armele de pe umăr. Din cele patru colțuri ale complexului se aprinseră reflectoarele. Un claxon urlă.

Mitchell văzu santinelele alergând, neștiind sigur de unde veneau strigătele și focul de armă. Sunetul sacadat al pistoalelor automate sfâșie aerul, în timp ce Bucard își îndreptă ținta spre lumini. Laforge și Maillé deschiseră și ei focul, gloanțele lor mușcând pământul din complex. Îl văzu pe Bucard pășind în lumină, împușcă un alt reflector și se ghemui pe aleea cu butoaiele de combustibil stivuite. Germanii se revărsaseră din barăcile lor la primul foc de armă și luaseră o poziție de defensivă. Gaétan avusese dreptate când spusese că nu erau trupe de prima linie, dar nu uitaseră abilitățile de bază și urma să direcționeze focul. Acum complexul era plin de viață. Alte barăci se goliră de mecanici și bucătari, toți purtând arme. Edmond direcționa focul dinspre copaci, în timp ce oamenii se mișcau repede spre camionetă. Laforge și Maillé măturară terenul deschis cu focurile de armă.

— Bucard! strigă Mitchell. Haide!

Îl văzu pe soldat apărând pentru scurtă vreme, ridică o mână că a înțeles și se întoarse ca să mai dea o rafală. Maillé stătea în picioare și trăgea cu mitraliera pentru a acoperi retragerea lui Bucard. Laforge își mută poziția și prinse doi soldați care încercau să-l depășească pe soldatul colonial. Mitchell trase în direcția comandantului gărzilor, ceea ce, prin focurile de armă

susținute din partea celor din Rezistență, îi dădu timp lui Bucard să alerge spre gard. Era aproape de sârmă când un singur glonț răsună și îl aruncă

înainte. Una dintre santinele apăruse în spatele lui în capătul aleii. Inima lui

Mitchell bătea nebunește; omul lui era la pământ. Chaval se afla dintr-odată lângă umărul lui Mitchell, în timp ce englezul apăsa pe trăgaci, dar rată

deoarece alerga deja către omul căzut. Chaval trase rapid, omorând santinela. Focuri de armă sporadice se auzeau în jurul perimetrului complexului, în timp ce oamenii fie încercau să găsească ținte, fie trăgeau la întâmplare pentru a încerca să-și mențină adversarul cu capul plecat.

Mitchell întoarse cu fața în sus omul căzut. Nu mai avea puls la gât. Ochii lui priveau fix, sângele îi umpluse gura, iar pieptul spulberat indica pe unde pătrunsese glonțul în corpul său. Chaval își puse arma pe umăr și se aplecă pentru a-l ridica și a-l aduce cu el. Mitchell îl apucă de mâini.

— Nu. Lasă-l, insistă el.

— Îl luăm noi, Pascal. Este unul de-al nostru.

— Are documentele de armată la el. Îi vor da de urmă, poate chiar până în Saint-Just. Germanii ar putea crede că un grup de dezertori a făcut asta.

Chaval înțelese imediat. Îl înșfăcă de jachetă pe Mitchell și îl ridică în picioare, apoi se întoarse spre gaura din gard. O linie de limbi roșii pâlpâitoare izbucniră din armele celor din Rezistență, dar se mișcau deja repede la comanda lui Edmond. Când Mitchell și Chaval li s-au alăturat pe cărare, focurile de armă se opriseră, în timp ce oamenii începuseră deja să

urce în camionetă. Motorul tuși, schimbătorul de viteză scrâșni. Șoferul accelerează puternic, îndepărtându-se printre copaci pe drumul către casă.

Ramurile joase îi loveau în timp ce se agățau de camioneta care se legăna.

Abia când ajunseră sub lizieră șoferul aprinse farurile pentru a vedea unde ducea cărarea și apoi repede le stinse din nou.

Focurile de armă intermitente au continuat în depărtare, în timp ce camioneta se îndepărta cu încărcătura și supraviețuitorii, germanii trăgând panicați, fără să-și dea seama că oamenii plecaseră. Bărbații erau tăcuți.

Bucard nu mai era. Mitchell apucă balustrada, legănându-se din cauza drumului accidentat. Moartea lovise atât de repede. Pierderea îl rănise.

Aerul rece al nopții îi înțepa ochii și îi aduse lacrimi pe obraji.

Fusese o întoarcere amară la castelul lui Gaétan. Valul de entuziasm al lui Edmond pe când îi raporta stăpânului său a fost repede îndepărtat în timp ce combustibilul era descărcat și transportat pentru a fi ascuns. Mitchell își instrui oamenii să umple rezervorul Peugeot-ului și apoi să pună cât de multe bidoane se putea în portbagaj și pe podea. Acuzațiile reciproce începură imediat ce încetă munca în acea seară. Maillé l-a acuzat pe Laforge că a intrat în panică atunci când mistrețul și-a croit drum prin arboreți.

Laforge căzuse, iar arma i se declanșase și trăsesese automat. Cearta dintre cei doi s-a încins până când Chaval a îndreptat un deget acuzator spre Edmond, susținând că ticălosul de prostănac îi pusese în pericol de la bun început și că el, Chaval, îl avertizase.

Emoțiile atingeau cote alarmante, iar cei doi bărbați ajunseră rapid să se lovească unul pe altul. Au fost despărțiți de ceilalți. Mitchell le spuse că nu a fost vina nimănui. Neașteptatul se întâmplase. Moartea lui Bucard urma să

servească unui scop atunci când actele sale aveau să fie descoperite și germanii să înceapă ancheta în privința sa. Oamenii lui Gaétan plecară unul după altul în noapte, pentru a se întoarce la casele lor. Edmond se confruntă

cu oamenii lui Mitchell.

— Îmi pare rău că a murit tovarășul tău. A fost un om curajos. Am mers pe singurul drum pe care l-am știut că ne va da cea mai bună șansă de a lua combustibilul.

Mitchell îi mulțumi pentru cuvintele sale, iar patricianul îi dădu liber pentru acea seară servitorului său credincios. Gaétan pusese să se aducă coniac pentru oamenii lui Mitchell.

Mitchell își adună oamenii în jurul lui.

— Beți în seara asta și închinați pentru prietenul vostru. Voi închina și eu un pahar; apoi vă voi lăsa cu durerea voastră. Bucard mi-a spus odată o vorbă

înțeleaptă de-a sa. Îl onorez pentru asta și sunt întristat de moartea lui, dar voi trebuie să împărtășiți între voi amintirile despre el, nu cu cineva din afară. Chaval, oamenii trebuie să fie gata să plece în zori. În regulă?

Chaval încuviință din cap.

— La naiba cu paznicul!

166

Ridică sticla la buze și apoi i-o întinse lui Laforge, care dădu și el puțin pe gât și făcu același toast, iar apoi urmară Maillé și Drossier. Drossier îi dădu sticla lui Mitchell.

— Suntem în asta împreună, Pascal. De ce ar trebui să fim singurii cu capul mare mâine-dimineață?

Ceilalți dădură din cap aprobator și își dădură acordul mormăind. Mitchell luă sticla și dădu pe gât o înghițitură bună din lichidul arzător.

— La naiba cu paznicul! bombăni el.

*

Ginny Lindhurst păstrase distanța față de bărbații obosiți, lăsându-i să

înjure războiul și pierderea pe care le-o adusese. Când veni dimineața, simțea același tip de nervozitate pe care îl mai avusese când a urcat în Lysander pentru zborul său către Franța. Bărbații și-au luat rămas-bun de la madame Gaétan și de la soțul ei și se îngrămădiră în Peugeot. Încă o dată

avea să fie singură și să depindă de propriile sale resurse. Însă încurajarea tăcută a lui Mitchell îi liniști îndoielile pe care le ascundea de el, iar gândul că ar trebui să-l revadă curând o liniști și-o ajută să-și întărească hotărârea.

Acestea erau încă zilele de început, își spuse ea; când începea munca pentru care fusese trimisă, această trepidație constantă avea să o părăsească. Va avea alte lucruri pe care să se concentreze. Stătea în picioare alături de madame Gaétan și privea mașina elegantă dispărând din câmpul vizual.

Suspensia Peugeot-ului se scufundă din cauza greutateii bărbaților dinăuntru.

Maillé primi locul de mare fală, la volanul mașinii, iar Mitchell cel de lângă el.

Ceilalți trei bărbați se înghesuiră incomod pe bancheta din spate cu cel mai mic dintre ei, Drossier, întins aproape pe genunchii lor, spatele fiindu-i sprijinit de portieră. Mitchell avea o hartă împăturită în poală cu traseul până în satul lui Thompson, marcat de Gaétan.

În patru ore, Mitchell și bărbații se rătăciseră deja de două ori. Drumurile de țară înguste nu erau marcate și dacă nu era traiectoria urmată de soare și ochiul de țaran al lui Chaval pentru semnele naturii, și-ar fi petrecut și mai mult timp străbătând labirintul de drumuri lăturalnice. Când ajunseră la o altă intersecție în T nemarcată, Laforge a sugerat să facă la dreapta, iar Drossier la stânga. Chaval a insistat că trebuiau să meargă drept înainte, însă

drumul nu le dădea această alternativă.

167

— Așteptați, spuse Mitchell.

Deschise portiera, urcă pe botul mașinii și apoi pe capotă. Ridică binoclul la ochi și mătură orizontul peste gardurile vii și copaci. În timp ce traversa de la stânga la dreapta, văzu mișcare în depărtare. Vehicule staționate abia dacă se vedeau printr-o linie de copaci îndepărtată. Își ținu respirația.

Indiferent cine erau, probabil că se rătăciseră și ei. Pe cât își putuse da seama, erau vreo șase vehicule cu oameni care, asemenea lui, stăteau urcați pe capotele mașinilor. Degetele i se strânseseră mai tare pe binoclu. Se aflau cu spatele la el, dar fanionul care flutura la una dintre antene arăta craniul și oasele SS-ului. Instinctiv se lăsă în jos, se lăsă să alunece și coborî pe pământ.

— SS-ul, spuse el în timp ce închidea cu zgomot portiera.

— La naiba! zise Maillé. Unde?

— În față, peste câmpuri. Trebuie să fie vreo doi kilometri sau poate mai mult.

— În ce direcție se îndreaptă? întrebă Chaval.

— De la dreapta la stânga din câte mi-am putut da seama. Și par la fel de pierduți ca și noi.

— Dacă s-au rătăcit, am putea să-i luăm prin surprindere, spuse Maillé.

— Nu fi prost, i-o întoarse Laforge.

— Ascultați! zise Maillé, întorcându-se cu fața spre bărbații din spate.

Londra ne-a trimis muniție și explozibili. Dacă ei sunt ticăloșii care au comis masacrul din Saint-Just...

— Nicio ambuscadă, spuse Mitchell. N-am avea nicio șansă.

— Am putea încerca! insistă Maillé. Am putea tăia printre ei în timp ce staționează. Jumătate se vor duce să se pișe la marginea drumului, având mădularele în mână, nu pistoalele, iar ceilalți se vor uita pe hartă.

Dumnezeule, i-am putea antrena într-un foc încrucișat.

— Nu, spuse Mitchell. Fugim de ei. Cât de departe putem.

Laforge își frecă nervos palma peste față.

— Bătrânul nu a spus nimic despre SS că ar fi pe aici, nu-i așa?

— De unde putea ști? întrebă Drossier. Suntem la mulți kilometri depărtare de zona lui. Pascal?

— Nu știu, spuse Mitchell, dar își păstră gândurile pentru el: circuitul este posibil să fi avut încă o dată o scurgere de informații.

Coincidența era un lucru delicat, dar fiind vorba despre SS și nu despre o patrulă normală germană, acest lucru ridica mizele.

— Chaval, Drossier, Laforge, ieșiți afară. Mergeți la stânga și la dreapta. Nu mai mult de câteva sute de metri. Vedeți dacă există borne kilometrice la marginea drumului. Maillé rămâne aici. Eu voi sta de șase. Dacă văd sau aud vreo mișcare, voi fluiera.

Bărbații ieșiră de-a valma din mașină. Chaval fugi în față și îi instrui pe ceilalți în ce direcție să se ducă, apoi toți dispărură din vedere.

— Dacă își face apariția o patrulă pe șosea, fie din stânga, fie din dreapta, suntem prinși în câmp deschis, gemu Maillé.

— Închide motorul. Stai la volan, spuse Mitchell.

Lăsă portiera deschisă și urcă la loc pe capota mașinii. Se ghemui, având grijă ca silueta lui să fie mai jos de linia gardului viu, după care, cu multă

precauție, se uită peste ea. Soarele se afla în spatele umărului său stâng, așa că nu era nicio șansă ca razele sale să se reflecte în lentilele binoclului, iar dacă cei din SS se uitau în direcția lui, s-ar fi uitat în direcția unui soare strălucitor. Erau încă acolo. Cu vehiculele având motoarele oprite. Mitchell privi spre vârfurile copacilor și le văzu tremurând ușor din cauza brizei care se apropia. El și oamenii lui erau mai jos față de germani. Se strădui să audă

vreuna dintre comenzile strigate, dar vocile erau atât de indistincte, încât erau de neînțeles. Și apoi auzi inconfundabilul sunet al motoarelor pornite.

Îndrăzni să se uite un moment mai mult și văzu că plecau spre stânga sa, în direcția spre care se aflau cu fața. Se lăsă să alunece de pe capotă și coborî, desfăcu harta, căutând cu disperare propria lui locație în cazul în care drumul din față sa se întâlnea cu drumul pe care-l urmau germanii.

Laforge venea în fugă înapoi.

— Este o bornă kilometrică la vreo două sute de metri la dreapta. E veche, dar din cât am putut vedea este un sat numit Bussy. La șapte kilometri depărtare, spuse el.

Mitchell se uită pe hartă, degetul lui urmărind drumul înainte și înapoi.

— Iată-l! Bussy se află la zece kilometri de locul în care trebuie să fim și este o pădure acolo unde ne putem așeza. Adu oamenii înapoi!

Laforge alergă spre intersecție și scoase un fluierat jos, în timp ce Mitchell studia harta.

— Ticăloșii ăia o să ne ajungă din urmă, Pascal? întrebă Maillé.

Mitchell clătină din cap și împături harta.

— Nu astăzi. Merg în direcția greșită și nu există niciun drum care să ducă înapoi spre acesta.

Oamenii se întoarseră înapoi, iar Mitchell le spuse ce descoperise Laforge.

169

— Bussy este la zece kilometri de Furchette, adică locul unde trebuie să ajungem.

Portierele mașinii se închiseră cu zgomot. Maillé porni ca din pușcă.

170

29

Peter Thompson se uita la străinul îndesat, nebărbierit, cu fața arsă de vreme, care își scoase șapca și închise ușa atelierului din garaj în urma lui.

Inima lui Thompson bătea mai tare.

— Monsieur Ferrand? întrebă Mitchell. Charles Ferrand? Am fost acasă, iar soția dumneavoastră mi-a spus că vă găesc aici.

Mitchell îi zâmbi încurajator, ceea ce păru să mai slăbească tensiunea bărbatului. Se sprijinea de botul unei mașini vechi când Mitchell intrase și dintr-un reflex de frică mâna lui strângea o cheie mare. Nu putea fi confundată privirea de neliniște de pe chipul omului. Era mai tânăr decât Mitchell cu zece ani, iar constituția sa suplă și mâinile aparțineau mai degrabă unui pianist care susținea concerte decât unui mecanic și agent secret.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Thompson.

— Am o mașină care nu merge prea bine. Un Peugeot 402. Oamenii din sat mi-au spus că la dumneavoastră trebuie să vin.

Thompson se uită insistent la vizitator. Nu părea să fie un membru al Miliției în haine civile și nu era german nici pe departe. Dar dacă ar fi avut o mașină

decentă și combustibil ca să meargă cu ea, atunci ar fi avut influență asupra unei persoane cu autoritate.

— Unde este mașina ta?

— La câțiva kilometri de aici.

— S-a stricat?

Mitchell făcu un pas, apropiindu-se. Vocea îi era mai joasă; zâmbetul dispăruse.

— Nu, este ascunsă în pădure împreună cu cinci maquisarzi.

Thompson era vizibil zguduit.

— Ce vrei?

— Alfred Korte, spuse Mitchell în engleză.

Luat prin surprindere, Thompson se dădu în spate poticnindu-se. Nimeri peste un cărucior pentru unelte, aproape căzu și după aceea, neajutorat, se lipi cu spatele de o masă de lucru.

— Dumnezeu, ești agent. Cum de m-ai găsit? Ai să mă ucizi?

171

Mitchell ridică o mână în încercarea de a-l calma.

— Peter, totul este în regulă. Nu-ți voi face rău. Nu de asta mă aflu aici.

— Cine ești?

— Asta nu contează.

— Cum m-ai găsit?

— Știi cum. Când ai dispărut, trebuie să fi știut că vor trimite pe altcineva și că acea persoană va trebui să treacă prin Norvé.

— Ticălosul m-a trădat.

— Nu, l-am convins eu.

— Londra te-a trimis ca să mă înlocuiești?

— Ca să-l găsec pe Korte. Iar radiotelegrafistul din Paris nu a transmis conform programului pe care-l avea.

— Ory. Alain Ory. Probabil că a fost ridicat. Poate chiar se ascunde.

— L-ai abandonat, și pe el și pe Alfred Korte.

Se cutremură.

— Îmi doresc să nu-mi fi cerut niciodată să vin aici.

— Te-ai oferit voluntar.

Thompson încuviință din cap. Își șterse cu o cârpă mâinile pline de ulei și își petrecu prea mult timp răsucind-o între degete. În cele din urmă vorbi.

— Credeam că pot face ceva bun. Dar... panica a pus stăpânire pe mine. M-au lăsat nervii. Cei din Gestapo se aflau peste tot. Unii jandarmi erau mai brutali decât nenorociții de naziști. Și aveau informatori peste tot.

Fața îi era plină de sudoare. Mâinile îi tremurau. Mitchell păși mai aproape de el și-i oferii o țigară.

— Încet, Peter. Nu am nevoie decât de informații.

Thompson reuși să zâmbească.

— N-am mai fumat o țigară ca lumea de nu știu când. Mai mult rulate de mine în foiță, zilele astea.

Își înclină capul spre flacăra chibritului pe care Mitchell o proteja între mâinile făcute căuș.

— Oamenii de aici nu m-au luat la întrebări, spuse el, țigara părând să-i calmeze nervii. Le-am spus că am locuit într-un alt département. Că aveam o problemă cu inima care nu permitea să fiu chemat să lupt. Am talent la dres lucrurile, spuse el aproape cerându-i scuze. Ei apreciază asta. O diplomă

universitară nu mi-a fost de mare folos, în fond, nu-i așa?

Mitchell nu fu impresionat de autocompătirea lui Thompson.

— Ești ofițer al Marii Britanii aflat la datorie. Iar acum un dezertor. Dacă te vei întoarce vreodată acasă, vei sta multă vreme la închisoare, dar când vor debarca Aliații, ai putea să fii împușcat.

— Să mă ajute Dumnezeu, dar să știi că am încercat. Nu l-am lăsat baltă și am fugit. Am ajuns la Korte și eram gata să-l scot, dar a fost o capcană.

Cineva din cadrul circuitului ne-a trădat.

— Ai idee cine?

Thompson clătină din cap că nu.

— Am avut șase oameni care lucrau pentru mine. Putea să fie oricare dintre ei. Iar radiotelegrafistul meu era un om dur. Dacă cineva ar putea supraviețui, el ar fi acela. Eu abia am scăpat cu viață.

— Cunoșteai o femeie pe nume Suzanne Colbert? Întrebă Mitchell, punându-și speranța și temerile în neantul lui Thompson.

Oare omul ăsta o întâlnește pe soția lui? Țigara deveni imediat un muc de la fumatul agitat al lui Thompson. Mai trase ce se putea din ea, după care o aruncă pe jos și o strivi cu piciorul. Clătină din cap.

— Erau mulți oameni care operau la Paris. Diferite grupuri, diferite convingeri politice. Amestecă asta cu elementele criminale și n-ai putea spune cine trăda pe cine.

Părea mai puțin stresat decât atunci când Mitchell intrase în atelierul lui. Nu fusese ridicat niciun pistol înspre el. Nu se făcuse nicio amenințare.

— Cum să-ți spun?

— Pascal.

Thompson încuviință din cap. Știa că era vorba despre un nume de acoperire.

— Dacă te duci la Paris, îți bagi capul în gura leilor. Nu-l vei găsi pe bătrân acum.

— Lasă-mă pe mine să hotărâsc asta.

Thompson oftă.

— Ce anume vrei de la mine?

— Dacă Alfred Korte este încă viu, atunci vreau să-l găesc și să-l aduc în Anglia. Mă poți ajuta terminând treaba pe care-ai început-o.

— Vrei să mă întorc la Paris?

— Da.

Thompson clătină din cap.

— Ascultă-mă, spuse Mitchell pe un ton egal. Vii cu mine în oraș și mă ajuți să-l găesc. Îl vei convinge că mă aflu acolo ca să-l aduc în Anglia. Exact așa cum trebuia să faci. Fă lucrul ăsta și voi spune la Londra că ai murit. Nu vor

mai avea niciun interes pentru tine și poți sta aici cu familia ta adoptivă pentru tot restul vieții. Peter Thompson va înceta să mai existe. Asta-i învoiala.

— Și dacă nu sunt de acord?

— Atunci nu voi avea încotro și va trebui să le spun unde te aflu.

Mitchell îi analiza agonia.

— Acceptă învoiala, Peter. Ia viața pe care o vrei, n-o pierde!

*

Mitchell stătea la o masă mică de bucatărie din lemn lustruit. Cinci farfurii de supă erau așezate pe masă. În centrul mesei, o bucată de pâine, care părea tare ca o cărămidă, avea deja două felii tăiate din ea. O pătrățică de untură sărată stătea pe masă, așteptând să fie unsă pe feliile de pâine. Oala cu supă fierbea

pe soba cu lemne. În fața lui Mitchell, o copilă, despre care credea că avea vreo patru ani, stătea răbdătoare, așteptând masa de seară.

Se uita la Mitchell cu o privire care semnală teama din cauza efectului pe care acest străin aflat la masa ei l-ar putea avea asupra familiei sale, dar și resemnare. Părul ei închis la culoare era dat pe după urechi, dar într-un fel neobișnuit, se gândi el, și avea ochi albaștri. În stânga lui Mitchell se afla un băiat, poate cu vreo doi ani mai mare decât sora sa, care își pusese bărbia pe marginea mesei și scotea un plescăit ușor din buze. Mitchell stătea drept în scaunul cu spătar tare, cu antebrațele sprijinite pe masă, așteptând răbdător ca vocile ridicate din cealaltă cameră să se domolească.

Trecură minute bune până ce discuția plină de lacrimi se potoli. Și atunci Peter Thompson intră în bucătărie, atinse părul băiatului și se aplecă și sărută creștetul fetei. Își trase un scaun și se așeză, luă pâinea și întinse un strat subțire de untură pe fiecare felie. Era evident că mâncarea nu prisosea.

Thompson dădu fiecărui copil o felie de pâine și-i spuse s-o aștepte pe mama lor înainte de a începe să mănânce. Stomacul lui Mitchell chiorăia de foame, dar refuză felia oferită.

— Nu-mi este chiar atât de foame, spuse Mitchell. Dă-o copiilor.

Thompson încuviință din cap, înțelegând.

— Mulțumesc!

Madame Ferrand intră în bucătărie cu ochii roșii de lacrimi. Își îndesă o batistă mototolită în buzunarul de la șorț și-și abătu suferința scoțând supă

174

chioară cu urme de legume vechi. Odată așezată la masă, își uni palmele în rugăciune, urmată de Thompson și de copii. Mitchell făcu și el la fel, în timp ce madame Ferrand rostea șoptit rugăciunea pentru masă și-L implora pe bunul Dumnezeu să-i apere pe toți și să-și trimită îngerul pentru a-l proteja pe bărbatul pe care-l iubea și care avea grijă de ea și de copii.

Ea se uită la oaspetele de la masă, iar Mitchell văzu în ochii ei rugămintea de

a nu i-l lua pe Peter Thompson.

Mâncară în tăcere.

175

30

SS -Sturmbannführer Ahren Brüner stabilise un model de căutare în toată zona de nord a satului Saint-Just. Masacrarea locuitorilor săi reprezentase o măsură de represalii pe care alții n-ar fi uitat-o. Era esențial să-și pună

teama de Dumnezeu în acești partizani francezi. De-a lungul zilelor în care condusesse prin vreo șase cătune și sate izolate, nu observase niciun semn că

ar găzdui străini. Curând, sosirea lui îi scoase pe locuitorii temători pe străzi, iar protestele lor de nevinovăție fură repede confirmate. Dacă maquisarzii s-ar fi refugiat în oricare dintre aceste locuri, i-ar fi găsit. Brüner nu putea să

știe, în timp ce-și conducea coloana de vehicule de-a lungul cărării din pădure spre Furchette, că Chaval și oamenii lui erau ghemuiți între copaci, ascunși în spatele mașinii lor camuflată. Din nou, Chaval trebui să-l împiedice pe Maillé să nu lanseze o ambuscadă asupra celor din SS în timp ce treceau, iar huruitul vehiculelor germane și duhoarea gazelor de eșapament stăruiră în urechile și nările maquisarzilor chiar și după ce aceștia dispărură din vedere.

Chaval le ordonă oamenilor lui să fie gata să se deplaseze repede dacă

auzeau focuri de armă în sat. Se temea de un nou masacru dacă englezul ar fi fost descoperit. Ce să facă atunci? Să ajute sătenii sau să fugă dacă ar fi început schimbul de focuri? Era prea târziu ca să-l mai prevină pe Pascal, iar ei erau prea puțini pentru a-i provoca pe sângeroșii membri ai SS-ului. Urma să aștepte și să se roage ca omul care i-a condus să scape cumva.

*

Mitchell dormea sub bancul de lucru aflat în atelierul din garajul lui Thompson. Planul lui era să se îndrepte spre pădure după ce Thompson, agitat, își petrecuse noaptea mângâindu-și nevasta și copiii. Era treaz când dezertorul îi aduse cafeaua și o bucată de pâine veche însoțite de un măr zbârcit din proviziile lor de peste iarnă.

— Vom avea nevoie de o nouă mașină. Suntem prea mulți. Dar aia? spuse Mitchell, înmuind pâinea tare în cafeaua fierbinte.

Thompson confirmă din cap.

— Ne va duce acolo dacă n-o încărcăm în exces. Suspensiile mai au un pic și cedează.

Mitchell lovi cauciucurile cu piciorul, testându-le.

— Vom fi tu, eu și încă cineva. Mai avem nevoie de un om înarmat în spate, în caz că dăm peste o patrulă.

Thompson își duse ceașca de cafea la buze, dar fu nevoie de ambele mâini ca să nu mai tremure.

— Peter, este imposibil să evităm contactul cu germanii sau cu poliția franceză. Trebuie să te pregătești pentru asta. I-ai spus soției tale că pleci?

Thompson încuviință din nou din cap.

— Nu te va opri?

— Știe că trebuie să fac asta. Așa este corect. Nu trebuia să fug. Voi rezista cât va fi nevoie.

Mitchell își puse o mână pe brațul lui Thompson.

— Peter, va fi bine. Câteva zile, după care vei fi acasă și totul va fi uitat, spuse el încetișor.

Înainte de a se mai rosti vreun cuvânt, sunetul vehiculelor care se apropie îi făcură să se deplaseze rapid spre ușile deschise ale atelierului. Imaginea inconfundabilă a unui grup din Waffen-SS le apărură iute în fața ochilor.

Mitchell se întoarse și scoase arma de calibru .45, ridică tava de sus a unei truse de scule și ascunse acolo pistolul. Își scoase jacheta și își suflecă

mânecele. Thompson rămase pe loc, nemișcat, în timp ce mașinile SS-ului încetiniră și se opriră pe strada din sat. Mitchell deschise capota uneia dintre mașini și își frecă între palme ulei și grăsime pe care le întinse pe mâini și pe brațe, iar un strop pe față, pentru noroc.

— Peter, sunt un mecanic itinerant care caută de lucru. Am ajuns aici ieri.

Aveai nevoie de ajutor cu mașinile astea și cu tractorul vechi.

Ceva din instruirea lui Thompson îl făcu să-și tragă rapid pe el salopeta și să alunece sub tractorul vechi înainte să intre un maior din SS cu înfățișare dură. În spatele lui, subofițerii urlau ordine de securizare a satului.

— Tu, spuse Brünner, arătând spre Mitchell. Țsta-i garajul tău?

Mitchell clătină din cap și arată spre locul în care Thompson ieșise de sub tractor.

— El. Monsieur Ferrand.

177

Mitchell își îngropă din nou capul în motorul mașinii. Brünner se uită la bărbatul înalt care stătea în picioare și își ștergea mâinile de salopetă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule maior? întrebă Thompson, vârându-și mâinile în buzunare, un gest care-l ajută să le potolească tremurul.

Brünner se uită de la unul la altul, însă Mitchell nu-și ridică privirea.

— Este garajul tău? repetă Brünner.

— Da.

— Am o mașină la care trebuie să se uite cineva.

— Domnule maior, dacă nu știați, există un parc auto cu mecanici din armată la vreo cincizeci sau șaiszeci de kilometri de aici.

— Trebuie neapărat să repar vehiculul ăsta. Nu am timp să mă întorc din drum să-l gădesc.

— În regulă. Aduceți-l înauntru și vom arunca o privire.

— Actele dumitale, ceru Brünner.

Thompson trase afară actul de identitate. Brünner îl examinează, i-l dădu înapoi și strigă la Mitchell.

— Dumneata. Actul de identitate.

Mitchell nu se grăbi. Luă jacheta atârnată într-un cui și după aceea îi dădu actul nazistului. Brünner îi analiză fața, dar Mitchell îi susținu privirea.

— Sergent! strigă Brünner.

— Adu cartea.

Îi înmână la loc actul lui Mitchell, care se întoarse să-și continue munca.

— Așteaptă, spuse Brünner, făcându-i semn să se întoarcă.

— Nu locuiești aici. Actul dumitale spune că ești înregistrat în Péronne. E cale lungă până acolo.

— Așa e, zise Mitchell. Născut și crescut, însă am nevoie de lucru și de un loc unde să dorm, așa că încerc să câștig suficient ca să merg în sud.

— Unde?

— Undeva mai cald decât aici. Aproape că am murit iarna trecută. Mă

gândeam să mă duc la Lyon. Nu este de lucru prin părțile astea. E capătul lumii aici. O coajă de pâine și un bol de supă diluată este tot ce mi-au dat aseară. Am dormit aici. Sunt vremuri grele. Am nevoie de un loc de muncă

plătit decent. Așa că mi-am spus să mă duc la Lyon. Cel puțin acolo au femei

care nu arată ca fundul unei vaci.

Brünner nu dădu niciun semn că se amuză. Un sergent intră în atelier cu ceea ce părea să fie un mic album fotografic. Brünner răsfoi câteva pagini cu o ușurință exersată. Thompson era suficient de înalt cât să vadă pe deasupra umărului ofițerului din SS, iar ochii săi trecură peste două sau trei chipuri 178

înainte de a se fixa pe fotografia lui Mitchell care acolo avea barbă. Înghiți în sec.

— Ești un ticălos nerecunoscător, Garon. Ți-am spus că ai putea să stai vreo două zile și că te ajut, dar poți să-ți faci bagajele și să te duci acum, spuse el pentru a-i distrage atenția nazistului.

— Îmi datorezi bani, zise Mitchell.

Jocul era stabilit. Trebuiau să-l joace cât de bine puteau.

— Jignești mâncarea lui nevastă-mea și ospitalitatea mea, izbucni Thompson, ridicând tonul.

— Tăceți din gură, amândoi! le ceru Brünner.

Ridică bărbia lui Mitchell și îi întoarse fața la stânga și apoi la dreapta.

Mitchell, cu o barbă țepoasă nebărbierită de două zile, nu semăna nici pe departe cu bărbatul cu barbă din fotografie. Iar părul îi era mai scurt și fața mai întunecată. Brünner o dădu brusc pe engleză.

— Ai bătut cale lungă de la Londra, spuse germanul.

Mitchell privea fără să înțeleagă, după care se uită la Thompson.

— Ce-a spus? îl întrebă el.

Thompson ridică din umeri.

— Nu vorbesc limba.

— Nu înțeleg ce m-ați întrebat, jucă la cacealma Mitchell.

Ofițerul SS îi dădu înapoi sergentului său albumul cu femei și bărbați căutați.

— Arată-mi mâinile!

Mitchell întinse mâinile goale și brațele.

— Uitați, ce-i, domnule maior! Știu că n-ar fi trebuit să-l jignesc pe monsieur Ferrand, dar SS-ul bagă frica în oasele oamenilor, așa că a vorbit gura fără mine. Unde mă pot duce să caut de lucru decât într-un oraș?

Brünner se uită la mâinile pline de bătăături ale lui Mitchell.

— Te-aș putea trimite la muncă forțată în Germania, la fel ca pe mulți alți compatrioți de-ai tăi, însă nu de asta mă aflu aici.

Înclină din cap către sergentul său.

— Adu-o aici!

Sergentul strigă un ordin și un Kübelwagen huruitor – echivalentul german al unui jeep – fu introdus în atelier. Șoferul opri motorul și ieși afară din vehiculul stropit de noroi. Mitchell și Thompson s-au dus în spatele mașinii și au ridicat micul capac al motorului.

— Tu, îi spuse Brünner lui Mitchell, ocupă-te de asta. Raportează-mi când stabilești care-i problema.

— Bine, spuse Mitchell fără să ezite.

179

Se uită la șofer.

— Te-ai uitat la ea? Ai încercat s-o repara?

Soldatul se uita prostește.

— Nu toți oamenii mei vorbesc franceza, spuse Brünner.

Îi vorbi șoferului rapid în germană, făcându-i semn din cap să plece și după aceea se întoarse spre Mitchell.

— Suntem dotați pentru a ne descurca singuri în teren, dar se pare că problema asta s-a dovedit a fi dificil de rezolvat. Repar-o cât mai curând posibil.

— S-ar putea să dureze o vreme, domnule maior, spuse Mitchell. Este posibil să ne trebuiască piese de schimb. Încotro vă îndreptați?

Brünner se încruntă.

— Îmi pui o întrebare nevinovată, și totuși în urechile mele nu sună deloc c-ar fi nevinovată.

— Nu vreau să vă fac rău, spuse Mitchell. Numai că există orașe mai mari care ar putea avea acele piese. S-ar putea să fie o problemă legată de combustibil, ar putea fi vreo zece lucruri.

— Atunci desfă mașinile astea și folosește tot ce poți, dar fă-o repede! îi spuse Brünner.

Se întoarse și se alătură soldaților de afară. Odată ce Brünner și oamenii lui dispărură din vedere și nici nu se mai auzeau, Mitchell oftă ușurat.

— Foarte bine, murmură el.

Transpirația i se scurgea pe spate. Acest ofițer și grupul său din Waffen-SS erau cel mai probabil măcelarii din Saint-Just.

— Du-te și preven-o pe soția ta cu privire la povestea mea.

Thompson era pământiu la față. Se îndreptă spre un coș de gunoi și vomită

în el.

*

Vehiculul cu capota deschisă fusese ridicat cu ajutorul cricurilor pe suporturi. A fost nevoie de vreo două ore pentru ca Thompson și Mitchell să

repare motorul, timp în care Brünner l-a lăsat acolo pe șoferul mașinii Kübelwagen să-i vegheze. Germanul știa motorul ăla, însă Mitchell nu.

Avantajul pe care-l aveau cei doi englezi era acela că șoferul nu vorbea engleza, așa că în timp ce Thompson arăta componentele motorului, putea

180
ghida mâna lui Mitchell către filtrele de benzină, site și pistoane. Îl instrui pe Mitchell să închidă valva pentru benzină, după care să îndepărteze vasul filtrului și sita. Mitchell își juli încheieturile degetelor de vreo câteva ori.

Soldatul din SS rânjea și mormăia, arătându-i la rândul său dosul propriei mâini. Motorul era o scârbă.

— În regulă, spuse încetișor Thompson. Deschide valva, scurge sedimentul din rezervor până când curge combustibil curat.

Mitchell continua să se uite după îndrumări la Thompson, care fie încuviința, fie scutura din cap fără să vadă germanul. În cele din urmă, soldatul a obosit să tot privească la ei și se îndreptă spre ușă ca să-și aprindă o țigară, iar Thompson îi șopti și ultimele instrucțiuni.

— Acum curăță vasul și sita și pune filtrul la loc. Doar dacă ești de părere că trebuie să sabotăm porcăria asta.

— Nu, trebuie să plece de aici. Sunt destul de pricepuți încât să descopere dacă am făcut vreo prostie. Nu vreau ca criminalii ăștia ticăloși să se răzbune pe sat. Însă am putea obține ceva timp în plus. Fă reparația să pară mai complexă decât este. Spune-le să plece. Am putea repara mașina până se întorc ei, dar până atunci noi putem fi plecați de mult.

După ce Mitchell procedă conform instrucțiunilor, Thompson se uită mai atent și smulse o parte din garnitura vasului filtrului.

— Hei! strigă el la șoferul german. Cheamă-l pe maior.

Soldatul părea nesigur.

— Sturmbannführer, spuse el, făcând un gest către omul de afară.

Omul încuviință din cap, rupse vârful arzând al țigării și o ascunse.

— Vino aici, îi spuse Thompson lui Mitchell.

Îi înmână vasul filtrului.

— Va fi mai bine dacă îi explici tu. Aburește-l pe ticălos cu tot felul de chestii științifice. Spune-i că s-a stricat garnitura și va dura până vom încerca să

facem una nouă. Apoi fă-l să simtă că poate avea încredere în tine. Spune-i că

odată ce rezolvi asta, trebuie să pui pompa de benzină la loc, să verifici să nu fie scurgeri și că presiunea trebuie să fie cea care trebuie. Dar să-i zici că

este apă în benzină. Trebuie să golim rezervorul și să ne dea o canistră cu combustibil pentru a-l înlocui. În felul ăsta obținem niște combustibil gratuit de la ei.

Mitchell zâmbi. Un șiretlic bun. Nervii lui Peter Thompson păreau să se fi calmat.

Brünner reveni în atelier, iar Mitchell îi repetă totul, și în timp ce făcea asta, Brünner traducea în germană ca să poată înțelege și germanul. Și după aceea
181

Îl întrebă pe șofer dacă tot ceea ce i se spusese de către francez era corect.

Șoferul încuviință din cap.

— Ne vom întoarce mâine. Trebuie să fie gata, spuse Brünner.

— Va fi, zise Mitchell.

Brünner era un om care se grăbea pentru un grup de partizani ucigași pe care trebuia să-i depisteze. Nu era timp să stea degeaba pentru un singur vehicul care trebuia reparat. Șoferul se întoarse cu o canistră de benzină și în câteva minute convoiul pleca în viteză din Furchette.

Thompson se așeză greoi, pătruns de un sentiment de ușurare. Mitchell privea șoseaua în direcția în care se deplasa convoiul. Se întoarse și privi îndelung la acel Kübelwagen.

— Nu erau toate vehicule înregistrate la SS. Acesta este al armatei. Vezi?

Plăcuțe de înmatriculare WH, nu SS. Brünner va avea motive să se plângă când se întoarce la parcul auto al armatei.

— Și ce?

Mitchell se mai șterse o dată pe mâini cu cârpa și o aruncă în celălalt capăt al atelierului.

— Ne poate ajuta.

*

Reproșurile lui madame Ferrand se transformară în disperare sinceră când Thompson îi îmbrățișă pe copii și apoi pe ea. Asigurările lui nu însemnau nimic pentru ea, cuvinte inutile care mai degrabă răneau decât să vindece.

Cine ar fi vrut să se întoarcă în tumultul din Paris, unde oricare al doilea om, bărbat sau femeie, putea fi informator, dornic să se dea bine pe lângă

autoritățile germane sau franceze? îl imploră ea. Privind intensitatea emoțională a despărțirii lor, Mitchell resimți din nou propria pierdere. Se întrebă ce ar fi făcut dacă lucrurile ar fi stat invers. Mitchell și Thompson îi spuseră ce anume să zică atunci când se întorceau cei din SS. Vehiculul

german fusese reparat, așa că nu aveau să fie reproșuri. Și ca un ultim act de sfidare, Thompson pregătise o factură pentru munca depusă la automobil.

Reuniți cu oamenii din grup, care acum își spuneau Maquis de Pascal, Mitchell și Thompson deschideau drumul în cele două vehicule spre orașul ocupat.

31

Apartamentul modest al surorii lui Jean Bernard avea suficiente camere pentru ca Juliet și Simone să se simtă bine-venite. Jean Bernard urma să

doarmă pe canapea, ceea ce nu s-ar fi dovedit a fi greu din moment ce lucra la spital, iar timpul petrecut în apartament avea să fie minim. Tânăra văduvă

era încântată să-și vadă fratele; îi dădea încredere să aibă din nou un bărbat prin preajmă, iar prezența lui urma să aibă o influență pozitivă asupra fiului ei, Marcel, care simțea lipsa tatălui. Fiica lui Juliet avea să-i țină companie băiatului, iar faptul că Juliet locuia acolo îi oferea lui Marie șansa să-i arate cunoștințele sale despre viața la oraș femeii de la țară. O femeie singură

căuta orice cale de a-și îmbunătăți statutul. Iar cartelele de rații în plus urmau să aducă mai multă mâncare pe masă. Deja înregistraseră persoanele nou-sosite la biroul local alimentară, stând la coadă ore în șir în ploaie pentru a le fi ștampilate cartelele. După aceea, au trebuit să îndure statul la alte cozi pentru a le înregistra din nou la măcelarul și brutarul local. Era epuizant să

încerci să obții suficientă mâncare, și niciun parizian nu reușea asta. Circula o glumă veche și amară că rația de carne era atât de mică, încât putea fi împachetată într-un bilet de metrou. Legumele rădăcinoase grosiere sfâșiau intestinele oamenilor și umpleau spitalele de cazuri de apendicită. Simpla supraviețuire era o provocare pentru orice om din oraș.

Neliniștea femeii era exacerbată de grija pentru fiul ei și de pericolul de a nu nimeri în mijlocul unei razii. Oamenii care îl luaseră pe Alain Ory aplicaseră

amenințarea de care se temea orice mamă, iar acea amenințare o făcea să fie și mai tăcută. Gestapoul veghea, dar ea nu putea recunoaște în fața fratelui ei de ce – fusese convinsă să ajute pe cineva din Rezistență din oraș. Jean Bernard era medic de țară; ce putea el să știe despre aceste lucruri, cuibărit în siguranță acolo? Se cutremură la gândul răspunsului său dacă s-ar fi încrezut în el. Un specialist foarte respectat ca el ar fi refuzat, cel mai probabil, să rămână cu ea sub același acoperiș. Nu ar fi avut niciun rost să-i explice: că cineva din Rezistență îi promisese mâncare de pe piața neagră și protecție în

schimbul unei favori; că sosise puțină mâncare în plus, iar radiotransmisionistul îl urmase, dar protecția dispăruse în momentul în care radiotransmisionistul a fost prins. Viața ei și cea a fiului ei atârnavă în 183

balanță. Promisese să dea informații despre orice persoană care i-ar fi cerut să ajute Rezistența sau să găzduiască un alt străin care ducea cu el o valiză

grea. Din fericire, s-a asigurat singură de faptul că fratele ei venise la ea ca să

stea cu femeia cu care intenționa să se căsătorească, ceea ce însemna că nu vor fi puși în niciun pericol. În sfârșit, ea și cu Marcel erau în siguranță.

*

Rudi Leitmann ședea pe o bancă și își însemna ceva în carnețel. Pixul auriu luat de la Marcel Tatier, cel care, în cele din urmă, îl trădase pe radiotransmisionist, scria bine. Era bine echilibrat și așezat frumos între degetele sale pătate de nicotină. Scoase o țigară și suflă fumul spre cerul senin. În piața mărginită de copaci, unde stătea, se afla o fântână, apa căzând într-un șuvoi plăcut spre baza sa pietruită. Florile de primăvară erau îmbobocite, iar orașul începea să recapete puțină căldură după frigul iernii.

Când vara sosi în cele din urmă, căldura înăbușitoare din oraș îi făcu pe parizieni să se îngrămădească pe malurile Senei, plonjând în apă pentru a se mai răcori. Era întotdeauna un moment plăcut pe care îl asocia cu tinerele franțuzoaice, care erau atât de obișnuite cu pasiunile lor. Femeile din Armata Germană, acei „Șoareci cenușii” de obicei supraponderali și hidoși, mobilizate să lucreze în birourile tuturor departamentelor administrative și funcționărești, erau suficient de doritoare – nu degeaba erau cunoscute sub numele de „saltelele ofițerilor” –, dar uniformele lor mohorâte nu făceau nimic ca să inspire romantismul sau patima. Indiferent cât de sărace erau franțuzoaicele, găseau întotdeauna o rochie de vară frumoasă pe care s-o poarte și, prin nu se știe ce metode, ruj și alte produse de machiaj. Era o chestiune de mândrie pentru ele să arate întotdeauna feminin și, la fel ca orice bărbat din oraș, era recunoscător pentru eforturile lor.

— Cum e? îl întrebă pe băiatul care stătea așezat lângă el pe o bancă, cu un ghiozdan alături, legănându-și picioarele.

— Bună, îi spuse Marcel. Vrei puțină?

— Nu, nu-mi place înghețata chiar atât de mult.

— Nu-ți place?

— Nu.

— De ce?

184

— Nu știu. Pur și simplu nu-mi place. Bineînțeles, asta înseamnă că este mai multă pentru tine.

Marcel se gândi la acest lucru o clipă, după care încuviință din cap și reîncepu să lingă înghețata.

— Și, spuse Leitmann, mama ta a avut vreun vizitator?

— Nu. Numai unchiul Jean.

— Și stă mult?

— Nu știu. A adus niște mâncare pentru noi.

— Și de unde a luat mâncarea? S-a dus și a cumpărat-o pentru voi?

— Nu. A venit în vizită de la țară, unde locuiește. E medic. Și și-a adus și soția cu el, mă rog, nu e chiar soția lui, dar mama spune că urmează să se căsătorească.

— Și doamna asta are un nume?

— Juliet. Madame Juliet, iar fiica ei este acum prietena mea. E mai mare decât mine, dar nu încearcă să facă pe șefa.

— Și unchiul Jean sau madame Juliet cărau o valiză grea?

Marcel scutură din cap și băgă în gură ce mai rămăsese din înghețată.

Leitmann se uită la gura și obrajii murdari ai băiatului și-i dădu batista lui.

— Șterge-te la gură. Nu putem lăsa nicio urmă a faptului că am mâncat înghețată, nu-i așa? Nu uita, întâlnirile noastre trebuie să rămână secrete ca să vă pot apăra pe tine și pe mama ta. Înțelegi? Nimeni nu trebuie să știe, nici mama ta și nici măcar prietenii tăi. Altfel, ar putea să apară probleme.

Marcel dădu aprobator din cap și-și luă ghiozdanul.

— Pot să plec acum?

— Sigur. Ne vedem săptămâna viitoare. Poate până atunci voi reuși să mai găsesc niște ciocolată. Ar fi bine, nu-i așa?

— Da, mulțumesc!

— Bine, acum du-te! îi spuse Leitmann.

În timp ce termina de notat, își ridică privirea și-l văzu pe informatorul lui inocent cum dispare pe partea cealaltă a străzii.

*

Într-o intersecție aglomerată din celălalt capăt al Parisului, î, umerii încovoiați ai lui Gilbert Riffaud indicau că ochii lui nu se ridicau niciodată

deasupra tăvii pe care o purta de patruzeci și patru de ani din cei șaiszeci și 185

trei ai săi. Fusese chelner la La Pointe Saint-Eustache în toți acei ani. Lumea trecuse pe lângă el în fiecare zi, iar fețele obișnuite, care stătuseră odată la mesele lui, veniseră și plecaseră. Unele se întorseseră. Alții au încercat să-l antreneze în conversație, ca să mai treacă timpul. Era posibil să mormăie ceva în semn de mulțumire, dar în aceste zile și la vârsta lui era mai bine să

refuze să fie atras în așa ceva. Cine credeau că erau acești oameni? Familia lui? Nu erau decât niște necunoscuți care voiau cafea sau coniac, nimic mai

mult. Și cine avea bani pentru coniac în aceste zile, fie el și de proastă calitate? Contrabandiștii, trădătorii și germanii. Și nu lăsau niciodată bacșiș.

Niciunul dintre ei. Riffaud studia natura umană: o studiasse toată viața și cu cât trăia mai mult, cu atât mai puțin îi plăcea acest subiect. Ofițerii din Wehrmacht, așezați la mesele de pe trotuar, nu răspundeau niciodată la saluturile militarilor cu grade inferioare, care erau obligați să le dea onorul când treceau pe lângă ei. Aroganta clasă conducătoare germană. Nu ucisese suficienți dintre ei de prima dată. Își trase nasul. Primăvara. Ura primăvara.

Blestematele de flori îi omorau ochii și făceau să-i curgă nasul. Nu-i păsa de micile picături care-și croiau drum în cafelele germanilor. Scuipa în supele lor ori de câte ori le comandau. Aduna vesela și paharele de pe mesele germanilor. Ticăloșii îl considerau ceva mai mult decât un servitor; din fericire, nu risca să fie trimis în Germania la muncă forțată. Știa sigur că

omul cu fața acră de la masa din colț, care se prefăcea că citește ziarul, era ori de la Brigades Spéciales, ori de la Milice. Și o pândea pe tânăra care stătea singură la masa de la marginea trotuarului. Ce trebuia să facă el, Gilbert Riffaud, care nu dădea nicio ceapă degerată pe prostia altora? Să lase să fie ridicată femeia? Sfântă Fecioară, cine era fata asta nesăbuită? De unde venea? Nu era prostituată, asta era evident. Se îndoia că era măcar franțuzoaică.

Oftă. Ceruse o cafea cu puțin lapte. El o ferise de privirile indiscrete ale bărbatului din spatele ei și își înăbuși răspunsul, lăsând cuvintele să iasă

șoptit printre dinții lui stricați, aplecându-și fața spre fața ei, de parcă nu ar fi auzit ce comandase. Era un bătrân; cine ar suspecta că nu era nimic în neregulă cu auzul lui?

— Mademoiselle, murmură el, spunându-i rapid că nimeni nu cere cafea cu puțin lapte. Nimeni, decât cei care nu sunt de aici. Înțelegeți?

Ea încuviință iute din cap, înroșindu-se puternic, dar își stăpâni panica. Mai văzuse privirea aceea alarmată în ochii unei femei când bărbați în civil trecuseră brutal printre trecători și aretaseră o femeie din Rezistență care era căutată. Se blestemă în timp ce intra pentru a-i aduce cafeaua neagră. De 186

ce făcuse asta? Ca s-o protejeze? Nu era treaba lui cine era necunoscuta.

Văzu că bărbatul cu fața acră se întorsese la citirea ziarului său. Era o copilă, dar își păstrase cumpătul. Aștepta pe cineva. Arunca priviri agitate spre ceas. Se uita la mulțimea de oameni. Îi aduse cafeaua. Ea îi zâmbi amabil. El o ignoră. Clienții. Sfântă Fecioară, viața ar fi mai ușoară fără ei!

Ginny așteptă cincisprezece minute. Apoi încă cinci. Plecă în grabă de la cafea și merse după colțul străzii pe artera principală. Era la douăzeci de minute de mers alert de apartament, iar când ajunse era lac de sudoare deja din cauza efortului și a fricii care îi făcuseră să-i transpire mâinile când bătrânul chelner o prevenise. O simplă greșeală, dar una care s-ar fi putut dovedi fatală pe termen lung. Fiecare moment a fost tensionat. Dar apoi s-a pedepsit. Trebuia să-și țină frica sub control. Deschise ușa și intră în holul clădirii și începu să urce la etaj. Nu se auzea niciun sunet din niciunul dintre apartamente. I se păru că aude un radio dat foarte încet într-unul dintre ele, dar se oprise brusc când se auzi sunetul tocurilor ei trecând prin fața acestuia. Neliniștea ei ajunse la maximum când ajunse la penultimul etaj.

Ușa apartamentului de sub cel al lui Mitchell era întredeschisă. Un bărbat cu înfățișare vicleană, obraji sfrijiți, părul negru pieptănat pe spate cu briantină, fumând o țigară umedă la capăt. Gulerul cămășii lui uzate dădea la iveală un gât murdar, plin de puncte negre. Ochii lui o urmăriră în timp ce urca scările și după aceea ușa se închise.

Când închise ușa apartamentului, scoase una dintre țigările salvate din pachetul confiscat de Mitchell. Mâinile îi tremurau. Trebuia să se calmeze deoarece se apropia momentul transmisiunii către Londra. Iar clapeta Morse avea nevoie de o mână fermă.

Când Mitchell și oamenii lui ajunseră la periferia Parisului, SS-ul se întorsese deja în satul lui Peter Thompson. Brünner verifică atelierul din garaj, chemându-i pe cei doi mecanici. Îi făcu semn sergentului său să verifice vehiculul. Sergentul îl porni și acesta scoase un sunet ritmic mulțumitor.

Apoi apăsa pedala de accelerație de câteva ori, iar turațiile mari nu au făcut nicio diferență în sunetul motorului. Defecțiunea fusese reparată.

Brünner se întoarse spre casa lui Thompson de peste drum. Madame Ferrand auzise sosind convoiul SS și se îndepărtă de perdelele de dantelă de la fereastră, uitându-se în timp ce ofițerul SS ordona oamenilor săi să

verifice atelierul și depozitele în căutarea bărbatului care lipsea și pe care îl considera soțul ei. Vehiculul reparat fu condus afară și pus la loc în linie cu celelalte, în timp ce germanul se îndrepta spre ușa casei ei. Ea își împreună

mâinile și se rugă cu disperare să poată face ceea ce i se spusese. Cu o mișcare inconștientă a capului, ea își ridică sfidătoare bărbia și răspunse la bătăile puternice din ușă.

— Da? îi spuse ea lui Brünner. Cu ce vă pot ajuta?

— Unde sunt cei doi bărbați care erau în garaj? Soțul dumneavoastră și celălalt. Unde sunt?

Frica lui madame Ferrand dădu imbold prefăcătoriei.

— Dar credeți că știu, domnule maior? Dacă aș ști, aș pune poliția pe el, ticălosul!

— Despre ce vorbiți, madame?

Povestea inventată se revărsa din ea ajutată de suferința ei autentică.

— Omul aflat aici era într-adevăr mecanic, dar nu căuta de lucru, era aici ca

să-l ademenească pe soțul meu să meargă cu el la Lyon. Sunt prieteni vechi, bețivi amândoi. De-acum cred că sunt pe la jumătatea scărilor unui bordel.

Dacă-l găsiți, puteți să-l păstrați. De fapt, puteți să-l împușcați pe ticălos. M-am săturat. Nu va mai pune piciorul în casa asta, indiferent de câte ori vine în genunchi înapoi implorându-mă, așa cum a mai făcut. Nu, domnule maior, nu știu unde este. Dumneavoastră bărbații sunteți toți niște ticăloși.

Brünner se întoarce pentru a se uita la soldații adunați și la sergentul lui care rânjea.

188

— Păi, domnule maior, are dreptate în legătură cu bordelurile.

Franțuzoaicele sunt cele mai bune, spuse sergentul.

Soldații râseră și își murmurară aprobarea.

— În regulă, dacă-l găsim o să-i spunem ce-ați zis.

Brünner zâmbi. Se întoarce către trupele care așteptau.

— Așteptați, spuse madame Ferrand.

Trase afară din buzunarul șorțului o bucată de hârtie împăturită.

— Cine-o să plătească?

Brünner îi aruncă o privire enigmatică și o luă din mâna ei.

— Din ce să trăiesc dacă lumea nu-și plătește facturile? spuse ea cu cât de mult curaj putu să-și facă.

Brünner despături hârtia și se uită la factură. Ea se uită la expresia feței lui; oare îl provocase cineva vreodată să plătească ceva?

Maiorul zâmbi și se întoarce către oamenii lui.

— Vrea să plătim pentru reparații.

Acest lucru stârni hohote de râs din partea soldaților din SS căliți în luptă.

Brünner se uită în urmă la femeia sfidătoare și furioasă. Se gândi o clipă și după aceea aprobă din cap.

— Foarte bine, vei fi plătită.

Scoase portofelul din buzunarul tunicii și numără bancnotele, după care i le întinse lui madame Ferrand.

— Vă mulțumesc, domnule maior! spuse ea.

Brünner împături cu grijă factura și o puse în portofel, iar pe acesta înapoi în tunică.

— Nu suntem soldați indisciplinați. Și avem soții și persoane dragi acasă.

Înțelegem greutățile unei femei lăsate să se descurce singură cu copiii. Bună ziua, madame!

Ea se uită cum trupele se grupară, iar Waffen-SS Sturmbannführer Ahren Brünner își conduse coloana afară din sat.

Închise ușa și se lipi cu spatele de ea. Ușurarea era enormă și, în ciuda fricii pe care o simțise și a golului lăsat de plecarea lui Thompson, exista sentimentul incontestabil că obținuse o mică victorie împotriva inamicului său. Ceea ce nu observaseră germanii era că plăcuțele de înmatriculare ale vehiculului WH care fusese reparat au fost furate și erau acum atașate mașinii pe care o conducea soțul ei către Paris.

*

189

Mașina pe care Mitchell o luase din garajul lui Thompson muri în cele din urmă, aproape de locul unde stăteau ascunși ceilalți bărbați. Plăcuțele de

înmatriculare germane fuseseră puse la Peugeot. Peter Thompson era slăbit de tensiune când Mitchell îl îndrumă să conducă pe străzile lăturalnice din Paris. Steagurile cu svastică se profilau tot mai mari, declamând puterea imbatabilă a celor care ocupaseră orașul. Thompson se uită nervos la el.

— Știi unde te afli?

— Da, spuse Mitchell.

Familiaritatea orașului îl învăluia. Era așa cum își amintea, iar memoria îi stârnea emoțiile. În spatele urgenței misiunii sale, speranța disperată că fiica lui ar putea fi încă în viață era ceea ce îi dădea curajul de a risca totul. Se torturase singur dându-i indicații lui Thompson să conducă pe Rue de la Santé, pe lângă zidurile impunătoare ale închisorii La Santé. Dacă

departamentul de informații secrete de la Londra avea dreptate, atunci undeva în acel labirint sumbru se afla fiica lui. Când trecură încet pe lângă

porți, Mitchell își stăpâni disperarea care îi cuprinsese pieptul și-i spuse lui Thompson să traverseze Sena.

— Hristoase, murmură Thompson, asta-i o nebunie! O să fim prinși!

— Liniștește-te! Trage aici.

Mitchell arătă spre o stradă laterală. Thompson conduse mașina spre locul unde îi indicase Mitchell. Strada laterală le oferea o priveliște clară spre clădirea cu colonade care servea drept Cartier General al Armatei Germane.

Vehiculele parcate, care aparțineau germanilor, mărgineau Rue de Rivoli în afara clădirii.

— În regulă, mergi cu mașina încet înainte și găsește un loc de parcare.

Thompson înghiți în sec. Mâinile i se încleștaseră pe volan până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Ascultă, trebuie să ascundem mașina la vedere. Ai înțeles? Iar mașina asta nu este diferită față de multe dintre mașinile rechiziționate de germani.

Thompson clătină din cap nervos. Era evident că Mitchell n-avea niciun chef să fie contrazis. Trase încet mașina în față și când au ajuns în intersecție, el și Mitchell priviră cu atenție strada. Un amestec de mărci germane și franțuzești aparținând Cartierului General German mărgineau strada.

— Acolo! spuse Thompson, depistând un loc gol.

Manevră mașina și parcă în acel loc. Imediat cum răsuci cheia în contact, deschise portiera, disperat să fie cât mai departe de venirea și sosirea soldaților germani.

190

Mitchell îl apucă de braț, se uită pe stradă, urmărind orice semn de amenințare imediată.

— Așteaptă!

Patru soldați ieșiră pe ușa de la intrare și veneau înspre ei. Două femei germane în uniformă îi însoțeau. Grupul părea să fie relaxat. Femeile râdeau, șepcile militare fiind prinse cu agrafe de părul pieptănat pe spate, purtând bluze albe pe sub tunicile gri. Tinerii soldați se aruncaseră împreună în cel mai dorit post – departe de casă, dar și departe de lupte. Erau dornici să se bucure de plăcerile Parisului și unii de alții. Trecură de mașină fără să se mai uite a doua oară, vocile lor fiind luminate de libertatea de după încheierea unei zile de muncă.

Thompson își controlă respirația agitată. Mitchell încuviință din cap și deschise portiera. Cei doi bărbați plecară de acolo. Le luă aproape o oră ca să

meargă spre nord, străbătând străzile, evitând orice verificări neașteptate ale actelor de identitate efectuate de germani la colț de stradă. Începea să se întunece, iar Mitchell voia să ajungă în apartament înainte de a se da stingerea. Spera că Ginny ajunsese în siguranță și că nu se stârnise nicio suspiciune în urma venirii ei în vechiul său apartament. Dacă procedase așa cum i se spusese, atunci n-ar trebui să aibă probleme, însă sosirea lor târzie în oraș însemna să meargă spre clădire în loc să se întâlnească la cafenea așa cum plănuiseră. Era, de asemenea, mai periculos. Dacă lucrurile merseseră

prost, atunci Gestapoul era posibil să-i aștepte deja.

*

Mitchell o luă înainte pe scări, amintirea momentului în care fusese în clădire ultima dată fiind plină de autoreproșuri. Soția și fiica lui fuseseră

separate de el când încercaseră să fugă din Paris. Acest apartament se afla departe de locul unde trăiseră și munciseră și nu era pe radarul german.

Abandonase orașul și se dusesse pe coastă, unde se aranjase ca o barcă de pescuit să-i ducă în Anglia. Acolo s-ar fi dus Suzanne și Danielle, își spuse el.

Dar când a ajuns el la barcă, nici urmă de ele. Fluxul era pe punctul de a se schimba, iar informațiile pe care le adunase de când fusese ocupat orașul trebuiau să fie povestite cuiva cu autoritate din Londra. Iar lucrul acesta îl făcuse să urce la bord și să părăsească Franța, lăsându-și în urmă soția și fiica.

191

Bătu ușor la ușă. O scândură din podea scârțâi. Mitchell își apropie fața de ușă și ascultă. O parte din el simțea prezența cuiva de partea cealaltă. Dacă era Ginny, atunci nu aștepta pe nimeni.

— Thérèse, rosti el încetisor.

— Pascal.

Ușa nu era încuiată, iar fața neliniștită a tinerei englezoaice apăru în ușa întredeschisă. Văzându-i, deschise ușa mai larg și îi pofti repede înăuntru pe cei doi bărbați. Mitchell văzu că ținea un mic pistol automat pe lângă ea.

Femeia închise și încuie rapid ușa.

— M-ai speriat, spuse ea, îndepărtându-și o șuviță de păr de pe față, privind când la Mitchell, când la Thompson.

— Cine este el?

— Sunt Charles Ferrand, spuse acesta în engleză. Mă aflu aici ca să-l ajut pe Pascal.

El întinse mâna. Ginny i-o scutură.

— Bună! spuse ea. Nu știam că mai avem un alt englez în oraș.

— N-a fost planificat, spuse Mitchell.

— Înțeleg. Păi, atunci, am un mic bol cu supă instant. Mi-am luat azi rația de pâine. Va trebui să ne descurcăm cu asta. Curentul se întrerupe din când în când, dar am găsit lumânări pentru când se întunecă. Nu avem căldură.

Îl pofti pe Mitchell în propriul său apartament. Anii în care apartamentul nu fusese locuit îi dăduseră un iz de umezeală. Aerul era răcoros, iar Ginny își pusese pe ea mai multe haine ca să-i țină de cald. Aburul de la oala de pe cuptorul electric zornăia, scuișcând picături de lichid pe peretele din bucătărie.

Mitchell se uită în jur: nimic nu se schimbase. O draperie separa zona de dormit, unde văzu hainele lui Ginny împrăștiate pe pat și pe scaunul de lângă el. Nu ar putea niciodată să plece în grabă dacă se dădea alarma. Însă

acum nu era momentul să o instruiască să țină afară numai hainele strict necesare. Vechea canapea capitonată era încă bună ca să dormi pe ea; avea să ceară să doarmă el pe ea și să-l lase pe Thompson să se culce pe jos. Se duse la fereastră și se uită în susul și în josul străzii. Nu mai avea să treacă

multă vreme până să se dea stingerea, iar orașul începea deja să se cufunde în tăcere. În curând urma să se audă numai sunetul bocancilor cu blacheuri ai germanilor, în timp ce unitățile de cinci oameni patrulau pe străzi. Trăise și înainte într-o liniște amenințătoare și știa cum se insinua teama în imaginație atunci când un glonț de pușcă străpungea nemișcarea sau o mașină de mare putere huruia pe străzi în timp ce Gestapoul transporta un 192

suspect. Nu era greu să și le imagineze pe soția și pe fiica lui căzând victime în noapte.

— E vreo problemă?

— Nu. Nu chiar, spuse ea aranjând încă două locuri la masă. Bărbatul de dedesubt nu arată foarte atrăgător. Parcă ar fi un șobolan care tot adulmecă aerul în căutarea unei momeli.

Mitchell nu se putu opri să nu zâmbească. Eufemismul ei nu putea fi mai incriminator.

— Cartierul s-a dus la vale de când am fost aici ultima dată, spuse el. Ignoră-l. Nu știu cine este, dar cu cât avem mai puțin de-a face cu aceste persoane, cu atât mai bine. Nimeni nu vrea să fie implicat în nimic. Dacă vine vreodată

pe-aici să-și bage nasul, spune-mi, iar eu am să-i fac o vizită. Câteodată nu este suficientă decât o amenințare tăcută. Odată ce știe că „unchiul” tău ar putea veni în vizită, curiozitatea lui s-ar putea să fie satisfăcută.

— Mulțumesc! spuse ea, punând rațiile sărăcicioase pe masă. Unde sunt ceilalți?

— I-am lăsat la câțiva kilometri depărtare, la marginea orașului. Sunt la o fermă abandonată. L-am pus responsabil pe Chaval. Dacă avem nevoie de ei, putem ajunge la dâșii în mai puțin de o oră. Avem mașină.

— Aici?

— Am parcat vizavi de Hôtel Meurice, spuse Thompson.

Ea se uita la Mitchell și nu-i venea să creadă. Fusese suficient de mult prelucrată la Londra încât să știe unde se afla Cartierul General al Armatei Germane.

— Oriunde altundeva ar fi stârnit suspiciuni, spuse Mitchell. Dacă este ridicată, atunci asta e. Vom fi atenți. Mă îndoiesc că o vom mai folosi; doar dacă va trebui să ajungem în grabă undeva. Ceea ce trebuie să facem acum este să găsim un bărbat pe nume Alfred Korte. Și aici intră în scenă prietenul nostru.

Ginny Lindhurst se uită la personajul înalt care își încovoia umerii în timp ce ducea lingura la gură. Există un tremur evident al mâinii care-l făcea să

verse din supă. Îl privi pe Mitchell, care abia dacă scutură din cap, neobservat de Thompson, care se concentra numai să bage mâncare în gură.

În acel moment, ea își dădu seama că nu era singura care se simțea îngrijorată de faptul că se afla în oraș, unde informatorii puteau fi în spatele tău în timp ce mergi pe stradă sau lipiți de tine în metrou. Orice scăpare ar putea duce la trădare. Hotărî să nu-i spună despre incidentul de la cafenea.

Mitchell simți un entuziasm palpabil că s-a întors la Paris. Lumina încă

binecuvânta și umbrea frumoasele clădiri, dar orașul era aproape tăcut. Atât de puține mașini și autobuze se aflau pe străzi, încât aproape că nu se auzea decât sunetul înăbușit al pașilor trecătorilor și clinchetul soneriilor de bicicletă când parizienii își vedeau de treburile lor. Cântecelele păsărilor anunțau vreme de primăvară, în timp ce-și făceau cuibul. Se întrebă cât timp le-a luat să se întoarcă. Atunci când germanii intraseră în oraș în iunie 1940, coloanele lor de trupe motorizate coborau de pe Saint-Denis și Montrouge.

Motocicliștii cu haine de piele și motocicletele cu ataș au sosit primele, urmate de tancuri. Francezii își consumaseră proviziile de benzină și gaz pe măsură ce se apropiau naziștii cu bocanci militari. Fumul negru sufocant înăbușise orașul, otrăvind păsările. Însă acum, la fel ca el, se întorseseră, iar ciripitul lor îi ajută să le ridice moralul.

Se dusesese acolo unde spusese Thompson că-l ascunsese pe Alfred Korte, dar ceea ce fusese odinioară o librărie era acum un spațiu cu geamurile bătute în cuie cu scânduri. Oare germanii o închiseseră? Inima îi bătea nebunește.

Dacă ei fuseseră, atunci existau șanse ca omul de știință german să fi fost ridicat. Întrebă pe unul dintre vânzătorii de pe stradă ce anume se întâmplase. Nimeni nu știa. Într-o zi era obișnuitul stand cu cărți afară, cu vechiul baldachin zdrențuit tras în jos ca să protejeze de soare – nu că ar fi fost atât de mult – cărțile din geam, pentru a nu se decolora. Și apoi? Au dispărut. Iar geamurile au fost bătute în cuie cu scânduri exact așa cum sunt acum. Una dintre femei auzi conversația. Nu, nu, i s-a spus, bătrâna doamnă

se săturase ca germanii să tot vină pe la ea. Nu voia să-i aibă de clienți, așa că

a închis magazinul. A fost admirată pentru că și-a pus principiile mai presus de bani. Mitchell îi lăsa pe vânzătorii ambulanți să dezbată între ei dacă o asemenea poziție morală avea logică în timpul ocupației, când nu se găsea de mâncare sau combustibil, iar ceea ce era trebuia cumpărat de pe piața neagră. Banii erau bani.

Merse cu pași grăbiți spre stația de metrou. Metroul era un loc preferat de germani și de autoritățile germane pentru a efectua verificări inopinate, dar reprezenta un risc pe care trebuia să și-l asume. Mitchell nu știa cât de mulți

194
dintre prietenii lui vechi supraviețuiseră sau mai locuiau încă în oraș; calea cea mai sigură de a afla era aceea de a-l întreba pe omul lui de contact de la Spitalul American, care îi cunoștea pe Mitchell și pe nevasta lui, pe când locuiau la Paris, iar spitalul se afla în suburbiile din partea de vest a orașului, la Neuilly-sur-Seine.

Cu o seară în urmă, după cină, cei trei se pregătiră de culcare. Niște pături și perne i-au servit lui Thompson ca să poată dormi pe podea, în timp ce Mitchell își făcu patul pe canapea. Transmisiunea lui Ginny trebuia realizată

în ziua următoare, iar Mitchell i-a dat instrucțiuni să nu dureze prea mult, să-i informeze că Pascal era unde trebuia și că se întâlnise cu un vechi prieten din perioada universității. Asta urma să spună Londrei, că

Thompson fusese găsit. Apoi se schimbă cu hainele dintr-o valiză pe care o lăsase în apartament cu ani în urmă și plecă, insistând ca Thompson și Ginny să stea înăuntru până se întorcea el.

Mitchell s-a alăturat valului de călători de la metrou, ținându-și ochii plecați în timp ce mulțimea se târa pe peron, pe lângă privirea cercetătoare a unui jandarm care făcea o inspecție inopinată a actelor de identitate. Era împins în timp ce oamenii încercau să ajungă pe peron astfel încât să aibă șansa să

urce în următorul tren. La unul dintre capetele peronului, un grup diferit de persoane așteptau la fel de răbdătoare ca ceilalți cetățeni care arătau obosiți, dar purtau steaua galbenă, ceea ce însemna că erau obligați să

călătorească în vagonul din spate. Mitchell își încovoie umerii, făcându-se mai mic, dorindu-și să fie mai puțin evident decât simțea el că este. Ofițeri din Wehrmacht stăteau în picioare la celălalt capăt al peronului, unii citind ziarul în timp ce așteptau vagonul lor separat. Toată lumea era catalogată pe vagoane și limitată în funcție de cine era. O respirație cu miros acru de la usturoi, vin ieftin și tutun plutea peste Mitchell în timp ce asculta murmurul

discuțiilor care se desfășurau în jurul lui. Ocupația era un amestec ciudat: orașul era reprimat de soldații germani, și totuși dădeau dovadă de foarte multă politețe față de cei pe care îi verificau. Soldații erau bine crescuți: dacă

nu erau astfel, ajungeau la Curtea marțială. Trupele germane nu-i forțau pe parizieni să facă loc pentru ei pe stradă; își ofereau locul în mijloacele de transport în comun pentru persoanele în vârstă, deși mulți parizieni le refuzau oferta, refuzul lor fiind un mic act de sfidare. Soldații dădeau dovadă

de amabilitate față de copii. Totuși mâncau adecvat, iar faptul de a fi atât de bine hrăniți le indica puterea. Însă aceiași oameni curtenitori foloseau paturile armelor pentru a bate civili neînarmați în cadrul raziilor, împușcau 195

orice persoană care încălca stingerea și executau oameni nevinovați în timpul represaliilor.

Mitchell scăpă de înghesuiala din tren și merse fără să se grăbească spre Spitalul American. Își reprimă sentimentul urgenței care îi cerea să

grăbească pasul, însă putea atrage atenția. După cincisprezece minute, se afla vizavi de clădirea principală. Mai întârzie acolo scurtă vreme, uitându-se la oamenii care veneau și plecau din spital. Strada era liniștită când traversă

spre intrarea laterală unde obișnuiau să introducă ilegal echipajele avioanelor doborâte și de acolo să-i transporte în sud spre Spania pe ruta de evacuare.

Împinse ușile batante și se trezi dintr-odată în fața vechiului triaj. Purta o jachetă decolorată, un fular și mănuși ca să se apere de frig. Medalia de veteran din războiul anterior era prinsă de rever. Un alt act de mândrie franceză în fața ocupației inamice. Recunoscuse omul din anii din urmă, dar sperase că cel mai în vârstă nu-și va aminti de el acum că era bărbierit.

Oricine nu era o cunoștință apropiată nu putea fi considerat de încredere.

Nu trebuia să se știe că Henry Mitchell se întorsese la Paris.

— Ei? M'sieu? mormăi omul în vârstă, uitându-se pe deasupra ochelarilor și punând jos ziarul împăturit cam grăbit, ceea ce-l făcu pe Mitchell să creadă

că ar putea citi una dintre paginile de știri puse de presa subterană.

Apariția bruscă a lui Mitchell îl tulbură. Poate că, se gândi Mitchell, purtând un pardesiu și pălăria de fetru îl făcea să pară polițist francez. Se uită în jos la ziar și apoi din nou la portarul cu înfățișare îngrijorată.

— Ce vești sunt? spuse el grav. Nemții au încetat să mai mănânce cârnați?

Bătrânul rămase cu gura căscată, dar Mitchell își urmă imediat întrebarea de un zâmbet. Portarul chicoti ușurat.

— Fiți atent, m'sieu, sunt oameni în spital care v-ar denunța pentru astfel de vorbe.

— Dar nu cineva care s-a luptat cu ei data trecută.

— Nu. Nu cineva care s-a luptat.

Tuși, își drese glasul și apoi îl analiză din nou pe Mitchell.

— Te cunosc de undeva? E ceva la tine care mi se pare cunoscut.

— Nu, sunt nou la Paris.

— Îhî! Păi, asta nu-i intrarea principală.

— Știu. Caut un prieten. Pe unul dintre chirurghi.

— Înțeleg, spuse veteranul. Numele lui?

Mitchell ezită.

196

— M'sieu, aici, germanii ne lasă singuri în spital. Mă aflu în acest loc de când am plecat de la regiment în '18. Americanii ăștia au stat aici în toată această

perioadă. Suntem o familie între zidurile astea. Nu pot lăsa să intre persoane

străine care ar putea intenționa să facă rău. Din punctul meu de vedere, poți fi și un soț gelos care-l caută pe bărbatul care i-o trage lui nevastă-sa atunci când ești la serviciu și vrei să-l rănești pe iubitul ei.

— Sau aș putea fi cineva care are bandaje și medicamente pe care vrea să le vândă prietenilor disperați după materiale sanitare.

— Ah, în cazul ăsta este mai bine să nu știu pe cine vrei să vezi. O asemenea informație poate fi periculoasă.

Își coborî capul spre ziarul pe care îl citea, lăsându-l pe Mitchell să treacă

prin zona de serviciu. Conductele și țevile de apă de pe tavan îl conduseră pe Mitchell spre un labirint de coridoare subterane, însă el știa unde se afla și o luă în sus pe scări până la birourile personalului medical. Pășii cu prudență

pe coridor. La un capăt se aflau secțiile în care asistentele medicale îi îngrijeau pe pacienți. Mitchell traversă coridorul și deschise o ușă pe care se afla o plăcuță pe care scria „Dr. F. Burton”. Pășii înăuntru și un bărbat grizonant, în vârstă de cincizeci de ani, purtând un halat de medic, își ridică

privirea de la biroul la care analiza o fișă medicală, rămânând cu stiloul în mână. Burton fu prins pe picior greșit, însă înainte să-l poată lua la întrebări pe nepoftit, Mitchell îi adresase deja un zâmbet larg.

— Bună, Frank! A trecut prea mult timp.

— Să fiu al naibii! spuse Burton și imediat se ridică în picioare să-i strângă mâna.

— Harry!

El flutură un deget spre fața lui proaspăt bărbierită.

— Barba! Ai ras-o. Aproape că nu te-am recunoscut. Vino încoace, ia loc! Ce bine îmi pare că te văd!

Ridică receptorul telefonului.

— Să nu fiu deranjat. Am o consultație.

Deschise un sertar și scoase din el o sticlă de coniac și două pahare.

— Când a venit Jean Bernard la mine și mi-a spus că Englezul l-a trimis, am fost sigur că te-ai întors în oraș.

— Este aici? Ai reușit să-l ajuți?

— Da, mi-a spus totul. Ce situație îngrozitoare. E bine. Îl țin aici trei zile pe săptămână. Păstrăm un număr de paturi pentru muncitorii care lucrează la Căile Ferate Franceze și care sunt prinși în lovituri aeriene și răniți. Este ideal. După care îl trimit peste drum la colegii de la Hôtel-Dieu. Sunt o 197

mulțime de pacienți francezi acolo și duc lipsă de medici. Acum, haide, vreau să aud totul.

Mitchell sorbi o gură de coniac.

— Trebuia să fiu adus cu avionul aici, însă a fost doborât de împușcături.

Sunt prea multe de povestit, Frank, însă așa cum ți-a zis Jean Bernard, a fost iadul pe pământ pentru îngrozitor de multă lume. Deși nu-mi imaginez că

Parisul a fost imun la teroare.

Burton încuviință din cap.

— Anul trecut a fost deosebit de rău. Aproape cincisprezece mii de evrei au fost ridicați în urma raziilor. Îi țin pe stadionul Vélodrome d’Hiver până îi urcă în trenuri. Duhoarea ce venea din stadion era năucitoare. Nu aveau mâncare. Nu aveau apă. Arestau chiar și pacienți de la Rothschild, nu conta cât de grav bolnavi. Separau copiii de mamele lor. Sfinte Dumnezeule, Harry, a fost inuman! De multe ori, germanii recurg la jandarmi, însă rezultatul este același. Au fost trimiși în tabere de concentrare. Ai auzit ce se spune? Cât de mulți sunt omorâți?

— Da.

Mitchell sorbi din coniac.

— Nu are niciun sens. Germanii trimit mii de francezi la muncă forțată în Germania. De ce ucid atât de mulți evrei? Ai crede că mai degrabă i-ar folosi ca muncitori aici, în oraș.

Burton clătină din cap.

— Legile rasiale. Numai Dumnezeu știe, Harry. Însă trimit din oraș toată mâncarea și sunt la un pas de a-i face pe toți de aici să moară de foame.

Parizienii se zbat în nevoi. Numai problemele de sănătate au crescut rata mortalității cu patruzeci la sută. Așa mare n-a mai fost de peste un deceniu.

Numărul cazurilor de tuberculoză s-a dublat. Este atât de puțină mâncare disponibilă! Te uiți în jur și vezi oameni care au slăbit îngrozitor, de parcă ar fi pe moarte. Infecțiile sunt răspândite. Iar efectele psihologice ale malnutriției subminează orice dorință de a riposta față de dușman. Datorită

Crucii Roșii, reușim să menținem un flux slab de medicamente care sosesc.

Sorbi din coniac.

— Ar putea fi și mai rău, bănuiesc.

— Iar germanii vă lasă singuri?

Burton îi confirmă din cap.

— Orice american căruia i se permite să intre în oraș trebuie să se prezinte la o secție locală de poliție în fiecare săptămână. Germanii ne verifică; de obicei, trimit medici de rang înalt, dornici să facă din el spital militar pentru

198
trupele lor, dar reușim să-i păcălim. Toate paturile sunt ocupate, toate cele două sute și cincizeci, iar asta îi oprește pe germani să trimită pe oricare dintre oamenii lor aici. Când primim internați trimiși la noi, îi ținem cât de mult putem. L-ai văzut pe Kommandantur-ul armatei peste drum? Ei bine, țin

morțiș să nu interfereze cu noi. Avem o cruce roșie, a naibii de bună, pe acoperiș, iar asta ține la distanță bombardamentele Aliților.

Rânji.

— Ajutăm la protejarea nenorocitei de armate germane. După cum am spus, trecem printr-o criză disperată de materiale sanitare, dar ne descurcăm.

Avem sute de pacienți și membri ai personalului de hrănit, așa că am săpat prin grădini și am plantat legume. Bineînțeles că achiziționăm și de pe piața neagră.

Își scutură capul.

— Dar destul despre asta! Pe cuvântul meu, Harry, mă bucur că te văd.

Ciocniră paharele.

— Știi, atunci când ai fugit și nu am mai auzit de tine, am crezut că ai mușcat din momeală. Suzanne și Danielle s-au dat la fund, dar Suzanne a lucrat cu noi până... of, aproape cu un an în urmă. S-a mutat în altă parte a orașului.

Burton îi turnă generos băutura lui Mitchell.

— Și te-ai întors ca să le găsești?

— Frank, Suzanne a fost executată de Gestapo.

Paharul lui Burton se opri nemișcat la jumătatea drumului spre buzele sale.

— Harry, îmi pare atât de rău! Nu știam. Iar Danielle?

— Este în La Santé, din câte știu.

Fața lui Burton se prăbuși.

— Știu, spuse Mitchell. Este posibil ca Gestapoul să o fi omorât deja sau să o fi trimis într-una dintre tabere.

Stomacul i se încleștă în timp ce rostea aceste cuvinte. Era imposibil să-și ștergă din minte imaginile care-l bântuiau.

— Harry, n-am nicio legătură în închisoare. În ultimii doi ani, de când ai plecat...

Scutură din cap.

— Am pierdut o mulțime de oameni.

Mitchell îi văzu cu ochii minții pe cei care îi sfidaseră pe germani.

— Marguerite? Luc? Profesorul Albert? Madame Masson?

Burton scutură din cap.

— Morți sau dispersați. Mauriac este viu. Conduce ruta de salvare spre Lyon.

Lucrurile s-au încins prea tare pentru el acolo.

199

— Este un om bun. Mai ai vechile mele linii de alimentare deschise.

— Da și am mai adăugat altele. Însă așa cum am spus, devine tot mai dificil cu fiecare zi care trece. Germanii oferă o recompensă de cincizeci de mii de franci pentru orice aviator doborât; știm numai de o singură trădare, iar Rezistența l-a împușcat, prin urmare pedepse ca aceasta stârnesc un anumit simț al răzbunării. Însă naziștii oferă de zece ori mai mult pentru un agent britanic capturat.

— Banii au modul lor de a face să pălească patriotismul, spuse Mitchell.

Se gândi o clipă.

— Dar despre Louis Crillon ce se mai știe? Era un geniu la salvat oamenii.

— Crillon este în Spania pentru momentul în care vom duce aviatorii peste Pirinei. Dar ceilalți, ei bine, unii s-au împrăștiat, alții lipsesc. Lucrăm în

celule foarte mici acum, Harry. O mână de oameni odată. Încrederea este la mare căutare.

— Cunoști vreun transmisionist pe nume Ory, Alain Ory?

— Nu.

— Se ascunde pe undeva. Se pare că a scăpat atunci când au fost ridicate Suzanne și Danielle.

— Când ai plecat, o mare parte din organizație s-a prăbușit. Oamenii erau speriați. Știi prea multe, Harry. Dacă te prind, pot ridica o mulțime de oameni care ne-au ajutat.

Burton mai turnă pentru amândoi încă un pahar.

— Erai un pește mare, prietene. Încă ești. Deci, poți să-mi spui de ce te-ai întors în Paris – în afară de-a încerca s-o găsești pe Danielle? Presupun că este vorba de ceva mai mult.

— Am o mână de résistants înarmați cu mine și o radiotransmisionistă englezoaică.

— Un nou circuit? Îi vei hărțui pe germanii de aici?

— Da, se numește Gideon. Ne-ar fi de folos dacă aş putea găsi cel puțin câțiva oameni din vechea celulă.

Burton ridică din umeri.

— Sunt cei care vă vor ajuta să vă ascundeți pe voi și pe fată dacă lucrurile devin problematice. Nu oamenii; este prea periculos. Germanii au reușit să

pătrundă în unele grupuri. Nu putem avea încredere decât în cei pe care-i cunoaștem și chiar și așa... ei bine, nu știm niciodată. Este un risc uriaș. Voi face tot ce pot.

— Mulțumesc! Și, Frank, numele meu sub acoperire este Pascal Garon și încep să cred că sunt prea mulți oameni care știu asta. Mi-ar prinde bine o

200
altă carte de identitate. Pot face o fotografie la un Photomaton de la un magazin universal, dar dacă Mauriac este în sud, atunci cine le falsifică?

— Este un fotograf tânăr aici în oraș. Tatăl lui a fost muncitor la căile ferate și l-am tratat. Este cea mai bună sursă pe care o avem. A încercat să

folosească solvenți pentru a șterge ștampila de evreu pentru mulți atunci când cei din neamul lui încercau să plece din oraș. N-a reușit, așa că a început să falsifice întregul document pornind de la zero. Realizează peste cincizeci de documente pe săptămână și luăm și noi câteva. Are el modalitatea lui de a face rost de carton și hârtie care par originale, apoi le filigranează și tratează cu un tip de praf care învechește documentul. Și după

aceea încropește o ștampilă a poliției. Așa scoatem aviatorii doborâți.

— Poate să-mi facă documente noi?

— Harry, avem cu toții nervii întinși la maximum în aceste zile, iar asta încetinește lucrurile foarte mult. Va lua timp. Sunt atât de mulți bărbați în civil pe stradă. Brigăzile Speciale, detectivii, Gestapoul, informatorii. Ridică

un suspect și imediat după aceea douăzeci de oameni sunt puși cu spatele la zid sau zeci de oameni trimiși din oraș cu trenurile. Pot întreba.

— Nu, are suficiente carduri de falsificat pentru cei care au într-adevăr nevoie de ele. Voi veni din nou la tine când va trebui, dacă este în regulă?!

— Bineînțeles, și dacă devine urgent, îl putem presa.

— Frank, caut pe cineva care se ascunde. Alfred Korte. Știi ceva de el?

— Numele, da. Dar dacă se află în oraș, nu știu unde este.

— A fost un agent englez pe care încercăm să-l scoatem. Korte este important. Trebuie să-l găsim. Agentul spunea că îi găsise o ascunzătoare

într-una dintre librării, dar de-atunci este închisă.

— Ești sigur?

— Am verificat când veneam înapoi. Locul este bătut cu scânduri în cuie.

Speram ca Korte să fie ascuns în siguranță. Cine ar ști ce s-a întâmplat cu oamenii din librărie?

— Îți voi da numele cuiva de la Biblioteca Americană. Ea ar trebui să știe vânzătorii de cărți din oraș. Germanii vizitează continuu biblioteca, așa că fii atent.

Burton mângâie ceva pe o bucățică de hârtie, rupse pagina și i-o dădu lui Mitchell, care se uită la ea, după care o făcu bucățele.

— Arde-o! Dacă o păstrez și sunt oprit, atunci ea ar fi implicată.

Burton oftă și dădu foc bucățelelor de hârtie în scumieră.

— Prostul de mine, Harry. Sunt prins aici de prea multă vreme. Nu mă gândesc la riscurile de a fi pe străzi.

201

— Dacă o să-l găsesc, va trebui să-l scot rapid. Mă poți ajuta?

— În sud?

— Nu, voi aduce un avion Lysander. Însă voi avea nevoie de oameni care să aibă grijă de el până pot aranja asta.

— Găsește-l și adu-l aici. Atunci vom stabili ce este mai bine de făcut.

Se auzi o bătaie în ușă. Burton își ascunde paharul. Mitchell făcu la fel în timp ce medicul deschise ușa. O asistentă franțuzoaică stătea acolo cu un braț plin cu dosare.

— Fișele medicale pe care le-ați solicitat, domnule doctor, spuse ea uitându-se pe după Burton la bărbatul în pardesiu.

— I-am spus secretarei mele să nu fiu deranjat, zise Burton tăios.

— Îmi cer scuze, domnul doctor! Am venit direct din secție.

— Bine. Mulțumesc! îi răspunse Burton, luând dosarele.

Femeia plecă, iar el aruncă fișele pacienților pe birou și dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar.

— Haide, să mergem sus pe acoperiș. Simt nevoia să fumez o țigară și-ți voi spune mai multe despre femeia de la bibliotecă. Este o informație care te va ajuta. Nu știi niciodată cine ascultă la ușă în aceste zile.

Peter Thompson se simțise bine în prima oră de absență a lui Mitchell, însă după aceea deveni din ce în ce mai tensionat, măsurând întruna apartamentul în lung și în lat, uitându-se în mod repetat pe fereastră la strada de dedesubt. Când Ginny își instalase aparatul pentru a face transmisiunea, o ajutase să ridice antena.

— Nu vei spune nimic mai mult decât ce ți-a spus Pascal? întrebă el, vocea lui fiind pătrunsă de îngrijorare.

Ginny îl asigurase din nou, dar îl văzu concentrându-se pe ceea ce trimitea ea în timp ce tasta mesajul codificat. Nu avea cum să știe codurile sale, însă

era evident că știa Morse. Ea făcu exact așa cum o instruisă Mitchell și trimise mesajul fără nicio înfloritură și după aceea închise imediat aparatul.

Camionetele germane cu aparate de detecție a transmisiunilor radio continuau să patruleze pe străzi, iar ea știa că dacă întârzia prea mult pe taste, o puteau localiza.

— Suntem în siguranță aici, îi spuse ea. Atât cât se poate, oricum.

Ea zâmbi încurajator.

— Nu ai idee ce rău poate fi, zise Thompson, încercând să ruleze o țigară, tutunul revărsându-se peste degetele lui care tremurau.

Ginny încercă să-l liniștească și făcu rapid o țigară pentru el, linse hârtia și i-o înmână. Thompson trase plin de recunoștință din țigara aprinsă și dădu din cap în semn de mulțumire. Dar după aceea avu senzația că pereții camerei încep să se apropie tot mai mult de el.

— Trebuie s-o sun pe soția mea, spuse el.

— Charles!

El se întoarse. Micul pistol automat pe care-l ținea în mână era îndreptat spre el.

— Trebuie să faci așa cum te-a instruit Pascal.

— Este un post telefonic mai în josul străzii. Mă voi întoarce imediat cum vorbesc cu ea.

— Nu!

În acel moment, Thompson părea să fie relaxat.

203

— Și ce vei face? Mă vei împușca? Vei aduce la noi orice jandarm și patrulă germană din zonă. Și acesta este sfârșitul.

Se întoarse rapid și închise ușa în spatele lui. Pentru o clipă, ea fu tulburată, dar după aceea își trase pardesiul pe ea și băgă pistolul în buzunar. Pe palier îl văzu dispărând în jos pe scări și plecă în urmărirea lui. Când ajunse în stradă, se uită la stânga, se uită la dreapta și-l văzu pe englezul înalt îndreptându-se spre intersecția următoare. Merse în pas alert după el, neștiind ce ar fi putut să facă pentru a-l opri pe omul înspăimântat sau să-l silească să se întoarcă în relativa siguranță a apartamentului. În timp ce se grăbea, strânse pistolul mai bine în buzunar. Ea realiză imediat că-și lăsase actul de identitate în apartament în graba sa de a-l urma pe Thompson. Fără

acte de identitate și cu o armă în buzunar. Fusese o prostie incredibilă să ia pistolul cu ea pe stradă, iar teama tot mai mare de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă era oprită brusc deveni o realitate. Două camioane germane apărură la o intersecție, soldații blocând rapid strada. Thompson trecuse deja de ei. Se întoarse, dar nu era cale de scăpare. Trei mașini de poliție conduseră în spatele ei, iar jandarmii se revărsară din ele, izolând strada.

Parizienii erau obișnuiți să identifice punctele de verificare, iar cei care erau prinși între două blocaje rutiere se resemnau cu faptul că drumul lor a fost întrerupt. Jandarmii îi mâneau spre soldații care, câte trei sau patru odată,

verificau cărțile de identitate într-un mod organizat și eficient, deplasând oamenii pentru a putea merge la următorul loc de verificare inopinată. Unul dintre bărbați se certa cu un soldat, care făcu semn camarazilor săi să-l escorteze în spatele camionului. Se opuse și fu supus imediat. Teama își făcea auzit încetișor glasul prin mulțimea care aștepta. Gura lui Ginny era uscată în timp ce se uita în jur după o cale de scăpare. Luă o decizie rapidă.

Dacă o arestau, ar fi scos pistolul să tragă și să-și elibereze calea, după care ar fi fugit. Mai mulți oameni aflați în fața ei erau verificați, lăsați să treacă, după care urma ea. I se făcu semn să înainteze. N-a fost nicio solicitare de a prezenta cartea de identitate, numai mâna întinsă a soldatului german. Ea zâmbi cerându-și scuze din priviri.

— Copilul meu a fugit afară din casă, iar eu m-am dus după el fără să mai iau cu mine actele. Este chiar acolo, după colț. Nu voiam decât să-l aduc înapoi în casă. Știți cum sunt copiii.

— Hei! îl chemă germanul pe unul dintre jandarmi. Nu avem carte de identitate aici. Spune că are un copil care a fugit din casă.

El ridică o mână pentru a-l chema pe polițist, în timp ce celălalt o ținea strâns de mână. Inima lui Ginny bătea de să-i iasă din piept, iar picioarele 204

începură să-i tremure. Schimbă ușor poziția pistolului automat, testând să vadă dacă îl putea scoate rapid. Zâmbi la tânărul german.

— Este vreo problemă? Zău? Locuiesc mai încolo pe aceeași stradă. Vă rog, nu vreau ca fiul meu să fugă de capul lui pe-afară, va intra în tot felul de belele.

— Așteptați aici! îi spuse soldatul în timp ce unul dintre jandarmi își făcea loc prin mulțime.

— Ce-i asta? întrebă francezul.

— Femeia spune că locuiește pe strada asta, iar copilul i-a fugit din casă.

— Domnule ofițer, rosti cu glas plângăreț, nu vreau decât să-mi aduc înapoi

băiatul. Am ieșit în grabă din casă fără să-mi mai iau actele de identitate și...

Jandarmul cu un chip sumbru nu părea impresionat, dar când era pe punctul s-o ia la întrebări, vaierul scăzut al unei sirene se auzi peste acoperișuri, sunetul său din ce în ce mai tare avertizând iminența unui raid aerian. În acel moment, soldații reacționară, strigând ordine pe măsură ce motoarele camioanelor tușeau revenind la viață.

— Metroul! strigă jandarmul. Adăpostiți-vă!

Toată lumea se împrăștie care încotro. Cea mai apropiată stație de metrou se afla la două sute de metri distanță. Tranșeele fuseseră săpate în Paris încă

de la începutul războiului, pentru a oferi adăpost, și existau unele dintre acestea dincolo de intersecție, lângă o piațetă, numai că erau inutile împotriva bombardamentului greu și nu ar fi protejat decât împotriva șrapnelului. Parisul scăpase până acum de bombardamentele Aliților, cu excepția zonelor industriale, însă în acest moment se apropia huruitul amenințător al bombardierelor grele. Ginny alergă în direcția în care se dusese Peter Thompson. Străzile se goleau de oameni ce alergau spre tranșee și spre Metrou. Văzu o cabină telefonică publică. Un tânăr cu părul lung deschisese ușa și încerca disperat să rupă abțibildul de pe ușă care le interzicea evreilor să folosească telefonul. Sirenele deveniră mai insistente, iar zgomotul bombelor care cădeau se auzea din partea cealaltă a orașului.

Gestul sfidător al tânărului lăsă loc simțului de conservare și acesta fugi să

se adăpostească. Ginny cercetă zona și-l văzu pe Thompson încovoiat în pragul unei uși. Se uită la cerul curat: nu era niciun semn al prezenței bombardierelor; acestea își livrau munițiile mai departe, spre râu. Se strânse lângă bărbatul ghemuit și își puse buzele aproape de urechea lui:

— Dacă mai fugi o dată de mine, te împușc și dă-le dracu' de consecințe.

Când sună că s-a terminat alerta, vii cu mine înapoi în apartament sau te împușc aici pe loc.

Fu surprinsă de cât de amenințător sunau cuvintele sale. Dar nu glumea.

*

Mitchell și Burton ajunseră de îndată pe acoperișul spitalului, când cerul se întunecă odată cu bombardierele care se apropiau. Sirenele urlau în vreme ce tunurile antiaeriene bubuiau, exploziile obuzelor lor învolburând aerul în jurul avioanelor care se apropiau, zburând la vest de spital în timp ce-și livrau încărcăturile peste o insulă de pe râul Sena. Tunetul duduitor al motoarelor American Fortress se abătea de sus din cerul înțesat. Mitchell mai curând simțea decât își imagina tensiunea din fiecare B17, ale căror echipaje de zece oameni zburau printr-o grindină de schije. Tirurile zgomotoase ale mitraliorilor de pe aeronave aglomerau deja cerul cu trasoare intermitente.

— Este fabrica de automobile Renault, Harry. Produc tancuri și vehicule blindate pentru germani. Dumnezeu, este un raid de proporții. Trebuie să fie sute de avioane. Fabrica o să fie făcută una cu pământul.

Cei doi bărbați erau înmărmuriți de bombardamentul și atacul aerian în valuri, în timp ce avioanele de luptă germane se înălțau spre cer pentru a doborî B17-urile. Drama care întetea bătăile inimii continua în timp ce bucăți de oameni se prăbușeau în văzduh din aeronava lovită. Căderile celor mai mulți au fost amortizate de cupolele ondulate ale parașutei. Una dintre parașute abia dacă s-a deschis în timp ce flăcările îi destrămau voalura, iar aviatorul ghinionist căzu în gol, găsindu-și sfârșitul. Două avioane se precipitară spre pământ; alte trei urmară în curând, fumul și flăcările arzând fuzelajele rupte. Sunetul motoarelor torturate îl aduse pe Mitchell înapoi în timp la propria experiență terifiantă care îl făcuse să vină în Franța. Își dădu seama că strângea marginea zidului cu atâta forță, încât zidăria rugoasă îi juli o parte din pielea de pe degete.

— Ticăloși nenorociți, spuse Mitchell.

— Mai bine m-aș întoarce, zise Burton. Vor fi victime aduse de peste râu la celelalte spitale, dar facem ce putem pentru a ajuta. Și am oameni care aduc aviatori, care au reușit să scape, pentru a-i putea scoate de aici.

Mitchell se întoarse pe scări cu Burton, coborând zgomotos treptele spre coridoarele de dedesubt unde personalul și pacienții bordau ferestrele orientate spre atacul aerian. Spitalul se afla suficient de departe încât să nu
206

fie în pericol, iar Mitchell știa că hărțile de zbor ale Aliților indicau poziția spitalului. Nu Parisul era bombardat, ci fabricile industriale care ofereau material Germaniei. Amploarea bombardamentelor dădea speranța că

Aliții se apropiau din ce în ce mai mult de invadarea Europei continentale, însă costul în vieți omenești era tot mai mare.

Burton l-a condus pe Mitchell în biroul său.

— Harry, îmi pare rău, acum trebuie să vorbesc cu personalul meu, spuse el în timp ce tunurile antiaerene bubuiau în depărtare, dar își puse o mână pe umărul prietenului său. Mai ai timp să mai depeni amintiri cu prietenul tău.

*

Jean Bernard se trase din spatele perdelelor închise în jurul unui pat de spital și surprinse gestul de chemare al lui Burton. Chirurgical deschisese ușa biroului său și îl lăsă pe medicul refugiat să intre.

— Pascal! spuse el când îl văzu pe Mitchell la fereastră, urmărind primul val de umbre de pe cer îndreptându-se spre casă.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Nu pot să stau mult, nu când este în desfășurare raidul ăsta aerian. Juliet și Simone sunt bine?

— Da, da, suntem bine, mulțumesc. Simone este deja la școală și odată ce Juliet își pune în ordine documentele la prefectură, sora mea spune că o poate ajuta să-și găsească de lucru.

— N-ați avut probleme să ajungeți aici?

— Niciuna. Dar tu?

— Ei, a devenit interesant o vreme. Aș vrea să vin și să vă văd pe toți în apartamentul surorii tale. Ar fi în regulă?

— Sigur că da. Există un telefon la intrare, în fața camerei portarului. Ia să-ți dau numărul.

— Ai încredere în portar?

Jean Bernard ridică din umeri.

— Cine știe?

— Atunci este prea periculos.

Se întoarce spre Burton.

— Pot suna la spital ca să vorbesc cu el?

— Bineînțeles. Întreabă de mine și-l aduc în biroul meu.

207

Sunetul raidului aerian se mai potoli și răsună alarma de încheiere a lui.

Mitchell își puse pălăria pe cap.

— Voi pleca în același mod în care am venit.

208

Odată ce sună alarma de încheiere a raidului, personalul administrativ din cadrul Cartierului General de pe Avenue Foch urcă la loc scările din adăpostul de la subsol. Masa de oameni înghesuiți, majoritatea bărbați în uniformele lor verzui monotone, se zvârcolea ca oomidă uriașă. Râdeau, crezând că sunt veterani de război pentru că au supraviețuit unui raid aerian care avusese loc la kilometri buni de oraș. Cineva de mai jos urlă un ordin pentru a se face liniște și să-și reia locurile la birouri. Koenig nu se putea stăpâni să nu aibă un ușor sentiment de superioritate asupra lor. Când au pornit sirenele care anunțau raidul aerian, era cu locotenentul Hesler în camera de transmisiuni de la etajul de dedesubt. În timp ce restul alergau să se pună la adăpost, el și omul stabilit pentru transmisiuni rămaseră pe loc.

Până și Koenig știa cum să măsoare distanța dintre bombele care explodează, iar Hesler spusese că agenții inamici foloseau adesea raidurile aeriene drept acoperire pentru a-și transmite mesajele radio. De obicei era singura dată când camionetele cu aparatură de radiodectie nu erau operaționale, dar Hesler dăduse ordine stricte ca oamenii lui să continue verificările. În timp ce Koenig și Hesler așteptau răbdători în camera radio, bombardamentul estompat continuă, dar niciun alt semnal nu mai fusese observat, cu excepția celui transmis în acea dimineață.

Erau bărbați, decise Hauptmann Martin Koenig, la fel ca el și tânărul ofițer inteligent, care își serveau patria cu credință, dar nu erau de acord cu multe dintre metodele folosite pentru învingerea dușmanului lor. Hesler a făcut parte dintre cei care i-au vânat pe dușmanii Reichului, așa cum era maiorul SS care cerceta zona rurală cu grupul său. Iar el, Koenig, era eficient în furnizarea de statistici și cifre corecte referitoare la cei capturați, torturați și uciși, astfel încât înregistrările să fie în ordine și datele să nu fie denaturate.

Ambii bărbați reprezentau o parte esențială a mașinii de război germane, dar niciunui nu i se cerea să vadă rezultatul final al abilităților pe care le puneau în practică.

Koenig așteptă răbdător până când Hesler își scoase căștile de pe urechi și

scutură din cap.

209

— E greu de crezut că transmisionistul din oraș va mai transmite ceva astăzi, îi spuse el lui Koenig în timp ce-i înmâna raportul pe care-l întocmise pentru activitatea anterioară de transmitere.

— Este bună, căpitane, recunosc Hesler.

— Și ești sigur că e femeie?

— Cât se poate de sigur. Există o lejeritate în transmisia ei principală. O

anumită... simțire. O vom prinde până la urmă. Cu toții fac o greșeală mai devreme sau mai târziu și atunci o vom prinde.

*

Hauptmann Koenig aștepta în timp ce Stolz se uita peste raport.

— Locotenentul Hesler nu a putut localiza de unde anume vine această transmisiune?

— Nu, domnule, dar este un nou radiotransmisionist. Hesler este aproape convins că e o femeie. Și îmi spune că britanicii sunt foarte slabi în ceea ce privește propria lor securitate. Știm că-i instruiesc pe transmisioniști să

strecoare în mod obișnuit câte o greșeală în transmisiunea lor – de obicei, inversarea unei litere în câteva locuri – pentru a se asigura că

transmisionistul lor nu se află în mâinile noastre. Nu putem face nimic în această privință, astfel că există permanent riscul ca britanicii să pună sub semnul întrebării orice transmisiuni false ale noastre. Totuși foarte des le scapă sau ignoră greșeala. Asta va duce la prăbușirea lor, domnule colonel.

Stolz zâmbi.

— Nu toată lumea este la fel de pretențioasă ca dumneata, domnule căpitan, dar, recunosc, aroganța britanică îi face neglijenți. Locotenentul Hesler a continuat să ceară Londrei o întâlnire cu agentul său?

— Da, domnule. În fiecare după-amiază la Café Claire.

— Foarte bine, trebuie să jucăm așa cât de mult putem. Acest mesaj, pe care l-a preluat Hesler, îi menționa din nou pe Gideon și pe Pascal, ceea ce înseamnă că Pascal – sau așa cum sperăm noi să fie – Mitchell și acest al doilea om, Gideon, sunt aici împreună.

— Gideon nu este un nume francez, domnule. Dacă este asociat cu Pascal, s-ar putea să fie un nume de acoperire sau un grup pe care îl înființează el.

— Sunteți sigur, domnule căpitan?

210

— Ei bine, nu, nu sunt sigur, domnule colonel. Însă numele denotă distrugere. Gideon i-a omorât pe madianiți.

— Koenig, nu știu cine sunt madianiții sau de unde obții astfel de informații

– ridică rapid o mână pentru a-l opri pe Koenig din a-i mai da explicații – și nici nu vreau să știu. Însă este o presupunere corectă. Așadar, haide să ne gândim la el ca fiind grupul lui Pascal. Cel puțin este un început. Brigada SS

nu a găsit nimic, așa că ce vreau eu să faci, Koenig, este să-l aduci pe inspectorul acela de miliție care ne-a trimis rapoartele, cum îl chema? Cel din Saint-Audière.

Koenig stătu o clipă să se gândească la numele omului.

— Inspectorul Paul Berthold.

— Da, el este. Adu-l la Paris. Avem nevoie de o descriere a bărbatului pe care l-a interogat și apoi îl punem să lucreze aici cu Miliția și Brigades Spéciales.

Hai să scăpăm de Pascal ăsta. Spune-i lui Hesler că trebuie să continue să transmită și să ceară de la Londra să aranjeze o întâlnire. Găsirea acestui agent s-ar putea să fie mai ușoară decât ne-am gândit. Dacă șiretlicul nostru de a-l aduce pe englezul Mitchell înapoi în oraș a funcționat, atunci Londra i-a dat acest nou transmisionist dintr-un motiv anume.

Deschise sertarul de la birou și scoase de acolo un teanc de dosare maro.

După ce alege unul, îl deschise și răsfoi câteva dintre documentele prinse cu agrafe de birou. În cele din urmă, se hotărî cu privire la informația pe care o căuta.

— Koenig, femeia aceea, Suzanne Colbert, nu făcea parte din nicio celulă teroristă. Transmisionistul Alain Ory lucra cu un agent englez care dispăruse. Poate că era mort. Poate că fugise.

El ridică ochii și zâmbi.

— Mai bine prima decât cea de-a doua variantă, dar oricum ne lipsesc informații esențiale prin faptul că nu-l avem în custodia noastră. Trădătorul Alfred Korte este pe undeva prin acest oraș. Un bătrân singur, care are informații pe care Reichsführerul Himmler este disperat să le protejeze.

Având în vedere numărul de unități disperate din Rezistența franceză și din jurul orașului, nu ar fi rezonabil să credem că vor trimite un agent și un transmisionist aici pentru a coordona grupurile? Nu, deoarece se aruncă

unul la gâtul celuilalt în cea mai mare parte a timpului. Se aruncă unii asupra altora, așa cum sare un câine după un os. Londra i-a trimis pe oamenii ăștia pentru a-l găsi pe trădătorul nostru german. Și dacă sunt pregătiți să riște viețile mai multor agenți, trebuie să aibă informații despre locul unde se află. Îl capturăm pe acest Pascal – cu ajutor din partea lui Leitmann – și 211

norocul ne poate zâmbi astfel încât să ni-l dea pe omul pe care îl dorește Reichsführerul.

În timp ce Koenig se întorcea la birou, doi bărbați din Gestapo trăgeau după

ei un bărbat în sus pe scări. Fusese deja bătut; sângele îi încâlcise părul și îi pătase gâtul într-o parte. Picioarele îi cedară la ultimul șir de scări de la etajul cinci și până la camerele de interogare. Unul dintre oamenii din Gestapo îi dădu o lovitură zdravănă pe o parte a capului pentru a-l sili să

meargă în continuare. Ce stupid de brutali sunt oamenii ăștia, se gândi Koenig, lipindu-se cu spatele la perete pentru a-i permite omului înspăimântat să fie târât mai departe. Sărmanul nenorocit abia mai putea merge astfel că ciomăgarii îl loveau și mai tare. Câteva momente mai târziu, Leitmann sărea câte două trepte deodată. Rânji la Koenig.

— Este domnul colonel?

— Da. Cine-i ăsta?

Koenig întrebă, indicând victima lovită care era urcată cu forța pe scări.

— Am primit o informație că un résistant dintr-o celulă teroristă din sud asigura o casă de siguranță pentru un agent.

— Cine v-a avertizat? Informatorul domnului colonel?

Leitmann ridică din umeri.

— Cine știe? Oricum, l-am prins.

— N-ar fi mai logic să punem să fie urmărit și apoi, când agentul era plasat, să fi prins peștele și nu momeala? Sau tu și oamenii tăi puternici nu aveți creier ca să vă dați seama?

Leitmann se încruntă când auzi insulta.

— Koenig, du-te înapoi la registrele tale și lasă munca adevărată aceloră dintre noi care nu ne temem să ne murdărim mâinile. Până diseară va vorbi.

Și până mâine îl vom depista pe agent.

Omul de la Gestapo trecu pe lângă el. Koenig calculă șansele ca acest

résistant să fi avut ceva de-a face cu faptul că Pascal se afla în oraș.

Coincidența ar fi putut juca un rol vital în capturarea unui agent inamic. Iar coincidența în acest caz a fost diminuată de bărbatul trădat de un informator aflat în solda SD și a Gestapoului. Koenig se uită înapoi pe coridor spre locul în care Leitmann pășise în biroul colonelului ambițios.

Naziștii au jurat că vor mătura Rezistența din Paris și, din ceea ce putea să

vadă Koenig, teama pe care o creaseră Stolz și Gestapoul dădea roade. Stolz ar urca tot mai mult în rang, iar cei ca Leitmann l-ar urma imediat. Un țipăt de durere răsună dintr-odată pe casa scării de la ultimul etaj. Își făcu cruce și mormăi rugăciuni de mulțumire către Dumnezeu că nu era nimic mai mult
212

decât un contabil în serviciul acestor monștri. Iar în seara asta, teama pe care o simțea că era atât de aproape de cruzime se va topi și mai mult când se va culca cu Béatrice Claudel. Se îndrăgostise repede de tânăra franțuzoaică. Ea nu avea pretenții asupra lui și nu-i cerea nimic. Își dăduse seama că afecțiunea ei față de el era sinceră, iar când făceau dragoste plângea de plăcere. Ce frumos era totul și cât de departe de această violență.

213

36

Peter Thompson trăgea nervos din țigară, cu umerii încovoiați, bătând neîncetat din picior. Ginny se rezemă de blatul bucătăriei privind în timp ce Mitchell vorbea cu el, cu vocea coborâtă, ca și cum ar fi fost un medic care discută cu un pacient. Când Mitchell se întoarse de la spital, i-a povestit ce s-a întâmplat. Mitchell își stăpâni furia. Își dădu seama că dacă-l determina pe dezertorul ăsta să-l ajute, trebuia să-l ajute să-și controleze și teama, iar dacă-și vărsa năduful din cauza nerăbdării sale frustrate, nu ar fi făcut decât mai mult rău decât bine. Mitchell îi aruncă lui Thompson unul dintre pachetele de țigări care veniseră cu avionul Lysander ce o adusese pe Ginny.

— Mulțumesc! spuse Thompson, mirosind pachetul ca să simtă aroma bogată de tutun.

— Motivul pentru care te-am rugat să stai aici în apartament cu Thérèse este importanța ta deosebită pentru reușita misiunii, i-a spus Mitchell.

— Trebuia să văd dacă soția mea era bine.

— Și ai vorbit cu ea?

— Da.

— Și n-ai mai vorbit cu nimeni altcineva?

— Cu cine, adică?

— Linia ta telefonică este în cuplaj?

— Nu. Îl aveam pentru afaceri. Pentru garaj.

— Iar ea este bine?

Thompson ridică din umeri.

— Pe cât se poate de bine.

— Și acum ești gata să mă ajuți să-l gădesc pe Alfred Korte?

Thompson încuviință din cap.

— Bravo, ești un om bun, zise Mitchell și își puse prietenește o mână pe umărul lui, uitându-se spre fața severă a lui Ginny, care ridicase din sprâncene.

Evident credea că englezul care își spunea Ferrand era un om slab.

— Data viitoare însă să nu mai riști. Ai putea să fii ucis.

— Mă aflu departe de raidul aerian, iar actele mele de identitate sunt în ordine.

214

— Mă refeream la Thérèse, îi spuse Mitchell.

*

Mitchell și Thompson merseră spre vest din cel de-al doilea în cel de-al optulea arondisment al orașului. Biblioteca Americană de pe Rue de Téhéran rămăsese deschisă în timpul ocupației germane. Abonații francezi depindeau de bibliotecă pentru periodicele sale. Însă biblioteca furniza cărți și acelor americani al căror noroc secase, cărora nu li se mai permitea să

locuiască în oraș și care fuseseră internați. Lui Thompson i s-a spus să

rămână pe stradă și să stea la pândă după orice patrulă germană care ar putea veni la bibliotecă în timp ce Ginny cerea informații despre deschiderea unui abonament. Dacă se întâmpla ceva neplăcut în timp ce Mitchell îi punea întrebări persoanei de contact date de Burton, atunci Thompson și Ginny urmau să însceneze o ceartă domestică pentru a distrage atenția germanilor. Mitchell fu condus în birou și adresă întrebările referitoare la închiderea librăriei femeii care o conducea.

— Nu mă interesează să vorbesc cu persoane necunoscute, indiferent cine te-a trimis. Mai spune-mi o dată, cum spuneai că te cheamă? Întrebă femeia cu

înfățișare rafinată din spatele biroului ei decorat.

Avea vreo cincizeci și ceva de ani, estimă Mitchell, dar putea trece drept o femeie care era cu zece ani mai tânără. După cum arătau hainele și bijuteriile sale, Eva de Gerlier făcea parte din eșaloanele superioare ale societății pariziene, deși Mitchell nu putea spune din ce stat american anume era accentul ei. Nu avea urechea formată pentru nuanțele inflexiunilor americane, dar bănuia că era de pe coasta de est și se căsătorise cu un francez din clasa superioară.

— Garon, Pascal Garon, spuse Mitchell.

Mâna ei se mișca fără efort de-a latul unei foi de hârtie, stiloul fiind obișnuit să fie mângâiat de degetele ei. Lăsă jos stiloul și își ridică privirea spre Mitchell.

— Numele dumitale prezintă interes pentru germani? Ar fi încântați dacă le-aș înmâna foaia asta de hârtie? Întreb pentru că nu colaborez cu Rezistența.

Aici respectăm regulile și acesta este și motivul pentru care nu am închis încă.

215

Mitchell se uită în jurul biroului, care se afla în partea din spate a bibliotecii.

Sute de cărți erau puse în teancuri pe podea, la perete, lângă ferestrele mari până în tavan și care se deschideau spre o mică grădină. Când urcase pe scara interioară bogat decorată pentru a ajunge în biroul femeii, mai multe cărți se aflau așezate în vrafuri pe fiecare treaptă.

— Nu mi-am dat seama că aveți atât de multe cărți aici.

— Mai bine de o sută de mii, și de ce ar fi trebuit să știți?

— Am locuit la Paris.

— O, și nu mai locuiți?

— Am predat la universitate.

— Și eu m-am mutat înapoi aici imediat după Ocupație. Însă îl știu pe doctorul Burton, o cunoștință a mea, și n-a menționat niciodată numele dumneavoastră.

— Cum anume a reușit să rămână biblioteca deschisă?

Ea îl cântări o clipă din ochi.

— Credeți că colaborăm?

Mitchell ridică din umeri.

— Hainele dumneavoastră sunt scumpe; la fel și bijuteriile. Din câte văd, nu s-au schimbat multe în Paris de când au venit germanii. Casele de modă din Place Vendôme și Ritz încă se mai ocupă de femeile îmbrăcate elegant.

Oamenii încă mai câștigă mulți bani din îngrijirea soțiilor de industriași, a actrițelor, a femeilor ofițerilor germani și a celor care colaborează cu dușmanul.

— Foarte bine, m'sieu Garon... dacă acesta este într-adevăr numele dumneavoastră. Accentul nu este cel al unui parizian. Bănuiesc că sunteți englez. Modul de comportament este... prea politicos.

Ea ridică o sprânceană ca și cum ar spune: „Nu-i așa?”

— Suntem protejați de germani. Vorbiți germana?

— Puțin.

— Predați limbile străine?

— Matematica.

— Ah, atunci înseamnă că vocabularul dumneavoastră este limitat.

Bibliotheksschutz.

— Protejarea bibliotecii? întrebă Mitchell.

Ea dădu din cap.

— Chiar așa. Doctorul Hermann Fuchs garantează siguranța tuturor bibliotecilor din Europa ocupată. L-am cunoscut la o conferință înainte de război. Nu avem voie să primim evrei, ceea ce este mare păcat, deoarece 216

sunt unii dintre cei mai loiali abonați ai noștri, și există cu siguranță și autori interziși. Dacă facem asta, ni se permite să funcționăm fără nicio problemă.

— Și cu toate astea au distrus bibliotecile din Polonia atunci când au invadat țara.

— Și au arestat și omorât profesorii. Se pare că amândoi am fost cruțați.

— Și norocoși. Unul dintre oamenii care lucrează pentru dumneavoastră este evreu. Îl adăpostiți. Frank Burton mi-a spus că l-a ascuns la spital o vreme și mi-a mai zis că se poate avea încredere în dumneavoastră. Și da, îndrăznesc să spun că germanii ar fi interesați de numele meu, mai devreme sau mai târziu.

Ea îl cântări din nou din ochi, iar atitudinea ei de gheață se mai înmuie.

Zâmbi. Pentru a doua oară în acea zi, un nume aflat pe o bucată de hârtie de interes pentru poliție și Gestapo a fost arsă într-o scrumieră.

— Femeia care și-a închis librăria... Știu unde este.

Mitchell ajunse împreună cu Peter Thompson în camerele lui madame Belvoir de deasupra unui atelier de retușuri pentru îmbrăcăminte. I-au explicat cine i-a trimis și urgența găsirii lui Alfred Korte. Proprietara librăriei, în vârstă de șaptezeci și trei de ani, își sprijini coatele pe o măsuță

acoperită cu pânză, pătată de mâncare și de vin care se vărsase în timp, unde vreo douăsprezece romane erau așezate deschise unele peste altele. O

farfurie ciobită servea drept scrumieră, fiind aproape plină cu mucuri de țigară arse până la capăt. Își turnă în pahar ce mai rămăsese dintr-o sticlă de jumătate de vin roșu, fără etichetă, în timp ce asculta explicația bărbaților.

Micul apartament avea un pat cu baldachin și mirosea a urină de pisică.

Ferestrele erau închise, soarele de aprilie pătrunzând printr-un mic geam într-o căldură înăbușitoare prin ceața fumului de țigară.

— De ce aș ști unde este? întrebă ea în cele din urmă.

— Madame, zise Thompson, trebuia să-l ajut să scape din librăria dumneavoastră. Însă când am ajuns acolo, locul era înțesat de germani.

Străzile fuseseră blocate, iar situația părea fără ieșire.

Femeia fu cuprinsă pentru o clipă de o tuse foarte puternică, din piept. Mai bău niște vin.

— Îmi amintesc că mi s-a spus că urma să vină cineva. Résistants nu au spus nimic despre vreun englez.

Ea ridică din umeri.

— Și ce! Era prea târziu. Germanii și poliția au făcut o razie prin librărie și la pălărierul de alături. Mă îndoiesc că îl căutau pe bătrân. Doar un apel neplăcut la întâmplare.

Se uită la Thompson.

— Și nu s-a mai întors nimeni niciodată. Te-ai speriat, nu?

— Da, recunosc Thompson.

Madame se încruntă.

— Voi, tinerii, nu știți ce este frica. L-am ascuns timp de săptămâni în șir, în ciuda căutărilor lor. Apoi a devenit prea mult. Nu am nimic altceva în afară de blestemații de clienți germani. În majoritate ofițeri, dar i-au speriat de 218 moarte pe clienții obișnuți francezi. Nu că și-ar mai fi permis cineva să mai cumpere cărți.

Oftă.

— Mai devreme sau mai târziu, l-ar fi găsit. Oricum, nu mai voiam să mai fac bani de la germani.

— Și atunci? întrebă Mitchell.

— Și atunci ce era să fac? Să-l arunc în stradă? Era un om cu școală. Citea foarte mult. Discutam despre literatură.

— Aici? spuse Mitchell.

— Bineînțeles că aici. Unde crezi? Dormea pe canapea.

Trase fumul în piept, iar după aceea se uită la el.

— N-a fost nimic lipsit de cuviință.

— Bineînțeles că nu, madame Belvoir, spuse Thompson, respingând imaginea pe care o sugera o asemenea legătură.

— Și atunci unde este acum? întrebă Mitchell.

— Cel mai probabil mort. S-a îmbolnăvit în urmă cu câteva săptămâni. L-am dus la spital.

— Nu la Spitalul American? se interesă Mitchell.

Dacă ar fi fost așa, atunci ironia era mai mare decât ar putea suporta cineva.

Se uită la Mitchell de parcă ar fi fost idiot.

— Nu, sigur că nu. Secțiile lor sunt pline.

Mitchell își ascunde dezamăgirea. Madame stârce în scrumieră ce mai rămase din țigară.

— Hôtel-Dieu l-a primit.

*

Mitchell sună la Frank Burton de la un chioșc și-l rugă să-l trimită pe Jean Bernard peste drum, la Hôtel-Dieu. Madame Belvoir îi dăduse germanului cartea de identitate a fostului său soț decedat, precum și numele, Yves Belvoir. Un bătrân care te privea din imaginea de pe actul de identitate ar fi părut oricui la fel ca orice alt bătrân.

— Ce altceva puteam să fac? zise ea.

Nu avea cum ajunge la oamenii care falsificau documente. Făcuse ce putuse mai bine. Restul era în mâinile lui Dumnezeu.

219

— În regulă, îi spuse Mitchell lui Thompson. Îl vom lua de acolo și-l ducem la Spitalul American până când pot aranja un avion pentru el.

— Hôtel-Dieu este vizavi de Préfecture de Police. Este un punct fierbinte pentru Gestapo și inspecțiile inopinate ale poliției. E prea periculos. Trebuie să găsim o altă cale.

— Ține-ți firea, spuse Mitchell. Am o persoană de legătură la ambele spitale.

Odată ce am intrat, vom găsi o cale de ieșire.

— Nu pot. Îmi pare rău! Este o blestemată de capcană a morții. Chiar vizavi de Préfecture, spuse el pentru a sublinia ideea.

Senzația tot mai mare de anxietate a lui Mitchell fu pusă la grea încercare.

Dacă putea să-l scoată pe Alfred Korte din Franța, atunci ar fi îndeplinit ceea ce voiau șefii lui de la Londra, iar el ar fi fost liber să se concentreze pe hărțuirea dușmanului și găsirea fiicei lui.

— Câteva ore în plus, Peter. Atât. Și după aceea poți pleca acasă.

Lacrimile umplură ochii lui Thompson.

— Bine, murmură el.

*

Mitchell, Ginny și Thompson se îndreptară spre spital pe străzi laterale, evitând arterele principale. Tocmai cotiseră pe o străduță când Mitchell văzu un Traction Avant poziționat de-a curmezișul străzii, care bloca accesul în spital. Vreo șase jandarmi se aflau pe trotuarul opus, cu bastoanele ținute în mâinile întinse, în timp ce adunau pietonii spre peretele opus, unde oameni din Gestapo în civil efectuau o verificare a actelor de identitate. Un camion german își revărsase încărcătura de soldați, iar aceștia se răspândiră de-a lungul pavajului din apropiere.

Gâtul lui Mitchell se contractă în timp ce bătăile inimii i se întetiră.

Thompson părea paralizat, fața fiindu-i schimonosită de frică.

— Continuă să mergi, insistă Mitchell.

Îl prinse de braț pe Thompson, forțându-l să țină ritmul. Mitchell putea simți opoziția din corpul său și se temu că panica lui Thompson l-ar face să fugă, după care el și Ginny ar deveni imediat suspecți.

— Nu spune nimic, insistă Mitchell. Te ducem la spital pentru că ești bolnav.

Dacă ne verifică, ne vor găsi armele. Fii gata să le folosești.

220

Înainte ca Thompson să poată obiecta, jandarmii i-au condus în față, acolo unde se stătea la coadă, fiind verificați de un ofițer de la Gestapo îmbrăcat în haine civile. Numărul de oameni prinși cu ocazia raziei însemna că inspecția era realizată cu mare eficiență. Omul care stârnea atât de multă teamă părea în ochii lui Mitchell suficient de tânăr pentru a studia la Sorbona în loc să

semene teroare prin simpla lui prezență pe străzile Parisului. Leitmann nu întrerupse nicio clipă ritmul verificării celor care stăteau la coadă în fața lui.

Inspecta cartea de identitate, verifica chipul, returna cartea de identitate, iar persoana pleca. Mitchell simți cum transpirația îi gâdilă coloana vertebrală.

Thompson tremura incontrollabil, fruntea fiindu-i toată broboane de sudoare. Mitchell își scoase pălăria de pe cap fără ca nimeni să-i fi spus, astfel încât fața să-i poată fi comparată cu fotografia din cartea de identitate.

Ginny era la câțiva pași în spatele lui.

Leitmann se uită la bărbatul aflat lângă Mitchell. Mâna lui Thompson tremura în timp ce-i oferea cartea de identitate. Mitchell era încordat.

Leitmann trase cardul din mâna lui Thompson.

— Ce se întâmplă cu tine?

Thompson se bâlbâi îngrozitor, de parcă ar fi încercat să formeze cuvinte.

— E bolnav de-o săptămână, spuse Mitchell. Lucrează la abator. Credem că a luat ceva de la vreo bucată de carne infestată. Sperăm să nu fie contagios.

În timp ce Leitmann făcu un pas involuntar înapoi, unul dintre soldații care se apropia a întrerupt căutarea.

— Herr Leitmann, a venit un mesaj radio pentru dumneavoastră ca să vă

întoarceți imediat la Cartierul General.

Iritat, Leitmann se întoarse spre soldat.

— Eu am să decid când plec. Spune-le că mai am nevoie de o oră, zise el distrat, punând cartea de identitate înapoi în mâna lui Thompson.

— Duce-ți-l în casă. Voi chiar sunteți proști. Nici măcar n-ar fi trebuit să iasă pe-afară. Plecați!

Identitatea lui Mitchell fu ignorată ca prin farmec. Îl sprijini pe Thompson până trecură de bariera de soldați și în curând scăpară de control. Soldatul care adusese mesajul ofițerului din Gestapo probabil că a mai spus ceva după aceea, deoarece Mitchell l-a auzit pe ofițer ridicând vocea.

— Taci din gură! Ți-am spus – mă duc când am terminat și sunt gata. Eu stabilesc ce anume are prioritate aici.

Mitchell îl ținea bine pe Thompson în timp ce Ginny li se alătura.

— Așteaptă peste stradă la cafenea. Odată ce obțin lucrul pentru care am venit, va trebui să cântăm după ureche.

221

Ginny se întoarse pe dată; știa că nu trebuia să pună la îndoială ce spunea Mitchell într-un moment atât de critic. În timp ce fata traversa strada, Mitchell îi zâmbi încurajator lui Thompson.

— Aproape am terminat. Te-ai descurcat foarte bine. Haide, acum respiră adânc de câteva ori și acuși ajungem acasă bine, sănătoși.

Thompson își puse o expresie stoică pe față și îi zâmbi și el lui Mitchell.

— Îmi pare rău, bătrâne, m-am prăbușit pur și simplu când m-am gândit la ce puteau să-mi facă ticăloșii ăia. Sunt un laș îngrozitor.

— Nu, nu ești, îi spuse Mitchell, vocea lui fiind cuprinsă de o căldură autentică. Un laș nu ar fi în stare să facă ce-ai făcut tu.

222

Când au pășit înăuntru, Jean Bernard îi aștepta. Coridorul lung părea să se întindă pe întreaga lungime a clădirii. Era ciudat de tăcut, auzindu-se doar pantofii lor țâcănind pe pardoseala de marmură. Mitchell îl prezentă rapid pe Jean Bernard lui Thompson și îi explică medicului francez că Thompson fusese cel care încercase să-l ajute pe omul de știință fugăr german. Vocea lui Mitchell abia dacă se auzea ceva mai sus de tăria unei șoapte în vastitatea coridorului.

— Trebuie să fim precauți, spuse Pascal. Nu toate asistentele de aici sunt antigermane.

— Cât de bolnav este bătrânul? întrebă Thompson.

— A avut pneumonie și era malnutrit, însă din câte mi-am dat seama, s-a recuperat bine. Va fi slăbit în continuare, dar cred că va fi suficient de puternic pentru a putea călători, spuse Jean Bernard în timp ce-i conducea spre două uși batante mari ale unei secții cu cinci paturi. Trebuie să fim atenți. Este o asistentă din secție asupra căreia am fost prevenit. Spitalul crede că este pe statul de plată al poliției sau al Gestapoului, iar tura ei va începe în curând. Apoi, un bărbat a fost omorât aici recent, împușcat în patul lui. Nimeni nu va vorbi despre asta, însă toată lumea se uită peste umăr. Nu par să existe prea multe îndoieli că a fost cineva din SS sau de la Gestapo.

Arătă spre un bărbat aflat în cel mai apropiat pat de ei și imediat a tras în jurul lui draperia care îi asigura intimitatea.

— Acesta este omul pe care-l căutați.

Peter Thompson făcu câțiva pași în față și se așeză pe un scaun aflat aproape de locul unde Alfred Korte stătea în pat, pe jumătate ridicat. Zâmbi când îl văzu pe englezul înalt și își întinse mâinile pentru a le strânge pe ale lui Thompson.

— Te-ai întors, spuse el, accentul lui fiind neîndoielnic german. Știam că te vei întoarce.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp, dar când am venit să te iau de la librărie, locul roia de soldați și de Gestapo.

Korte îl bătu ușor pe Thompson pe dosul mâinii.

223

— Da, ar fi fost imposibil pentru tine să mă scoți atunci, dar a avut cineva grijă de mine. Acum că ești aici, ce-o să se întâmple?

Thompson încuviință din cap în direcția lui Mitchell.

— Omul ăsta te va duce în Anglia. Va mai dura câteva zile, însă trebuie să ai încredere în el.

— Foarte bine. Dacă spui că trebuie, atunci voi avea.

Clătină din cap în semn de mulțumire pentru Mitchell.

— N-ar trebui să stăm prea mult timp aici și acum, spuse Jean Bernard.

Acestea nu sunt orele oficiale de vizită. Pascal, știm dacă acest Yves Belvoir se află pe lista celor căutați de Gestapo sau de poliție?

Lui Mitchell nu i-a dat prin cap că s-ar putea să fie așa. Nu știa nimic despre fostul soț decedat al lui madame Belvoir. Fusesse arestat vreodată pentru vreo infracțiune mărunță? Sau interogată indiferent de motiv de către autorități? Dacă da, atunci Alfred Korte nu mai putea risca să folosească

actele de identitate ale lui Belvoir. Nu ar fi nevoie decât de o verificare întâmplătoare a actelor, iar bătrânul ar fi arestat.

— Nu știu.

Mitchell simți incertitudinea cum îi scurmă în stomac. Se aflau la câteva minute distanță de a-l scoate pe Korte afară, în stradă.

Jean Bernard încuviință din cap.

— M-am gândit că este puțin probabil să fi avut timp să verifici. Un bărbat de o vârstă apropiată a murit noaptea trecută. În fiecare zi poliția adună

actele de identitate ale oricărei persoane care a murit. Nu au fost încă pe aici, dar pentru a-ți da o șansă pe străzi am schimbat aceste documente cu cele ale bărbatului mort.

Jean Bernard zâmbi.

— Pentru orice eventualitate. Din câte știu, omul care a murit nu se află pe nicio listă a poliției.

— Cum îl scoatem afară pe Korte? întrebă Mitchell.

— O dubă mortuară va aștepta în față pentru a prelua cadavrul. Sunt obligați să-l oprească pe șofer și să verifice duba. Aceasta este cea mai bună

diversiune la care putem spera.

Îi înmână lui Mitchell o foaie de hârtie îndoită care părea să fie un document oficial.

— Este un duplicat al unui certificat de deces pe care l-am semnat pentru Alfred Korte. Dacă sunteți descoperiți și-l găsiți asupra voastră, cel puțin el are o șansă.

224

Jean Bernard și Peter Thompson l-au îmbrăcat în scurtă vreme pe bătrânul Korte cu costumul și pardesiul său. Nu se ținea bine pe picioare, dar Mitchell îl susținu în timp ce-l scoteau afară din secție și apoi de-a lungul coridorului spre ieșire.

— Trebuie să mă întorc și să mă asigur că toate documentele sunt în ordine, spuse Jean Bernard.

Dădu mâna cu cei trei bărbați.

— Pascal, voi vorbi cu tine din nou cât de curând, fără îndoială. Iar pe

dumneata, domnule, îi spuse el lui Korte, te voi vedea mai devreme decât crezi.

Se întoarse înapoi în secție.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Korte.

— Vei afla cât de curând, îi spuse Mitchell.

— Peter, ia-ți rămas-bun de la Herr Korte. Ai făcut tot ce te-am rugat. Du-te acasă cu binecuvântările mele.

— Ai familie? întrebă Korte.

— Da. Mă așteaptă, spuse Thompson.

— A, bine. Atunci grăbește-te la nevastă și copii. Sunt recunoscător că te-ai întors și l-ai adus pe domnul acesta cu tine. În scurtă vreme voi fi în Anglia datorită curajului tău.

— Vă mulțumesc, domnule! Sunteți foarte amabil, spuse Thompson, și cu o ultimă aplecare din cap în semn de rămas-bun coborî scările și ieși în stradă.

— Cum te cheamă? întrebă Korte întorcându-se spre Mitchell.

— Pascal Garon, zise Mitchell.

— Și încotro mergem acum, m'sieu Garon?

— Pe ușa din spate, spuse Mitchell.

*

Lui Ginny Lindhurst nu-i era clar ce se petrecuse în minutele care au urmat după ce Mitchell și bătrânul au ajuns în stradă. Stătea la pândă în cafeneaua aflată vizavi de duba mortuară când ușile acesteia au fost închise, iar șoferul ei se îndreptă spre intrarea din spate. Imediat cum duba a ajuns în stradă, cordoanele de poliție și cel german se schimbă. Poate că a fost pur și simplu numai ghinion sau poate că cineva de la spital bănuia că ceva nu era în

regulă. Indiferent care ar fi fost motivul, Gestapoul și poliția au oprit duba
225

mortuară și l-au scos afară pe șofer. Au verificat documentele omului, după care agentul de la Gestapo în civil îl puse să deschidă ușile din spate. Vocile erau ridicate și după aceea cadavrul fu luat pe o targă, iar agentul de la Gestapo îl instrui pe Feldgendarme-ul german să verifice chipul celui decedat într-un album de buzunar plin cu fotografii. Îl auzi răspunzând că

nu căutau pe nimeni și că numele de pe certificatul de deces era al cuiva pe nume Yves Belvoir. Când soldații au pus la loc cadavrul în duba mortuară, Mitchell și bărbatul care era cu el se aflau deja la cincizeci de metri de cordon, îndepărtându-se de inspecția inopinată. Plecând de la masă, Ginny se duse mai departe pe trotuar. În spatele ei, un brutar descărca marfa din dubiță la ușa din spate a cafenelei. Peste drum, soldații și jandarmii începură

iar să se risipească. Ea văzu că Thompson scăpase de cordon. Privi în direcția ei și îi zâmbi rapid. Scăpase de pericol. Ea se uită în dreapta sa și văzu doi jandarmi care priveau în josul străzii spre locul unde Mitchell și încărcătura lui care se mișca încet se opriseră; bătrânul, slăbit de efort, se prăbușise sprijinit de un perete. Mitchell se uită în spate, în timp ce jandarmii îi strigară să rămână unde era.

Solicitarea adresată celor doi bărbați de a se opri atrase atenția celorlalți soldați și a agentului de la Gestapo. Soldații începură să strige, iar cei doi jandarmi se îndreptară în pas rapid spre locul unde Mitchell încerca să-l sprijine pe bărbatul slăbit să meargă pe stradă. Poliția germană și cea franceză stăteau cu spatele la Ginny și Thompson; pietonii, simțind că ceva nu era în regulă, s-au grăbit să treacă mai departe. Acum germanii strigau la Mitchell să se oprească. Ginny duse mâna în buzunar ca să ia pistolul, dar înainte de a-l scoate, îl auzi pe Thompson strigând:

— Pascal!

Germanii se întoarseră.

Thompson, în picioare în mijlocul străzii, cu mâna întinsă, începu să tragă.

Toată lumea fugi speriată. Patronii cafenelei se lăsară la podea. Thompson continuă să tragă, gloanțele sale ratându-și mult ținta. Soldații îngenuncheară, cu puștile pe umeri. Au fost răniți un soldat și un jandarm francez. Apoi o rafală de gloanțe îl lovi pe Thompson din plin. Se răsuci, cu brațele larg deschise, și căzu, un picior fiind îndoit sub celălalt, iar arma ateriză undeva la câțiva metri depărtare. Sângele se scurgea de sub el.

Prudenți, soldații avansau către el. Ginny îi văzu pe Mitchell și Korte fugind și scăpând. Ea se întoarse spre dubița brutarului – șoferul nu se vedea pe nicăieri. Trântind ușile, urcă în scaunul șoferului și conduse spre Mitchell.

Soldații urlau comenzi și-i făceau semne să oprească. Încetini când trecu pe
226

lângă Thompson. Ochii îi erau deschiși, sângele prelingându-i-se din gură în timp ce încerca să ajungă la pistol. În acel moment privirile li se întâlniră.

Ginny își încleștă mâinile pe volan în timp ce lăsa în urmă haosul. Lacrimile îi înțepau ochii; i se tăie respirația când se forță să se concentreze. Urechile îi țiuiau încă de la focurile de armă. Câteva minute au lipsit pentru a face și ea la fel ca Thompson. Un act instinctiv de a salva pe altcineva. Fierea îi urcă

în gât; înghiți înapoi lichidul acid, trase lacom aer în piept, își trecu o mână

peste ochi și-și șterse lacrimile care-i încetoșau vederea, apoi trase duba după colț unde așteptau Mitchell și bărbatul pe jumătate prăbușit.

227

În dimineața schimburilor de focuri din afara spitalului, Stolz se sculă din pat dându-i un sărut lui Dominique Lesaux, care rămase în pat, amintindu-i că urmau să meargă s-o asculte cântând pe Edith Piaf la Casino de Paris în acea seară. În momentul în care parizienii se treziseră deja și plecau la serviciu, Stolz se întâlnise cu personalul său și aflase că omul pe care Hauptmann Koenig îl văzuse tras în sus pe scări, apoi torturat, murise în urma unui atac de cord. Singurele informații pe care le-au aflat de la el cei care l-au interogat era că un agent trebuia să ajungă în oraș și că numele lui era Pascal, ceea ce sursa lui Stolz a confirmat, și că fusese aranjat un apartament ca loc în care acel agent să stea în siguranță. Tocmai aceste informații au dus la cordoanele de verificare din apropierea spitalului.

După schimbul de focuri, Stolz vizită locul faptei și inspectă trupul omului care strigase numele Pascal înainte de a fi împușcat.

— Acesta este Pascal? întrebă Stolz, în timp ce Leitmann ridica pătura care acoperea trupul lui Peter Thompson.

Sângele se încheaga deja, iar în ciuda răcorii zilei, muștele începuseră să se adune pe cadavru.

Leitmann trase dintr-o țigară și studie trupul încovoiat. Ridică din umeri în timp ce se uita la străzile din jur.

— Nu știi, domnule colonel. De ce ar face un asemenea gest măreț? Trebuie să fi știut că va fi împușcat. Stătea pur și simplu acolo în picioare și trăgea înspre noi. Nici măcar n-a încercat să se pună la adăpost.

— Poate voia să devină martir, spuse Stolz.

— Doar dacă nu striga pe cineva din mulțime pentru a-l avertiza.

— A fost identificat?

— Charles Ferrand. Înregistrat într-un sătuc din sud.

— Atunci ar putea fi el. Știm că Pascal a călătorit în sud, spuse Stolz.

— Nu era nimeni cu acest nume în imediata apropiere când ați securizat zona și ați verificat cărțile de identitate?

— Nimeni. Aveam mai bine de o sută de persoane reținute în afara spitalului și pe acea stradă. Am gătit întreaga zonă, având patru echipe în district în jurul adresei pe care am obținut-o de la omul pe care l-am interogat.

228

— Și?

— Numai un apartament gol cu câteva saltele pe jos. A fost gol ani de zile. Nu era nimic acolo, domnule. Când acest bărbat a fost împușcat, am crezut că l-am recunoscut ca fiind unul dintre cei pe care i-am verificat. Era cu un alt bărbat care spunea că acesta era bolnav. Se afla într-o stare foarte proastă și nu se prefăcea. Un lucru care ar merita urmărit a fost furtul dubiței unui brutar cu care făcea livrările de la acea cafenea, la câteva clipe după ce au încetat împușcăturile.

— Și ce să înțelegem de aici? Să presupunem că acest bărbat nu era un fanatic și că nu este Pascal, iar locul de siguranță pe care l-a stabilit Rezistența nu a fost utilizat. Să mai presupunem că dubița brutăriei nu a fost luată pentru conținutul ei, ci utilizată ca vehicul pentru a scăpa. Aș spune că

Pascal a luat propriile decizii și că însoțitorul acestui bărbat – arată spre trupul neînsuflețit al lui Thompson – este cel pe care trebuie să-l găsim. Ți-l aduci aminte?

— Nu, domnule colonel. Verificam prea multe persoane pentru ca fața vreuneia dintre ele să iasă în evidență.

— Este un inspector de la Miliție care vine dintr-un orașel și care l-a interviuat pe Pascal Garon. Țineți cadavrul acestui om la morgă pentru identificare. Nu va avea loc nicio înmormântare până când nu spun eu.

Predați francezilor investigarea morții sale. Și spuneți-le să găsească dubița

aia.

Stolz mai aruncă o ultimă privire bărbatului mort de la picioarele sale. Ochii pe jumătate închiși erau somnoroși de opaci, iar buzele ușor întredeschise dădeau impresia că zâmbește.

*

Dubița brutăriei a fost descoperită în ziua următoare la sud de râu, departe de Spitalul American, de unde Mitchell și Ginny îl scosese pe furiș pe Alfred Korte pe ușa din spate. Burton asigurase un pat pentru el în secția de boli infecțioase pentru pacienții care sufereau de afecțiuni transmisibile.

Numai lui Frank Burton și Jean Bernard, alături de două asistente, li se permitea să intre la el. Se spera că două sau trei zile în grija unității americane l-ar pune pe picioare pentru călătoria de întoarcere în Anglia, atunci când luna ar fi fost așa cum trebuie pentru ca Lysander să poată

229

zbura. Mitchell și Ginny s-au întors în apartament și dormiră timp de douăsprezece ore, epuizați de tensiunea faptului de a scăpa din capcana germanilor și de a privi neajutorați cum Peter Thompson s-a sacrificat.

După ce dormiră și se spălară, s-au simțit revigorați și au luat micul-dejun până veni timpul ca Ginny să-și facă transmisia programată. Trimise mesajul la Londra că prietenul lor pe care-l credeau pierdut de mult timp fusese găsit și că era necesar un transport. Mitchell stătea și asculta țăcănitul ritmic și stabil al tastelor Morse. Admira curajul tinerei femei și gândirea ei rapidă.

Prezența sa de spirit probabil că îi salvase pe Mitchell și pe Alfred Korte.

Dacă nu ar fi furat dubița brutarului, probabil că ar fi fost ridicat – nu ar fi reușit să-l care pe Korte mai departe. Fata își asumase un mare risc – putea să fie oprită imediat după încetarea împușcăturilor.

Moartea lui Thompson a fost un șoc de pe urma căruia știau că trebuie să-și revină. Dacă rețeaua Gideon urma să fie înființată, atunci trebuiau făcute

planuri, iar acțiunea lor să fie implementată. Sacrificiul lui fusese un act de un curaj incredibil, însă nu era timp să exploreze sentimentele de pierdere.

Munca lor trebuia să continue. Ginny îi dădu lui Mitchell o bucată de hârtie cu un mesaj decodificat.

— Alain Ory este în viață. A contactat Londra. Cei de acolo vor să te întâlnești cu el. Se deplasează prin oraș, speriat că germanii sunt pe urmele sale.

Mitchell analiză mesajul. Dacă s-ar putea întâlni cu Ory, ar putea afla mai multe despre moartea soției sale și poate să verifice dacă fiica lui era la închisoarea La Santé.

— Confirm, spuse el. Spuneți-ne unde și când.

Ea se întoarse la tastatura Morse. Așteptă, ascultă un răspuns. Își verifică foile cu coduri și, fără să fie nevoie să treacă răspunsul Londrei pe hârtie, dădu jos imediat antena de pe șina draperiei.

— În fiecare zi. Café Claire este pe o stradă lăturalnică față de Rue des Francs-Bourgeois. Ora cinci.

Ea închise aparatul și ascunse valiza sub pat.

Mitchell își verifică ceasul și despături o hartă a Parisului, degetul lui trasând o rută de la apartament către locul de întâlnire.

— Nu mi-o amintesc. Iat-o... în regulă, vom merge separat. Tu iei un troleibuz de aici, din colțul ăsta și cobori la un bloc distanță. Cafeneaua se află în partea opusă a intersecției. Dacă pleci acum, vei ajunge acolo înaintea mea. Găsește un loc de unde să poți pândi. Nu uita, nu sta nicăieri prea mult.

230

Dacă el este acolo și respectă instruirea primită, nu va sta mai mult de cincisprezece sau douăzeci de minute. Vom pândi cine vine și cine pleacă.

Ginny dădu aprobator din cap, își puse pardesiul pe ea și geanta pe umăr.

— Ne vedem înapoi aici după aia.

El ascultă, în timp ce tocurile ei țcăneau în jos pe scări. Auzi ușa de la apartamentul de mai jos deschizându-se și închizându-se de parcă ocupanții săi s-ar fi uitat la Ginny care pleca. Mai stătu o clipă și după aceea, mulțumit că nu mai era nimeni pe scări, își luă pardesiul și pălăria. Își dorea să fi avut timp să-l contacteze pe Gaétan și să-l roage să i-l descrie pe Alain Ory. Când colonelul Beaumont și maiorul Knight l-au abordat prima dată, i-au arătat o fotografie a transmisionistului, însă ziua aceea în camera din locuința lui părea atât de îndepărtată, încât nu-și mai aducea aminte cum arăta omul respectiv.

*

Locotenentul Hesler fugi din camera de transmisiuni și abia mai respirând se prezentă la Hauptmann Koenig.

— Domnule, am confirmare de la Londra că Pascal se va duce la locul de întâlnire aranjat.

— Azi?

— Da, domnule maior.

Koenig luă foaia cu mesajul de la Hesler și se uită la ea de parcă s-ar fi îndoit de veridicitatea informației ofițerului de la transmisiuni.

— Vino cu mine!

Hesler îl urmă pe Koenig pe coridor până în biroul lui Stolz. Hesler abia își mai putea stăpâni entuziasmul, în timp ce Koenig bătu la ușa colonelului.

Poftiți înăuntru, cei doi bărbați luară imediat poziția de drepți și așteptau în liniște. Stolz își ridică ochii de pe un raport pe care îl analiza.

— Domnule colonel, locotenentul Hesler a primit în cele din urmă

confirmarea că agentul englez a fost de acord să meargă la întâlnire.

Făcu un pas înainte și îi înmână lui Stolz foaia de hârtie.

— Nu este nicio îndoială? spuse Stolz.

— Niciuna, domnule.

— Și nu au cerut confirmarea că transmisionistul lor nu era amenințat?

Hesler zâmbi.

231

— Securitatea lor este una de amatori, domnule colonel. Cred că se bazează în întregime pe recunoașterea stilului de a transmite al operatorului lor.

— Și datorăm asta competențelor dumitale, locotenente Hesler. Voi transmite la Berlin acest lucru în raportul meu. Felicitări! Fii atent și continuă să-l supraveghezi pe transmisionistul pe care-l au în oraș.

Domnilor, trebuie să faceți acest joc dând dovadă de pricepere și răbdare. Cu cât britanicii cred mai mult că Alain Ory este în viață, cu atât mai puternică

va fi poziția noastră aici în capturarea agenților lor. Pe colaboratori nu te poți baza decât numai într-o anumită măsură. Dacă Pascal este englezul Mitchell, așa cum suspectez, atunci vom da la iveală multe nume ale celor care îi ajută pe teroriști. Locotenente Hesler, voi avea grijă să ți se dea mai multe resurse și dube de detectare a undelor radio pentru a-l depista pe transmisionistul lor de aici.

Hesler își lăsă capul în jos în semn de recunoaștere, apoi luă poziția de drepti și se întoarse în camera de transmisiuni.

Stolz dădu din cap către ofițerul de la transmisiuni care se retrăgea.

— Ce ți-am spus eu, Koenig? Omul ăla este un geniu. Știu cum să aleg cei mai buni oameni. Inclusiv pe tine. Cheamă-l imediat la mine pe Leitmann.

După

schimbul de focuri de la spital, l-ar putea recunoaște pe acest Pascal când ajunge la cafenea. Vreau să fie luate toate precauțiile. Trebuie să blocăm străzile și să fim gata să ne deplasăm imediat ce a fost identificat.

232

Graba cu care Mitchell își făcea loc cu coatele prin mulțimea de la metrou era dată de un amestec de trepidație și speranță. Instinctele sale îi spuneau că întâlnirea cu Alain Ory era riscantă, dar nu se putea opri să nu speră că

transmisionistul fugar ar putea arunca mai multă lumină asupra a ceea ce se întâmplase cu soția și fiica sa. Vagonul înghesuit al metroului se legăna zgomotos în timp ce roțile scârțâiau la fiecare cotitură a șinei. Fumul de țigară stătea agățat în aer și de hainele pasagerilor; aerul înăbușitor era plin de o aromă dulce-grețoasă de parfum ieftin. Corpurile bărbaților și femeilor erau presate unele de altele într-un act neconsumat decât, poate, în imaginație. Mitchell îi privea pe ceilalți pasageri. Cei mai mulți dintre ei păreau epuizați, cu fețele trase din cauza mâncării puțin și a lipsei de somn.

Nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție, dar grija neîncetată de a fi urmărit îi ascuțiseră simțurile.

În timp ce-și croia drum în stradă, aglomerația se mai potoli, iar atunci când trecură de porțile de pe platformă, Mitchell văzu cinci sau șase jandarmi care verificau cărțile de identitate. Nici urmă de oameni de la Gestapo în haine civile sau de detectivi, prin urmare se gândi că nu era decât o altă

verificare obișnuită. O stație de metrou era întotdeauna un teren bun de vânatoare, însă de data aceasta verificarea părea aproape superficială, jandarmii fiind mai interesați să verifice oamenii cât mai repede posibil.

Unul dintre ei se uită la ceas, îi spuse ceva altuia, și făcu semn ca două sau trei persoane să treacă deodată. Bărbații urmau să iasă din tură și se grăbeau să termine verificarea inopinată, bănuind Mitchell. Pe măsură ce fiecare persoană era oprită, aceasta era obligată să-și spună numele, care era verificat cu cartea de identitate. Era un simplu truc. Un moment de tensiune alimentat de frică ar putea determina pe cineva cu o identitate falsă

să-și recunoască numele real în locul celui trecut în actele falsificate. Un bărbat și o femeie erau trași deoparte și chestionați, dar eliberați, iar după

aceea un alt bărbat a fost tras din mulțime și dus la un sergent care avea o servietă cu o curea, purtată ca un rucsac pe piept. Documentele bărbatului reținut au fost verificate din nou, iar sergentul luă o carte de identitate din servietă și trecu printre fotografiile. Mulțumit, sergentul își instrui oamenii să

233

returneze cartea de identitate și să elibereze suspectul. Ar putea fi ceva la fel de inocent ca a avea același nume cu al cuiva căutat de poliție, se gândi Mitchell în timp ce-și abătea ochii și își târî picioarele la coadă pentru a-și prezenta cartea de identitate.

— Pălăria, spuse jandarmul. Știi procedura.

Mitchell se conformă, privind în depărtare. Contactul vizual cu cei care controlau legea putea fi văzut ca o provocare. Jandarmul îi studie fața lui Mitchell.

— Numele?

— Pascal Garon, răspunse Mitchell.

Documentul de identitate fu închis, dat înapoi, iar lui Mitchell i se spuse să meargă mai departe. Se îndreptă spre stradă. Această ținere în loc îl făcuse deja să întârzie. Aproape că ajunsese în stradă când auzi în urma sa un „Tu!” strigat de o voce autoritară.

Inima lui Mitchell începu să bată mai tare. Își controlează dorința de a scăpa de alte întrebări riscând să se piardă pe strada aglomerată. Se întoarse cu fața spre sergentul cu servietă. Era singur, ceilalți îndepărtându-se de scările de metrou, verificând ultimii pasageri.

— Te cunosc, spuse ofițerul. Tu ești, nu-i așa? Henri. Henri Mitchell. Prima dată nu te-am recunoscut, nu fără barbă.

Mâna lui Mitchell era cufundată adânc în buzunar, gata să scoată pistolul automat.

— Henri, nu fi așa îngrijorat. Sunt eu, Jules Vanves. Ți aduci aminte? Am predat istoria. Ce mai faci, prietene?

Mitchell abia își reținu un oftat de ușurare și își trase la loc mâna de pe patul pistolului pentru a strânge mâna întinsă a omului.

— Bine, Jules. Mulțumesc! Nici eu nu te-am recunoscut. Era... ăăă...

Lovi ușor cu degetul în zona de sub nas. Jandarmul avea o mustață ca oomidă care se întindea de-a lungul buzei.

— E o noutate. Mănâncă. Presupun că de asta ai scăpat de mustăți, nu-i așa?

— Exact.

— Vino cu mine, hai să bem ceva! A trecut prea mult timp.

— Păi, trebuia să mă întâlnesc cu cineva.

— Unde?

— Pe-aici, pe-aproape. La Café Claire.

— Perfect. Eu mi-am încheiat tura. O cunosc bine. Acest arondisment este zona mea.

234

Își puse prietenește un braț pe umerii lui Mitchell și-l conduse spre stradă, în timp ce Mitchell își frământa creierul ca să-și aducă aminte ceva despre el.

— Nu te învinovățesc pentru că nu m-ai recunoscut, spuse Vanves. Eu, în poliție?! Cine s-ar fi gândit, nu-i așa?

Amintirile lui Mitchell despre el începură să revină. Fusese lector începător la departamentul de istorie al universității, un profesor bun care era devotat studenților săi.

— Jules, nu m-am gândit niciodată că te vei lăsa de predat.

— Ah, nici eu, dar lasă-mă să-ți spun că ai plecat la momentul oportun.

Devenisem atât de sătul și de obosit de sistemul de educație. Biserica, Statul și socialiștii, interferau cu toții la final. Și au dat afară mai bine de o mie de profesori pentru că erau francmasoni. Eu am fost unul dintre ei.

— Nu știam asta, răspunse Mitchell.

Poate că șansa de a se fi întâlnit cu Vanves ar putea fi un dar de la zeii războiului. Ar putea avea legături la care ar fi putut apela și ar putea fi util în obținerea de informații despre Danielle în închisoarea La Santé – gardienii din închisoare erau cu toții francezi.

Lui Vanves i-a plăcut întotdeauna cum sună vocea lui și continuă abia respirând.

— Așadar am avut suficiente legături care m-au băgat ca funcționar la Préfecture. Cei mai mulți dintre acești oameni sunt proști ca noaptea, așa că nu a fost nevoie de prea mult din partea mea pentru a ieși pe străzi din spatele biroului. Și atunci m-au făcut sergent.

Pe când se apropiau de strada laterală pe care se afla cafeneaua, Mitchell se simți mai sigur pe sine. Dacă întâlnirea aranjată era o capcană, sosirea împreună cu un polițist în uniformă ar fi abătut orice atenție.

*

Ginny Lindhurst stătea la pândă din interiorul unui magazin de rochii. Se agitase și examinase rochii, discutând cu asistenta de vânzări, care i-a mărturisit că croitoreasa care lucra în spate era angajată numai cu jumătate de normă deoarece mai lucra și pentru una dintre bine cunoscutele case de modă ale orașului, ceea ce însemna că hainele aveau calitatea garantată, iar fata îi șopti că reușiseră să copie ultimele tendințe în modă la o fracțiune din preț. Toată lumea știa că germanii aveau cote stricte din producția celebrilor 235

designeri ai orașului. Era o flecăreală inofensivă, dar asistenta a fost bucuroasă să se angajeze în ea deoarece avusese puțini clienți în acea zi.

Ginny stătea cu ochii pe ceas și pe bărbatul singur care părea să fie mai agitat decât oricine altcineva de la mesele de afară. Mitchell întârziase, iar bărbatul pe care îl suspecta a fi Alain Ory așteptase mai mult decât se așteptase ea. Trecuse aproape o oră. Nimic n-ar face un agent să stea atât de mult într-un loc decât dacă era atât de neglijent, încât să reprezinte o amenințare pentru ceilalți care lucrau pentru el. În cele din urmă plecă de la masă și trecu strada. Se uită să vadă ce face. Nimeni nu l-a abordat, iar el a dispărut rapid din vedere. Ea așteaptă câteva momente și, promițând asistentei de vânzări că se va întoarce în altă zi, ieși în stradă, indecisă dacă

să-l aștepte pe Mitchell sau să-l urmărească pe acel bărbat. Se hotărî să

rămână, îngrijorată de sosirea târzie a lui Mitchell, și merse în continuare la magazinul de alături a cărui reflectare a geamului îi permitea să țină sub priviri cafeneaua de peste drum.

Cincisprezece minute mai târziu, mult după timpul de întâlnire convenit, îl văzu pe Mitchell însoțit de un jandarm și se întoarse astfel încât el s-o poată

vedea. Mitchell îi prinse privirea și zâmbi dând ușor din cap. Îi arăta că nu era într-o situație amenințătoare și puse o mână amicală pe spatele celui cu care era, în timp ce intrară în cafenea și dispărură înăuntru. Știa că se afla în stradă de prea mult timp și ar putea fi în pericol în cazul în care cafeneaua ar fi supravegheată. Trebuia să fie sigură de ce avea să facă în continuare și trecu imediat strada pentru a-l urma pe Mitchell. Îl găsi alături de jandarm la o masă ascunsă, de unde nu se vedea în stradă. Ea ceru mărunț la teighea, prinse privirea lui Mitchell și recunoscu încuviințarea din cap că totul era în regulă. Jandarmul stătea aplecat deasupra băuturii sale și vorbea exuberant.

Nu mai putea face nimic decât să se întoarcă în apartament și să-l aștepte.

*

— Bea, Henri! Unul dintre avantajele faptului că sunt polițist este acela că nu plătesc. Și pe unde mai stai zilele astea? întrebă Vanves.

Mitchell mimă jena.

— Uite ce-i, Jules, n-o duc prea bine în perioada asta. Închiriez o cameră. Le caut pe Suzanne și Danielle.

— Nu sunt la Paris?

236

— Au dispărut când am plecat, spuse Mitchell, nedorind să-i spună omului afabil despre moartea soției.

Dacă Vanves auzea că fusese executată de germani, atunci urma un șir întreg de întrebări care ar putea pune capăt oricărei șanse a lui Mitchell de a-l folosi pentru a obține informații. Vanves își coborî paharul.

— Îmi pare rău să aud asta, Henri!

Se uită la Mitchell, după care, pe un ton care nu mai era cel al unei discuții relaxate, spuse:

— Sau ar trebui să-ți zic Pascal? Nu sunt nici prost și nici surd. Te-am auzit când i-ai spus numele ofițerului meu. De ce te folosești de acte false?

Mitchell știa că era momentul în care Jules Vanves putea fi ori polițistul care era, ori să devină vechea cunoștință care i-ar putea da o mână de ajutor.

— Nu m-am așteptat să uiți, Jules. Întotdeauna ai avut o memorie bună pentru nume și chipuri. Eu sunt un englez care își caută familia într-o Franță ocupată. Am avut prieteni care m-au ajutat cu actele.

Mitchell dădu peste cap băutura și-și jucă ultima carte. Își puse una dintre mâini pe un braț al jandarmului și își luă pălăria.

— Nu vreau să-ți provoc o stare de jenă sau să te pun într-o situație dificilă.

Mulțumirile mele pentru băutura! Mi-a părut bine să te revăd.

Mitchell se ridică să plece, dar Vanves îl ținu de mână. Chipul lui își pierduse

orice urmă de prietenie.

— Cum știi că nu ești agent englez?

Mitchell râse.

— Eu?

Momentul se prelungi, după care pe chipul lui Vanves răsări un zâmbet cât toate zilele.

— Te tachinez doar, Henri, cu greu ești genul care să se implice în orice lucru periculos sau prostesc. Ai fost întotdeauna un om precaut. Haide, ia loc! Hai să vedem ce pot face ca să te ajut. Ai fost întotdeauna bun cu mine.

Nu voi uita niciodată asta.

Mitchell se așeză la loc pe scaun.

— Îți mulțumesc, Jules! spuse el, atent să exprime suficiență umilință pentru a flata un om slab, căruia i se dăduse autoritate asupra celorlalți.

Vanves îl bătu ușor pe braț.

— Am fost întotdeauna ăla neîndemânatic, nu-i așa? Întotdeauna calul de bătaie al remarcilor crude ale tuturor. Și dacă era o farsă care să fie jucată

cuiva, eu eram acela. Oh, da, îmi aduc aminte de umiliția acelor zile. Numai tu mă apărai. Numai tu mă tratai cu respect. Ei bine, ticăloșii ăia mă tratează

237

cu respect acum, nu-i așa? Ești un om de treabă, Henri. Și acum ai nevoie de ajutor. Suntem amândoi tați de familie în aceste zile dificile.

Își termină băutura și își puse chipiul.

— Vii acasă cu mine ca să mănânci o mâncare caldă. Sunt sigur că-ți pot găsi un loc unde să stai. Ți-am spus – am ceva influență în aceste zile.

Mitchell se ridică în picioare și îi zâmbi lui Vanves. Era sincer recunoscător că omul se făcuse că nu vede că a încălcat legea și că putea fi un mijloc pentru a-și atinge scopurile. În timp ce pășeau afară în soarele de primăvară, speră că, atunci când va avea tot ce-i trebuia, nu va fi nevoit să-l ucidă.

41

Stolz se uita de-a lungul Avenue Foch de la fereastra din biroul său, spre locul unde steagul cu zvestica flutura deasupra Arc de Triomphe. Sufla fumul de la țigară spre cer, înspre norii grei care pluteau în derivă.

— Care este poziția noastră? întrebă el fără să se întoarcă spre Leitmann și Koenig, care așteptau ascultători în spatele lui.

— Nu era niciun motiv pentru care să nu-și facă apariția, spuse Koenig.

— Mesajul radio al lui Hesler a fost primit, iar el a trimis altă cerere la Londra.

— Oare să bănuiască ceva? spuse Leitmann.

— Nu și potrivit lui Hesler, zise Koenig.

— Și atunci de ce n-a apărut la întâlnire acest Pascal? întrebă Stolz, întorcându-se și stingând țigara.

— Ați așteptat suficient de mult, da?

— Da, domnule colonel. Omul nostru de la cafenea a stat de asemenea până târziu. Cine știe din ce cauză n-a venit? Poate i s-a făcut rău, poate a avut un accident, poate a fost prins într-o razie, spuse Leitmann și ridică din umeri.

— Va trebui să așteptăm și să vedem dacă Londra îi trimite un mesaj de răspuns lui Hesler. El încearcă să mențină limitat timpul transmisiunilor.

Dacă facem prea mult, s-ar putea să le trezim suspiciunile.

— Sunt de acord, spuse Stolz.

— Koenig, verifică zona să vezi dacă n-am avut niște patrule care să efectueze ceva verificări inopinate. Jandarmii la fel. Vezi dacă nu cumva au

arestat pe cineva cu numele de Pascal.

Stolz le făcu semn din cap celor doi să plece. Era convins că nu fusese dată

nicio avertizare care să-l fi alertat pe agentul britanic suspect și care să-l fi oprit din a mai merge la cafenea. Poate că a fost vorba doar de slăbiciune umană? Acești bărbați și aceste femei, care riscau tortura și moartea, se aflau sub o presiune enormă. Băutura putea amorți teama, dar exista riscul ca, mai devreme sau mai târziu, un agent să fie dependent de ea și, prin urmare, ineficient. Ar fi de înțeles dacă ar sta întins într-o perplexitate de bețiv pe undeva. Unde era omul ăsta care-i tot scăpa din mână? Informatorul lui Stolz transmisese suficiente informații pentru a-l prinde în capcană în 239

casa de siguranță aranjată de Rezistență, însă asta n-a dus la nimic, cu excepția unei lupte cu împușcături, care a dus nici mai mult, nici mai puțin decât la sinuciderea unui bărbat. Strângerea suspectilor nu dădea multe rezultate. Milice și Brigades Spéciales erau eficiente în privința bățăilor sub formă de pedeapsă, însă aveau propriile lor infracțiuni de rezolvat, iar jocul de-a șoarecele și pisica dintre el și Pascal era unul personal. Nu numai că

Himmler urma să-l recompenseze dacă îl prindea pe agentul trimis să-l salveze pe trădătorul german și să-l predea pe Korte pentru proces și execuție, dar existau căi afară din oraș prin care erau salvați aviatorii doborâți, și fiecare dintre cei care scăpau urma să ajungă din nou pe cer deasupra Berlinului. Mitchell cunoștea aceste rute. Jucase un rol deosebit de important în crearea lor. Alesese oameni bine plasați în oraș și în afara lui.

Mitchell era un premiu ce trebuia luat.

Așeză cele două fotografii de pe biroul său. Una era a unei femei cu o față

ascuțită, cu ochi visători și care zâmbea la aparatul de fotografiat; în cealaltă, aceeași femeie îmbrățișa un băiat în vârstă de șapte ani. Amândoi aveau părul ca inul, iar râsetele lor ajungeau până la el din privirea lor neclintită.

Gândul se repetă singur. Cu cât Rezistența ajută mai mulți aviatori să scape, cu atât mai mulți s-ar fi întors pe cerul Berlinului. Oameni care distruseră

porțiuni vaste din orașul său de baștină și ale căror bombe șterseseră orice urmă a soției și fiului său pe care îi iubea nespus.

*

Dominique Lesaux aștepta răbdătoare. Nu avea de ce să fie agitată, își spunea ea întotdeauna. Faptul că era iubita lui Heinrich Stolz reprezenta protecția ei. Nimeni nu i-ar face rău. Calmul său era un act de voință de fiecare dată când intra în Cartierul General al Sicherheitsdienst. Teama pe care o stârnea clădirea impozantă se prelingea de la etajul cinci, de la toată

violența și durerea provocate celor mai puțin norocoși, care fuseseră prinși și interogați acolo. Odată, pe când îl aștepta pe iubitul ei să iasă de la o conferință, auzise agonia urlată a unui om care era torturat. O ușă s-a izbit, iar agonia amuți, însă groaza care o băgase în ea îi făcu mâinile să tremure în timp ce-și aprindea țigara. Accesul ei la cel de-al patrulea etaj nu era niciodată interzis de către căpitanul Koenig, care îi permitea întotdeauna să

aștepte în biroul colonelului. Tânărul era suficient de plăcut și recunoscător
240

pentru că l-a prezentat lui Béatrice Claudel, de care era evident că se îndrăgostise profund.

Hotărâseră că el nu va menționa niciodată că ea a fost cea care le-a făcut cunoștință. Ar fi fost nepotrivit pentru ea să fie considerată că face rost de prietene pentru personalul ofițerului comandant. De fiecare dată când Dominique sosea în biroul lui Stolz, când el se afla în ședință, ea își petrecea timpul cu manieratul Koenig. Îi oferea o perspectivă cu privire la ceea ce se petrecea, deși căpitanul era discret și nu ar fi divulgat niciodată chestiunile operaționale. Ea simți disprețul lui pentru violență, îi plăcu pasiunea lui pentru literatură și artă, lucru care întotdeauna i se păruse destul de surprinzător la un contabil. Erau interese pe care urma să le exploreze pe deplin cu Béatrice, odată ce războiul era câștigat. „Nu spune nimic!” o imploră el odată pe Dominique, mărturisindu-i că era hotărât să se căsătorească cu Béatrice imediat ce se încheiau ostilitățile între cele două

mari națiuni. Ea a promis că nu va scoate niciun cuvânt și după aceea imediat

i-a zis lui Béatrice cât de îndrăgostit era tânărul ofițer german și că nu era un lucru rău.

Koenig lăsase ușa de la birou deschisă și răspundea la telefon, în timp ce ea aștepta să audă pașii iubitului ei pe coridor. Biroul lui era curat, împodobit numai cu fotografii de familie, alături de o sugativă de mari dimensiuni și de un stilou cu rezervor marca Mont Blanc așezat ordonat alături. O înfloritură

a aceluși stilou și viețile ar fi schimbate, iar multe încheiate. Vocea lui Koenig continua să peroreze pe un ton monoton, discutând și corectând chestiuni procedurale. Cum putea să-l suporte Béatrice pe acest tânăr ofițer bine intenționat, dar în cele din urmă plictisitor, nu avea nici cea mai mică idee.

Béatrice făcuse ceea ce era necesar pentru a supraviețui, își reaminti ea.

Faptul că ea însăși se culca cu cel mai periculos om din Paris era o necesitate care venea cu propriile riscuri. Cum va fi tratată atunci când germanii vor pierde războiul – iar de această inevitabilitate era convinsă –, nu știa, însă

acel viitor nesigur n-o împiedica să facă ce făcea acum, atât ea, cât și cele ca Béatrice Claudel.

Auzi vocea lui Stolz pe coridor și sunetul scos de scaunul pe care Koenig îl trase în spate pentru a lua poziția de drepti. Se așeză jos rapid, își puse un picior peste altul și își îndreptă rochia. Îl auzi pe Koenig spunându-i lui Stolz că venise, iar el intră în cameră.

— Dominique, ce faci aici? întrebă el, aplecându-se ca să o sărute pe obraz.

Ea oftă, prefăcându-se plictisită.

241

— Făceam cumpărături, dar nu mă puteam decide, așa că m-am gândit că e mai bine să vin și să te conving să mă scoți la cină.

El se așeză la birou, cu palmele pe masă, ochii verificând că nimic nu fusese atins. Mulțumit, îi zâmbi.

— Iar eu ți-am spus că astăzi am o zi aglomerată, că intru și ies din ședințe toată ziua și că nu ajung acasă decât foarte târziu.

El o studie o vreme.

— Ai uitat?

— Oh, da, bănuiesc că da. Ce prostuță sunt! Heinrich, sunt atât de plictisită, poți înțelege asta, da? Te-am văzut atât de puțin în ultimele zile.

Făcu botic.

— Te rog?

— Îl rog pe șoferul meu să te ducă acasă. Fă o baie, după care am să-i spun să vină să te ia pe la nouă ca să mergem să mâncăm.

— Ești un înger. Sunt dificilă?

— Nu. Ești frumoasă. Însă acum chiar că trebuie să-mi continui treaba.

— Sigur.

El o conduse la ușă.

— O! spuse ea. Am uitat. Mi-a pierdut bricheta. Țasta-i alt motiv pentru care am trecut pe la tine pe la birou. Mă gândeam că am lăsat-o pe aici data trecută.

— Nu, n-aveai cum. Gândește-te un pic, Dominique. N-ai mai fost pe aici de o săptămână, iar eu te-am văzut folosind-o cu nici două zile în urmă.

— Acasă?

— Da.

— Cea aurie pe care mi-ai dat-o tu?

— Da.

— Of! Bine, atunci, nu știu pe unde poate fi.

— Va apărea ea. Acum, te rog, draga mea, trebuie să mă reapuc de lucru.

Zâmbetul ei îi potoli nerăbdarea, apoi buzele ei trecută în grabă peste buzele lui. Ea ieși din birou și păși în anticameră, unde un bărbat cu fața pământie stătea așezat și aștepta, având un pardesiu împăturit și o pălărie pe scaunul de lângă el.

— La revedere, căpitane! spuse ea.

— Mademoiselle, răspunse Koenig; apoi odată ce ea trecu de el, se prezentă în poziție de drepti în pragul biroului lui Stolz.

— Domnule colonel, inspectorul Berthold de la Préfecture Saint-Audière se află aici.

242

— Era și timpul. Poftește-l înăuntru, îl auzi Dominique pe Stolz răspunzând.

243

Casa în care îl pofti să intre Vanves era modestă. Strigă de la intrare că

adusesse un oaspete la cină. Era cu un pas mai sus față de micul apartament în care Mitchell își aducea aminte că locuia acesta. Mitchell fu întâmpinat de soția lui Vanves. Fusese de asemenea o schimbare și în privința înfățișării banale a femeii, după cum își amintea el. Femeia păruse întotdeauna să fie agitată și timidă, datorându-i soțului său, fără îndoială, lipsa de statut în cadrul comunității universitare, însă acum avea părul făcut permanent, își dăduse cu niște fard de obraz, iar șorțul pe care îl scoase la repezeală la sosirea lui dădu la iveală o rochie croită frumos dintr-un material de calitate.

Într-o perioadă în care cele mai multe parisiennes trebuiau să se descurce cum puteau, acesta era un semn că Vanves reușea să-și asigure bine traiul, atât pentru el, cât și pentru familie. Denise Vanves era acum mai încrezătoare și încântată că cineva pe care nu-l văzuse de vreo câțiva ani se afla din nou la Paris. Vanves își scoase tunică și își puse o jachetă sport, prevenind-o, de față cu Mitchell, că vechiul lor prieten – cunoștințe ar fi fost modul în care Mitchell i-ar fi considerat pe Jules și Denise Vanves din zilele lui de predat – avea nevoie de ajutor pentru a-și găsi soția și copilul, dar că

prezența lui nu ar trebui să fie dezvăluită nimănui. Cu o expresie compătimitoare pe față, datorată dilemei lui Mitchell, ea își asigură bărbatul, precum și pe englez, că va avea grijă să nu facă asta.

Seara a trecut într-o atmosferă amicală, iar Mitchell a descoperit că se relaxează în căldura căminului familiei. Fiul lui Vanves nu avea mai mult de șapte ani când Mitchell îl văzuse ultima dată, un copil retras din cauza tatălui care își certa și plângea soarta; acum, faptul că tată și fiu râdeau împreună era expresia unei iubiri greu de negat. Colaborarea se dovedise a fi benefică din mai multe puncte de vedere, nu numai din cel al unei cămări pline și al unui apartament spațios. Masa de seară se termină, băiatul fu trimis să-și facă temele și, odată ce Denise refuză oferta lui Mitchell de a debarasa masa, Jules Vanves se așează cu oaspetele său în camera de zi și turnă coniac pentru amândoi.

— Relaxează-te o clipă. Trebuie să văd ce face băiatul. Are în scurtă vreme niște examene de dat.

244

Mitchell așteaptă până când ușa de la dormitorul băiatului se închise în spatele lui Vanves. Zăngănitul vaselor din bucătărie îi spunea că Denise era ocupată. Se duse repede în hol și deschise geanta lui Vanves. Era plină de plicuri deschise. Mitchell scoase repede hârtia dintr-unul. Îl putea auzi pe Vanves explicând un moment din istorie fiului său. Hârtia subțire, ca de orez, dintre degetele lui dădu la iveală un scris de mână. „Vecinul meu are un apartament plin cu mobilă și tablouri de calitate și nu se duce niciodată la biserică duminica. În mod evident sunt evrei bogăți.” Mitchell trase afară o altă scrisoare. „Lucrez cu un bărbat care este comunist...” Erau scrisori de denunț. Clanța de la ușa dormitorului se roti; ușa se deschise. Vanves era întors cu spatele, spunându-i fiului său că mai avea o oră înainte de a trebui să stingă lumina și să meargă la culcare. Vanves păși înapoi în hol și se uită

spre camera de zi unde Mitchell era așezat așteptându-l, adulmecând cu nesăț coniacul din pahar. Se uită în sus la Vanves, care intra din hol.

— A trecut multă vreme de când nu am mai gustat un coniac așa bun, Jules, spuse Mitchell calm, în ciuda pulsului intensificat.

Vanves, care nu suspecta nimic, se așeză în fața lui.

— Îmi dau seama, Henri, că ai o părere proastă despre mine. Faptul că sunt polițist în asemenea vremuri.

Mitchell își păstră gândurile pentru el.

— Ai asigurat siguranța și securitatea familiei tale, Jules. Este de înțeles. Uite ce disperată a devenit viața mea. Trebuie să facem ce trebuie făcut.

— Ai dreptate. Aproape că am dat-o rău în bară. În timpul raziilor întreprinse printre evrei anul trecut, unii dintre colegii mei ofițeri au avertizat familiile, ceea ce le-a dat timp pentru a fugi. Acei ofițeri au fost trădați chiar de o parte dintre cei pe care au încercat să-i ajute. O parte dintre cei care au fost prinși

au încercat să-și salveze viața spunându-le germanilor numele acelor ofițeri. Nu a contat, au fost trimiși de aici oricum, însă polițiștii au fost împușcați de germani. Mi-am învățat lecția: să-mi țin gura și să fac ceea ce era necesar.

— Apoi, așa cum am mai spus, Jules, nu vreau să te pun pe tine sau familia ta în pericol prin faptul că mă ajuți.

Vanves nu luă în seamă comentariul și făcu un semn din mână în acest sens.

— Nu, nu. Tot ce am să fac va fi să verific niște dosare pentru tine. Germanii țin niște arhive extraordinare cu privire la fiecare suspect, arestat, torturat sau om trimis în taberele de concentrare. Aceasta creează o mulțime de documente. Timp de mai multe luni de-acum, depozitează vechile dosare în secțiile de poliție. Faptul că mă voi uita prin ele nu va stârni niciun fel de 245

suspiciune. Și odată ce revin la muncă mâine, voi vedea dacă-ți pot găsi un loc mai bun în care să stai.

Își savură coniacul și îi întinse lui Mitchell o cutie cu trabucuri.

— M-am lăsat, spuse el.

— Ia una oricum. Sunt bune ca să faci vreun troc. Și, îndrăznesc să-ți spun, Henri, nu pari să te scalzi în bani. Am dreptate? Ei?

Mitchell părea suficient de sfios și dădu din cap.

— Nu cred. Servește-te singur!

Mitchell întinse mâna, luă mai multe trabucuri și le puse cu grijă în buzunarul de la piept. Vanves aprinse o țigară și suflă fumul.

— Sper să înțelegi că nu mă pot oferi să te găzduiesc aici. Oi avea eu ceva influență, dar toată lumea este supravegheată. N-ar fi nevoie decât de o scrisoare de denunțare de la oricare dintre vecinii mei și aș putea fi investigat pentru găzduirea cuiva care nu este membru al familiei mele. Îmi cer scuze, însă voi vedea ce pot face în următoarele două zile ca să te găzduiesc undeva.

Își duse paharul la buze și se uită la Mitchell.

— Dar acești prieteni, care te ajută cu documentele, sper că nu sunt periculoși.

Era o încercare neîndemânică de a obține informații, decise Mitchell.

— Nu sunt. De fapt, nici măcar nu-s din Paris. Sunt tocmai din Fontainebleau, minți el.

Așadar, nicio legătură cu locul ăsta de aici. Am o cameră în al doisprezecelea arondisment. Nu este nimic necorespunzător, Jules.

— Nu este în zona mea. În regulă, lasă asta în seama mea. Voi face tot ce pot ca să te ajut.

Înghiți și ultima picătură de coniac.

— Acum am încă ceva treabă de făcut în seara asta, așa că hai să ne întâlnim la Préfecture poimâine. Să spunem la zece dimineața? Vino la birou să mă

întrebi. Voi vedea ce aflu.

Își întinse mâna. Mitchell i-o strânse.

— Apreciez asta, Jules, sincer.

— Prostii! Acum întoarce-te în cameră înainte de a se da stingerea. Acesta este unul dintre lucrurile cu care nu te-aș putea ajuta.

El zâmbi și îl ajută pe Mitchell cu haina. Și-au luat la revedere. Denise îl îmbrățișă, îi spuse să nu-și facă griji pentru nimic deoarece soțul ei îi ajută întotdeauna pe cei care dădeau dovadă de bunătate față de ei doi. În timp ce ușa se închidea în spatele său, Mitchell simți cum căldura ospitalității din 246

acea seară începe să pălească. Să meargă la Préfecture era un risc mare.

Vanves era un colaborator corupt de frică. Un om decent transformat și utilizat de invadator. Slăbiciunea i-a servit bine.

*

Mitchell așteptă o oră pe o stradă lateralnică, întunecoasă, vizavi de casa lui Vanves până când îl văzu pe polițist ieșind afară, purtând chipiul și tunica pe sub un pardesiu, ca să se protejeze de frigul nopții. Cu geanta de-a curmezișul pieptului. Mitchell îl urmă, luminile palide ale străzilor menținându-i sub priviri silueta care se deplasa cu un pas alert. Nu după

multă vreme intră într-un apartament de bloc. Mitchell stătea în picioare în stradă, pe trotuarul opus, uitându-se în sus la clădirea întunecată, sperând să vadă un semn de lumină în spatele draperiilor. Nu se vedea nimic, dar apoi apărură o fărâmă de lumină, care fu imediat ascunsă, în timp ce cineva verifica strada de dedesubt. După câteva minute, reapărură Vanves, punând ceva în buzunarul de la piept. Încă o dată Mitchell îl urmă. Pe parcursul următoarelor trei ore, Vanves merse pe la mai multe locuințe. Când s-a întors acasă, Mitchell știa că va avea de parcurs un drum lung și periculos până la Ginny în apartament. Străzile tăcute răsunau numai ocazional de sunetul bocancilor cu blacheuri, în timp ce patrulele de rutină își parcurgeau traseele. Aerul nopții se făcu mai rece, dar Mitchell se încălzise de la mișcare în timp ce mersese repede pe străzi lateralnice, având încredere în instinctul său pe întuneric că mergea în direcția cea bună. Fu nevoie de aproape două

ore ca să ajungă la apartament, urcă în liniște scările și se strecură încetișor înăuntru. Era întuneric beznă, dar apoi se aprinse o lampă de pe noptieră, iar el o văzu pe Ginny stând pe marginea patului, cu pistolul gata să tragă.

Respiră ușurată și lăsă jos arma.

— Probabil că ai auzul unui liliac, spuse Mitchell zâmbind. Îmi pare rău! Era prea târziu ca să mai bat să te anunț că sunt eu.

— Priveam strada de la fereastră. Am văzut pe cineva intrând în clădire. Și după ce te-ai îndepărtat cu polițistul la cafenea, n-am vrut să risc nimic.

Mitchell își scoase pardesiu și se prăbuși pe canapea, scoțându-și pantofii.

Fără să se dezbrace, se trânti pe spate și căscă.

— Este cineva pe care-l știi de demult. Ar putea fi util. Este un colaborator.

— Pascal, devine tot mai periculos cu fiecare zi care trece. Crezi că e o idee bună să apelezi la el? S-ar putea întoarce împotriva ta.

— Am informații despre el. Nu e bun de nimic.

Își scoase cravata și trase pătura peste el.

— Vrei, te rog, să stingi lumina?

Întunericul îl cuprinse din toate părțile. Memoria îi arătă imagini cu un om decent, suprasolicitat. Un om care ținea acum viețile altora în mâinile lui. Nu știa dacă să-i fie milă de el sau să-l înjure. Câteva momente mai târziu, încă nedecis, adormise.

Ginny asculta ritmul constant al tastării Morse prin căști. Mitchell se uita pe fereastră după orice semn al prezenței camionetelor de radiodetecție. Era împotriva regulilor de supraviețuire ca un agent să stea atât de aproape de radiotransmisionistul său. Ei erau întotdeauna veriga slabă. El intenționase să doarmă în camera ascunsă din spatele barului corsicanului, dar analizându-și șansele de a fi observat intrând și ieșind din bar, decise că

dacă stătea în vechiul său apartament, avea cele mari șanse de a scăpa, iar prin avertizarea corsicanului el și Ginny ar avea timp să treacă peste acoperișuri.

— Vor să te întorci la cafenea. Ory a făcut o altă cerere pentru a se întâlni cu tine, a spus ea, scoțându-și căștile.

— Spune-le că peste câteva zile.

— Pascal, ofițerul ăsta de poliție nu este o distragere? N-ar trebui să facem cum ni se cere?

Tentația era evidentă. Alain Ory fusese cu Suzanne și Danielle în noaptea în care fuseseră prinse. Și totuși, cu cât Mitchell se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin important i se părea că lipsește radiotransmisionistul, pe când un om de contact la Préfecture s-ar putea dovedi cu mult mai valoros.

Cântărind riscul, hotărî să păstreze legătura cu Jules Vanves.

— Spune-le... spune-le că sunt bolnav.

Ea se uită întrebător la el. El clătină din cap.

— Avertizează-l că vom lua legătura când sunt gata.

Ginny tastă rapid. Făcând pauză în mijlocul transmisiunii, crea o șansă mai mare ca semnalul ei să fie identificat de germani. Ginny nu mai pierdu timpul și apoi închise aparatul.

— De ce este Ory așa de dornic să se întâlnească cu mine? Întrebă Mitchell, supraveghind în continuare strada în timp ce împacheta stația de transmisiuni.

— Erau instrucțiunile tale de la Londra, nu-i așa? Să-l găsești...

Mitchell se așază pe pervaz. Traficul pietonilor se intensifica pe măsură ce ziua creștea, dar traficul vehiculelor, ca de obicei, nu era aglomerat. Teama de un raid al Gestapoului nu-i ieșea niciodată din minte. Dacă erau 249

descoperiți, fie urma să fie o sosire rapidă a unor mașini care blochează

strada și apoi sunetul pantofilor de piele în sus pe scări, fie o abordare mult mai liniștită – bărbați strecurându-se neobservați în clădire și apoi goana bruscă la ușă luându-i pe nepregătite. Nu trecuse încă strada la bar pe partea cealaltă a străzii pentru a face din nou cunoștință cu proprietarul corsican. Ar fi suficient timp pentru asta dacă bărbatul dădea semnalul la fereastră că cineva încerca să ia legătura cu Mitchell. Până aici, toate bune.

— Da, dar am comunicat la Londra că l-am găsit pe Korte. Tot ce am nevoie acum este ca el să se simtă suficient de bine pentru a călători și o noapte senină pentru a aduce un Lysander aici pentru el. De ce insistența asta?

— Ory este singur, e vânat. Poate că are nevoie să-l ajuți să scape de-aici?

Mitchell se îndepărtă de fereastră, mulțumit că nimic rău nu se întâmpla jos în stradă.

— De ce? Este suficient de important pentru a fi dus înapoi la Londra cu avionul? Ar putea să ceară Londrei să-i aranjeze plecarea cu o barcă de pe coastă. Ar putea ajunge acolo singur. Nu este rănit, se deplasează prin oraș.

Ne-au spus deja asta.

— Crezi că este compromis, iar germanii îl folosesc?

— Poate.

— Le-ar trimite codul său de constrângere.

— Da, așa ai crede.

Mitchell își trase pe el pardesiul.

— Și apoi mai este teoria probabilității. Din punct de vedere matematic nu putem prezice rezultatul evenimentelor întâmplătoare, dar ar putea oferi mai multe rezultate diferite dacă sunt influențate de alți factori. Este momeală, este disperat, este înspăimântat, are informații sau... nu este cel care spune că este.

Realizarea bruscă a faptului că dușmanul ar putea încerca să-i prindă în capcană se văzu pe fața lui Ginny. Mitchell își puse pălăria.

— Să mergem la spital. Să vedem cum se simte Alfred Korte.

Ginny trase mai aproape draperiile de stambă peste fereastră pentru a ascunde pe jumătate venirea și plecarea lor.

— Există o problemă, spuse ea.

Mitchell privi peste drum, acolo unde fereastra barului arăta o jaluzele ruptă cu lamele.

*

250

Mitchell ieși afară din blocul de apartamente după ce o instrui pe Ginny să stea înăuntru până când îi semnala el să vină jos. Era important ca ea să-și apere spatele și să vadă că semnalul de avertizare nu era o capcană.

Instrucțiunile erau simple: dacă el era compromis, ea urma să fugă și după aceea să dea imediat un mesaj la Londra, chiar dacă asta însemna trimiterea unui text evident. Stătu acolo timp de câteva minute uitându-se pe stradă în sus și-n jos, dar nu văzu pe nimeni care ar pândi. Trecu strada și, cu o mână

în buzunarul pardesiului, strângând pistolul, deschise ușa dublă, dădu perdelele de o parte și de alta, și intră.

— Bună, Roccu! spuse el.

Un bărbat corpolent, cu părul negru, într-o cămașă fără guler, șifonată de bretele, cu burta susținută de cureaua de piele de la pantaloni, își ridică

privirea de unde stătea și-și curăța ochelarii. Pe fața nebărbierită apărură un rânjet și pași repede în jurul tejghelei barului. Corsicanul îl îmbrățișă pe Mitchell și îl sărută pe ambii obraji. Vocea îi era puțin mai mult decât o șoaptă răgușită de la anii de băut și fumat. Duhnea a transpirație răncedă, iar barba nerasă de trei zile îi întuneca trăsăturile.

— Prietene, iartă-mă, nu m-am ras și nici nu m-am spălat de câteva zile. Este o problemă cu instalația de apă. Ticăloșii de germani dau dracului peste cap totul cu războaiele lor. Genevieve spune că barba mea zgârie ca fundul unui arici.

— Genevieve?

— Cea mai recentă. Una dintre fete.

Își puse un braț protector în jurul lui Mitchell și își coborî vocea.

— De când ai dat telefon, ți-am supravegheat blocul. Te-am văzut venind și plecând, la fel și pe tânără. Hopa! mi-am spus eu. Sunt sigur că e Henri, care și-a ras barba. Trebuie să fie un motiv bun, mi-am zis eu, așa că stau cuminte și pândesc. Henri s-a întors și are o femeie la el. Nu voi spune nimic. Mai bine așa? Ei?

— Roccu, Henri nu este la Paris. Pascal Garon locuiește în apartamentul de vizavi.

— Ah, bineînțeles, Henri. Henri cine? Nu știu pe nimeni cu numele ăsta.

A zâmbit cu o încântare autentică, văzându-l pe omul care îi ajutase pe fratele, soția și familia lui să fugă din Paris la scurt timp după Ocupație.

— Semnalul din fereastră. Ce este? întrebă încetișor Mitchell.

Corsicanul îl conduse delicat pe Mitchell prin barul întunecat. Era gol, cu excepția celor doi patroni, bărbați mai în vârstă care muncesc în ture, sătui 251

poate să se întoarcă acasă la femeie și la copii, care aveau puțină mâncare în casă și care s-ar plânge că iroseau banii pe băutură.

— Un bărbat a venit aici. Unul mare. Nu parizian. Mi-am dat seama după accentul lui. L-am plăcut din momentul în care l-am văzut. Avea mâinile ca un braț de banane. E ceva ce ține de pământ la el. Spunea că trebuia să vorbească cu tine, că tu i-ai dat numele barului meu și numărul de telefon.

Acolo. Lângă separeuri.

Corsicanul se dădu la o parte, lăsându-l pe Mitchell să tragă după el draperia unei camere în care un șir de paturi cu perdele erau aliniat pentru fetele oferite de corsican. Becul fără abajur al camerei arăta că aceasta era goală, cu excepția lui Chaval, care se ridică rapid de la o masă din lemn nefinisat, cu o jumătate de carafă de vin roșu și o bucată de pâine.

— Chaval. Care-i problema?

— Gaétan continuă să întrebe despre tine și nu-i doresc să afle despre acest loc.

— Ce fel de lucruri?

— Parcă n-ar avea încredere în tine. Întreba cu ce fel de oameni ai intrat în legătură. Genul ăsta de lucruri. Se tot leagă de cine ești și cât de multe știi despre oraș. Ce puteam să-i spun? Nu știu nimic despre perioada petrecută de tine aici.

— Cu cât știe cineva mai puțin, cu atât mai bine, Chaval. Asta este valabil și pentru tine.

— A auzit despre împușcături. Devine agitat. Vrea să știe dacă ai fost implicat.

Mitchell clătină din cap. Știa că nu-l putea elimina complet pe Gaétan.

— Ai făcut bine să vii la mine, Chaval. Nu te îngrijora din cauza lui Gaétan.

Mă voi descurca eu cu el la momentul potrivit. Oamenii sunt în siguranță?

— Da. Suntem la câțiva kilometri de Vincennes, în acele hambare în care ne-ai lăsat. Am ascuns canistrele cu benzină, așa că stăm, pur și simplu, și te așteptăm.

— Oamenii nu trebuie să înceapă să se complacă, Chaval. Separă-i, trimite-i în recunoașterea zonei, fă-i să cunoască foarte bine împrejurimile. Dacă ești compromis, atunci trebuie să știi cum să ieși de acolo. Nu uita, pentru orice problemă îl contactezi pe Roccu sau vii aici chiar tu. Gaétan poate să întrebe tot ce vrea despre împușcături. Nu este treaba lui.

— Ai fost implicat?

— Da.

— Și celălalt englez?

252

— Mort. Nu mai spune nimănui. Păstrează pentru tine, altfel ar putea intra în panică.

— Am înțeles.

Îl bătuse pe Chaval pe umăr.

— Întoarce-te acum și ține-i pe oamenii noștri bine în frâu. Vom păstra legătura.

Mitchell așteaptă până când Chaval ieși din bar și se așeză în picioare la fereastră să-l vadă cum trece strada.

— Unul dintre prietenii tăi? întrebă Roccu.

— Da. Un băiat bun. Dacă nu erau el și alții ca el, n-aș sta aici vorbind cu tine.

— Atunci data viitoare când îl văd, am să-i cumpăr ceva de băut, spuse corsicanul, ridicând jaluzelele venețiene.

Mitchell îi strânse mâna lui Roccu luându-și rămas-bun, și era pe cale să

plece când îl văzu pe omul lui Gaétan, Edmond, mergând pe trotuarul de vizavi în aceeași direcție în care o luase Chaval. Era o distanță suficient de mare între cei doi bărbați pentru ca braconierul să nu observe că paznicul îl urmărea. În cazul în care Gaétan l-a trimis să vadă dacă Chaval luase legătura cu Mitchell, atunci asta a confirmat ce i-a spus Chaval. Dacă nu, atunci Edmond acționa din propria lui voință. Întrebarea care-l frământa pe Mitchell era de ce.

Ginny i-a fost prezentată lui Frank Burton, iar după aceea ea și Mitchell au fost duși în secția de izolare unde Alfred Korte stătea într-un scaun la fereastră. Burton a închis ușa în urma lui, lăsându-l singur cu omul care deținea niște informații atât de vitale pentru britanici. Korte părea mai puțin slab decât atunci când Mitchell îl salvase din celălalt spital. Stătea acolo în picioare, întinzându-i mâna.

— Sunt încântat să te văd din nou, Pascal. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că m-ai adus aici. Sufăr tare mult deoarece colegul tău și-a dat viața pentru mine.

— A fost un om foarte curajos, Herr Korte.

— Într-o zi, când circumstanțele o vor permite, aș vrea să scriu acestei familii și să-mi exprim cele mai profunde condoleanțe pentru pierderea lui.

Și totodată să mulțumesc pentru actul său de sacrificiu de sine.

— Voi face tot ce pot pentru a facilita acest lucru, spuse Mitchell.

— Herr Korte, ea este Thérèse Fernay. Se află aici pentru a mă ajuta să vă duc în Anglia.

Korte își înclină capul.

— Mademoiselle. Sunteți atât de tânără pentru a vă afla într-un asemenea pericol.

— Suntem cu toții în pericol, Herr Korte.

— Vă simțiți suficient de bine pentru a putea călători? îl întrebă Mitchell.

— Azi? Da, desigur.

— Nu, peste câteva zile. Vom aștepta până când vom avea o noapte senină

cu lună.

— Eu sunt gata.

Mitchell se întoarse către Ginny.

— Thérèse, îmi acorzi o clipă cu Herr Korte?

— Desigur.

Ea îi zâmbi bătrânului german și plecă din cameră.

— Herr Korte, informația pe care o aveți este scrisă pe undeva? Întrebă

Mitchell.

— Nu. Ar fi prea periculos dacă ar fi descoperită.

254

— Înțeleg. Prin urmare, ați memorat toate numele celor care doresc să se răzvrătească împotriva lui Hitler?

— Pe toate.

— Și dacă ați fi prins și interogat, ați fi în stare să dați Gestapoului diferite nume?

— Este un lucru la care m-am gândit cu multă atenție, m'sieu Garon. Toată

lumea cedează mai devreme sau mai târziu sub tortură și nu există nicio îndoială că le voi spune locul în care este ascuns un astfel de document.

Acum, dacă sunt prins, voi fi mort, fără îndoială, după ce vor termina ei de verificat toate numele false pe care le-am dat. Și nu sugerez să le transmitem prin Morse la Londra, deoarece noi, germanii, suntem deștepți și interceptăm o mulțime de transmisiuni.

— Foarte bine, atunci ne vom asigura că vă ducem în Anglia cât mai curând

posibil.

Mitchell se întoarse pe coridor unde Ginny stătea și-l aștepta. Tânăra se ridică și îl întâmpină cu un zâmbet curajos. De când o întâlnise pentru prima dată în zona de aterizare, își dăduse seama că era suficient de tânără pentru a fi fiica lui, prin urmare nu se putu abține să nu i se strângă inima de vină că

a mințit-o.

— A pus lista de nume într-o carte de Victor Hugo pe când se ascundea în librărie. Mizerabilii.

— Păi, este potrivit, spuse ea și zâmbi din nou.

El fu de acord și nu mai luă în seamă regretul de a nu fi fost sincer cu ea.

Dacă ar fi prinsă și torturată, atunci lipsa ei de informații l-ar ajuta să câștige timp dacă ar fi necesar. Nu era dificil pentru el să realizeze ce anume îi făcuse această misiune.

— Pascal? spuse o voce delicată.

Mitchell se întoarse și văzu silueta îmbrăcată în haine albe a lui Jean Bernard, care venea spre ei din secție. Când ajunsese la Mitchell și Ginny, ezită

în timp ce o privea pe tânără.

— Este în regulă: lucrează cu mine. Jean Bernard, aceasta este Thérèse Fernay. Ce mai faci? E totul în regulă cu Juliet și Simone?

— Nu sunt sigur. Sunt foarte încântat că ai venit la spital azi deoarece cred că este important să știi ce am descoperit.

Jean Bernard le explică rapid că Simone a aflat că fiul mai mic al surorii sale primea provizii constante de ciocolată elvețiană de undeva. Atât el, cât și Juliet au urmărit copilul în drum spre școală și la întoarcerea de la școală

timp de câteva zile, dar nu au văzut niciun indiciu că ar fi ceva ciudat la 255

mijloc. Incertitudinea i-a determinat să-și pună întrebări despre mama copilului, care insista că nu are nici cea mai mică idee de unde putea proveni ciocolata. Însă Jean Bernard știa că ceva nu era în regulă. Și după aceea Simone a văzut copilul în parc cu un bărbat care-i cumpăra înghețată.

— Cred că sora mea este presată de ceva, spuse Jean Bernard în cele din urmă. Dar dacă băiatul este luat la întrebări de fiecare dată, n-aș ști de ce.

Crezi că este vorba de noi? Deoarece suntem acolo?

— Tu și Juliet? întrebă Mitchell. Nu este nicio legătură, iar actele tale sunt în ordine.

— Trebuie să știm. În această după-amiază a fost la fel ca săptămâna trecută când Simone l-a văzut în parc.

— În regulă. Juliet este acasă cu sora ta?

— Da.

— Atunci las-o acolo. Să n-o alertăm pe sora ta sau să-i alertăm pe cei care supraveghează apartamentul. S-ar putea ca totul să fie ceva nevinovat.

*

Mai erau săptămâni întregi până să înflorească copacii. Când a sosit luna mai, mulți dintre ei își răsfirau deja coronamentul pentru a oferi umbră

parizienilor sperați să scape de căldura sufocantă din mijlocul verii, cuibărită în apartamentele lor. Mai întâi copacii, apoi căldura. După care ar veni dragostea. Acum, la sfârșitul primăverii, razele soarelui îi încălzeau pe cei care se plimbau prin parc; unele mame împingeau cărucioare, în timp ce altele strigau după copii de școală, care fugeau râzând. Iarna aspră, care trecuse de puțină vreme, mai adăsta încă în oase și erau câțiva care își puseseră pe iarbă paltoanele, sub ei, și se bucurau din plin de razele soarelui. Dincolo de parc, clădirile joase, dintr-o altă epocă, reaminteau locuitorilor orașului că frumusețea de altădată a Parisului nu va fi distrusă

de bombe și că zvasticile uriașe care desfigurau frumusețea clădirilor vor fi date jos într-o zi. Primăvara a adus speranța odată cu ea. Mitchell se așază

pe o bancă în parc, la două sute de metri de locul în care Marcel Tatier împărțea aceeași bancă cu un bărbat cu o înfățișare tânără, îmbrăcat într-o jachetă sport și pantaloni eleganți. Mitchell nu putea distinge trăsăturile omului, dar copilul zâmbea amabil în timp ce lingea înghețată și vorbea cu acest bărbat, care, stând picior peste picior, își împături ziarul și-și scoase

un carnețel. Nu exista niciun indiciu că îl amenința cu ceva. Bărbatul își duse mâna în buzunarul pardesiului împăturit și-i dădu băiatului ce se afla acolo.

De unde stătea Mitchell, părea să fie o tabletă de ciocolată. Copilul o luă, o miroși și râse când străinul îi vorbi. Bărbatul ciufuli părul băiatului. Mitchell își trase pălăria mai jos pe față, își împături pardesiul și-l așază pe mână și porni pe aleea care urma să-l ducă la vreo cincizeci de metri de bărbat și de băiat. Dincolo de ei, acolo unde o femeie își supraveghea copiii jucându-se, Ginny stătea cu fața la soare, purtând o pereche de ochelari, în timp ce bârfea cu una dintre mame, deși atenția ei era îndreptată spre cealaltă bancă

din parc. În timp ce Mitchell se trăgea tot mai aproape, fu cât pe ce să se împiedice. Bărbatul aflat lângă băiat îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse pe față, ridicând-o pentru scurtă vreme spre razele soarelui. Era același bărbat care îi interogase pe el și pe Thompson înainte de a se duce la spital pentru a-l salva pe Alfred Korte. Agentul de la Gestapo își coborî capul și scrisse într-un carnețel negru cu un stilou auriu.

Gura lui Mitchell se uscă. Mări pasul, o parte din el temându-se că și Ginny s-ar putea să-l recunoască pe ofițerul de la Gestapo și că reacția sa ar fi prea evidentă dacă s-ar uita în direcția ei. Mitchell îi făcu un gest pe furiș să-l urmeze, iar când au ajuns la porțile parcului s-au uitat după Jean Bernard, care rămăsese ferit de privirile nepotului său.

— Cât de departe este apartamentul surorii tale? întrebă Mitchell.

— La douăzeci de minute. Ce s-a întâmplat?

— Nepotul tău se întâlnește cu un agent de la Gestapo și trebuie să aflăm de

ce.

Jean Bernard se uita uluit. Clătină din cap.

— Urmați-mă!

*

Madame Tatier se afla în dormitor împăturind hainele micului Marcel când auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Juliet îi pofti să intre pe Jean Bernard și pe cei doi necunoscuți. Omul în haine civile se uită la ea, iar ea simți cum îi palpită stomacul. Poliția franceză? Gestapoul? Involuntar își duse o mână la baza gâtului. Abia când Juliet zâmbi și îl îmbrățișă pe străin putu să respire din nou. Bernard o conduse în camera de zi.

257

— Marie, acest om este un prieten care ne-a ajutat să ajungem la Paris. În el și în tânăra femeie care se află cu el putem avea deplină încredere. Este mai bine să nu vă spun numele lor. Haideți și luați loc – trebuie să discutăm înainte să vină acasă Marcel.

Se uită la Juliet.

— S-a întors Simone de la școală?

— Nu, are lecții în plus azi. Ce s-a întâmplat?

Mitchell și Ginny se așezară unul în fața celuilalt, iar Jean Bernard luă mâna surorii sale într-a sa.

— Trebuie să știm ce se întâmplă. Trebuie să fii complet sinceră cu noi deoarece credem că tu și Marcel sunteți în pericol.

Sora lui se uită de la unul la altul, simțindu-se brusc de parcă ar fi fost supusă unui proces în instanță. Dacă exista orice suspiciune că ar fi colaborat, știa că lucrurile puteau deveni foarte neplăcute pentru ea. Femeia bravă.

— De ce am fi în pericol? Nu fi prostuț, Jean. Îmi aduci prieteni de-ai tăi în

casă, neinvitați, iar ei se uită la mine cu severitate de parcă aș fi un hoț în noapte. Nu ai deloc respect pentru mine?

Dădu să se ridice, dar Jean Bernard o prinse de mână.

— Marie, ascultă-mă! Marcel primește ciocolată de contrabandă de la cineva.

Tocmai l-am văzut în parc mâncând înghețată și discutând cu un agent de la Gestapo.

Marie Tatier se dădu înapoi șocată. Se străduia să-și găsească cuvintele, dar apoi îi dădură lacrimile. Își ridică șorțul până la nivelul feței.

— Dumnezeu să mă ierte, Dumnezeu să mă ierte, binecuvântată fii tu, Marie, maica lui Dumnezeu, iartă-mă! șopti ea.

— Madame Tatier, trebuie să ne spuneți tot, interveni Mitchell.

Ea își șterse lacrimile și dădu din cap. Ținu strâns mâna fratelui ei.

— Mi s-a spus să nu zic nimic, altfel mă vor trimite în lagăr, iar pe Marcel într-un orfelinat. Am ajutat pe cineva din Rezistență. Nu puteam risca să-ți spun, Jean, sau ție, Juliet – am crezut că e mai bine să știți cât mai puțin. Dacă

ți-aș fi zis că în trecut am depozitat mâncare pentru résistants, atunci ai fi putut avea o părere rea despre mine. Tu fiind medic, iar tu, Juliet, cum să-i spun unui străin venit la mine în casă despre implicarea mea trecută? M-am gândit bine. Nimeni nu mi-a cerut ajutorul de luni de zile. Însă apoi a venit acest om. Știa că se poate avea încredere în mine, așa mi-a spus. Imediat a avut loc un raid. Am încercat să-l ajut să scape. A fost prins. După aceea, 258

poliția și Gestapoul au spus că trebuie să dau raportul cu privire la orice persoană suspectă, altfel...

Potopul de explicații părea s-o secătuiască de puteri. Ea oftă.

— Nu aveam idee că-l foloseau pe Marcel pentru a mă spiona pe mine. Pe noi.

Bernard o îmbrățișă pe sora sa.

— Nu aveai de ce să te temi de mine.

Juliet se aplecă, ridică mâna lui Marie și o sărută.

— Marie. Am avut un grup din Rezistență la noi în sat. Atât Jean, cât și eu am fost implicați.

Ea râse.

— Cu toții ne-am păstrat secretele de teamă că te-am putea pune în pericol.

De teamă să nu te punem în pericol pe tine și pe Marcel. Și la fel, ai căutat să ne protejezi.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Jean Bernard.

— Nu, nu încă, le zise Mitchell. Trebuie să continuați ca de obicei până când găesc un loc mai bun. Nu-i spune nimic lui Marcel atunci când ajunge acasă, sau lui Simone.

Se uită la fiecare dintre ei.

— Este extraordinar de important ca nimic să nu iasă în evidență ca fiind diferit.

Se uită la ceas.

— Și trebuie să plecăm înainte să vină copiii acasă. Marcel va fi obligat să spună Gestapoului că au fost oameni pe-aici. Și apoi ar fi prea târziu să încercăm să mușamalizăm. Este clar pentru toți?

Marie Tatier, Bernard și Juliet au încuviințat din cap.

— Bine. Acum, madame Tatier, subliniez din nou că nu aveți de ce să vă

temeți dacă veți continua ca de obicei. Am să țin legătura cu voi prin intermediul lui Jean. Îl cunoașteți pe acel résistant pe care l-ați ajutat?

— Nu. Era transmisionist. Spunea că este pe fugă. L-au împușcat, însă era încă în viață când l-au luat.

Mitchell își aduse aminte de agentul de la Gestapo care folosea un stilou auriu.

— Știi cum îl cheamă?

— Da. Alain Ory.

Mitchell și Ginny îl lăsară pe Jean Bernard cu sora lui și cu Juliet, astfel încât Marie să poată sta liniștită și să se asigure că nu intra în panică și nu făcea nimic nesăbuit. Era vital acum să nu suscite suspiciunea Gestapoului. Luară

un troleibuz care îi duse la câteva străzi distanță de apartament. Nimeni n-a spus nimic despre descoperirea faptului că Alain Ory fusese prins, poate chiar ucis, și că germanii acționau în numele lui. Știau că insistența germanilor legată de întâlnirea cu bărbatul cunoscut sub numele de Pascal însemna că erau conștienți de existența unui alt agent britanic care fusese trimis la Paris. Întrebarea era cum de știau. Nici Mitchell și nici Ginny nu puteau ști dacă Londra nu-i spusese, din neatenție, transmisionistului care se dădea drept Alain Ory sau dacă trădătorul din Rezistență i-a dat de gol.

— Indiferent cine este transmisionistul, e bun și induce în eroare Londra, spuse Ginny când se întoarseră în apartament.

— Iar Londra este de-a dreptul neghioabă, fiindcă cei de acolo n-au cerut codul de constrângere. Idioții naibii vor omorî o mulțime de oameni.

— Îi pot avertiza, spuse Ginny.

— Nu. Nu am putea risca în cazul în care recepționează transmisiile noastre sau le interceptează pe cele de la Londra. Am putea utiliza acest lucru în avantajul nostru și să le oferim germanilor niște informații false. Să le-o întoarcem și noi. Vreau să-l scot pe Korte cât mai repede posibil când lumina lunii va fi numai bună.

Ginny îi dădu o cană.

— Nu-i chiar ce ne trebuie, dar este tot ce am.

Mitchell luă cana. Nu conta că acolo se prăjise niște orz amestecat cu cicoare; ar fi preferat o cană de ceai.

— Va fi perfect, îi spuse el.

— Și eu cred la fel, zise ea.

Ginny sorbi din înlocuitorul de cafea și se uită peste marginea căni.

— Este întotdeauna util în astfel de vremuri, îi spuse el zâmbind. Hai să ne întoarcem în urmă câțiva pași. Înainte de a fi trimisă aici.

Ea își trase picioarele sub ea pe canapea, ținând cana cu ambele mâini.

260

— Alain Ory lucra împreună cu cineva pe care-l cunoșteam sub numele de Ferrand și încerca să-l găsească pe Alfred Korte ca să-l aducă în Anglia.

— Prin urmare, naziștii cred în continuare că, de fapt, Korte se ascunde.

— Bănuiesc că da. Nu putem ști asta. Poate faptul că știu despre tine înseamnă că speră să te prindă în capcană pentru a ajunge la el.

— Sau este un act la întâmplare pentru a elimina un alt agent britanic, spuse Mitchell, încercând să ghicească unde ducea logica tinerei.

— Colonelul Beaumont mi-a povestit despre soția ta.

Ea făcu o pauză, așteptând să vadă dacă mersese prea departe prin înlăturarea oricărui vâl pe care Mitchell l-ar fi putut trage peste moartea soției sale. Mitchell rămase tăcut, urmărind-o, lăsându-și propriile gânduri s-o urmeze.

— Soția și fiica ta se aflau cu Alain Ory în aceeași noapte în care unul dintre résistants a fost împușcat, iar Ory a fugit. Asta s-a întâmplat atunci când au fost ridicate soția și fiica ta. Prin urmare, nu rezultă că soția ta ar fi făcut parte din operațiune pentru a-l scoate pe Korte?

— Da. S-ar putea să fi fost așa. Tot ce știu este că ea îl ajuta pe Ory. Nu era nicio menționare a ei ca fiind implicată cu orice alt agent. Nu uita că sunt résistants care lucrează în micile lor grupuri sau individual.

— Însă ea utiliza numele de fată. Germanii au făcut legătura înainte ca... îmi pare rău!

— Au făcut legătura, iar cineva a trimis la Londra fotografiile cu ea fiind executată, spuse Mitchell.

Ginny bău tot din ceașcă.

— Alfred Korte este important pentru ei. Dar dacă au pus lucrurile cap la cap după ce ți-au prins soția și nu Rezistența a fost cea care a obținut fotografiile, atunci oare Gestapoul sau SD-ul au trimis imaginile? Poate că pe tine te vânează și pe toți cei pe care-i cunoști sau i-ai cunoscut din oraș și au fost implicați în scoaterea oamenilor. Acele linii de alimentare din Franța, la înființarea cărora ai contribuit cu oamenii de aici, sunt încă folosite pentru a-i salva pe cei evadați.

Luă din mâna lui ceașca goală și farfurioara.

— Ai fi o pană la chipiul lor dacă te-ar prinde în capcană. Și o mulțime de oameni ar muri.

*

261

Mitchell așteptă până se înseră, după care se îndreptă spre casa lui Jules Vanves. Încă o dată se ascunse în punctul său de observație și când se lăsă

întunericul, sergentul de poliție își făcu apariția îndreptându-se spre casă cu geanta pe umăr. A fost nevoie de trei ore pentru ca Vanves să-și facă

rondurile și, la anunțarea stingerii, avea străzile numai pentru el. Mitchell îl urmări până acasă, iar în timp ce depășea colțul unei clădiri, Mitchell ieși din ascunzătoare și-i blocă drumul.

— Henri!

Vanves se dădu înapoi. Mitchell îl înșfăcă și-l înghesui, ținându-l strâns, în pasajul pe jumătate luminat de lângă casă. Vanves era un funcționar foarte apreciat și necombatant, pe când instrucția lui Mitchell devenise o a doua natură. Șocul lui Vanves de a fi luat atât de brutal i-a permis numai câteva proteste bâlbâite.

— Taci din gură, Jules. Nu pot avea încredere deplină în tine dacă nu știu ce faci.

— Mă acuzi? Tu te afli aici cu acte de identitate false.

— Și asta-i și motivul pentru care trebuie să fiu sigur în privința ta, spuse Mitchell. Îți șantajezi pe cei care au fost denunțați.

Vanves rămase cu gura căscată, după care își dădu seama ce se întâmplase.

— Te-ai uitat în geanta mea.

— Da. N-am avut de ales. Mi-am încredințat viața în mâinile tale. Credeai că o să intru pur și simplu în Préfecture?

— Ți-am promis că te voi ajuta, îi zise Vanves conciliator. Îți pot explica totul. Fur aceste scrisori de la secție atunci când vin. Sunt sute în fiecare zi.

Iau numai o mână care au legătură cu districtul meu înainte de a fi procesate. Apoi avertizez familiile. Când pun la loc scrisorile și sunt date mai departe pentru investigație, familiile au plecat deja. Salvez vieți. Cine ar fi mai bun decât un jandarm care cutreieră străzile după ce s-a dat stingerea?

Fac acest lucru pentru alții. Și nimeni n-are bani. Vezi asta, nu?

— Deschide geanta, Jules.

Chiar și pe întuneric era suficientă lumină pentru a vedea teama așternută pe chipul lui Vanves.

— Henri...

— Deschide-o sau ți-o iau.

Vanves desfăcu curelele și trase clapeta.

— Nu e nimic, Henri. Nimic, Donații de la familiile recunoscătoare.

Mitchell scoase afară bijuterii. Strălucirea palidă a luminilor stradale le făcu să scânteieze.

262

— Și apoi le vinzi pe piața neagră. Am văzut cât de multă mâncare aveai acasă, iar nevasta ta se îmbracă bine zilele astea.

Vanves se prăbuși.

— Trebuie să am grijă de familia mea. Cu toții facem ceea ce trebuie. Nu le fac rău acestor oameni.

— Ești colaborator, Jules, nu ai cum ascunde asta. Va veni ziua în care va trebui să te confrunți cu cetățenii orașului.

— Dar cu banii pe care-i obțin voi fi departe sub o nouă identitate.

— Pe care ți-o poți procura ușor, bineînțeles.

Vanves închise curelele.

— Ce ai de gând să faci? Ce anume vrei de la mine?

— Vreau să te ajut, Jules. Vreau să te protejez. Știu că sunt bărbați care și-ar asuma riscul și ar începe să omoare colaboratori. Vreau documente de identitate pentru o familie. Le poți obține de la oamenii care au murit în spital.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pentru cine lucrezi? Întrebă Vanves. Faci parte din Rezistență? M-am înșelat asupra ta?

— Sunt un nimeni. Pur și simplu am nevoie de ajutorul tău, însă am cunoscut oameni violenți și voi apela la ei dacă refuzi să mă ajuți. Am nevoie de un apartament suficient de mare pentru patru sau cinci persoane.

— Pot face asta, dar altceva nu prea.

— Vei face tot ce te rog, Jules. Alternativa te plasează, împreună cu fiul și soția ta, într-un pericol extrem.

— Dumnezeu, nu-i face rău familiei mele. Te implor! Este totul pentru mine.

— Îți promit c-o voi proteja. Nu vei păți nimic, nici tu și nici familia ta de la oamenii pe care-i cunosc. Am nevoie de documente. Două femei, doi copii și un bărbat. Îți voi da vârstele lor, descrierea și fotografiile, iar tu vei căuta cărțile de identitate potrivite și tichetele de rație. De acord?

Vanves știi că nu avea de ales. Nu avea cum să știe dacă bărbatul care îl amenința juca sau nu la cacealma. Refuzul era un pariu prea riscant.

— Foarte bine, spuse el abia șoptit.

— Și dacă sunt ridicat sau găsit împușcat la un colț de stradă, atunci oamenii pe care îi cunosc vor veni după tine și familia ta pentru că vor crede că m-ai trădat.

— Nu pot fi făcut responsabil dacă ești ridicat! Cum să știi dacă s-ar întâmpla așa ceva?

— Verifici registrul arestărilor zilnice. Și după aceea mă scoți.

263

— Ai fost prietenul meu, Henri. De ce-mi faci asta?

— Pentru că ai trecut de partea cealaltă, iar eu sunt singurul care te poate proteja. Acum lucrezi pentru mine, Jules.

264

Mitchell se termină de bărbierit în chiuveta din bucătărie. Auzi apa trasă la toaleta comună, cu țevile care protestau, și ascultă pașii apropiindu-se, apoi o altă ușă deschizându-se și închizându-se. Totul trebuia să fie normal. Orice schimbare a rutinei de zi cu zi a celor din clădire putea anunța pericolul.

— Madame Pivain de la numărul șapte. Cu aceeași regularitate ca un ceas, spuse el ștergând ultima urmă de cremă de ras. Ceva? întrebă el întorcându-se spre locul unde Ginny stătea cu umerii aplecați, decodificând un mesaj pentru transmisia ei.

Ea rupse hârtia și i-o înmână.

— Asta o să omoare o mulțime de oameni. Ne întrebă dacă putem face ceva.

Mitchell se uită pe mesaj. Mesajele radio interceptate de germani arătau că aceștia urmau să mute niște mașinării de la o fabrică din Paris pe calea ferată, pe timpul nopții, spre o destinație necunoscută din Germania.

Oamenii de știință francezi expatriați au identificat fabrica drept una ale cărei mașinării reutilate produceau țevi striate pentru tunurile autopropulsate. RAF intenționa să bombardeze fabrica și triajele feroviare din La Chapelle înainte ca echipamentul esențial să fie mutat. Ginny așteptă

în timp ce Mitchell receptă mesajul.

— Vor ucide sute de civili, spuse ea.

El încuviință din cap. Și-i imagină pe prietenii lui de la Bletchley Park decodificând transmisiunile germanilor și cum sunt trimise mai departe informațiile obținute. Apoi nici nu s-ar mai fi gândit la ele, ci ar fi trecut la următoarele interceptări. Ce diferit era când te aflai sub spectrul bombardamentelor. Gândurile începură să o ia razna. Încercarea de a sabota un tren în timp ce trecea în plină viteză peste mai multe linii în La Chapelle ar fi fost dificilă. Dacă trenul putea fi oprit dincolo de limitele orașului, acest

lucru ar fi oferit RAF-ului o țintă mai clară. Și dacă acest lucru putea fi realizat, atunci orice încercare din partea germanilor de a trimite macarale și motoare recuperate din deoporurile lor din La Chapelle trebuia să fie oprită.

265

Depourile marfarelor se aflau la zece metri sub nivelul străzii și patrulate de Poliția feroviară, care identifica orice sabotor ce cobora scările de pe vagoanele ce transportau explozibili. Se uită la ceas.

— Trebuie să facem o transmisiune neplanificată, spuse el.

Amândoi cunoșteau pericolul transmisiilor neprogramate, mai lungi, din cauza dubelor germane de radiodetecție care măturau orașul.

— În regulă, spuse ea fără ezitare.

În timp ce-și instala din nou aparatura și antena, Mitchell scrisse un mesaj.

— Putem găsi un loc în care să oprim trenul odată ce ajunge la periferie și după aceea Forțele Aeriene Regale îl pot prinde în câmp deschis.

— Noaptea?

— În zori dacă putem; dacă nu, vom lumina cumva nenorocirea aia. Voi face mesajul suficient de vag pentru orice german care efectuează vreo interceptare a transmisiunii, dar Londra va ști exact ce vreau să spun.

Scrisse și ultima propoziție, rupse foaia din carnetel și i-o înmână. Ea codifică mesajul, își puse căștile și începu să transmită. Mitchell își scoase pardesiul.

— Îi voi da telefon lui Gaétan și voi organiza oamenii. Pune aparatul la loc imediat cum termini de tastat; mesajul este deja prea lung.

El închise ușa în urma lui și o lăsă pe Ginny tastând.

*

Mitchell își petrecu după-amiaza în estul orașului. Trebuia să decidă urgent unde anume să oprească trenul. Locuind la Paris și cunoscând căile de scăpare în perioada de Ocupație, știa unde anume să arunce în aer șinele de tren și să izoleze trenul care ducea mașinăriile. Riscul consta în faptul că

mașina de război germană era suficient de bine organizată încât să trimită

macarale și locomotive pentru montarea șinelor în cazul în care explozibili ar produce numai daune temporare. Pentru a împiedica acest lucru, trebuia să distrugă triajele feroviare care adăposteau echipamentul greu. Urmă

perimetrul înconjurat cu sârmă al triajelor. Patrulau numai câțiva polițiști feroviari deoarece zona era atât de vastă și lipsită de acoperire, astfel că

oricine dintre cei care lucrau în triaje putea identifica ușor un intrus. O

cafenea mică, dărăpănată, degradată de fumul de cărbune și funinginea de la motoarele de comutare într-o măsură mai mare decât anii de când fusese deschisă, era poziționată cu spatele la perimetrul de sârmă. Ușa laterală

266

părea să fie ușor de descuiat, iar urcarea pe acoperiș ar fi dat acces la firul de sârmă. S-ar fi petrecut noaptea, însă acest lucru nu ar fi diminuat riscul. Din ce știa el, puteau exista reflectoare ce măturau triajele feroviare. Oare germanii ar risca să rupă întinericul care le servea drept pavăză? Era un pariu și știa că trebuia să aibă un plan. La câteva sute de metri de perimetrul înconjurat cu sârmă se ițea o clădire imensă; de unde stătea el, părea la fel de mare ca un hangar de avion. Ușile sale erau deschise și putea vedea înăuntru soldați și muncitori de la Căile Ferate Franceze, care se ocupau de mai multe locomotive mari cu aburi, dintre care una atașată de tenderul unei macarale de ridicare. În fața depourilor feroviare, o placă turnantă, suficient de mare pentru a suporta oricare dintre aceste locomotive, își mișca podul basculant cu șine pentru a se alinia cu unul dintre vagoanele din depouri. Mitchell cumpără o cană cu înlocuitor de cafea și privi cum placa turnantă rotea lent vagonul, astfel încât să poată rula pe șina aleasă. Vagonul își rotea roțile și se deplasa încet de-a lungul triajului, în timp ce semnalizatorul mută o pârghie, schimbând direcția. Un muncitor de la Căile Ferate Franceze stătea mult mai

departe de linia de deplasare prevăzută, legănând un felinar cu sticlă roșie, conducând trenul spre niște vagoane de marfă. Când Mitchell termină de băut lichidul amar, iar locomotiva fu cuplată la încărcătură, știa ce trebuia să facă.

— Cine e? spuse vocea din spatele ușii după ce Mitchell bătuse.

— Pascal Garon, răspuse el, cu fața aproape de ușă, astfel încât nimeni din blocul de apartamente să nu poată auzi.

— Nu știi pe nimeni cu numele ăsta, veni răspunsul.

— Am împărțit o celulă cu tine în Saint-Audière. Aveai nevoie de o țigară, ți-ai aduci aminte?

Ușa se întredeschise, iar fața nebărbierită a lui Gerard Vincent verifică

vizitatorul nepoftit în timp ce-și trăgea bretelele de la pantaloni peste cămașa murdară fără guler. Dură numai o clipă pentru ca contrabandistul să

rânjească larg și deschise ușa pentru a-l pofti înăuntru pe Mitchell.

— Tu ești. Cine-ar fi crezut? Nu m-am gândit niciodată că vei veni la Paris, cu atât mai puțin că ai să vii să mă vizitezi.

Își încruntă sprâncenele.

— Ți-am spus unde am locuit?

— Mi-ai fost recunoscător că ți-am aprins țigara aia și ai spus că dacă aveam vreodată nevoie de ceva, să te caut.

— Da, da.

267

Mitchell intră în apartamentul spațios. Conserve de mâncare erau așezate unele peste altele într-un colț; mormane de haine de bărbați și femei se aflau peste tot, pe diverse piese de mobilier. O tigaie cu mâncare fierbea pe o sobă

mică pe colț, iar mai în dos Mitchell văzu că se afla o a doua cameră: un dormitor în care lenjerie feminină de mătase era atârnată de o șină.

Gerard Vincent arăta la fel de murdar în propriul său apartament, precum arătase și în celula mizerabilă din Saint-Audière. Se duse repede la sobă, amestecă ce era în tigaie și stinse focul. Ridică din umeri în semn de scuză.

— N-am suficient ca să-ți ofer și ție.

Mitchell aruncă o privire la conservele de mâncare puse unele peste altele.

— Nu sunt pentru mâncat, sunt pentru vânzare. Nu pot să-mi mănânc profiturile.

— Nu mi-e foame.

Vincent scoase o țigară dintr-o cutie argintie pentru țigări, o bătu și o aprinse cu o brichetă ce părea scumpă. Zâmbi, făcând caz de ea.

— Nu mai e nevoie de priză pentru lumină acum.

— Văd asta, spuse Mitchell.

— În regulă, am spus că te voi ajuta, dar n-am spus că va fi gratuit.

Mitchell umblă puțin prin hainele de bărbați.

— Pot plăti.

Vincent scuipe o bucată de tutun.

— De ce anume ai nevoie? Ai o femeie? Îți pot aduce ciorapi de mătase pentru trei sute de franci.

Făcu un semn cu mâna spre locul în care erau depozitate vreo șase lăzi.

— Coniac, Armagnac. Chiar și șampanie. Ar trebui să locuiesc într-un blestemat de castel, nu într-o gaură de rahat ca asta, dar mă ajută. Nimeni nu observă. Nimeni nu bănuiește. Și dacă bănuiește...

Lăsă fraza suspendată în aer, intenția sa fiind destul de clară.

— Afacerile sunt bune, așadar.

— Bune? Ocupația este cel mai grozav lucru care ni s-a întâmplat vreodată.

— Mâncarea de pe piața neagră pentru propriii oameni, asta crezi tu că este cel mai bun lucru?

— Ah, tu-i mama mă-sii, Pascal, ești cumva preot sau ceva asemănător? Nu este pentru ticăloși ca mine de pe străzi, este pentru bordeluri. Dumnezeuule, pe unde-ai fost, om simplu de la țară?

El râse și luă un neglijeu de mătase neagră pe care-l lăsă să-i curgă printre degete.

268

— Naziștii sunt îndrăgostiți de bordelurile noastre. Acești tipi din SS vorbesc limba, tratează prostituatele cu respect – prostituatele de cea mai bună

clasă, adică. Dumnezeuule, femeile chiar se vopsesc brunete, astfel încât să arate diferit de stăpânii blonzi ai universului. Șampania aia de acolo este pentru Le Chabanais, mătasea și coniacul pentru Le Sphinx.

— Clubul Unu-Doi-Doi pe de Rue de Provence, spuse Mitchell și văzu că cunoștințele sale îl impresionară pe contrabandist.

— În regulă, așadar nu ești un om simplu. Știi câte ceva, nu-i așa?

— Nu mă interesezi, Vincent, în afară de ceea ce-mi poți da. Nu vorbesc despre tine, nu vorbești despre mine. Astea sunt afaceri. Vreau trei loturi de salopete și jachete de muncitori feroviari francezi. Cu cât mai murdare, cu atât mai bine.

— Îhî! Nu voi întreba de ce. Mărimi?

— Pentru mine și un bărbat cu zece centimetri mai scund și mai slab decât mine. Celălalt bărbat este aproape de aceeași înălțime cu a mea, cu brațe și piept puternic.

— Țsta nu-i atelier de croitorie, Pascal. Țți dau ce am. Ce altceva?

Documente? Ai nevoie de permise pentru muncitorii feroviari?

— Nu.

— Bine.

Se uită la Pascal ca și cum înțelegea despre ce este vorba.

— Știu că nu ești de pe-aici. Mi-am dat seama din prima clipă în care am pus ochii pe tine, astfel că dacă ai nevoie de permis pentru un muncitor străin, am pe cineva care îmi poate da un fremdenpass. Știi că astea-s imposibil de falsificat. Blestemata de copertă roșu-aprins, cu vulturul german pe ea, este destul de dificil de falsificat, dar hârtia, imposibil, și mai are și filigran și marcaj pentru o dublă verificare. Sunt scumpe, dar merită și ultimul bănuț.

— Nu. Îmi trebuie un loc în care să parchez mașina. Are numere de înmatriculare germane pe ea.

— Hristoase, cine ești? Uite ce-i, dacă te gândești să le furi și să le măcelărești mașinile pentru piese de schimb, s-ar putea să știu pe cineva, dar este prea periculos pentru mine.

— Mașina nu este furată. E a unui prieten.

— O, da, sunt sigur. Haine, permise, cărți de identitate, toate bune. Mașini cu plăcuțe de înregistrare ale armatei germane.

Făcu o grimasă de dezgust.

— Am nevoie de un loc, undeva ferit, timp de trei zile. Nu mai mult. Voi plăti cât vrei.

Țigara lui Vincent se udase de la umezeala buzelor sale. Ochii îi erau închiși pe jumătate, nu de la fum, ci de la calcularea sumei pe care o putea stoarce de la fostul lui coleg de celulă.

— Am un depozit pe aproape. Este pe o alee lăturalnică.

Mitchell aproape că-l auzea calculând ce putea scoate de la el.

— Cincizeci de mii de franci.

O parte din creierul lui Mitchell văzu valoarea în monedă britanică: suma de 250 de lire sterline urma să facă o gaură mare în teancul de bancnote cu care Ginny Lindhurst venise pentru circuitul Gideon.

— Nu. Douăzeci și cinci.

— O fac pentru patruzeci.

— O s-o faci pentru treizeci.

Vincent își scuipe în palmă și-i întinse mâna. Mitchell pecetlui înțelegerea.

— Unde ne-ntâlnim? întrebă el.

— Adu-mi-le în seara asta, spuse Vincent. Așteaptă-mă pe colț cu două ore înainte de a se da stingerea. Să ai banii.

— Jumătate acum, iar jumătate când le ridic.

— În regulă.

— Și vreau hainele astăzi.

— Ia-le acum. Le am. Să fie opt mii?

— Să fie cinci?

— Fie.

Vincent rânji, știind că oricum făcea un profit frumușel. Mitchell trase afară un fișic de bani și începu să-i numere pe masă.

— Încă un lucru. Am nevoie de o uniformă din Armata Germană.

Mitchell și Ginny ajunseră la stația de tren din Vincennes. O scurtă plimbare pe jos îi aduse la casa lui Gaétan, care era cuibărită pe un drum de țară.

Patricianul îi chemase deja la el pe Chaval, Drossier, Laforge și Maillé.

Paznicul Edmond îi pofti pe Mitchell și pe Ginny pe porțile de fier forjat cu decorațiuni ale conacului modest, și în vreme ce picioarele lor scoteau sunete scrâșnite pe pietriș, madame Gaétan deschise ușa din față și le făcu semn de bun-venit. O îmbrățișă pe Ginny.

— Draga mea copilă, nu mă așteptam să te văd așa curând. Ce încântată sunt! Intră, Thérèse, intră! se agită ea.

Mitchell avu parte de un zâmbet primitor. Madame Gaétan părea mai sofisticată în această casă de la marginea orașului decât atunci când jucase rolul de nevastă de la țară. Dispăruseră șorțul și mirosul de mâncare, acum purta haine frumos croite, bijuterii și era machiată. Îi conduse printr-o livadă de portocali din spatele casei care, după cum remarcă Mitchell, avea la fel de multă nevoie de întreținere și reparații ca și casa din Norvé.

— Dragule, colonelul Garon și mademoiselle Thérèse sunt aici.

Închise ușa, lăsându-i acolo pe toți cei care se reuniseră. Gaétan se ridică și-l întâmpină pe Mitchell; apoi Chaval îi prinse mâna, un zâmbet larg apărându-i la suprafață pe sub barbă.

— Pascal, ce bine că te revăd!

— În sfârșit, spuse Laforge. Am crezut că ne-ai uitat.

— Nu ne vrea decât atunci când are nevoie de noi, gemu Maillé.

— Salutare, domnule colonel! Trăiți bine la oraș?

— Ne descurcăm, Maillé. Îmi pare bine să aud că ești la fel de vesel ca întotdeauna.

Oamenii izbucniră în râs, starea lor de spirit fiind evident ridicată de revederea lui Mitchell.

— A fost și mai rău de când ne ascundem aici, așteptând și noi ceva mișcare, spuse Drossier. Și mie îmi pare bine să te revăd, Pascal. Și pe dumneavoastră, mademoiselle.

— Mulțumesc! spuse Ginny.

271

— Veniți și așezați-vă lângă mine, spuse Chaval. Am făcut baie în dimineața asta.

Rânji.

— Spre deosebire de ei, spuse el, arătând înspre bărbați.

Ea îi întoarse zâmbetul și i se alătură pe canapeaua decolorată.

— Foarte bine! spuse Gaétan. Spuneți-ne ce se întâmplă, domnule colonel.

Mitchell rezumă rapid veștile de la Londra și ce anume se cerea.

— Și pentru asta ai nevoie de ajutorul meu? întrebă patricianul. Circuitul Norvé nu este activ aici, după cum bine știți, prin urmare presupun că vă veți ocupa de operațiune.

— Am nevoie de orice fel de informații pe care mi le puteți da și, de asemenea, trebuie să mut oamenii repede prin oraș fără să trezesc suspiciuni. Propunerea mea conține două aspecte. Ne împărțim în două

echipe. Una va distruge liniile ferate dincolo de suburbiile orașului, iar cealaltă placa turnantă a depoului stației de cale ferată. Trebuie să fie mai bine de șaiszeci de locomotive mari în acele depouri și care trebuie rotite

pentru a pleca în Germania. Odată ce aruncăm în aer șinele, germanii vor trimite locomotivele lor grele pentru a le repara, dar nu pot face asta dacă

placa turnantă nu mai este funcțională. Operațiunea va izola eficient trenul și mașinăriile reutilate pentru bombardament și va face ravagii cu trenurile germane de aprovizionare care încearcă să părăsească Parisul în lunile următoare.

— Atunci înseamnă că asta va fi trecut în numele circuitului tău, Gideon, spuse Gaétan.

— Înființarea circuitului aici la Paris a fost unul dintre obiectivele mele principale, răspuse el, adăugând diplomatic, însă am apelat la tine pentru asistență în asemenea chestiuni.

Niciun civil nu putea fi constrâns să facă ceea ce își dorea Mitchell; era necesar să fie convinși, iar acum, că punea în sfârșit pe picioare circuitul în Paris, nu avea nicio dorință să producă vreun afront patricianului.

— Se pare, domnule colonel, că vi s-a dat o mare autoritate aici. Trebuie să găsiți și să salvați un trădător german, să înființați o nouă celulă de rezistență ocolind propriile dumneavoastră eforturi în Norvé, și totuși ne cereți ajutorul. Circuitul meu are destul de puțini oameni. Nu-i pot aduce în oraș, departe de familiile lor. Dacă vreunul dintre ei este prins, atunci circuitul Norvé ar putea înceta să mai existe.

Era evident că Gaétan simțea că era exclus de la implicarea directă în operațiune.

272

— Dacă aveți oameni aici, în localitate, în care aveți încredere, îi voi folosi, dacă nu, atunci v-aș ruga să mă lăsați să-l folosesc pe Edmond într-una dintre echipe. Acest lucru vă va asigura că sunteți inclus în atac și că Londra va ști că am lucrat împreună pentru a ajuta la salvarea unor vieți nevinovate.

Mitchell dorea ca bărbatul care îl urmărise pe Chaval în oraș să participe la

atac. Mitchell nu era sigur dacă acesta era sursa scurgerii de informații, dar se gândi că dacă era, nu ar risca să fie ucis.

— Și unde este celălalt englez? Face parte din această operațiune?

— Din păcate, nu. A murit în timpul operațiunii pentru a-l găsi pe omul pe care-l căutăm.

Gaétan nu dădea semne că ar fi afectat de moartea lui Peter Thompson.

— Atunci l-ați găsit pe omul de știință german?

— Nu, minți Mitchell.

Nu era nevoie să mai știe nimeni altcineva că în câteva zile Alfred Korte urma să se afle într-un avion spre Anglia.

— Mi se pare, domnule colonel, că vă comportați într-un mod nesăbuit și vă jucați cu viețile oamenilor.

— Este un pariu dacă vreunul dintre noi va supraviețui, dar eu n-aș pune viețile oamenilor mei în pericol decât dacă ar fi esențial.

Se uită la oamenii din jurul lui.

— Și dacă cineva care a ajuns până aici cu mine nu vrea să meargă mai departe, atunci fie.

Chaval mormăi.

— Nimeni altcineva nu-i va avea, Pascal, spuse el, uitându-se la oamenii care rânjeau. În plus, acum că ne-ai zis de misiune, trebuie să omor pe oricine ar spune că vrea să meargă.

Gaétan bătu o țigară de masă și o aprinse. Scoase fumul, căzând pe gânduri.

— Planul tău are un defect fundamental. Spui că vom salva sute de oameni când cad bombe; păi, când descoperă germanii sabotajul, vor fi represalii

masive și va crește numărul raziilor și deportărilor. Poate că este mai bine să mori rapid sub bombele britanice.

— Chaval, mai avem acei șobolani pe care i-am umplut cu explozibili la Norvé?

— Da, dar nu vor fi nici pe departe suficienți pentru a face ceea ce ți se cere.

— Șobolani? întrebă Gaétan.

— Da, spuse Mitchell. Eviscerați și umpluți cu plastic. Sunt folosiți pentru tactici diversioniste, dar pot spulbera șina unui tren. Vom plasa unii unde să-i găsească germanii. Și vom folosi explozibilul de plastic care a venit cu 273

avionul Lysander. Este ușor de identificat ca fiind britanic și ne vom asigura că o parte nu se declanșează. Asta să sperăm că-i va convinge pe germani că

lucrează o echipă britanică de sabotaj.

Se uită la grup.

— Este tot ce putem face.

Gaétan cedă.

— Foarte bine. Pot fi de ceva ajutor. Edmond este la dispoziția ta. Am legătură cu un înalt oficial de la Gaz de Paris. Furgonetele lor au acces gratuit prin oraș și suburbiile din jur. Voi aranja utilizarea a două furgonete.

Vor fi aduse și lăsate pe aici pe aproape. Când facem asta?

— Mâine-noapte. Vincennes este punctul nostru de plecare. Aș prefera ca oamenii mei să stea aici până suntem gata de plecare. Este posibil?

Gaétan dădu din cap.

— Există anexe, dar nu trebuie să fie la vedere.

— Bineînțeles. În regulă, permiteți-mi să vă explic unde vom opri trenul

pentru a da bombardierelor un acces rapid la el, spuse Mitchell, scoțând o hartă împăturită.

O întinse pe blatul mesei în timp ce bărbații și Ginny se adunau în jurul ei.

— Putem arunca șinele în aer aici, spuse el, arătând cu degetul pe hartă. La douăzeci de kilometri și ceva est de oraș. Pădurea în stânga șinelor, râul Marna în partea dreaptă. Izolăm trenul înainte de a ajunge în aceste suburbii, Saint-Thibault-des-Vignes și Lagny. Aceasta le oferă

bombardierelor o vedere clară și evităm producerea de victime printre civili. Explozibili aici și aici. Apoi trenul nu mai poate merge nici înainte, nici înapoi. Va fi o țintă staționară sau locomotiva va deraia. Oricum ar fi, este o țintă ușoară pentru RAF.

— Vor fi tunuri antiaeriene pe platforme. Încercăm să le atacăm pe acestea? întrebă Laforge.

— Nu. Puneți încărcăturile, fixați cronometrele și după aceea fugiți. Suntem prea expuși. Nu suntem acolo pentru o luptă.

— Ar trebui să omorâm cât mai mulți ticăloși posibil, spuse Maillé.

— Suficienți dintre ei vor muri în timpul raidului, zise Mitchell. Nu ne putem permite să avem pierderi mari. Chaval, tu du-te cu Edmond și Laforge și spulberă șinele. Drossier și Maillé, voi veți fi cu mine la depou.

— Și eu unde o să fiu? întrebă Ginny.

Bărbații se uitară la ea surprinși. Nu o consideraseră combatantă.

— Avem nevoie de tine la stația de transmisiuni în cazul în care dăm greș, spuse Mitchell.

274

— Și dacă sunteți toți uciși sau prinși, atunci n-aș ști până când Gestapoul nu ar veni să-mi spargă ușa. Nu va trebui să transmit niciun mesaj deoarece vom

fi nevoiți să oprim trenul până la o anumită oră, o oră dată Londrei până mâine. Aceasta este singura transmisiune de ceva importanță.

— Mademoiselle Thérèse are dreptate, spuse Gaétan. Dacă este să avem succes, operațiunea trebuie executată cu precizie.

Ea se uita când la Chaval, când la Laforge.

— Și în timp ce Victor și Reynard sunt cu Edmond plasând explozibili, pot să fiu utilă stând de pândă. O pereche în plus de ochi.

— Are dreptate, spuse Chaval.

Mitchell își luă o clipă pentru a se decide. Dacă totul mergea rău în privința operațiunii, atunci Ginny Lindhurst, cel mai probabil, urma să fie abandonată cu propriile ei resurse în oraș. Tânăra își dovedise deja valoarea. Se gândi că fata avea o șansă mai bună de supraviețuire la țară

decât să-l însoțească pe el la depouri.

— Mergi cu Victor, spuse el printr-o înclinare din cap înspre Chaval, rugându-se să nu ajungă să-și regrete decizia.

Codurile de timp, care nu ar însemna nimic în cazul în care interceptările germane ar fi active utilizând cifruri capturate, au fost trimise la MI6 în Londra. Comandantul bombardierului urma să lovească în baza coordonatelor trimise de Mitchell, în timp ce acesta dezactiva placa turnantă

de locomotive din triaj. Gaétan a aranjat două furgonete de la Gaz de Paris și până târziu în noaptea următoare cele două grupuri se formară în curtea din Vincennes. Mitchell se schimbă de hainele de oraș în salopeta de muncitor feroviar, cu jachetă și șapcă. Ginny și bărbaii se adunară într-una dintre anexe, iar odată ce Maillé și Drossier probaseră și își potriviseră salopetele, se așezară pe vine în jurul unei prelate împreună cu ceilalți, unde erau așezați șase șobolani morți. Alături de ei se aflau aproape treizeci de încărcături de șapte sute de grame de plastic. Mitchell dăduse grupului lui Chaval zece bucăți cu tot cu detonatoare. Avea nevoie de o cantitate dublă de plastic pentru a distruge placa turnantă rezistentă. Adună patru calupuri, în timp ce restul se uitau, și le împachetă frumos laolaltă pentru a face o încărcătură mare. Se uită la Maillé și Drossier.

— Uitați-vă și apoi faceți așa cum fac și eu.

Presând dreptunghiurile de exploziv maleabil exact așa cum a fost învățat la cursul său de instruire, realizează un fel de paralelipiped mai lung, perfect, de explozibil.

— Trebuie să camuflăm aceste încărcături principale, așa că am pus-o pe Thérèse să taie o geantă veche și să o transforme în patru săculețe.

Împinse calupul pe care îl făcuse într-unul dintre buzunarele cusute. Ridică o mână de cronometre din alamă.

— Codificate pe culori. Acestea sunt pentru o detonare în jumătate de oră.

Au precizie de până la câteva minute de fiecare parte. Zdrobiți capătul de cupru – eliberează o substanță chimică ce arde printr-un fir din interior.

După ce-ați făcut asta, îndepărtați banda asta de siguranță, în regulă?

Atenția tuturor era îndreptată către instrucțiunile sale.

— Când firul se dizolvă, eliberează un percutor care lovește detonatorul.

Puneți două dintre aceste cronometre în fiecare bloc de explozibil în cazul în care unul nu funcționează.

276

Se uită din nou la fețele lor.

— În regulă, acum voi.

Așteptă răbdător în timp ce Maillé și Drossier îi urmară exemplul. Ginny întinse mâna și îl făcu pe al patrulea. Îl termină mai repede și mai plină de încredere decât cei doi bărbați, iar curând erau patru blocuri mari de explozibil cu cronometrele lor cu tot. Mai rămăseseră patru blocuri. Mitchell și le puse în rucsac.

— Pe astea le folosim pentru șine.

Se ridică în picioare și se uită la ceas, în timp ce toți își încărcău rucsacurile cu explozibili. Cei care aveau Sten-uri au rupt calupurile în trei bucăți și le-au pus în rucsacuri.

— Trenul va pleca la Paris la ora 4 dimineața. Programați încărcăturile pentru ora 4:30, le spuse Mitchell. Pe a mea o voi programa cu zece minute mai târziu.

— Și dacă trenul pleacă cu întârziere? întrebă Laforge.

— Țștia sunt germani, spuse Edmond, omul lui Gaétan. Vor pleca la timp.

Domnule colonel, m-am uitat la drumul de lângă calea ferată. Odată ce plasăm toate încărcăturile, vom conduce spre sud peste râu, prin suburbii, și apoi ne vom întoarce aici.

— Bine, spuse Mitchell. Vom plasa explozibilii și șobolanii acolo unde-i vor găsi după aceea. Atacul aerian este la ora 5.

Se uită la toată lumea.

— Sincronizarea este totul. Întrebări?

Nimeni nu răspunde. Chaval își puse Schmeisser-ul pe umăr.

— Ar trebui să plecăm.

— Ne întâlnim înapoi aici, să vedem dacă toată lumea este în regulă. Apoi Thérèse și cu mine ne vom întoarce în oraș, spuse Mitchell.

Și-au urat unul altuia noroc și s-au despărțit. Olivier Gaétan și soția lui priveau cum furgonetele cu benzină ieșeau pe porți.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la Norvé și să-l lăsăm pe colonelul Garon cu planurile lui. S-ar putea să fie prea periculos pentru noi să stăm atât de aproape de oraș dacă plănuiește mai multe sabotaje, spuse Gaétan.

Dacă are succes, va da prioritate pentru mai multe arme și muniții, în vreme ce circuitul nostru de acasă va muri de foame. Britanicii nu-și dau seama cum francezii și franțuzoaicele își riscă viața în fiecare zi. Vor avea întotdeauna grijă de ai lor înaintea noastră.

Se uită la vârful trabucului său, care ardea mocnit, și suflă asupra lui pentru a-l face să se încingă.

277

— Poate că este timpul să ne planificăm propria operațiune. Apoi ne putem întoarce.

— Am activitatea mea de caritate, chéri. Sunt oameni de rang înalt din poliție și armată care ar putea începe să pună întrebări dacă brusc nu mai făceam parte din adunările lor sociale. Oamenii ne cunosc.

Gaétan oftă.

— Ai să fii văzut prea des cu ei și apoi ești vulnerabil.

— Mai vulnerabil decât acest Pascal Garon? L-ai urmărit prin oraș?

— Da. A fost ridicat de un jandarm. Am aflat că era un sergent de la Préfecture. M-am interesat. Este colaborator.

— Atunci nu te poți încrede în el.

Ea închise lumina și începu să urce scările spre dormitorul lor, lăsându-l pe soțul ei în penumbra focului.

*

Mitchell se așeză în scaunul pasagerului, în timp ce Maillé se strecura cu furgoneta de-a lungul triajelor înconjurate cu sârmă.

— Este o cafea mai departe, de-a lungul gardului de sârmă. Aici lucrătorii feroviari beau o cafea înainte de a-și începe schimbul. Vom intra și ne vom folosi lumina de pe acoperiș pentru a trece de gardul de sârmă.

Trecuseră încet de porțile de la intrare unde muncitorii feroviari se prezentau în fiecare dimineață. Un șir de clădiri se întindea de-a lungul unei laturi a curților, iar proiectoarele de deasupra capului aruncau umbre adânci dacă erau aprinse în cazul în care se dădea alarma. Asta le-ar oferi șansa de a scăpa, le spuse el celorlalți, evidențiind rapid unde devenea noaptea și mai întunecată de-a lungul marginii clădirilor. Totuși, Mitchell spera că reflectoarele nu se vor aprinde dacă ceva ar fi să meargă prost: germanii ar putea crede că exploziile erau ceva puțin mai mult decât semnele unui bombardament nocturn și, prin urmare, să se teamă să nu ilumineze o zonă atât de vastă. Ici și colo pe întinderea vastă a depourilor, lămpi singuratice străluceau palid, oferind un con îngust de lumină

estompată. Maillé urmă instrucțiunile lui Mitchell și parcă furgoneta pe o stradă alăturată.

— În regulă, ascultați. Nu era niciun semn că ar fi santinele, prin urmare vor fi în depourile locomotivelor. Dacă vreun grup din Rezistență va da atacul și

va încerca să demonteze locomotivele, vor trece liniile de cale ferată destul de ușor, dar nu vor intra niciodată în acele depouri. Germanii nu prea au de ce să se teamă în afara lor.

— De ce? întrebă Maillé.

— Deoarece sunt atât de multe linii și ar fi imposibil să le distrugi într-un număr semnificativ. Comoara este înăuntru. Când ajungem în depou la placa turnantă, trebuie să plasăm încărcăturile în interiorul zăbrelelor metalice, strânse de pivotul plăcii turnante. Asigurați-vă că sunt fixate. Apoi prindem cronometrele. Odată terminat acest lucru, plecați, nu fugiți, pe poarta principală. Mergeți câte unul. Voi tăia lacătul, în felul acesta germanii nu-l vor suspecta pe proprietarul cafenelei.

Cei doi bărbați încuviințară din cap. Păreau agitați. Maillé își șterse gura cu mâna, după care îl surprinse pe Mitchell care se uita la el.

— Am gura uscată.

El zâmbi vinovat.

— Țsta-i un semn bun, îi spuse Mitchell. Odată ce plasăm încărcăturile, veți uita curând că vă este frică.

— N-am spus niciodată că îmi este frică, zise Maillé repede.

— Ai fi prost să nu-ți fie.

Mitchell se întrebă dacă oamenii îi puteau vedea mâinile tremurând în întunericul cabinei. Se întoarse pentru a se uita la Drossier, aflat în spatele furgonetei.

— Acum trebuie să intrăm în cafenea. Cum mai stai cu talentele tale de spart lacăte?

Văzu strălucirea unui zâmbet în întuneric.

*

Întunericul aproape că-i copleși pe Chaval și pe ceilalți în timp ce se grăbeau de-a lungul șinelor de cale ferată. Vederea lui pe timp de noapte de braconier îl ajută să discearnă umbrele, ceea ce-l făcea mai sigur pe el decât Laforge, care venea în spatele lui. Își legase la gât o fâșie dintr-o cămașă albă

pentru a-l ajuta pe résistant, șoptindu-i grăbit să țină pasul. Laforge se împiedică o dată sau de două ori, căzând cât era de lung pe pietrișul de sub șine și înjurând în barbă. Edmond însă era la fel de obișnuit cu munca pe timp de noapte pe cât erau oamenii pe care-i conduceau și nu avea nevoie de 279

ajutor. După care silueta uriașă din fața lui Laforge se opri și se întoarse pe jumătate, întinzând o mână prin care să-l oprească pe tovarășul său să se lovească de el pe întuneric.

— Edmond, pune-le pe ale tale aici.

Nu exista niciun motiv pentru care paznicul să protesteze, dar Chaval nu așteaptă și îi șopti rapid lui Laforge care era transpirat:

— Reynard, haide, încă douăzeci de metri și-ți pui încărcăturile.

Se îndepărtă cu pași mari de-a lungul șinelor, care acum străluceau sub reflectarea ocazională a luminii lunii filtrate de trecerea norilor. Chaval aruncă un ochi spre cer pentru a cântări vremea, socotind că în mai puțin de o oră norii se vor risipi. El și ceilalți trebuiau să se afle departe până atunci.

— Aici. Încărcături de fiecare parte a șinei, așa cum ne-a spus Pascal.

Văzu cum Laforge se lăsă într-un genunchi, dându-și jos rucsacul. Când scoase primii explozibili, Chaval mai înaintase de-a lungul șinelor. Se uită în spate și văzu mișcările oamenilor în întuneric. De cealaltă parte a fâșiei înguste de drum, care mergea paralel la doi metri sub terasamentul șinei, blocul solid de pădure îi ferea să fie văzuți. Râul nu era chiar atât de departe pe partea cealaltă și reflecta orice lumină pe care o producea cerul nopții.

Știa că dacă ar fi fost pilot, ar fi urmat panglica de argint până la țintă, la fel

ca o bufniță de noapte care planează spre victima sa. Își desprinsese rucsacul de pe umăr și puse Schmeisser-ul pe șină; apoi modelă suprafața lipicioasă a plasticului după golul șinei, deasupra buloanelor care o fixau de traversă.

Dacă totul mergea bine, urmau să termine într-o jumătate de oră.

Parcaseră furgoneta pe un drum de pământ din pădure, ascunsă vederii pentru oricine ar fi trecut pe acolo. Ora stingerii trecuse de mult, însă exista permanent șansa să vină o patrulă germană pe drumul îngust dintre pădure și linia de cale ferată. Ginny își strânse mai tare cureaua hainei de ploaie în timp ce se ascundea în șanțul de lângă drum. Norii trecură pe deasupra sa și pentru câteva secunde văzu clar cei trei bărbați ghemuiți pe linia orizontului. Purta bereta neagră din lână pentru a-i ține cald, însă ridicase marginea ei deasupra urechilor, ignorând mușcăturile aerului rece, vrând să

se asigure că auzea orice vehicul care se apropia sau zgomotul făcut pe asfalt de bocancii patrulelor.

Din fericire, luna urma să fie din nou ascunsă de nori în scurtă vreme, iar ea se ridică în picioare din poziția în care stătuse ghemuită. Noaptea nu era niciodată o liniște absolută; învățase asta. Vântul care bătea prin pădure freca crengile unele de altele într-un foșnet persistent și monoton. Amuțea, de asemenea, orice sunet, astfel că nu auzi apropierea din aceeași direcție cu 280

bătaia vântului a unei mașini mici până când motorul său aspru îi atrase atenția. Se întoarse și-i văzu pe paznic și pe Chaval făcându-i amândoi semne ca nebunii deoarece auzul lor fin le semnalase deja apropierea mașinii. Apoi bărbații se lăsară la pământ în timp ce o mașină sport mică, cu două locuri, veni dintr-o curbă la distanță de cincizeci de metri, farurile sale măturând drumul din față, prinzând-o din plin în lumina lor. Ea îngheță la fel ca un iepure prins în strălucirea farurilor. Undeva în spatele ei auzi sunet de arme pregătite pentru a interveni în timp ce mașina încetinea și opri la zece pași de locul unde se afla. Ar fi fost o prostie să fugă și să stârnească imediat suspiciuni. Își ridică mâna pentru a-și feri ochii de strălucirea orbitoare a farurilor și văzu doi bărbați într-o mașină sport decapotabilă. Purtau șepci militare și era suficientă lumină pentru a vedea aripile Luftwaffe prinse pe boruri și de jachetele din piele. Unul dintre bărbați o strigă. Vocea lui nu părea neîncredătoare, ci mai mult îngrijorată în timp ce o întreba în franceză

dacă totul era în regulă.

Se îndreptă spre ei zâmbind, salutându-i și mulțumindu-le pentru că au oprit deoarece căzuse de pe bicicletă, care se stricase în șanț. Când ajunse la cei doi ofițeri din aviație, putea vedea că băuseră și că probabil se întorceau la bază. Șoferul se întoarse spre pasager, sugerându-i s-o ajute. Cel de-al doilea bărbat părea mai puțin amețit decât prietenul său. Oare văzuse vreo mișcare pe linia ferată? Mâna lui se întinse după tocul mic din piele de la curea. În timp ce-și ridicau privirea spre ea, văzură că tânăra îndrepta spre ei gura unui pistol. Șocul constatării îi făcu să înlemnească, iar ea trase două

gloanțe în fiecare de la mică distanță. Trupurile piloților din Luftwaffe se prăbușiră și zăceau contorsionate, cu șepcile sucite pe cap. Pentru o clipă, fata rămase rigidă, cu mâna întinsă, neștiind dacă să mai tragă o dată, dar în mod clar bărbații erau morți. Respiră ușurată și se întoarse spre sabotorii de pe calea ferată care se ridicaseră pe jumătate cu armele gata pregătite.

— Repede! le strigă ea.

Mitchell deschidea drumul peste multiplele linii de cale ferată, curbe argintii care șerpuiiau într-o direcție sau alta în lumina efemeră a lunii. Vreo zece linii de cale ferată ieșeau din triajele închise spre uriașa platformă care putea porni locomotivele pe orice cale aleasă din triaj. Locomotivele erau duse întotdeauna în boxele lor mai întâi, apoi scoase cu spatele la platformă

și rotite pentru a se încadra pe linia dorită. În depărtare, camerele de ardere ale câtorva locomotive mici străluceau. Aburul ieșea șuierând din supape.

Bărbații puteau mirosi uleiul încins și fumul de cărbune, dar niciuna dintre micile locomotive cu aburi nu se mișca. Mitchell bănuia că erau folosite pentru manevrarea vagoanelor prin triaj. Își mișcă ochii pe întuneric, se aplecă sub greutatea rucsacului și a dorinței de a părea cât mai mic posibil.

Trenul blindat care părăsea Parisul ducea cu el mașinăriile reutilate care urmau să treacă prin aceste triaje. Mitchell era îngrijorat pentru că trebuia să seteze cronometrele pentru a detona la ora potrivită. Prea devreme, iar trenul vital avea să fie avertizat să se întoarcă în triajele orașului. Prea târziu, iar locomotivele grele și utilajul lor de ridicare puteau trece de liniile ferate respective și să facă reparațiile. Cât de oportun ar fi bombardamentul? Îndoielile îi întunecau mintea, dar se consola gândindu-se că dacă avioanele de luptă nu mai veneau – fiind anulate indiferent de motiv

–, atunci cel puțin ar fi blocat vitalele mașinării-unelte în mediul rural francez, iar acest lucru ar da Aliaților luxul de a le distruge când doreau. Și mai era satisfacția de a ști că a oprit uciderea a sute de civili francezi.

— Aici, șuieră el, aplecându-se în fața marilor depouri.

Dimensiunea și adâncimea platformei îl făcuseră să se oprească brusc.

Oamenii trebuiau să coboare câțiva metri în puțul de ciment. Drossier urma să-și plaseze explozibilul pe șina de mai jos, cercul de șine care mărginea circumferința platformei permițând să fie rotită pe boghiuri. În timp ce Drossier făcea asta, Mitchell și Maillé își plasau încărcăturile grele cu plastic

la baza platformei, aproape de pivotul central. Ceilalți se ghemuiră. Mitchell ridică un deget.

— Unu, șopti el și arată spre Maillé. Doi.

282

Îi făcu semn lui Drossier, care dădu din cap și îl urmă pe Maillé în timp ce își dădeau jos rucsacii, se așezau cu burta pe pământ și își coborau încărcătura în puțul platformei. Mitchell alergă spre partea îndepărtată a podului care ținea șina de întoarcere întinsă pe mijlocul platformei scufundate. Cu două

încărcătoare grele de fiecare parte a mecanismului pivotului, platforma urma să fie făcută inutilizabilă. Mitchell transpira, cămașa lipindu-i-se de spate, dar își calmă respirația, lăsând rucsacul jos și apoi coborând în puț.

Înlăturând orice îndoială cu privire la dimensiunea mecanismului, despachetă rapid explozibilii și se aplecă pe sub zăbrelele din oțel. Așezarea încărcăturilor părea să ia mai mult timp decât fusese planificat. Timpul se târa ca melcul, agonizant de încet. Începu să-l cuprindă panica. Se înjură

singur. Încerca s-o îndepărteze din minte. Încărcăturile erau ascunse bine.

Aranjase cu Maillé, nevăzut de cealaltă parte a platformei, să recunoască

bătaia lui Mitchell în structura de oțel, astfel încât să poată coordona cronometrele. Lovi de două ori. Așteptă cu cleștele în mână. Nu veni un semnal de răspuns. Îndoielile despre seriozitatea lui Maillé îl chinuiau. Nu putea face nimic. Și apoi auzi bătaia dublă, surdă, ca răspuns. Prinse capătul de cupru al cronometrului. Apucându-și rucsacul, ajunse la perete, sări în sus pe margine și încercă să-și tragă trupul peste buza puțului, dar nu avu putere să-și salte corpul de pe peretele platformei. Sări din nou, găsi o aderență mai bună, își zgârie tibiile în timp ce se chinuia să se ridice.

Deodată, două mâini coborâră spre el și îi înșfăcă răucsacul, săltându-l la suprafață. Teama îi zvâcnea în stomac. Gândul la soldații germani care așteptau să-i prindă într-o ambuscadă îi trecu fulgerător prin minte. Odată

urcat, se rostogoli pe spate, gata să lupte și să lovească pentru a se elibera până când văzu fața lui Drossier cu un zâmbet până la urechi, uitându-se cu jind la el.

— Nu avem timp să mai stăm, Pascal. M-am gândit că ai nevoie de o mână de ajutor. Maillé și cu mine ne-am ajutat unul pe altul.

Mitchell nu mai pierdu timpul cu mulțumirile. O scurtă încuviințare din cap era suficientă.

— Cronometrul este setat?

Drossier dădu din cap aprobator.

— Mda. Eu și cu Maillé le-am prins în același timp. Mă îndoiesc că sunt mai mult de câteva secunde între tine și noi. Nu aveam idee că va fi așa de greu.

Mitchell nu recunoscă că a avut aceeași impresie.

— Întotdeauna sunt așa, spuse el.

283

Îl văzu pe Maillé mergând spre poarta mai îndepărtată și apoi aplecându-se pentru a pune ceva sub o șină.

— Șobolanii, spuse Mitchell. I-ați plasat pe ai voștri?

— Da. Pe șine, departe de platformă. Îi vor găsi deoarece am lăsat cronometrul la vedere, ieșind din fundul șobolanilor.

Mitchell își ridică cadranul luminos al ceasului. Se descurcaseră bine în plasarea explozibililor, dar timpul era limitat. Socoti că aveau la dispoziție mai puțin de zece minute pentru a pleca din triaj înainte de a izbucni exploziile. L-au urmat pe Maillé. Mitchell se opri, își dădu repede jos rucsacul și scoase afară cele două blocuri mai mici din plastic. Îi dădu unul lui Drossier și împreună au băgat un cronometru fără să prindă capătul de cupru. Când îl vor găsi, va arăta ca și cum sabotorii au fost tulburați din ceea ce făceau sau au fost neglijenți, dar sperau să fie identificați ca agenți

britanici. Au plasat explozibili la câțiva metri distanță, care se întindeau de fiecare parte a ceea ce părea a fi șina principală care ducea afară din triaje din direcția platformei. Odată făcut acest lucru, îl urmară pe Maillé, care se apropia de poartă. Una dintre ușile metalice grele ale depoului de locomotive începu să se deschidă cu greutate. Luminile terne de afară

pâlpâiră. Auziră șuierat de abur și un pufăit de presiune în timp ce fumul ieșea din coș. Un scârțâit brusc de metal pe metal răsună din magazia cavernoasă, în timp ce roțile transportoare începură să se deplaseze. Ușile s-au deschis și mai mult; toți trei bărbații se ghemuiră, în timp ce luminile palide din magazie scăldau locomotiva imensă. Un muncitor francez de la căile ferate își făcu apariția și mergea înaintea locomotivei legănându-și lanterna, deschizând drumul.

— Au început să se deplaseze, șuieră Drossier.

Era evident că locomotiva fusese programată să fie cuplată la una dintre multele linii pe care se aflau vagoanele de marfă în triaj. Un fochist se afla așezat câteva linii mai încolo. Mitchell văzu direcția în care se îndrepta locomotiva. Odată ajunsă la placa turnantă, va da ocol, se va lega pe șina dorită, după care se va întoarce la fochist. Soldații apărură din spatele locomotivei care ieșea ușor din magazie. La câțiva metri de locul în care se aflau Mitchell și Drossier, liniile de cale ferată zăngăneau în timp ce punctele de contact erau schimbate. Mitchell se întoarse. În depărtare putea distinge lumina unei casete de semnalizare ce îi arăta niște bărbați care ridicau niște pârgii.

— Mergeți, le spuse Mitchell. Încet. Nu vă uitați înapoi. Vor veni pe linie tot mai mulți oameni de-acum dacă pregătesc acest tren.

284

Îl rugă pe Maillé să nu deschidă focul spre soldații care se aflau undeva, mai departe. Erau în afara țintei de unde se oprise el și în acel moment nu erau o amenințare pentru ei. Drossier nu-și pierdu cumpătul și merse spre locul în care Maillé se lipise de sârma care înconjura perimetrul. Mitchell mai așteptă o clipă, se uită la ceas și se strădui să audă sunetul trenului care ducea mașinile-unelte care urmau să treacă prin stațiile de triaj. Se uită în urmă la

locul în care locomotiva se îndrepta spre platforma turnantă. Ar fi un bonus dacă locomotiva s-ar afla pe platformă când va avea loc explozia.

Nu era timp să aștepte și să vadă. Se orientă în așa fel față de Drossier încât să nu pară că erau împreună. Fiecare pas pe care îl făcea îi dădea furnicături pe spate. Dacă erau provocați, erau prinși într-un spațiu deschis. Auzi sunetul unui tren de dincolo de triaje. Venea cu viteză, îndreptându-se în direcția lui Chaval și a celorlalți. Mitchell se rugă ca priceperea lui matematică să nu-l fi părăsit deoarece estimase viteza trenului și distanța de care avea nevoie pentru a ajunge în poziția lui Chaval. În liniștea nopții, motorul trenului urla și arunca scânteii pe cerul nopții, unde norii treceau agale pe fața lunii. Se grăbi, făcând pași mai lungi, îndemnându-se să n-o ia la fugă. Era aproape de Maillé acum. Drossier ajunsese la poartă, după care veni și Mitchell. Uitase să scoată din rucsac cleștele pentru șuruburi.

— Dă-mi cleștele, spuse el, bătându-l cu degetul mare peste umăr.

Maillé înțelese ce vrea să spună, desfăcu curelele rucsacului lui Mitchell și scoase afară cleștele pentru șuruburi.

— Acum? întrebă Maillé.

Mitchell se întoarse și văzu că platforma turnantă era pornită cu fața la locomotiva care aștepta.

— Auzi asta? întrebă Drossier. A trecut trenul de marfă. Alte câteva minute și se va auzi cel mai dulce sunet.

— Stăm aici și bârfim ca niște femei care stau la coadă pentru o blestemată de pâine, iar ultimul sunet pe care-l veți auzi este cel al gloanțelor germane care vă spulberă capetele, spuse Maillé.

— Taie lacătul, spuse Mitchell, întorcându-se pentru a se uita la mișcarea agonizant de înceată a platformei turnante.

Dacă oricare dintre muncitorii feroviari ar fi studiat boghiurile, ar fi putut observa încărcăturile lui Drossier, iar atunci misiunea ar fi eșuat. Mai era încă

timp pentru ca un soldat alert să scoată cronometrele din plastic.

Platforma turnantă se opri. Oare văzuseră ceva? Își țin respirația, după

care platforma turnantă își începu din nou traseul scârțâitor și sinuos, în timp ce pivotul se rotea pentru a se alinia cu locomotiva.

285

Poarta se deschise.

Mitchell își grăbi oamenii, închise poarta în spatele lui, trase lanțul gros înapoi printre bare și după ce aruncă o ultimă privire spre locomotiva care se îndrepta acum spre șina rotativă, se ruga ca explozibilul masat în zona pivotului central, sub cadrul de oțel, să nu se fi desprins. Îi urmă pe Drossier și Maillé pe străzile întunecate spre furgonetă. Au urcat în ea, dar Mitchell rămase afară, cu capul înclinat ușor spre cer. Se uită la ceas.

— Pascal! șuieră Maillé. Pentru numele lui Dumnezeu! Haide odată!

Mitchell, întors pe jumătate, ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere, după

care se îndepărtă de furgonetă spre locul în care strada se lărgea și dădea în altă stradă. Încă o dată se uită la ceas. Și după aceea auzi tunetul înăbușit al exploziilor în depărtare. Rânji și intră înapoi în furgonetă. I se păru că aude strigăte din triaje, strigăte de avertizare din depărtare. Și după aceea aerul reverberă din cauza valului de șoc de la încărcăturile detonate.

— Poarta! Treci prin poartă! îl îndemnă pe Maillé.

Treptele de viteză ale furgonetei protestară, în timp ce Maillé se legăna pe stradă dintr-o parte în alta. Drossier se propti mai bine în spate și își pregăti pistolul-mitralieră în cazul în care erau urmăriți, dar haosul și flăcările din triaje provocaseră panică, nu glumă. Maillé încetini. Mitchell se aplecă pe fereastră și zări cum locomotiva blocată ferm pe platforma turnantă fusese cuprinsă de flăcări. Drossier îl bătu pe spate.

— Am reușit, am reușit!

Maillé rânji.

— Devenim buni la asta, Pascal. Hai să găsim și alte ținte, ce zici? Hai să-i lovim din nou pe ticăloși!

— Îi vom lovi, spuse Mitchell. Când va veni clipa, îi vom lovi din nou. Însă acum nu condu prea repede. În regulă, Maillé?

— Bine, Pascal. Tu ești șeful.

286

Pe măsură ce trenul deraiase, Chaval și ceilalți rămăseseră în stare de șoc din cauza dimensiunii distrugerii. Șinele se curbaseră de parcă ar fi fost de plastilină, iar locomotiva, care până atunci se deplasase cu viteză, sărise de pe șine și săpase două brazde în terasamentul jos. Echipajele antiaeriene de pe vagoanele din față fuseseră aruncate în ghearele morții, armele lor ajungând pe strada îngustă, zdrobindu-se. Primele patru vagoane urmau locomotiva în afara șinelor, dar restul trenului era intact, cu toate utilajele asigurate bine pe vagoanele cu platformă. Soldații aruncați în urma impactului brusc se adunară rapid. Mulți erau răniți, însă un ofițer sau un sergent – Chaval și ceilalți nu-și puteau da seama ce era – începuse să dea ordine urlând. Aburul șuiera în liniștea instaurată brusc, însoțită doar de geamătul metalului, în timp ce locomotiva își schimba poziția. Drumul îngust era blocat, însă rămăseseră suficienți soldați care să se răspândească pentru a asigura zona. Edmond îi condusesse pe Chaval și pe ceilalți în pădure, acolo unde găsiră furgoneta, după care se îndreptară în grabă spre pod. A fost norocul lor că bombardamentul se petrecuse cu câteva minute mai târziu decât se aștepta deoarece când avionul a venit, a trecut repede și la o înălțime joasă. Cerul se spulberă cu un vuiet. Țânțarii Forțelor Aeriene Regale, cu sunetul distinctiv al motoarelor lor gemene Rolls-Royce Merlin, au intrat maiestuos și au lovit cu bombe de tun, lansându-le de-a lungul trenului blocat. Oamenii au fost vaporizați. Pământul a erupt, aruncând vagoane și mașini sus în aer, șrapnel care a sfâșiat totul în cale până la marginea pădurii. Au izbucnit flăcările. Undele de șoc de la deflagrație au îndoit copacii și au aruncat la pământ pe oricine era aflat dincolo de tren. În câteva secunde distrugerea era completă, iar țânțarii au plecat mai departe fără nicio pierdere. Chaval oprise furgoneta pe pod, iar echipa uimită privea lumina zorilor transformându-se în flăcări. Gradul de devastare și rapiditatea ei i-a lăsat uimiți. Cu simțurile amortite de sunetul și de furia atacului, au condus încet spre locul de întâlnire cu Mitchell și cu ceilalți.

*

Era veselie mare în casa lui Gaétan. Chaval și Edmond, împreună cu Ginny și Laforge, îi așteptau deja pe Mitchell și pe oamenii lui, când aceștia au sosit.

Coniacul și cidrul fuseseră aduse din pivnița lui Gaétan, iar madame Gaétan radia de plăcere, în timp ce îndeplinea mândră farfuriile cu mâncare pentru ei în hambar. Vocile lor, ridicate de entuziasmul succesului avut, erau reduse la tăcere de pereții groși și fără ferestre. Strigau unii la alții, bărbații lovindu-se amical pe spate și apoi îmbrățișându-o cu nerăbdare pe Ginny.

— Ai dat lovitura în seara asta, domnule colonel, spuse Gaétan, ridicând paharul ca să toasteze în cinstea lui Mitchell. Una care va da speranță multora.

Mitchell simțea mai mult epuizare decât bucurie. Intensitatea operațiunii îl secase de puteri.

— Toată lumea și-a jucat rolul. Și voi. Nu ne-am putea stabili aici fără ajutorul tău. Mă rog doar ca germanii să nu recurgă la represalii.

Gaétan ridică din umeri.

— Vina pentru un raid de bombardamente nu poate fi pusă pe seama nimănu decît a Forțelor Aeriene Regale.

— Germanii nu sunt proști. Vor vedea legătura dintre distrugerea platformei turnante și raid.

— S-o vadă. Odată ce identifică explozibilii, se vor concentra pe depistarea voastră. Agenții britanici din Paris îi vor scoate din pepeni.

Gaétan înghiți băutura din pahar și-și puse o mână pe umărul lui Mitchell.

— Toți trebuie să dormim aici pentru câteva ore, după care să ne întoarcem înainte de a se da stingerea.

Lui Mitchell i se făcu dintr-odată mai foame ca niciodată. Ducea la gură

linguri mari cu mâncare și îi asculta pe ceilalți, simțindu-se susținut de poveștile lor îndrăznețe, revelatoare, împodobite, fără îndoială, cu fiecare pahar de alcool. Ginny și madame Gaétan râdeau împreună cu bărbații.

Chaval se îndreptă spre el și ciocni paharul.

— Pascal. Acesta este începutul unor lucruri mari pentru noi.

— Și al unor vremuri mai periculoase, prietene, spuse Mitchell.

Se uită spre Edmond și Gaétan, încovoiați de spate într-o conversație.

— Edmond?

Chaval se uită la paznic.

— S-a descurcat bine. Tot nu-mi place de el, dar a făcut ce era necesar. Știe mai multe despre Paris decât credem. Știe cluburi și bordeluri. Știe unde să găsim contrabandiști. Poate că în Norvé este paznic, dar aici este stăpân pe străzi.

288

— Atunci bătrânul îl folosește ca să aducă mâncare și băutură. Nu-l putem suspecta de mai mult de atât, nu-i așa?

Mitchell nu aminti dacă-l zărise pe Edmond în ziua în care el și Chaval s-au întâlnit. În mod clar, Edmond îl urmărise pe Chaval poate pentru a determina că era de încredere sau ca o încercare de a descoperi unde se ascundeau Mitchell și Ginny. Întrebarea la care Mitchell nu putea răspunde era dacă Edmond îl urmărise. Dacă o făcuse, atunci apartamentul era compromis?

Chaval se uită gânditor la Mitchell.

— Nu știu, Pascal. Tu ce crezi? Este posibil să intre în contact cu germanii și să-l fi trădat pe transmisionist? Avionul nostru să fi fost doborât întâmplător? În aceste vremuri, nu putem avea încredere deplină în nimeni.

Își dădu pe gât băutura.

— Este paznic, dușmanul meu natural. Nu mă asculta pe mine.

— Tu ești singurul om de care ascult, Chaval. Ține asta pentru tine deocamdată, dar le voi face rost lui Juliet, Simone și familiei lui Jean Bernard de un alt loc în care să stea. Îi urmărește Gestapoul.

Amenințarea se văzu în ochii lui Chaval.

— Oare știi ce făceau madame Bonnier și medicul în Saint-Just? Dacă au aflat că ea conducea un grup din Rezistență acolo, atunci s-ar regăsi pe lista lor de persoane căutate.

— Prea departe, Chaval; nu vor ști nimic. Nu există nicio legătură. Nu, chestia asta este legată de transmisionistul care lipsește din Paris.

Făcu o pauză, nefiind sigur cât să explice.

— S-ar putea să fie doar o coincidență. Este mort.

Chaval se încruntă și se uită la Ginny.

— Dacă vă depistează pe oricare dintre voi, și ea va fi într-un pericol grav.

— Da.

— Pascal, nu ți-am spus ce s-a întâmplat acolo. Stătea la pândă când a venit o mașină în timp ce puneam încărcăturile. Doi piloți din Luftwaffe. Nu știu ce s-a întâmplat, dar i-a împușcat mortal. Bang, bang! Pur și simplu. Cât se poate de rece. Poate că nu pare cine știe ce, dar cred că s-ar comporta bine indiferent de situație. Este o fată foarte curajoasă.

— Și mașina?

— Spulberată în bombardament împreună cu cei care se aflau în ea.

Chaval se ridică și puse o mână pe umărul lui Mitchell.

— Mă rog la Dumnezeu să nu-i stau niciodată în cale, spuse el și rânji.

289

Oberst Ulrich Bauer de la Abwehr îi urmărea pe civilii recrutați de armată

pentru a ajuta în încercarea de a elibera platforma turnantă avariată. Fusesse blocată rapid, pivotul central fiind complet distrus. Macaralele necesare ridicării locomotivei de pe șine pe podul rotativ erau prinse în interiorul magaziiilor. Atacul asupra platformei turnante și distrugerea trenului aflat la câțiva kilometri distanță fusesse un succes deplin. Mai bine de o sută de soldați fuseseră aleși să caute în triaje și să facă ce puteau pentru a ajuta la îndepărtarea oțelului rupt din placa turnantă. Și mai mulți fuseseră trimiși spre locul unde se afla trenul distrus. Acești oameni nu erau inginerii combatanți ai armatei, care luptaseră pe linia frontului, ci dintr-un batalion de avangardă utilizat pentru sarcini legate de muncă. Puținii ofițeri din unitățile de ingineri din Paris fuseseră treziți în grabă la scurt timp după

bombardament și trimiși în fiecare zonă. În triaje, două dintre locomotivele mai mici fuseseră mutate de-a lungul sistemului complex de șine și erau acum staționate de fiecare parte a locomotivei blocate pe platforma turnantă. Se spera că prin mișcări de împingere și tragere putea fi îndepărtată pentru a permite inginerilor disponibili să evalueze dacă era posibilă vreo mișcare a plăcii turnante. Bauer își permise o clipă de admirație pentru îndrăzneala și priceperea sabotorilor. Locomotiva blocată

era prinsă între două seturi de șine, așa că de ce, se întreba el, își mai băteau capul inginerii s-o deplaseze? Pentru ca să fie văzuți că fac ceva era răspunsul, decise el. Vocile ridicate ale bărbaților se alăturau zgomotului de metal lovit cu barosul și de la tăietura șuierătoare cu flacăra oxiacetilenică.

Bauer văzu sosind mașina SS-ului, iar Stolz și Koenig ieșiră din mașină.

Bauer aruncă țigara pe jos și o strivi cu piciorul, privindu-l pe Stolz traversând șinele. Pentru o clipă își dori ca nazistul să se împiedice și să se ducă direct cu capul pe pietriș și metal. Cu puțin noroc și-ar fi rupt gâtul.

— Ei? întrebă Stolz. Cât de rău este?

— Va fi nevoie de câteva săptămâni ca s-o reparăm.

— Un atac coordonat. Mi-a ars urechea la telefon azi-dimineață din cauza lui Himmler. Führerul era înfuriat la culme.

290

Bauer își mai aprinse o țigară. Ar ajuta la calmarea resentimentelor sale față de Stolz și șefii lui. Partidul Nazist era condus de un crescător de găini ratat și de un caporal mercenar, care pune tapet.

— Vreau represalii, ceru Stolz.

Bauer ridică mâna.

— Numai o clipă.

Un ofițer inginer se apropie și salută, apoi îi făcu semn soldatului care era cu el să întindă șobolanii capcană și blocurile de plastic cu cronometre.

— Oberst Bauer, acestea au fost descoperite în diferite locuri. Se pare că sabotorii nu au avut timp să-și monteze încărcăturile. Am oameni răspândiți de-a lungul șinelor care caută alt explozibil, însă este un proces lent.

— Mulțumesc, domnule căpitan!

Bauer luă unul dintre șobolani. I-l întinse lui Stolz, care se trase înapoi.

— Ce idee grozavă, spuse Bauer.

— I-am mai văzut, dar dumneavoastră?

— Despre ce vorbești?

— Șobolani morți umpluți cu explozibil, cu un cronometru băgat în posterior. Cam ca noi. Pregătiți și gata să explodeze.

I-l aruncă lui Stolz, care îl prinse printr-un gest reflex, după care îl aruncă departe de el, cuprins de frică.

— Dracu' să te ia, Bauer! Țsta nu-i un joc.

— Nu te îngrijora, Stolz, nu va exploda decât dacă cronometrul este fixat.

Este un joc britanic. Aceștia au fost, în mod evident, sabotori britanici.

Șobolanii, cronometrele, explozibili. Britanici.

— Nu e nimic evident în asta. Este Rezistența care își utilizează explozibili.

Vreau represalii. Unul din trei lucrători feroviari și cincizeci de localnici.

— Ar fi o prostie, spuse Bauer.

— Ar fi eficient! izbucni Stolz.

— Nu, n-ar fi. Personalul de la calea ferată a fost într-un pericol la fel de mare ca oamenii din depouri. Iar împușcarea localnicilor va face această

epurare și mai dificilă. Am trimis atât de mulți oameni la muncă forțată în Germania că am rămas fără mână de lucru. Avem nevoie de orice om de care dispunem, deși majoritatea dintre ei sunt atât de subnutriți, încât am fi norocoși dacă ar putea să țină în mână și-o mătură. Am adus deja o sută de civili aici. Și este lipsă de muncitori feroviari. Ne-ai înrăutăți situația la toți.

Noi...

Bauer făcu o pauză.

291

— Cel de-Al Treilea Reich – sublinie el cuvintele – are nevoie de ei. Măcar o dată, domnule colonel, trebuie să dați uitării setea de sânge.

— Domnule, pot vorbi? întrebă Koenig. Raidul de bombardamente a cruțat

civilii, iar asta le cade bine britanicilor. Colonelul are dreptate în privința numărului de oameni de care avem nevoie, dar aș sugera că, în această

situație, dacă recurgem la represalii, este probabil ca împușcarea ostaticilor să inflameze resentimentele la adresa noastră. Populația de aici nu ne va da niciodată informații în cazul în care ar avea. Muncitorii de la Căile Ferate Franceze au împărțit același risc ca și oamenii noștri. Numai acest fapt i-ar putea convinge pe alții să-i denunțe pe sabotori, în cazul în care știu ceva.

Stolz se uită la bărbatul mai tânăr.

— Există momente, Koenig, când ești de-a dreptul nesuferit.

Se uita înspre triaje, în timp ce Koenig își coborî privirea.

— Însă logica ta este destul de bună.

Se întoarce spre Bauer.

— Gestapoul va aresta treizeci de oameni și-i va interoga.

El ridică mâna rapid pentru a opri o interjecție a lui Koenig.

— Știu, știu, Koenig. Tortura nu ne va da nimic în această situație, dar ar trebuie să fiu văzut că fac ceva.

— Atunci lăsați-mi oamenii și Poliția Franceză să facă o razie, să-i ia la întrebări, iar atunci când nu se va obține mare lucru, dați vina pe mine. Nu v-ar fi mai de folos? sugeră Bauer.

— O altă pană la chipiul de Sicherheitsdienst în lupta dintre Serviciul de Securitate și Serviciile Secrete Militare. Iar metodele noastre nu provoacă o asemenea ură față de Reich, ci se întoarce împotriva propriilor compatrioți care i-au arestat.

Stolz a recunoscut că propunerea avea meritele sale.

— Vreau o copie după lista celor arestați și raportul tău.

Se întoarse și plecă cu Koenig pe urmele sale. Bauer se uită la ei cum pleacă.

Mai devreme sau mai târziu, oamenii lui vor găsi ceva ce putea folosi împotriva naziștilor, iar după aceea balanța de putere se va înclina din nou în favoarea sa.

În fundal, sunetul metalului distrus îl făcu să scrâșnească din dinți.

Când inspectorul de miliție Paul Berthold fu introdus în biroul șefului Sicherheitsdienst, o tânără franțuzoaică frumoasă, bine îmbrăcată, tocmai ieșea de la el. Lui Berthold i se păru că Standartenführer Heinrich Stolz ar putea fi un bărbat căruia îi plăceau lucrurile bune în viață, în acest post ca din rai, și l-ar putea prezenta și pe el câtorva dintre aceste lucruri bune.

Curând fu însă trezit la realitate în ceea ce privește orice astfel de idee, de dezlănțuirea de nemulțumire a nemilosului ofițer SD. Conform informațiilor lui Stolz, era posibil ca Berthold să fi interogat un suspect agent britanic cunoscut sub numele de Pascal. Naziștii voiau o descriere completă a lui.

Cum Dumnezeu putea să-și aducă el aminte o față dintre multe altele ale oamenilor pe care îi interogase? Întrebă el. I s-a spus, în termeni neechivoci, că ar fi bine să încerce să-și amintească sau timpul lui ca inspector se va încheia curând. Berthold suferise umilirea și se dusesse înapoi în barăcile poliției unde i se aranjase un pat. Parisul. Marele oraș deschis, practic neatins de Ocupație, îi făcea semne ademenitoare prin cluburile sale de noapte, restaurantele sale și femeile doritoare pentru cei care făceau parte dintre autorități. Acum, orice anticipare a acelor plăceri trebuie pusă pe așteptare, în timp ce va încerca să satisfacă cerințele ticălosului arian care stăpânea asupra orașului. Nu exista decât o singură speranță pentru Berthold și aceea era să-l găsească pe Gerard Vincent. Credea că omul de care naziștii erau atât de interesați împărțise o celulă cu contrabandistul.

Sună la Préfecture în Saint-Audière și-l puse pe sergentul de la ghișeu să

verifice registrul de arestări: când fusese reținut Vincent și care era numele bărbatului care fusese adus după ce băiatul, al cărui nume nu și-l putea aminti, fusese împușcat? Datele se potriveau. Bărbatul pe care îl interogase era Pascal Garon. Dacă Gerard Vincent era cunoscut autorităților din Paris, atunci Berthold va face suficiente presiuni asupra lui pentru a-i pune la dispoziție o descriere a bărbatului cu care a stat în celulă în acea zi. Ceea ce nu-și putea aduce aminte Berthold era adresa din Paris a lui Gerard Vincent.

Înțelegerile lor nu fuseseră oficiale, iar locația profitorului de război din oraș

abia dacă fusese menționată. Se afla undeva în memoria lui Berthold, dar refuza să vină la suprafață în urma sondării ei.

293

Îi abordă pe cei de la Brigades Spéciales și de la Miliția locală, dar nimeni nu era dispus să-l ajute. Resentimentele lor îl surprinseseră. Acasă avea autoritate; aici era un străin, un om simplu de la țară adus la oraș de stăpânii lui germani, cineva care ar putea uzurpa orice succes pe care l-au înregistrat ei. Orice sens al... căută cuvântul și apoi se hotărî asupra „frăției”. Frăția era la căutare la Paris. Ofițerii din Miliție, geloși, își păzeau propriul petec și propria influență, iar Brigades Spéciales credeau că sunt mâna dreaptă a lui Dumnezeu. El era de unul singur.

Cutreierase străzile, abia fiind capabil să-și găsească drumul înapoi până la barăci, la fel de pierdut la oraș așa cum orice alt orășean ar fi pierdut în mediul rural, însă atunci orașul i-a oferit ghiontul necesar memoriei sale.

Stătea într-o cafenea de pe trotuar și se uita peste drum la coada lungă care se formase în stația de autobuz. Un troleibuz trecu cu destinația afișată pe panoul de deasupra cabinei șoferului. Rue Bertier. Aruncă pe masă câteva monede, fugi peste drum și își ținu cartea de identitate pentru a putea fi văzută de mulțimea înghesuită. Ignorând murmurele de resentimente, se îndreptă spre autobuzul aglomerat. Douăzeci de minute mai târziu, autobuzul întoarse, iar memoria inspectorului Paul Berthold îi oferi în cele din urmă numărul 29.

*

Locotenentul Hesler studia informațiile de triangulare la care lucrase atât de sârguincios în ultimele săptămâni. Furgonetele sale de detecție împărțiseră

în patru orașul, apropiindu-se, district cu district până acum, iar în cele din urmă Hesler avu noroc. Știa că era inutil să-i raporteze lui Stolz decât dacă

avea informații deosebit de importante. Iar tabelul pe care-l ținea în mâinile sale era esențial. Reprezenta un joc între transmisionistul britanic și el, iar ei erau întotdeauna veriga slabă când orice agent dușman era trimis. Se gândea

la cei pe care-i cunoștea și care fuseseră prinși, torturați și executați.

Oameni curajoși, recunosc el pentru sine. Era un curaj pe care el nu îl avea.

În timp ce se cufunda în provocare, se gândea din când în când la transmisionistul pe care îl vâna. Un sentiment de compasiune bântuia periculos în el, dar era întotdeauna dat la o parte, iar când vânatul său avea să facă o greșală, așa cum previzionase deja că va face fata, atunci el, locotenentul Karl Hesler, o va găsi.

294

Stolz se uită la marcajele pe care Hesler le desenase pe hârtia milimetrică.

— Explică.

— Domnule, aceasta este frecvența de operare pe care o utilizează cel mai des, iar acesta este locul unde am comparat puterea semnalului în diferite locații. Transmisionista asta și-a intensificat ritmul transmisiunilor după

raidul de bombardamente și distrugerea platformei turnante din triaje. În mod normal, nu transmite mai mult de zece minute odată, dar de data asta a transmis. Este posibil să fi fost un mesaj lung sau să fi existat o întrerupere în transmisiune, ori Londra poate că nu a înțeles mesajul și a trebuit să-l repete. Nu am codurile ei de transmitere, cred că are unele diferite, însă și-a asumat un risc. Domnule, eu bănuiesc că trimitea coordonatele și momentele de timp pentru cei care urmau să bombardeze. Am trimis furgonetele într-un circuit din ce în ce mai strâns și nu am pierdut semnalul.

Cu toate acestea, nu reușesc să localizez strada sau clădirea, dar o voi face.

Cu siguranță este din Arondismentul 19 și cred că – Hesler întinse o hartă pe birou alături de graficul lui – că este în zona asta, aici. E numai o chestiune de timp, domnule colonel.

— Hesler, când prindem un transmisionist este ca și cum avem cheia unei uși. Ne deschide propriul lor circuit.

— O voi prinde, domnule, și când am să fac asta, o să-l aveți și pe agentul

englez Pascal.

— Și ești sigur că există numai un singur transmisionist al dușmanului care trimite mesaje din oraș? Și că este o femeie?

— Da, domnule. După cum ne putem imagina, viața unui transmisionist clandestin este una plină de teamă. Sunt singuri pe un teritoriu inamic.

Deseori au nevoie de sentimentul de a nu fi... abandonați. De fiecare dată semnează în același fel.

— Cum?

— „Iubire tuturor.”

Mitchell servi o băutură în timp ce stătea în cafenea. Intensitatea călătoriei din noaptea prăbușirii avionului până la cerințele de a se stabili la Paris îl obosiseră mai mult decât credea că este posibil. Pierderea oamenilor care îl ajutaseră, care își sacrificaseră viața pentru el, cântărea greu, așa cum cântăreau greu și cele ale oamenilor pe care îi omorâse. Însă teama că Juliet și fiica ei erau supravegheate de Gestapo din cauza surorii lui Jean Bernard îi provoca o neliniște și mai mare. Până acum norocul fusese de partea sa, dar știa că, mai devreme sau mai târziu, va seca. Era timpul să-l scoată pe Alfred Korte afară din Paris, iar acest lucru va însemna că cel puțin a realizat o parte deosebit de importantă din misiunea sa aici. Era încă imposibil să știe cine ar putea fi trădătorul. Erau prea mulți oameni implicați și care aveau suficiente cunoștințe pentru a trăda un agent. S-ar putea și ca Londra să se fi înșelat. Orașul era plin de informatori și oficiali corupți. Pentru o clipă, reflectă la cât de inteligent fusese din partea germanilor să-i folosească pe francezi pentru a și trăda concetățenii. Numai un alt francez ar prelua comentarii indiscrete, care ar putea duce la arestări, torturi și la alte informații. Ura francezilor pe care o simțea acum era orientată mai puțin spre brutalitatea ocupanților germani, și mai mult spre compatrioții lor care îi trădaseră. Nu era nicio îndoială că urma să vină ziua în care vor da socoteală. În ciuda faptului că Mitchell a realizat atât de mult, mai exista încă

o informație esențială pe care nu o descoperise încă, și anume unde era ținută fiica sa – asta dacă mai era încă în viață. Așteptă răbdător ca Vanves să-și facă apariția. Sergentul urma să aibă documente pentru Juliet, Simone și familia lui Jean Bernard, și aveau să fie relocați în noaptea aceasta. Ceea ce-l rodea fusese faptul că îl instruiseră pe jandarmul corupt să descopere care era soarta fiicei sale, Danielle. Era o veste de care se temea, dar speranța era mai mare decât această teamă.

Mitchell goli paharul când îl văzu pe Jules Vanves plecând de la Préfecture și ducându-se acasă, unde fusese de acord să se întâlnească cu el și să-i dea cărțile de identitate ale familiei. Era o precauție suplimentară să se uite la jandarm cum pleacă spre casă pentru a se asigura că omul nu era urmărit –

Mitchell nu știa dacă Vanves îndrăznise să-l trădeze sau dacă fusese 296

suficient de stângaci pentru a stârni suspiciunea. Când Vanves deja nu se mai vedea, Mitchell fu mulțumit că nu fusese urmărit. Se îndreptă spre casa lui Vanves, traversând străzile și asigurându-se că nu era nici el urmărit. Nu era încă sigur despre omul lui Gaéтан, Edmond. Când ajunse la casa lui Vanves, polițistul era deja ajuns acolo de o oră și îl aștepta cu nerăbdare.

— Ai întârziat, spuse el, trăgând jaluzelele la fereastră în cazul în care se uita cineva.

— A trebuit să verific că niciunul dintre noi n-a fost urmărit. Este totul în regulă, Jules. Nimeni nu știe despre noi.

Madame Vanves ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorț. Arăta la fel de îngrijorată ca și soțul ei; încrederea pe care o emana când o văzuse ultima dată dispăruse.

— Henri, Jules are probleme? Te rog să ne spui. Știu că a fost foarte îngrijorat de când te-ai întors în oraș.

— Denise, te rog! Aceasta este o chestiune privată între Henri și mine, spuse soțul ei.

Mitchell făcu câțiva pași către ea și îi luă mâinile umede și reci într-ale sale.

— Nu ai de ce să te temi. Jules este un prieten bun care mă ajută să-mi găsesc fiica. Asta-i tot. Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu ți-aș pune familia în pericol.

Ea se uită la fața lui și clătină din cap.

— Te rog, șopti ea, nu lăsa să ni se facă vreun rău. Te implor!

— Nu voi face asta, spuse Mitchell.

Ea se întoarse la loc în bucătărie, după care se întoarse.

— Rămâi la cină, Henri?

— Nu, mulțumesc, Denise! spuse el amabil și zâmbi.

Cei doi bărbați așteptară până când ușa de la bucătărie se închise în urma ei.

Vanves își deschise geanta și scoase afară cartelele de rație.

— Acesta este cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac. Voi avea cardurile de identitate peste câteva zile.

— Bine. Te-ai descurcat excelent, Jules.

Mâinile lui Vanves tremurau în timp ce-i dădea lui Mitchell un set de chei.

— Acest apartament a fost gol timp de un an. Mobila este încă acolo. Familia nu a fost deportată; a fugit în Suedia. El era om de afaceri. Nimeni nu va pune nicio întrebare. Iată adresa.

Îi dădu lui Mitchell o bucată de hârtie.

— Am aranjat totul, Henri. Exact cum ai spus. Însă mai sunt și niște vești proaste pentru tine. Am verificat arhivele.

297

Gâtul lui Mitchell se contractă.

— Soția ta, Suzanne Colbert, a fost executată. Îmi pare foarte rău, Henri! Și mie și lui Denise ne-a plăcut foarte mult de ea.

Deși Mitchell nu admise că știa despre moartea soției sale, imaginea ei fiind împușcată îi reveni în minte. Privirea lui cuprinsă de durere era autentică, iar Vanves întinse o mână plină de compasiune și-l prinse de umăr.

— Ține-te tare! Fiica ta este în viață. Se află la închisoarea La Santé. Știu că nu e de bine, spuse el repede, însă am o legătură acolo. Condițiile sunt îngrozitoare, într-adevăr, însă este alături de alte femei și nu a fost molestată sau rănită în niciun fel. Aceasta este liniștirea pe care ți-o pot oferi. Asta și... asta.

Îi înmână lui Mitchell o carte de identitate murdară. Era pătată, iar despre unele pete închise la culoare Mitchell bănuie că sunt de sânge. Deschise cartea de identitate și văzu fața inocentă a fiicei sale. Pentru o clipă, aproape că se înecă. Înghiți în sec.

— Mulțumesc, Jules! Te-ai descurcat bine, spuse el, năvalnicul sentiment de ușurare pe care îl simți făcându-l să amețească pentru o clipă.

— Însă trebuie să te întreb ceva. Odată lucrate cărțile de identitate, va fi suficient pentru tine ca să ne lași în pace?

— Nu te voi mai deranja decât dacă nu voi avea încotro.

Fața lui Vanves exprima disperarea, iar acum Mitchell era cel care îl luă de mână.

— Mă voi asigura că tu, Denise și fiul vostru nu veți păți nimic. Ai cuvântul meu!

Îl lăsă pe omul înspăimântat și plecă pe jos pe străzi lăturalnice, rute familiare din trecutul său. Confirmarea locului de încarcerare al fiicei sale îi produsese o presiune în piept. La fiecare pas, se gândea la diferite planuri prin care ar putea s-o elibereze. Și la fiecare colț de stradă, logica lui spulbera aceste idei. Cumva trebuia să-l folosească pe Vanves ca să găsească

răspunsul, dar un sergent jandarm umil nu ar avea nicio influență la Comandamentul Armatei Germane. Când își ridică în cele din urmă capul, își dădu seama că ajunsese în Montparnasse, iar gândurile la fiica lui îl conduseseră pe Rue de La Santé. Mitchell se opri și se uită în sus la zidurile înalte verzi-cenușii ale închisorii impozante. Undeva în întunericul acelor ziduri, copila lui era ținută prizonieră într-o celulă de iad, plină de murdărie și violență, un loc unde prizonierii erau ghilotinați în fața altor deținuți. Își întoarse spatele la edificiul sumbru și își alungă disperarea din minte. Va fi o cale prin care s-o scoată afară de acolo. Pur și simplu n-o găsisese încă.

Mitchell se duse la adresa pe care i-o dăduse Vanves pentru apartament. Era în cel de-al cincilea arondisment. Îi va lua cel puțin trei ore lui Jean Bernard să-i adune pe toți; vor pleca din apartamentul surorii lui cu puțin mai mult decât hainele de pe ei și câte o cutie mică pentru fiecare adult și copil.

Plecarea lor nu trebuia să trezească niciun fel de suspiciune, ținând cont că

mulți parizieni cărau valize în aceste zile: câteva posesiuni date la schimb sau vândute pe piața neagră îi țineau pe mulți în viață. După douăzeci de minute de observare a străzii și a traficului pietonilor, era încrezător că

nimeni nu pândea blocul. Găsi o cabină telefonică și îl sună pe Frank Burton la spital, explicându-i că voia un plan de salvare pentru Juliet și ceilalți, care să fie gata în următoarele douăzeci și patru de ore. Biletele de tren pentru familie urmau să fie livrate la noul apartament de cineva în care Burton avea încredere. Conversația fu scurtă și la obiect. După ce închise, Mitchell trecu strada și intră în clădire. Dacă exista un portar, acum nu era nici urmă de el.

Urcă scările până la etajul al treilea. Apartamentul mirosea a mucegai, dar era luminos și spațios, și era evident că familia care fugise de acolo din oraș

trăia confortabil în el. Un covor mare oriental era întins pe parchetul de lemn cu model sub formă de oase de hering din camera de zi. Erau trei dormitoare, o baie și o bucătărie alcov. Mitchell încercă robinetele și dădu drumul la gaz. Draperiile grele atârnavă de fiecare parte a ferestrelor care dădeau spre un parc și o priveliște bună în susul și în josul străzii. Se așeză

într-unul dintre scaunele capitonate și simți cum îl cuprinde un val de oboseală. Capul îi căzu în piept.

Bătaia înceată și constantă în ușa apartamentului îl făcu să se trezească

speriat. Bătăile inimii i se potoliră când se uită pe vizor și apoi le deschise ușa lui Jean Bernard, surorii sale și lui Marcel, cu Juliet și Simone. Cele două

femei aveau sacoșe de cumpărături și o mică valiză suficient de mare pentru niște haine. Copiii aveau ghiozdanele la ei și duceau câte o valiză micuță.

— Dacă întreabă cineva, voi spune că familia urma să-și viziteze rudele de la țară, spuse Jean Bernard în timp ce erau poftiți înăuntru.

Mărimea apartamentului impresionă în mod clar pe toată lumea. Madame Tatier își dădu jos paltonul și căută în sacoșa ei de cumpărături, scoțând de 299

acolo două felii de pâine și alte alimente învelite în hârtie maro. Juliet făcu la fel.

— Nu știam cât timp vom sta aici, așa că în cazul în care nu puteam lua ceva de mâncare, am luat și noi ce-am putut, spuse Juliet.

— Brânză și ceva carne pe care am luat-o la schimb, spuse madame Tatier.

Simone îl îmbrățișă pe Mitchell.

— Unchiule Pascal! Nu te-am văzut de mii de ani. Mi-a fost dor de tine.

Acum, că avea vești de la fiica sa și îi văzuse din nou fotografia, Mitchell putu să admită pentru sine că avea o afecțiune imensă pentru acest copil. O sărută

pe creștet.

— Vino cu mine! Am să-ți arăt o cameră drăguță pentru tine și pentru mama ta.

O luă de mână și o conduse într-unul dintre dormitoare. Avea două paturi de o persoană.

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să stai în cel aflat mai aproape de perete, departe de fereastră. Ce spui?

Simone testă patul și zâmbi.

— Este un loc minunat. Vom locui aici pentru totdeauna?

Mitchell se abținu să-i dezvăluie planurile sale. Bucuria unui copil și

sentimentul său de siguranță ar trebui să fie protejate.

— Vom vedea.

Se alătură celorlalți din camera principală, unde cele două femei aranjază repede mâncarea și pregătirea masa la care să ia cina. Apa fierbea deja pe aragaz.

— Ai găsit ceva? Întrebă Mitchell.

Juliet ținea în mână niște tacâmuri pe care le așeza pe masă.

— Totul este aici. Ai prieteni bogați după cum arată locul.

Ea zâmbi de parcă aceasta era o cină pentru prieteni și nu pândea niciun pericol. Zâmbetul ei îl țintui locului și fără să se mai gândească îi atinse mâna în timp ce trecea pe lângă ea. Gestul tandru fu inconștient și văzu roșeața căldurii cum apare pe gâtul femeii. Marcel alerga prin apartament, intrând și ieșind din fiecare cameră. Jean Bernard îl puse să stea jos și să

citească o carte, iar el se apropie de Mitchell ca să nu fie auziți.

— Nu a mai existat niciun contact între băiat și agentul de la Gestapo, dar dacă nu vine în parc, atunci vor ști că ceva nu este în regulă și vor face o razie în apartamentul surorii mele.

— Nu te vor găsi acolo. Suntem în partea cealaltă a orașului.

— Se vor duce la spital și mă vor căuta acolo. Știu unde lucrez.

300

— Am vorbit cu Frank. Avem oameni care vă vor duce în Spania. Îți voi explica mai târziu. Între timp, va spune tuturor celor care întrebă că nu te-ai prezentat ca să-ți faci tura. A încercat să sune la apartamentul tău, dar nu răspunde nimeni. Ăsta-i Parisul. Oamenii dispar tot timpul.

Se uită spre Marcel.

— Voi avea cărți de identitate noi pentru toți. Va putea sora ta să-l convingă pe băiat că trebuie să folosească de-acum un alt nume?

— E un copil bun. Va fi bine.

Mitchell dădu din cap.

— În regulă, oameni buni. Trebuie să plec, așa că este necesar să vă explic ce se petrece.

Îi adună în jurul mesei. Marie Tatier îl aduse pe Marcel ca să stea lângă ea.

— Trebuie să vă părăsiți apartamentul, madame Tatier, deoarece mai devreme sau mai târziu germanii vă vor aresta, după care Jean Bernard, Juliet și Simone vor fi cu toții în pericol. Am tichete de masă. Nu veți avea nevoie de toate; nu veți sta aici suficient de mult timp. Vă sugerez ca madame Tatier și Juliet să meargă la cumpărături. Simone, tu vei fi profesoara lui Marcel pentru câteva zile. Aceasta va fi sala voastră de clasă.

— Nu voi merge la școală? întrebă Marcel bucuros.

— Nu. Tu și cu Simone veți sta în apartament. Mamele voastre vă pot scoate în parcul de vizavi. Jean Bernard va lua cărțile de identitate, care vor fi gata peste câteva zile. Pentru siguranța voastră, nu vă voi spune unde mergeți.

Nu încă. Însă trebuie să aveți încredere în mine. Aici nu veți păți nimic rău.

Nimeni nu vă va pune întrebări deoarece nimeni nu vrea să-și asume riscul.

Din ce știu oamenii aceștia, puteți fi prieteni ai unor persoane cu influență.

Juliet îl conduse la ușă, îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc pentru tot!

— Vei pleca în Spania, Juliet, îi spuse el încetișor. Jean Bernard știe deja. N-am vrut să spun nimic în fața copiilor. Avem o linie de alimentare cu oameni în care avem încredere. Tu și cu Simone veți vedea războiul de acolo.

Credeam că ai putea fi în siguranță aici, la Paris, dar nu mai este valabil acest lucru.

Ea îi analiză chipul.

— Sunt pe urmele tale?

— Cred că da. Probabil. Și nu mai am timp pentru a termina ceea ce mai am de făcut.

Ea se lipi de el.

— Vino cu noi, Pascal. Mă tem pentru tine.

301

Momentul acesta îl luă prin surprindere, în vreme ce simțea o dorință tot mai mare față de ea. Un sentiment de pierdere trecu peste el în timp ce-și dădu seama că nu voia s-o piardă. Se auzi spunând:

— Ia-ți pardesiul! Este un hotelaș pe aici, prin apropiere.

302

Se dezbrăcă lent, zâmbind gândindu-se la ce urma, însă ușor nesiguri și jenați. El era deja excitat când ea îi oferi în joacă un mic moment de striptease ca să-l tachineze, scoțându-și sutienul, ascunzându-și sânii cu mâna și apoi lăsându-și mâinile să cadă. Brațele și picioarele sale erau bronzate; avea un corp flexibil, cu coapse suficient de puternice pentru a merge kilometri în șir pe un pământ accidentat, iar încordarea lor se extindea și la șezut. Nu părea să-și arate anii pentru a avea o față în vârstă

de treisprezece ani. Ea fu cea care luă inițiativa și îi trase capul spre buzele ei. Împărtășeau o nevoie sexuală care eliberă tensiunea și șterse suferința din cauza pierderii pe care o suferiseră amândoi. După ce au făcut dragoste pentru prima dată, ea râse de bucurie și insistase ca el să rămână deasupra sa, încă în interiorul ei, greutatea lui sufocând durerea ascunsă și suferința din ultimele luni care se abătuseră asupra ei. În șoaptă, îi spuse cât de înspăimântată fusese și cum în timpul călătoriei lor spre nord l-a observat și a simțit cum atracția sa față de el crește, cum recunoscuse delicatețea care era mascată de acțiunile pe care el fusese obligat să le ia și de povara responsabilității pentru viețile lor, pe care o purta. În cele din urmă îi spuse cum se hotărâse să caute siguranța protecției lui.

După aceea au stat întinși îmbrățișați în așternuturi, cu păturile subțiri mototolite, căldura corpurilor lor învingând răceala camerei neîncălzite.

Adormiră, trezindu-se în întuneric și căutându-se iar unul pe altul. De data aceasta, mișcările lor au fost încetinite de dorința lor de a face ca plăcerea să

mai dureze. Fâșia de lumină care pătrundea printre draperii îi lumină fața întoarsă în timp ce el o mângâia și-o săruta. Mitchell se gândi la soția lui și căută în inima sa orice sentiment de regret sau de vină, oricât de firavă ar fi fost emoția, dar nu putu găsi. Recent, intensitatea muncii sale de la Bletchley Park îi subjugase orice dorință de întâlniri sexuale. În plus, femeile de la Bletchley erau segregate în propriile lor barăci de muncă, iar legăturile amoroase erau oricum interzise pe motive de securitate. În plus, nu fusese atras de niciuna. Acest lucru și dragostea pe care o simțea pentru soția sa îi

stinseseră dorința. Acum când iubirea pentru Suzanne fusese potolită, poate că, se gândi el, acesta nu fusese decât un act cathartic. Și totuși, imaginea 303

morții ei refuza să-l părăsească. Teama va continua să-l macine până își va găsi fiica și după aceea va întoarce spatele lucrurilor pe care fusese silit să le facă și să continue o altă viață.

În întunericul camerei de hotel, îndoiala îl chinuia în vreme ce asculta respirația mulțumită a lui Juliet în timp ce dormea. Juliet și Simone erau o responsabilitate și mai mare acum. Dacă sentimentele lui amenințau să stea în calea tuturor lucrurilor pe care mai trebuia să le facă? Nu-și putea permite să-și piardă concentrarea. Depindeau niște vieți de el pentru a-și duce operațiunea până la capăt și trebuia să fie suficient de detașat pentru a lua decizii rapide. Începu să-și regrete sentimentele. Îi impuneau o povară

suplimentară. Minte preluase controlul inimii. Urma să-și dedice tot timpul și energia lucrurilor pe care mai trebuia să le facă.

Alege, insistă provocatorul din mintea sa.

*

Mitchell se întoarse cu Juliet în apartament imediat cum fu ridicată

stingerea, cu promisiunea că va aranja pentru toată lumea o plecare sigură

din oraș. S-au sărutat înainte de a deschide ușa apartamentului și au schimbat o dorință șoptită ca celălalt să aibă grijă de el. El trebuia să aducă

cărțile de identitate, dar șantajul la adresa lui Vanves nu avea să dureze prea mult. Mai devreme sau mai târziu, jandarmul corupt urma să fie compromis, iar în momentul în care se întâmpla acest lucru, Vanves urma să spună totul autorităților. Mitchell avea un plan pentru a-l opri să intre în panică, dar mai întâi trebuia să aranjeze ca Alfred Korte să fie scos cu avionul din țară.

Lăsase instrucțiuni ca Ginny să aranjeze un zbor de noapte din nord-estul Parisului unde era teren de fermă plat și niciun complex industrial. Lumina lunii era bună în următoarele nopți, iar dacă plafonul de nori se ridica, atunci

Korte urma să ajungă curând în Anglia. Mitchell îl alertase pe Chaval să pregătească oamenii fără să-i spună lui Gaétan. Implicarea patricianului urma să fie limitată de acum înainte. Pentru a stabili circuitul Gideon la Paris însemna că Mitchell trebuia să exercite un control complet. Gaétan și oamenii lui controlau sudul la Norvé, iar ei urmau să filtreze proviziile și orice alt personal din zona lor către Paris. Ar fi întârit infiltrarea agenților britanici și francezi când venea momentul ca Franța să fie luată înapoi. Era o oră de mers pe jos din cel de-al cincilea în cel de-al nouălea arondisment, iar 304

în momentul în care a ajuns la Pont Neuf peste Sena, se simțea mai încrezător. Mai avea puțin și realiza tot ceea ce i se ceruse. Întreținea chiar ideea irațională că va găsi o cale de a o scoate pe Danielle din La Santé. Știa că sfida logica și, cu toate că își dădea seama de improbabilitatea unui asemenea lucru, un instinct nedefinit îi spunea că putea fi realizat. Cu o asemenea speranță deșartă în inimă urcă scările, bătut ușor în ușa apartamentului său și intră. Ginny îl întâmpină cu un zâmbet generos în timp ce tasta transmisiunea de dimineață. Pistolul ei se afla lângă tastatura Morse. El își scoase pardesiul.

— Nu mai pot de foame, spuse el, dar ea îl ignoră – se concentra pe primirea unui mesaj –, așa că el cotrobăi prin dulapul din bucătărie și găsi pâine și brânză.

În momentul în care el puse apa la fiert, ea scotea antena aeriană de sub lucarna deschisă și împacheta aparatul.

— Nu în seara asta. Este posibil în nopțile următoare. Au identificat un câmp din apropiere de Messy. Ne va lua aproximativ o oră și ceva pentru a ajunge acolo cu mașina. Dacă-i luăm pe Chaval și pe ceilalți, după aceea ce facem?

Două ore cu totul? Oricum, ne vor confirma la următoarea transmisiune.

El turnă apa fierbinte în ceea ce părea să fie cafea măcinată, în timp ce ea se uita pe fereastră.

— Ceva nu-i în regulă, spuse ea. Harry!

Două Citroën Traction Avants trecură de pe-o parte pe alta a drumului,

blocând fiecare capăt al clădirii.

Totul se petrecuse atât de repede încât, în momentul în care patru oameni în civil ieșiră din mașini, trântind portierele în urma lor, strada era deja blocată de jandarmi cu pistoale automate.

— Gestapoul! spuse ea, năpustindu-se să-și ia pistolul.

Mitchell puse un scaun sub clanța de la ușa de la intrare, dar deja se auzeau pași răsunând pe scări. Nu mai era scăpare. Mitchell și Ginny stăteau pregătiți, cu pistoalele automate gata să tragă. Capturarea nu era o opțiune.

Voci care urlau se auzeau până sus pe casa scării. Sunetul lemnului despicat și apoi ușa de dedesubt prăbușindu-se. Strigăte, țipete alarmate. Sunetul unei lupte. Lupta se mutase mai jos de ei, după care un glonț sfârtecă aerul.

Ginny tresări, imaginea vie a bărbatului din apartamentul de dedesubt, care era acostat și apoi arestat, umplându-i mintea. Vocile scăzură în intensitate în timp ce-l cărau pe bărbat în jos pe scări. Mitchell se apropie de fereastră, îl văzu pe vecinul lor fiind împins într-una dintre mașini, curgându-i sânge de la o rană la picior. Portierele mașinii fură trântite, iar mașinile au plecat 305

în viteză, jandarmii dispersându-se. Totul s-a petrecut atât de repede încât au rămas uluiți. Mâna lui Mitchell tremura. Își strânse pumnii și-și liniști respirația. Își puse pistolul de calibru .45 la brâu și-și trase pe el pardesiul.

— Am să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

Ea încuviință din cap și trase scaunul de sub clanță, dar în timp ce ieșea pe coridor auzi yala închizându-se și scaunul pus la loc sub clanță. Mitchell coborî repede scările pe lângă un tâmplar care, evident, fusese trimis de poliție și care bătea niște plăci din lemn peste ușa spartă. Când englezul ajunsese în stradă, totul se reîntorsese la normal. Oamenii își vedeau de treburile lor, în timp ce el deschise ușa barului. Locul era gol, cu excepția corsicanului, care stătea în spatele barului și își turna niște coniac. Când Mitchell păși înăuntru, mai scoase un pahar.

— De fiecare dată când fac o razie ticăloșii ăștia sau fac o arestare, e rău pentru afaceri. Aveam vreo zece clienți aici înainte să dea buzna.

Îi dădu lui Mitchell paharul.

— Credeam că au venit după mine, spuse Mitchell.

— Și eu. Nu aveam cum să te previn.

Ciocni paharele.

— Sănătate!

Băură, iar Roccu reumplu paharele.

— Destul pentru mine, n-am mâncat de nu știu câte ore, spuse Mitchell.

Roccu întinse mâna sub tejghea și scoase de acolo o farfurie cu niște ouă mâncate pe jumătate și cârnați.

— Masa mea a fost întreruptă. Am terminat. Este cârnat real. Știu un măcelar căruia îi place băutura prea mult.

Mitchell nu comentă și savură gustul de carne adevărată, dând iama în ouă imediat după ce mestecă și înghiți cârnatul.

— Mai încet. Ai să faci atac de cord, spuse Roccu. Am discutat cu unul dintre jandarmii pe care-i cunosc. A spus că tipul după care s-au dus era un proxenet din arondismentul unsprezece. A mai dat și niște spargerii în afară

de asta. Ticălosul nenorocit a călcat pe careva pe degete, cineva care probabil a ripostat. Fusese turnat.

— Nu Gestapoul, atunci?

Roccu clătină din cap.

— Altcineva la fel de bun. Brigades Spéciales. Dacă trăiește, curând va suferi rău de tot. Îi vor găsi ascunzătoarea și poate că îi vor trata rana.

Mitchell își trecu degetul pe marginea farfuriei, adunând și ultimele resturi de gălbenuș. Se lăsă pe spate pe scaunul de bar și râgâi.

306

— Mulțumesc, Roccu!

— Închidem barul și ne facem mangă?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar mai am treburi de făcut.

— Vei sta acolo în apartament?

— Probabil că e un loc mai sigur acum.

Scoase câteva bancnote, dar pumnul corsicanului se închise peste mâna sa.

— Nu mă insulta, prietene. Tot ce am este al tău.

— Nu-mi ești dator, Roccu. Ți-ai asumat suficiente riscuri.

— Lasă-mă pe mine să stabilesc asta. Acum, du-te, pleacă de-aici și ai grijă de tine. Și fii cu ochii pe fereastra mea. Dacă am nevoie de tine, pun un semnal.

Mitchell îi scutură mâna și se întoarse. Actele simple de bunătate și recunoștință îmblânzeau pericolul prezent permanent. Parisul părea acum mai mult casa pe care și-o aducea aminte.

307

Era acel tip de lumină ciudată dintre zi și noapte când Mitchell se îndreptă în partea cealaltă a orașului și se afla la vedere în fața Cartierului General al Armatei Germane. Abia dacă îi mai arunca cineva o a doua privire; iar cei care o făceau îl ignorau, deoarece cu hainele lui putea fi confundat ușor cu un ofițer din Gestapo sau SD în civil. Cine altcineva ar urca într-un Peugeot cu plăcuțe de înregistrare ale armatei? Mitchell porni motorul, îl lăsă să

meargă la ralanti o vreme, după care porni cu mașina de-a lungul străzii aproape pustii. Rezervorul de benzină arăta că era aproape plin – îl umpluseră cu benzina furată și acum ascunsă. Era timpul să-i facă o vizită lui Gerard Vincent și parcă mașina aproape de casă pentru a-l putea duce pe Alfred Korte de la spital spre zona de aterizare.

Douăzeci de minute mai târziu, intră pe Rue Martel și imediat după aceea pe Rue Bertier. Colțul strâns care ducea spre atelierele din spatele apartamentului lui Gerard Vincent era un loc strâmt pentru Peugeot.

Identifică ușa garajului, ieși afară, lăsând motorul să meargă, dar cu farurile stinse, deschise ușile, ușurat să vadă spațiul cavernos, și după aceea duse mașina cu spatele, înauntru. Intrarea îngustă putea fi ori o binecuvântare, ori un blestem. Dacă apăreau suspiciuni sau dacă era trădat, atunci deschiderea în strada lateralnică îngustă ar fi blocată la fel de simplu ca un dop pus la sticlă. Pe de altă parte, se gândi el în timp ce se îndrepta spre apartamentul lui Vincent, dacă urma să aibă loc un schimb de focuri, putea înghesui ușor mașina pe stradă și să fugă pe acoperișuri.

Apartamentul lui Gerard Vincent era luminat de lumânări.

— Ai adus banii? întrebă el, dându-se din ușă pentru a-l lăsa pe Mitchell să intre.

— Da, spuse Mitchell. Nu este curent?

— Vine și după aia iar se ia.

Îi făcu semn lui Mitchell să ia loc la masa din mijlocul camerei.

— Ai găsit garajul?

— Da.

308

— Ți-am spus eu, nu-i așa? O mulțime de spațiu pentru marfa de contrabandă. Mai am și alte spații ca ăsta. În regulă, hai să încheiem afacerea.

Mitchell observă că Vincent avea un pistol.

— Ai de gând să-l folosești?

Vincent părea să fi uitat că era în mâna lui.

— O, nu!

Îl puse pe masă.

— Nu poți fi suficient de atent. Hei, ai nevoie de un pistol? Ți-l pot vinde pe ăsta. Mai am și altele.

— Îl am pe-al meu, spuse Mitchell privindu-l în ochi, asigurându-se că contrabandistul înțeleșese ce spunea.

— Niciodată nu poți fi prea atent.

Pe fața adumbrită a lui Vincent apăru un rânjet.

— Îmi place de tine, Pascal Garon.

Întinse mâna după un pachet învelit în hârtie maro și legat cu sfoară.

— Cu asta, n-o să te oprească. Armata Germană, mărimea ta, cât de aproape am putut, șapcă de vânătoare, dar n-ai cerut cizme.

— N-am nevoie de ele.

Vincent ridică din umeri.

— Cum vrei.

Mitchell îi întinse un sul de bancnote.

— Poți să-i numeri, dar nu te voi înșela când ai mașina mea la tine în ascunzătoare, nu-i așa?

Vincent își strânse pumnul în jurul sulului de bani. Îl miroși și pretinse că-l cântărește în mână.

— Par să fie toți aici.

Rânji, băgă sulul într-o servietă de pe un scaun din apropiere și după aceea turnă rapid Armagnac în două pahare și toastă cu Mitchell.

— Nu sunt singurul care te place, spuse el, urmărind reacția lui Mitchell. Am avut un vizitator.

— Ei... zise Mitchell, evitând sunetul alarmat al vocii sale.

— Ți-l aduci aminte pe Berthold? Inspectorul de la Miliția din Saint-Audière?

A bătut la mine la ușă. M-a speriat bine, crede-mă. Am crezut că a venit aici pentru afaceri, dar nu. Am încercat să-i dau o sticlă de coniac și ceva caviar, dar aproape că mi-a dat cu ele de cap. Te caută.

— De ce-a bătut atâta drum până la Paris ca să vină la tine la ușă și să mă caute pe mine?

309

Vincent își aprinse o altă țigară de la chiștoc.

— Mie îmi spui?! Probabil că ești un om important, Pascal. Cred că te-am subestimat.

— Țsta este un lucru periculos întotdeauna în domeniul tău de lucru, mă gândesc eu.

Era o aluzie de amenințare în tonul vocii lui Mitchell, iar Vincent fu suficient de perspicace pentru a-și da seama de asta.

— Voia o descriere a ta. Nu-și mai putea aduce aminte cum arătai.

— Și i-ai spus.

— Bineînțeles că i-am spus. M-a amenințat că mă denunță autorităților, iar după aceea alt ticălos ar urma să beneficieze de munca mea. Da, i-am spus, până la mărimea pantofilor.

Ridică din umeri și rânji.

— Partea aia am ghicit-o.

Gândurile lui Mitchell s-au concentrat imediat pe informația respectivă.

Dacă Berthold era la Paris, ar fi fost trimis, iar ordinul respectiv ar fi venit de la SD Stolz. Standartenführer Heinrich Stolz, omul responsabil pentru controlarea transmisiunilor – printre alte lucruri – acum că Alain Ory era, mai mult ca probabil, mort.

— A mai spus și altceva?

— Nu.

— În regulă, mulțumesc că mi-ai spus!

— Hei, Pascal, sunt un om josnic, vând la ticăloși, dar nu sunt de partea lor.

Am un simț sănătos al supraviețuirii. Nu puteam să-l mint deoarece și-ar fi dat seama că-ți fac o descriere falsă. N-am spus că urmează să vii aici. Nimic.

Îți jur asta!

Vincent mai turnă în pahar și i-l întinse lui Mitchell care îl luă, bucuros de căldura pe care i-o dădea alcoolul.

— Ai grijă de tine, Pascal.

— Voi avea. Mulțumesc!

— Nu-mi pasă de tine, prietene. Dacă ești săltat, îți vor face rău și vei spune că te-am ajutat.

Rânji pentru a mai îmblânzi realitatea pragmatismului său.

*

310

Când Mitchell plecă, Vincent stinse câteva lumânări, astfel încât în cameră să nu rămână decât un fel de licărire palidă. Trase la o parte draperiile și se uită pe stradă. I se părea că simțul de supraviețuire al lui Pascal Garon era la fel de sănătos ca al său, dar și că inspectorul Paul Berthold era decis să-l prindă – atât de decis, încât Vincent se gândi că ticălosul de milicien i-ar ține apartamentul sub observație și o va face chiar el. Nu putea aduce jandarmii, miliciens sau pe oricine altcineva; s-ar face remarcat ca șobolanii care merg pe lângă zid. Berthold încerca să impresioneze pe cineva de mai sus – din ce alt motiv un polițist de provincie l-ar dezgropa și l-ar țintui în cuie? Sticla vopsită în albastru a felinarelor stradale din Paris arunca cea mai slabă

lumină pe străzi, astfel încât practic nu exista nicio umbră. Menite să

contribuie la stingere, le permiteau să se miște mai liber celor care aveau nevoie de noapte pentru a-și păstra secretele. Se uită la Mitchell cum traversa strada pustie, pășind pe lângă fiecare con de lumină și apoi așteptând, privind, ascultând. Dumnezeule, se gândi Vincent, cine era omul ăsta? Era aproape la fel de sălbatic ca el. Apoi, când Mitchell se urni din loc, o altă formă de pe aleea întunecată se mișcă și ea. Vincent mormăi de satisfacție. Avusese dreptate. Berthold îl urmărea pe Mitchell.

*

Paul Berthold stătuse fără să se plângă vizavi de clădire în ultimele nopți.

Instinctul de polițist îl ținea în gardă și avusese de-a face cu destui infractori pentru a ști când mințeau. Gerard Vincent cedase rapid când fusese interogat; voia ca Berthold să plece din casa și din viața sa. Să-și salveze pielea lui era una, dar ce altceva nu mai spusese? Fusese prea grăbit, prea încrezător și doritor să-l descrie pe Pascal Garon într-un asemenea detaliu încât Berthold și-l amintea clar. Dacă Vincent acționa în branșa comerțului ilicit, atunci părea să fie foarte posibil să se fi încheat o relație în celula aceea din Saint-Audière. Dacă SD-ul și Gestapoul erau ambele interesate de Garon și credeau că se afla la Paris, atunci asta îi spunea că Garon s-ar putea să-și facă apariția la cineva care-i putea oferi orice își dorea. Și cu ce-l ajuta pe Berthold să se întoarcă la Stolz și să-i dea descrierea? se întrebă. Cu nimic. S-ar întoarce ca să aibă de-a face cu infractori de doi bani și braconieri. Dar dacă-l găsea pe omul care le tot scăpa din mâini și-l aducea la SD, atunci ar fi făcut ceva ce Securitatea n-a reușit. Ar fi beneficiat de o 311

promovare și de statut la el în oraș. Stând afară ore în șir în aceste nopți reci și umede era un preț mic de plătit. Și apoi recompensa lui trecu strada.

Îl urmărea de la distanță. Omul din fața sa se folosea de colțurile de stradă și de intrările în magazine pentru a verifica faptul că nu este urmărit. Cine era?

se întrebă Berthold. Cu siguranță nu era agentul de poliție de asigurare care pretindea că este, atunci când fusese interogat în Saint-Audière și se îndoia acum că Juliet Bonnier era iubita lui. Putea fi un polițist corupt? Un résistant poate? Nu, decisese el, un résistant nu avea asemenea competențe. Garon știa ce face. Răbdarea era de partea lui Berthold. Asta și o capacitate de urmărire mai mare decât putea ști omul din față. Berthold se concentra pe fiecare pas făcut de Garon și anticipa unde și când va da înapoi sau va trece strada.

Zgomotul brusc, la unison, al bocancilor cu blacheuri pe piatra cubică venea de pe o stradă laterală. O patrulă germană, formată din șase oameni, apăru de după colț, mărșăluind, în ritm constant, aproape hipnotic, soldații privind înainte fără nicio țintă, gândindu-se la ce s-o fi gândind un soldat aflat în

marș când este însărcinat cu o asemenea îndatorire monotonă.

Apariția lor a fost scurtă și au cotit pe o altă stradă, dar a fost suficient pentru Berthold să câștige teren față de omul care nu bănuia nimic și care ieșise dintre umbre, cu spatele la el. Berthold îl abordă atât de repede și de tăcut, încât atunci când își împinse pistolul de serviciu lângă fața lui Garon, șocul a fost atât de imediat, încât își auzi victima icnind. Mâinile lui Garon se ridicară imediat, pachetul căzând la picioarele sale. Berthold îl împinse cu piciorul.

— Nu te întoarce. Ține mâinile sus. Sprijină-te de perete. Sprijină-te!

Îl împinse pe Mitchell la perete, îi lovi gleznele și apoi rapid și cu îndemânare îl percheziționă cu mâna rămasă liberă. Scoase automatul și-l puse în buzunarul pardesiului său.

— Vânzător de polițe de asigurare, zici? Păi, monsieur Garon, mă îndoiesc că ai o poliță care să acopere arestarea și interogarea dumatile.

Mitchell recunoscuse vocea răgușită.

— Domnule inspector, sunteți departe de casă, spuse el cu mușchii tensionați, așteptând o oportunitate pentru a risca să se ia la bătaie cu acel milicien.

Berthold îi trase afară cartea de identitate și îl controlă atent prin buzunare.

— Am bani, domnule inspector. Sunt ascunși. Îi pot aduce.

Berthold îl lovi în rinichi. Genunchii îl lăsară, dar Berthold avu puterea să-l înșface de guler și să-l țină în picioare.

312

— Te mai lași o dată și-ți trag un glonț în picior. Stai unde ești. Ești valoros, Garon. Germanii voiau o descriere a ta, așa încât trebuie să fii pe lista lor de persoane căutate. Ei bine, voi face mai mult de atât, te voi duce eu personal la ei. Ce ești tu, agent? Așa e?

Mitchell auzi clinchetul cătușelor.

— Ține o mână pe perete, iar cealaltă la spate. Acum.

Mitchell făcu ce i se spuse, găsindu-și echilibrul cu o singură mână pentru a se susține. Și atunci Berthold făcu greșeala la care spera Mitchell. Polițistul lipi gura pistolului de ceafa lui Mitchell. O a doua natură din acele zile lungi și grele de antrenament, era un avantaj să știi exact unde se afla arma. În momentul în care metalul intră în contact cu ceafa lui, își răsuci trupul la stânga, în interiorul brațului drept al lui Berthold care ținea arma. Umărul lui Mitchell și mâna stângă se izbiră de corpul lui Berthold, prinzându-i brațul în care ținea arma și îndepărtând-o. Un glonț ricoșă în perete. Lovi cu capul în nasul lui Berthold. Omul se clătină, dar nu se prăbuși la pământ. În acea clipă, Mitchell știa că Berthold era mai puternic decât el. Realitatea îngrozitoare era că Mitchell s-ar putea să nu-l dovedească. Berthold își folosi mâna rămasă liberă pentru a bloca lovitura rapidă a lui Mitchell în timp ce încerca să pună podul palmei sub bărbia polițistului pentru a-i rupe gâtul. În timp ce Berthold devia lovitura, îl lovi pe Mitchell în cap cu pistolul. Mitchell văzu stele verzi; în spatele ochilor, pumnale de durere. Picioarele îi cedară și se prăbuși.

Berthold îngenunche peste el, curgându-i sânge din nas; scuipă și presă

arma de genunchiul lui Mitchell. O împușcătură scurtă și Mitchell nu ar mai fi fost capabil de nimic. O mișcare din spatele lui Berthold provocă brusc un zgomot surd, care-l făcu să-și lase capul și arma jos, în timp ce aproape că se prăbuși peste Mitchell, care se rostogoli și scăpă. Gerard Vincent stătea în picioare, cu picioarele depărtate, ambele mâini ținând o bară metalică.

Respirația îi era agitată, iar ochii priveau în jos la acel milicien căzut. Părea pentru moment uluit de acțiunea de a-l doborî pe Berthold.

— Ești bine? gâfâi Vincent.

Mitchell se ridică în picioare, dar Vincent stătea încă aplecat peste omul căzut, cu bara de fier pregătită să lovească din nou.

Chiar și în lumina palidă, Mitchell putea vedea că ceafa lui Berthold fusese

sfârâmată. Îi căută pulsul.

— L-am omorât?

— Da.

Vincent lăasă bara jos și își șterse gura cu podul palmei.

313

— Bine. Ticălosul.

Scuipă pe cadavru. Mitchell își recuperează repede pistolul, portofelul și cartea de identitate. Puse pistolul lui Berthold în buzunar.

— Era o patrulă germană. Cred că a auzit împușcătura. Ajută-mă!

Înșfăcă unul dintre brațele lui Berthold, Vincent îl luă pe celălalt și îl traseră

la câțiva metri pe alee. În timp ce Mitchell verifică rapid cadavrul, Vincent se întoarse și înșfăcă pălăria căzută. Mitchell îi luă portofelul și cartea de identitate, dar găsi și un cuțit cu lamă pliabilă în buzunarul jachetei.

— Ia bara, îi spuse lui Vincent, care veni cu ea pe alee. Un glonț are ecou. Nu știm cât timp avem până când se depistează că a venit de aici.

Mitchell forță lama cuțitului pe sub un capac de canalizare, în timp ce Vincent îngenunchease lângă el, gata să împingă bara de metal pe sub margine. Cei doi bărbați dădură capacul greu din fier la o parte. Duhoarea de la canalizarea de jos le asaltă nărilor. Lui Vincent îi veni să vomite. Mitchell luă mâna lui Berthold și-l trase spre canalizarea deschisă. Vincent scuipă din cauza greții pe care o simțea în gât, îl luă pe Berthold de picioare și-l ajută

să-l răstoarne în sistemul de canalizare. Mitchell trase la loc capacul peste gura de canal. Sudoarea îi intră în ochi. Se sprijini de perete, simțind dureri din cauza efortului depus. Dar nu era timp de stat.

— Îți rămân dator, spuse Mitchell, recuperându-și pachetul.

Vincent rânji.

— Am să-mi recuperez datoria într-o zi.

— Ți-ai asumat un mare risc. Nu trebuia.

— Mă șantaja. M-ar fi împușcat. A primit mai puțin decât merita. În plus –

Vincent rânji –, am grijă de clienții mei plătitori.

Își întinse mâna.

— Folosește garajul și nu mă amesteca în asta.

314

Hauptmann Martin Koenig rămăsese până târziu la birou. Stolz se dusesse la operă cu mademoiselle Lesaux, iar el fusese instruit să finalizeze lista deportărilor pentru trenul care trebuia să plece la Ravensbrück și alte Konzentrationslager . Urmau să fie deportați și bărbați, și femei, ceea ce servea scopului de a goli închisorile de indezirabili. Era nevoie zilnic de mai mult spațiu în închisori, iar Stolz era gata să comande o altă razie pentru a aduna suspectii din oraș și din suburbii. Până în prezent, Koenig trecuse pe listă 2.465 de deținuți care urmau să fie deportați din supraaglomerata închisoare La Santé. Era nevoie de o organizare eficientă pentru a-i duce din închisoare la depou și se mândrea cu talentul său de a asigura o conducere lină a unei operațiuni complexe în oraș. Corelase numele deținuților din fiecare închisoare – Fresnes, La Roquette, La Santé și Romainville – și deja luase legătura cu autoritățile franceze pentru a pune la dispoziție numeroasele autobuze de care era nevoie la fiecare închisoare, precum și jandarmii care trebuiau să-i însoțească. Odată aflați în tren, cei din SS aveau să preia îndatoririle gardienilor. Autobuzele urmau să transporte încărcătura umană la Gare de Pantin, mica stație suburbană de la periferia de est a orașului. Era stația preferată pentru tot ce trimitea armata de ocupație înapoi în Germania, indiferent dacă era vorba de mâncare, artă sau prizonieri, iar șinele nu fuseseră afectate de atacul terorist la platforma turnantă în triajele aflate la est de stație. Trei zile și patru nopți mai târziu, deținuții bărbați și femei urmau să fie separați, iar femeile duse la Ravensbrück. Acum scoase ultima foaie de hârtie din mașina de scris, verificând încă o dată numele. Greșelile simple de pe pagină puteau să-i deruteze pe cei care verificau numele deținuților în baza listei. Punând mâna pe dosarul care conținea foile dactilografiate, își aduse aminte că Leitmann remarcase odată că atunci când deținuții intrau în acele tabere, Dumnezeu rămânea afară.

Amintirea îl îndemna să se ducă la mesă, dar nu. În seara asta avea să ignore rugăciunile de remușcare și să lase plăcerea să-i ofere ajutor. Faptul că se culca cu Béatrice făcea să fie mai ușor să întoarcă spatele la suferința umană

la care era complice. Scuturând de pe el povara zilei de muncă, plecă de la
315

birou. Când ajunse la blocul în care se afla apartamentul ei, urcă încet pe scări, delectându-se cu gândul la trupul ei suplu. Cu câteva luni în urmă

pusese deoparte câteva cartele de rații și știa că ea va avea masa gata pregătită pentru el. Introduse cheia în ușă și o descuie. Mirosul de tutun ajunse până la el, și nu cel așteptat de mâncare gătită. Poate, se gândi el în timp ce o strigă pe nume, deschisese deja vinul și mâncarea era gata.

— Béatrice! o strigă el din nou și păși din hol în camera principală.

În capătul îndepărtat al camerei, văzu un Feldgendarme stând în picioare.

Polițistul militar în haină de piele privea nepoliticos la delicatețea mobilierului din apartament.

Plăcuța metalică de regiment de la gâtul său reflecta lumina delicată care îi plăcea atât de mult lui Béatrice. O cameră trebuia să fie senzuală, îi spusese ea mereu. Stomacul lui Koenig se strânse și într-un gest reflex căută arma, dar soldatul cu cască ridică imediat spre el pistolul automat. Momentul suprarealist trecu în timp ce Koenig își mută rapid mâna. Își regăsi vocea.

— Cine ești și ce...

Cuvintele tremurătoare rămăseseră suspendate în aer în timp ce Oberst Ulrich Bauer ieși din dormitor. Tunica îi era în dezordine; fumul ieșea de la o țigară pe care o ținea între degete.

— Domnule căpitan, te așteptam. E târziu. Standartenführer Stolz probabil că te pune să muncești foarte mult.

— Domnule colonel, eu... eu...

Amenințarea iminentă îl strangulă. Încercă să găsească logica gândurilor sale, care i se învârteau prin minte.

— Unde este Béatrice? reuși el în cele din urmă să întrebe.

Bauer se dădu la o parte, lăsându-l pe Koenig să treacă în dormitor. Primul lucru evident era acela că Béatrice nu se afla singură în cameră. O femeie din

Wehrmacht cu mină severă stătea în picioare lângă dulap, păzind-o pe tânăra care ședea cocoșată pe scaunul din dormitor, cu fața brăzdată de lacrimi de la rimelul pe care Koenig i-l cumpăraseră cu numai câteva zile în urmă. Nu erau indicii ale unei violențe fizice; hainele nu-i erau rupte. Se duse repede la ea și-o îmbrățișă. Ea se uită la el, luându-i fața în mâini.

— Dragul meu, șopti ea. Ajută-mă, Martin, te rog! Te implor!

— Gata, spuse Bauer fără niciun ton de amenințare. N-a fost rănită, Koenig, dar a mărturisit rapid când i-am arătat dovezile. Este păzită. Nu vreau să se arunce de la fereastră.

Koenig nu reușea să înțeleagă nimic.

— Ce-a mărturisit? Domnule...?

316

Bauer ridică o mână pentru a sista orice fel de întrebări.

— Vino înapoi aici, spuse el și închise ușa de la dormitor în spatele căpitanului agitat.

El se întoarse spre Feldgendarme.

— Așteaptă afară!

Polițistul militar robust străbătu camera, lăsându-i singuri pe colonelul din Abwehr și pe Koenig.

— Ia loc, domnule căpitan, spuse Bauer sociabil.

Luă o sticlă de coniac de pe bufet și turnă în două pahare, oferindu-i unul lui Koenig.

— Ai avut foarte mare grijă de ea, domnule căpitan. Bea. Sunt niște lucruri pe care trebuie să le cunoști. Nu sunt plăcute.

Koenig luă băutura fără să spună nimic și o duse la buze, strângând paharul

cu mâna tremurând.

— Mergi la biserică, nu-i așa, Koenig?

— Da, domnule.

— Și te consideri un bun catolic?

— Suntem cu toții păcătoși, domnule colonel. Mă duc la mesă și să mă confesez.

— Mă întreb dacă simți o afecțiune profundă pentru fata asta.

Koenig simți o reticență imediată în ceea ce privește mărturisirea sentimentelor pe care le avea față de Béatrice. Bauer îl analizează pe tânăr o clipă, după care duse mâna în interiorul tunicii și scoase un teanc de acte împăturite.

— Nu te lăsa înșelat, domnule căpitan, ai intrat în mare belea și cel mai probabil vei fi arestat pentru trădare împotriva Reichului și Führerului.

Koenig sări în picioare.

— Sunt loial!

— Stai jos! Îi porunci Bauer.

Panica îl cuprinse pe Koenig, dar se supuse conciliant. Bauer își ridică mâna cu documentele împăturite.

— Acestea sunt scrisori de liberă trecere care vin din biroul SD-ului. În ele se spune că cel care le deține va beneficia de orice asistență din partea autorităților deoarece este un prieten al celui de-Al Treilea Reich. Poartă stampila oficială a SD-ului și au fost găsite în acest apartament.

Șocul de pe fața lui Koenig era comparabil cu cel resimțit în cazul în care l-ar fi plesnit peste față. Scăpă paharul din mână.

— Ai fost folosit, Koenig. La fel ca mulți alți ofițeri neghiobi aici la Paris care își iau iubite franțuzoaice. Tu i-ai dat documentele astea?

Koenig reuși în cele din urmă să-și găsească glasul.

— Nu eu. Vă jur. Și nu există nicio explicație posibilă pentru care Béatrice le-ar putea avea. Cred că au fost plantate de cineva care îmi vrea răul mie sau ei.

— Mă acuți pe mine sau pe agenții mei din Abwehr?

— Nu, domnule, dar fata asta nu a avut acces la biroul SD și eu nu i le-am dat.

Bauer făcu o pauză. Merita să lase un moment de tăcere dramatic, după care spuse:

— Te cred, căpitane.

Koenig rosti ușurat.

— Mulțumesc, domnule! Mulțumesc!

Bauer ridică din umeri.

— Însă tot vei fi arestat și acuzat. Cineva trebuie să fie acuzat. Nu te uita la mine așa uluit. Crezi că Standartenführer Stolz o să-și asume responsabilitatea?

— Stolz?

— Dacă nu i le-ai dat tu, atunci cine crezi că i le-a dat?

— Nu... nu știu...

— Ești naiv, Koenig. Tu nu ai ce căuta decât într-un birou de contabilitate. Ai fost adus într-un loc violent, ești alături de cei din SS, din Gestapo, oameni

care provoacă mari suferințe ființelor umane, spuse Bauer lejer. Cum se potrivește asta cu credințele tale religioase?

— Urăsc lucrul ăsta. Este împotriva tuturor lucrurilor în care cred.

— Te amăgești singur, băiete. Și apoi ești tentat de o tânără voluptuoasă. Știi că a efectuat avorturi?

O forță nevăzută îi zdrobi pieptul lui Koenig, amenințând să-i oprească respirația. Simțea cum îl ia amețeala. Imaginea lui Bauer care stătea vizavi de el se încețoșă pe moment. Furia luă locul șocului, iar Koenig se ralie sfidător în apărarea iubitei lui.

— N-ar face niciodată așa ceva. Niciodată!

— După cum am spus. Ești naiv. Există dovezi suficiente și declarații ale martorilor. Va fi arestată. Știi pedeapsa pentru cei care efectuează avorturi.

Va fi condamnată la moarte prin ghilotinare în închisoarea La Santé, iar tu vei fi acuzat în plus și de faptul că ai fost complicele ei, pe lângă acuzația de 318

trădare. Nu te îndoii că amândoi veți fi executați, căpitane, pentru un motiv sau altul.

Din gâtul lui Koenig se auzi un suspin. Tonul lui Bauer se îmblânzise, fiind asemănător cu cel al unui tată îngrijorat din cauza fiului său.

— Lasă-mă să te ajut. Știu cum au ajuns documentele astea în posesia lui mademoiselle. Mai am nevoie de puțin timp ca să închid cazul.

— Nu văd ce-aș putea face, spuse Koenig tânguitor, ignorând recunoașterea din partea lui Bauer și concentrându-se asupra colacului de salvare care-i fusese aruncat.

— Vreau de la tine să-mi spui tot ce știi despre prinderea agentului englez și a transmisionistului său.

— Să-l trădez pe Standartenführer Stolz?

— Nu-l caut decât pe Alfred Korte. Dacă-l găsesc pe agent, îl găsesc și pe omul pe care-l doresc. Cu Stolz am să mă răfuiesc mai târziu.

— Și Béatrice?

— N-o poți salva. Salvează-te pe tine. Abandoneaz-o!

Koenig rămase într-o tăcere uluită. Își șterse lacrima care i se prelingea pe obraz. Și apoi încuviință din cap.

Corsicanul aruncă o găleată de apă pe trotuarul din fața barului. Cu ochii pe blocul de apartamente de vizavi, se aplecă să măture pe jos. Era agitat pentru că Mitchell nu-i răspunsese încă la semnalul din geam și văzuse mai multe furgonete false de pâine care dădeau târcoale pe străzi. Nu era nevoie să fii un geniu ca să știi că erau pentru radiodetecție. Păstră semnul închis pe ușă și se uită la ceas; de-acum urma să vină primul client să ceară de mâncare și băutură. Muncitorii din tura de noapte de la una dintre fabrici sau cei care intrau în schimb urmau să vină și să schimbe tichetele de rație și, după o negociere, Roccu le servea băutură la o fracțiune din cost sau le lua mai mult pentru mâncare. Era o economie de tip dai-și-iei, însă Roccu se asigura întotdeauna că beneficiile erau în favoarea sa. Îl văzu pe Mitchell peste drum pe punctul de a intra în bloc. Probabil că lipsise de acasă toată

noaptea, decise Roccu. Poate că s-a dus cu vreo femeie pe undeva. Trânti pe jos găleata, iar zgomotul ei atrase atenția pietonilor de pe ambele părți ale străzii, inclusiv a lui Mitchell, care tresări vizibil. Corsicanul îi atrăsese privirea, iar intenția era evidentă. Mitchell trecu strada, iar în timp ce Roccu îi deschidea ușa, văzu că era sânge uscat pe o parte a capului său, chiar sub marginea pălăriei.

— Ce-ai pățit? Arăți ca naiba, spuse el în timp ce închidea ușa în urma lui. Ți trebuie ceva de băut.

— Nu, trebuie să mă întorc în apartament. E vreo problemă?

— Omul tău este aici de când s-a dat stingerea noaptea trecută. I-am dat un pat pliabil în spate și o femeie cu care să-și petreacă noaptea.

Roccu ridică din umeri.

— Nu te costă nimic de data asta. Însă am văzut și niște furgonete de radiodetecție care dădeau târcoale. S-ar putea să se apropie de tine.

Mitchell bătu cu palma pe umărul corsicanului în semn de apreciere și trase draperia spre locul în care Chaval se termina de îmbrăcat.

— Mi s-a părut că ți-am auzit vocea, spuse braconierul.

Nu era nici urmă de prostituată. Chaval își vârî cămașa în pantaloni.

— Am venit aici noaptea trecută, dar s-a stricat trenul, așa că se făcu târziu.

Roccu mi-a dat un pat și de mâncare.

320

— Și ceva companie, spuse Mitchell, uitându-se la așternutul răvășit.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai avut o femeie, iar un bărbat nu poate refuza o ofertă ca asta.

— Bineînțeles că nu. Ce s-a întâmplat?

Roccu scoase capul de după draperii și intră cu o tavă cu cafea și pâine.

— Scuzați-mă, dar credeam că aveți nevoie de asta.

Puse tava jos și se întoarse la bar. Mitchell și Chaval își potoliră foamea.

— Este Gaétan, spuse Chaval cu gura plină de pâine. A spus că se aștepta să-l contactezi, să-i spui ce vrea Londra de la noi să facem în continuare. El crede că ar trebui să-i lovim în continuare pe germani. Devine nerăbdător. Uite ce-i, Pascal, plănuiește un raid și vrea să ne folosească. Pe Laforge, Drossier, Maillé și pe mine. Spune că nu-și poate aduce oamenii de la baza lui de operațiuni din Norvé.

— Ce urmărește?

— Nu va spune, dar Maillé îl ascultă mai mult pe bătrân decât de mine. Nu pot să-l țin în frâu prea mult fără să-l leg sau să-l pocnesc.

— Nu te învinovăți, Chaval. Maillé va fi întotdeauna cel care ne va crea probleme.

— Gaétan și cu mine, nu ne înțelegem, spuse Chaval. Am încercat să-mi țin

gura, dar continuă să le promită oamenilor o parte din ce luăm. Omul lui Edmond conduce raidul. Spune că poate să-i ducă fără să le pese de patrule.

Este un om bun, dar știi ce părere are braconierul despre paznic... Oricum, Gaétan l-a convins deja pe Maillé și pe ceilalți că merită riscul. Îmi pare rău, Pascal, dar Maillé este ușor de influențat și crede în continuare că uciderea germanilor este un joc care merită jucat.

Prin mintea lui Mitchell treceau gânduri contradictorii. Poate că Gaétan avea o țință legitimă în minte și nu dispunea de nimeni în afară de Edmond alături de el, astfel că folosirea oamenilor lui era logică. Numai că nu-și putea scoate din cap ideea că Gaétan îi arunca în gura lupilor pe oamenii săi.

Dacă Mitchell urma să înființeze circuitul Gideon, avea nevoie de acei oameni care să-l ajute să-i recruteze și pe alții.

— Poate Gaétan crede că-l călcăm pe picioare și își asigură propriul fief.

— Și dacă ne ia oamenii, aproape că a realizat asta, spuse Chaval. Nu mai sunt mulți care au mai rămas și pot lupta, Pascal. Toți cei care au servit în armată sunt ori într-un lagăr de concentrare, ori au fost trimiși la muncă

forțată. Tot ce știu este că Drossier a furat un camion, iar Maillé e cât se poate de încântat. Ce vom face?

— Încearcă să-i oprești înainte de a fi prea târziu.

321

*

Era o problemă de care Mitchell nu avea nevoie. Frank Burton aranja biletele de călătorie pentru familia lui Jean Bernard, Juliet și Simone. Se stabiliseră legături cu liniile de alimentare și membrii din Rezistență pentru a-i trece Pirineii și apoi în Spania. Acum mai avea și teama furgonetelor de radiodetecție pe care le remarcase Roccu. Cât putea să mai țină norocul lui Ginny? Trebuie s-o mute din apartament și plănuia s-o ducă acolo unde stăteau Jean Bernard și ceilalți. Între timp, mai erau câteva ore până urma să

facă transmisiunea programată, astfel că perioada de tăcere însemna că furgonetele nu aveau ce detecta. Lăsându-l pe Chaval singur pentru scurtă vreme, se duse să o ia, simțindu-se mai încrezător cu privire la siguranța ei dacă se afla cu el, și toți trei plecară la Vincennes.

Au așteptat două ore trenul. Electricitatea era intermitentă, iar mulțimile de oameni se înghesuiau să urce în vagoanele supraaglomerate. De două ori s-a oprit trenul, iar aglomerația trupurilor care se sufocau, presate unele de altele în vagoane, a provocat accese de furie printre călători. Se blestemă

pentru că nu a folosit Peugeot-ul ca să ajungă la casa lui Gaétan, dar valoarea mașinii constă mai mult în transportarea lui Alfred Korte în zona de aterizare. Când trenul își urmă în cele din urmă ruta de-a lungul Senei, verificările de securitate aleatorii ale celor care coborau în stații blocau peroanele și întârziiau plecarea trenului. În cele din urmă, în timp ce rula spre est, au fost niște întârzieri din cauza unor probleme la linie. În mod ironic, se gândi Mitchell, ar fi trebuit să fie din cauza daunelor pe care el și oamenii lui le-au provocat triajelor și liniilor de cale ferată.

Când au ajuns la porțile casei lui Gaétan, o călătorie care ar fi trebuit să dureze o oră într-o zi bună durase de patru ori mai mult. Laforge ieși dintr-una dintre anexe.

— Pascal, au plecat deja. Nu aveam cum să mă implic. Poate ar fi trebuit, dar toată chestia asta este nebunească.

— Ai avut dreptate să nu te bagi, Reynard. Unde este Gaétan?

— În casă. Soția lui tocmai a parcat mașina. A fost în oraș.

Mitchell văzu mașina de o parte a casei. Edmond nu se vedea, dar motorul Citroën-ului țacănea în timp ce se răcea.

322

— Așteaptă afară. Stai la pândă. Chaval? Și tu. Dumnezeu știe cât de

periculoasă este situația asta.

Madame Gaétan părea supărată când au bătut la ușă.

— Soțul meu este în sufragerie, spuse ea – dar nu dădu dovadă de prea multă plăcere când îi văzu pe Mitchell și tovarășii lui. Am avut o neînțelegere cu el și mi-a spus că nu vrea să fie deranjat.

— Madame, nu-mi pasă. Soțul dumneavoastră mi-a pus oamenii în pericol.

Arătați-mi unde este.

Ea se luptă cu starea de conflict pe care era evident că o simțea, după care se domoli.

— Aș fi vrut să nu fim implicați, spuse ea, poftindu-i în casă. Îmi pare rău, domnule colonel, dar sunt momente în care aș vrea ca Englezul să nu vă fi trimis. A fost suficient că l-am ajutat pe agentul de dinainte și i-am asigurat proviziile trimise cu avionul la Norvé, dar să fim aici la Paris în același timp în care încercați să stabiliți un circuit este prea periculos pentru noi toți. Îi creează o tensiune mult prea mare soțului meu.

— Dar mergeți la oraș, madame. Obțineți permise pentru benzină, asigurați mâncare pentru orfeline. Sunteți respectată, spuse Ginny. Sunt membri ai societății pariziene care au încă suficienți bani și contacte pentru a vă putea ajuta în munca de caritate. Nu este periculos?

— Toți știu de activitățile mele, iar dacă germanii ar crede măcar pentru o clipă că sunt implicată în Rezistență, nu numai că aș fi trimisă la Ravensbrück, dar sute de copii ar avea de suferit. Totul va fi închis și probabil că soțul meu ar fi împușcat.

Ginny își puse mâna, în semn de liniștire, pe mâna lui madame Gaétan.

— Madame, nu ne aflăm aici ca să vă facem rău. Toți cei care vor să-i vadă înfrânți pe naziști se confruntă cu riscul de care vă temeți.

— Aici? întrebă Mitchell în timp ce stăteau în picioare în afara ușilor duble

înalte.

Nu așteptă răspunsul, ci intră într-o cameră luminoasă, cu picturi ancestrale pe pereți și mobilă în stil clasic care își arăta anii de folosire. Patricianul stătea în picioare lângă șemineu, cu o mână sprijinindu-se de polița de marmură, iar cu cealaltă punând un lemn pe foc. Se întoarse pentru a le face față sfidător.

— Nu-mi dați mie ordine, domnule colonel Garon. Nu intrați cu forța la mine în casă și începeți să porunciți. M-am săturat. Știu ce este necesar și ce trebuie făcut. Louise, ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, fă ce-ți spun!

323

Mitchell stătea în picioare aproape de el.

— Oamenii mei. Unde sunt? Unde este Maillé? Unde este Drossier?

Gaétan nu părea să fie afectat de întrebările stridente ale lui Mitchell.

— Domnule colonel, aduceți țărani să lupte la oraș. Maillé este un tont, dar va lupta dacă recompensele sunt suficient de mari. Uitați de patriotism; oamenii ca el nu înțeleg decât profitul și ceea ce le aduce beneficii direct lor.

Este bun numai la un singur lucru, și anume acela de a ucide germani.

— Oamenii ăștia sunt sub comanda mea, spuse Mitchell.

Gaétan ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere.

— Dar nu erați aici. Am reușit să distrugem trenul și am stabilit că era timpul să lovim din nou. Este nevoie de vigoare și de curaj pentru a ne ocupa de acte care rănesc inamicul.

Bătrânul se mișca de colo colo, resentimentele sale ridicându-se tot mai mult la suprafață. Mitchell îl opri.

— Am fost trimis aici în misiune și sunt aproape de a reuși. Voi înființa o

unitate operațională în oraș și voi coordona operațiunile cu toate grupurile mici care sunt răspândite prin mediul rural, iar asta vă include și pe dumneavoastră, și pe oamenii pe care-i aveți în Norvé. Dacă nu doriți să

faceți parte din asta, atunci voi spune la Londra să vă excludă. Unde i-ați trimis pe Maillé și Drossier?

Gaétan lovi cu palma în masă.

— De ce ar trebui să-ți spun? Ai fost văzut cu Jules Vanves, un colaborator cunoscut. Un francez pregătit să ajute la arestarea compatrioților săi.

— Știu cine este. E puțin mai mult decât un simplu funcționar și, da, face parte dintr-o colaborare de masă, însă acum servește unui scop. Are informații de care am nevoie. Nu era nevoie să mă urmărești.

Stropi de salivă se adunară în colțul buzelor lui Gaétan.

— Vă aduc aminte că circuitul Norvé a pierdut oameni de-a lungul anilor de când am început să-i ajutăm pe britanici. Noi suntem cei care am purtat povara. Maillé este doar puțin mai mult decât o resursă de care aveam nevoie. Iar el și ceilalți hoți mărunți pe care i-ați adus aici servesc scopului meu. Am fost și sunt în continuare un confident și un compatriot al lui de Gaulle însuși, prin urmare nu presupuneți că veniți în țara mea și-mi dictați termenii și condițiile modului de conduită. Omul meu, Edmond, îi conduce.

Cearta era puțin probabil să fie soluționată într-un mod civilizată acum, când resentimentele lui Gaétan față de britanici au fost exprimate atât de deschis.

— Ați permis sentimentului dumneavoastră de importanță să vă

distorsioneze judecata, spuse Mitchell. Dacă Maillé sau Drossier sunt prinși

de Gestapo, îi vor tortura până când vor pune piesele cap la cap de pe urma călătoriei din sud, cu combustibilul furat și implicarea dumneavoastră.

Gaétan părea să se fi calmat, dar vorbele sale tăioase erau menite în mod clar să provoace câte daune puteau.

— În orice moment, ziua sau noaptea, putem fi arestați cu toții și ne vom da bătuți din cauza durerii. Acesta este un război francez. Mergeți acasă, domnule colonel. Trimiteți-ne armele și muniția de care avem nevoie. Asta este tot ce vă cerem.

Ginny Lindhurst făcu un pas în față înainte ca Mitchell să poată răspunde.

— Vă înșelați, monsieur Gaétan. Acesta nu este numai un război francez.

Churchill a oferit națiunii franceze o „Mare Uniune” pentru a împărți toate resursele noastre și pentru a crea un guvern care să ne ajute să-i învingem pe naziști. Însă mareșalul Pétain al dumneavoastră nu a avut încredere în noi, încât a spus că acest lucru va face din Franța un dominion britanic și că

mai bine ar fi o provincie nazistă. Ei bine, asta aveți acum!

Izbucnirea lui Ginny uimi și reduse la tăcere pe toată lumea din cameră.

După o clipă, madame Gaétan spuse:

— Spune-le unde i-ai trimis pe oameni.

— Taci din gură, Louise! îi porunci Gaétan.

— Nu are nicio importanță, spuse ea delicat, implorându-l. Spune-i sau îi spun eu.

Gaétan se uită la ea. În cele din urmă, încuviință din cap.

— Foarte bine. Sunt mai multe depozite în apropiere de Rue Daguerre. Este locul unde depozitează germanii proviziile de mâncare înainte de a fi trimise trupelor lor de pe front. Capturarea măcar a unora dintre ele va salva multe familii de la foamete. Vrem nu numai să facem rău dușmanului, dar și să ne ajutăm oamenii.

— Anulează misiunea! spuse Mitchell. Mâncarea aia este o marfă mult prea valoroasă. Locul va fi foarte bine păzit.

— Nu, este o țintă ușoară păzită numai de jandarmi.

Gaétan se uită de la unul la altul. Scutură din cap.

— Oricum, este prea târziu.

325

Mitchell își stoarse creierii încercând să localizeze Rue Daguerre. Era în cel de-al paisprezecelea arondisment, la câteva străzi mai la sud de cel de-al cincisprezecelea arondisment. Pentru a ajunge acolo din Vincennes cu trenul dura prea mult. Trebuiau să meargă înapoi în oraș, să schimbe trenuri și apoi să se ducă la sud de râu și cu progresul lent al sistemului de căi ferate, ar fi fost imposibil să ajungă la oameni înainte să aibă loc atacul. Deja aveau nevoie de un miracol pentru a trece de punctele de control germane din oraș

ca să fie la timp la depozite. Dacă aveau noroc, dura cel puțin o oră și jumătate. Poate chiar mai mult. Gaétan i-a spus lui Mitchell că dacă raidul avea succes, atunci Edmond va duce camionul furat și mâncarea la o școală abandonată aflată la câteva cvartale mai la sud de depozite.

— Dați-mi cheile de la mașină, îi puse Mitchell lui madame Gaétan.

— Dacă sunteți oprit, ne-ați compromis, insistă Gaétan.

— Atunci dumneavoastră să spuneți că a fost furată, zise Mitchell. Dacă

lucrurile au mers rău pentru oameni, atunci s-ar putea să fie nevoie să-i aducem înapoi aici. Oricare ar fi rezultatul, unul dintre noi va aduce mașina înapoi.

Madame Gaétan abia dacă ezită să dea cheile mașinii, în ciuda protestelor soțului ei.

*

Ginny stătea pe scaunul din față, iar Mitchell conducea. Chaval și Laforge își ascuseseră armele sub picioare. Mitchell hotărâse că dacă se întâmpla ce era mai rău, atunci vor lupta ca să scape de orice patrule germană. Își croiră

drum pe străzile aproape goale, conștienți de cât de evidentă era mașina lor.

Se întunecase când Mitchell opri mașina în curtea școlii. Nu era nici urmă de camion sau de oameni.

— Verificați clădirile! le spuse Mitchell celorlalți.

326

O căutare rapidă a confirmat că Maillé, Drossier și Edmond nu ajunseseră la punctul de întâlnire. Mitchell întoarse mașina în spațiul dintre două clădiri.

Nu se vedea de pe șosea.

— Vom merge pe o rută ocolitoare spre depozite, le spuse el.

Arată spre Chaval și Laforge.

— Aveți pistoalele automate. Stați în spatele meu și al lui Thérèse. Dacă suntem provocați, vom fugi. Acoperiți-ne dacă izbucnesc împușcături.

Chaval și Laforge păreau agitați de perspectiva de a se lupta cu patrulă de armată, dar încuviințară din cap și îl urmară pe Mitchell care-i conducea spre depozite. Mergea fiecare în legea lui, clătănându-se în timp ce se apropiau de ambele laturi ale străzii, în timp ce Mitchell o luă la dreapta și apoi la stânga pentru a încerca să evite traversarea oricărei străzi principale.

Când se apropiară de intersecțiile care-i duceau spre depozite, văzură că era o prezență armată substanțială.

— Dacă sunt soldați aici cu jandarmii ăia, atunci a fost trasă alarma, spuse Ginny în timp ce i se alătura lui Mitchell la colț și privea activitatea de pe stradă.

Fuseseră aduse lumini mobile, iar un generator le dădea viață. Farurile vehiculelor erau aprinse, iar lămpi cu arc electric erau atârinate într-un fel de model încrucișat pe marele bulevard din față. Un câine-lup sări dintr-o dubă.

Mai jos pe stradă, subofițerii își urlau ordinele grupurilor de căutare care așteptau. Doi ofițeri germani studia o hartă a orașului întinsă pe capota

mașinii lor. O ambulanță germană, cu motorul oprit, era parcată în spatele liniei de soldați în zigzag. Pe târgi se aflau oameni morți sau răniți.

— Cei de pe târgi sunt jandarmi, spuse Mitchell. Lupta s-a încheiat deja.

Se gândi o clipă.

— Ginny, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Ia-l pe Laforge, luați-o la stânga și vedeți dacă există o cale de a ocoli drumurile astea blocate. Dacă Maillé și Drossier sunt în continuare cu Edmond, atunci i-a băgat pe străzi lăturalnice.

Să vedem dacă-i putem scoate. Așteptați treizeci de minute, după care mergeți după mașină.

În timp ce Ginny se îndrepta înapoi la Laforge pe cealaltă parte a străzii, Mitchell îi făcu semn lui Chaval, indicându-i unde se duce. Grupul se separă

și încercă să-i încercuiască pe germani, utilizând strălucirea palidă a luminilor stradale pentru a se strecura în întunericul din apropiere.

— Acele alei lăturalnice din față sunt atât de înguste, încât n-ar avea cum să se strecoare cu un vehicul pe ele. E locul pe unde m-aș duce eu dacă ar trebui să fug, spuse Chaval.

327

— Și eu, zise Mitchell și alergă în față, aplecat.

Pe măsură ce aleea se încrucișa cu alta, umbrele tremurau și dansau în depărtare, unde aleea se întâlnea cu o stradă mai mare. Un camion ars. Dacă

acel camion în flăcări nu le-ar fi atras atenția, ar fi dat peste o patrulă

germană cu câini, care apăruse de pe una dintre aleile din față. Mitchell și Chaval se lipiră cu spatele la zid, după care urmară câinii care amușinau și mânuitorii lor de la o distanță sigură. Câinii au lătrat brusc și au început să

zgârie la o ușă, dar mânuitorii lor i-au înjurat și i-au tras de acolo. Când

Mitchell și Chaval au ajuns la acea ușă, plecaseră deja. Ușa era bine închisă, dar chiar și Mitchell putea simți mirosul de măruntaie – era de la o măcelărie. Când au trecut de ea, ușa se întredeschise.

— Aici, le șopti o voce.

Îi opri pe loc pe cei doi bărbați. În ușa întredeschisă apăru mâna unei femei care le făcea semn. Au intrat în spatele ferestrelor cu obloanele trase, iar când ușa se închise în spatele lor, se ridică fitilul unei lămpi cu ulei. Lumina dădu la iveală o femeie mai în vârstă, care purta un șorț murdar, iar pe podea se afla un satâr pătat de sânge. Fără să mai spună ceva, femeia trecu în spatele unei perdele din plastic care separa magazinul de o cameră

frigorifică cu podea din piatră. Părți dintr-o carcasă de cal atârnavu de niște cârlige pentru carne. Le arătă în jos spre Drossier, rănit grav, care era întins pe podea, sprijinit de zid. Un cearșaf fusese rupt, iar bucățile din el utilizate la oprirea sângerării, dar erau toate îmbibate, iar pantalonii lui Drossier și jacheta erau înnegrite de sânge. Mitchell se lăsă într-un genunchi și puse ușor mâna pe omul grav rănit. Îi făcu semn femeii să aducă lampa mai aproape. Mitchell putu să vadă cât de tare sângerau rănilor lui Drossier.

Părea incredibil că mai era încă în viață. Ochii lui Drossier se deschiseră la atingerea lui Mitchell. Sângele îi țâșnea dintre dinți.

— Pascal. Mulțumesc lui Dumnezeu! Mulțumesc lui Dumnezeu... Am dat-o în bară rău de tot.

— Nu vorbi, Camille. Te vom scoate de aici.

Chaval se lăsă într-un genunchi și puse o altă bucată de așternut pe ceea ce părea să fie cea mai gravă dintre rănilor lui Drossier. Drossier zâmbi slab și reuși să-și pună mâna însângerată pe mâna lui Chaval.

— Hei... Chaval... ai avut dreptate... ar fi trebuit să ascultăm...

— Unde sunt Maillé și Edmond? întrebă încet Mitchell.

Capul lui Drossier se clătină dintr-o parte în alta.

— Maillé... ticălos prost. A deschis focul... Erau prea mulți. Hristoase, erau peste tot... Am ucis câțiva... Poliția... l-a luat pe Maillé... A fost rănit...

Jandarmii l-au luat...

— La Préfecture? îl întrebă Chaval încetișor pe Drossier, care încuviință din cap.

— Și Edmond? mai întrebă Mitchell.

Drossier se uită nedumerit o clipă. Clipi de câteva ori.

— Nu știu... Trăgea, dar... cred că a fugit.

Îndoielile despre paznicul de încredere al lui Gaétan se strecurară în mintea lui Mitchell. Orice ar fi mers rău cu acest atac, supraviețuitorul singuratic –

dacă într-adevăr supraviețuise – ar avea răspunsurile. Însă întrebările trebuiau să aștepte. Drossier încerca să ia ceva din buzunarul său interior, dar nu mai avea multă putere. Mitchell își duse mâna peste rana de la piept a omului și simți ceva tare în buzunarul dintre degetele sale. Drossier încuviință din cap în timp ce Mitchell scoase o cutie de țigări.

— Am furat-o când eram la Norvé, spuse el atât de încet, încât părea o șoaptă.

Se uită la Chaval.

— Îți aduci aminte? Când eram în mașina lui Gaétan... am luat-o atunci...

Fu nevoie de ceva efort, dar îi luă mâna lui Mitchell.

— Curăț-o... dă-o înapoi bătrânului... Îmi pare rău, Pascal...

Zâmbi.

— O dată tâlhar, ești pentru totdeauna tâlhar...

Vocea i se stinse. Mitchell îi verifică pulsul. Nu mai era. Mâna însângerată închise ochii lui Drossier.

— A murit? întrebă femeia.

Mitchell și Chaval se ridicară în picioare.

— Da, spuse Mitchell. Mulțumim că l-ați ajutat!

Ea dădu din cap.

— Trebuie să-i luați trupul. Nu mai pot face nimic.

Mitchell se întoarse spre Chaval.

— Ia cartea lui de identitate. Îl vom lăsa pe una dintre străzile lăturalnice.

Mitchell ajută la ridicarea omului mort apucându-l pe braconier de umeri.

Femeia luă un sac de rumeguș și începu să împrăștie pumni întregi peste petele mari de sânge.

— Este o ușă în spate, spuse ea.

Odată ce au lăsat trupul lui Drossier pe o alee din apropiere, Mitchell și Chaval s-au retras în curtea școlii, unde se afla ascunsă mașina. Mitchell acționează pompa de apă a școlii și își spală sângele de pe mâini.

— Drossier a murit. Maillé a fost dus la Préfecture.

— E la poliție? Nu e la germani? întrebă Ginny.

Mitchell clătină din cap.

— Asta ar putea distruge totul dacă vorbește.

— Și va vorbi, spuse Laforge.

— Este un ticălos încăpățânat, dar mai devreme sau mai târziu...

— Știu, spuse Mitchell, încercând să se gândească disperat care ar fi fost șansele să ajungă la el înainte de a începe interogatoriul.

— Dar dacă totul este spulberat, la fel se întâmplă și cu siguranța lui Jean Bernard și a familiei Bonnier. Legătura mea din poliție știe unde sunt și le face rost de noi cărți de identitate.

— Au încurcat-o cu toții, scuipă Laforge. Ar fi fost mai bine dacă murea.

— Mă duc la Préfecture, spuse Mitchell.

— Cum? întrebă Chaval. Intri în cuibul de viespi.

— Trebuie să ajung la Maillé și să văd cât de grav rănit este. Nu pot să pierd documentele alea. Dacă vorbește, atunci omul meu se va duce la vale și mă va turna și pe mine.

Toți căzură pe gânduri. Ginny se uita în ochii lui Mitchell.

— Dacă intri în celulă, ucide-l.

*

Mitchell parcă mașina la câteva străzi distanță de Pont Saint-Michel, dând instrucțiuni ca imediat ce va trece podul, Chaval să meargă mai departe cu mașina spre nord, peste râu. Planul lui Mitchell era simplu, dar spera să se dovedească și eficient. Îi predase arma lui Chaval. Dacă intra în clădire, cu siguranță urma să fie percheziționat, mai ales după raidul ratat. Merse 330

singur de-a lungul Île de la Cité și Préfecture. Cele două turnuri gemene ale Notre-Dame se profilau amenințător pe cerul serii în timp ce întetea pasul, conștient că nu mai erau decât vreo două ore până se dădea stingerea.

Jandarmi înarmați stăteau în picioare la intrarea în secția de poliție. Unul dintre ei îl trase la o parte.

— Sergentul Jules Vanves mă așteaptă, spuse Mitchell încrezător.

Ofițerul îl pipăi rapid și îi dădu drumul să plece printr-o încuviințare scurtă

din cap. În ciuda orei care era și a ceea ce se întâmplase la depozite, era o activitate suficient de susținută în holul de la intrarea principală pentru a-l face pe Mitchell să se simtă copleșit. Și prins în capcană. Vreo douăzeci de persoane stăteau înghesuite pe bănci lipite de perete. Nu păreau să fie infractori sau suspecti. Pur și simplu oameni obișnuiți care încercau să-și trăiască viețile. Diferitele departamente din Préfecture gestionau birocrăția care îi înnebunea de frustrare pe cetățenii obișnuiți. Unii dormeau. Probabil, se gândi Mitchell, deoarece fuseseră făcuți să aștepte ore în șir. Cel puțin nu va ieși în evidență printre toți acei bărbați și femei adunați acolo. Își scoase pălăria și se apropie de sergentul de la ghișeu, care scria ceva într-un registru.

— Cum? zise sergentul solid, ridicându-și privirea.

— Jules Vanves, spuse Mitchell, fără să mai dea nicio explicație.

Cu cât spuneai mai puține într-o secție de poliție, cu atât mai bine. Un străin care intra pe ușa principală și cerea să vorbească cu un ofițer de poliție prin

pronunțarea numelui său putea fi un informator, dar sergentului de la ghișeu nu părea să-i pese.

Se întoarse către un jandarm aflat la unul dintre birouri.

— Cheamă-l pe sergentul Vanves.

Își plecă privirea spre Mitchell și-i arătă cu pixul o bancă.

— Așteaptă acolo.

Mitchell se înghesui lângă ceilalți care așteptau și se uita cum holul răsuna de pașii celor din poliție și de apelurile telefonice ocazionale pentru o patrulă. Abia trecuseră vreo două minute și Vanves își făcu apariția.

Îngrijorarea se citea pe chipul lui când îl văzu pe Mitchell.

— Dumnezeu milostiv, ce faci aici? Este stare de alertă, spuse el în timp ce-l trase pe Mitchell într-un colț liniștit.

— Trebuie să văd pe cineva pe nume Maillé, îi zise Mitchell.

Știa că va trebui să-i dea ceva în schimb pentru a obține ce voia. Vocea lui Vanves scăzu în intensitate până la nivelul unei șoapte răgușite.

— Ești implicat în asta?

331

— Nu, dar îi cunosc familia. Trebuie să-l văd și am nevoie de cărțile alea de identitate.

— Ești nebun. Să vii aici. Să mă pui într-un așa pericol.

— Ai documentele? întrebă Mitchell cu voce egală.

— Da.

— Adu-le! Unde este Maillé?

— În celulă. Unde naiba crezi că este?

— E rănit?

— Da. Rănit. Ascultă-mă: nu poți să-l vezi. La început am crezut că este o chestiune care ține de poliție, gangsteri de pe piața neagră, care au dat un raid la o magazie alimentară, dar apoi am găsit o armă britanică – un Sten – asupra acestui om, așa că vine Gestapoul după el. Este un résistant.

— Ați fost avertizați? Întrebă Mitchell.

— Cu privire la raid? Nu știu.

Nu se pomenise de Edmond, astfel că Mitchell presupuse că scăpase. Dar cum, în ceea ce se părea că fusese un schimb de focuri plin de furie?

— Cum pot ajunge la celule? N-am nevoie de mai mult de două minute.

— Imposibil.

— Am o monedă de aur.

Vanves clătină din cap, privind peste umărul lui, văzând că sergentul de la ghișeu se uita în direcția sa.

— Ascultă-mă, Jules! Omul ăsta, pe care-l ai în celulă, deține informații despre tine și familia ta.

— Cum?

— Ți-am spus că am să te protejez. Am influență printre oamenii ăștia. Știam că se va întâmpla ceva în seara asta, dar nu știam exact ce. Dar dacă îmi poate spune ceva despre planurile lor, atunci te pot ajuta. Mă înțelegeți, Jules?

Am riscat totul venind aici ca să încerc să te ajut pe tine și pe familia ta.

Acum du-mă acolo! îi ceru Mitchell, sperând ca valul de minciuni să fie suficient pentru a-l convinge.

Vanves își mușcă buzele, după care încuviință din cap.

— Dă-mi moneda.

Mitchell o presă în palma lui Vanves. Se apropie de ghișeul sergentului și avu cu el o conversație șoptită. Mitchell se uită la monedă cum trece dintr-o mână în alta, iar sergentul de la ghișeu fu de acord printr-o clătinare a capului. Vanves îi făcu semn lui Mitchell. Îl conduse pe Mitchell pe coridoare, care deveneau tot mai lugubre, până când pe pereții tencuiți curbați erau numai lămpi cu plasă metalică pe tavan și pe laterale. Aerul din pasajul slab 332

luminat se simțea umed și rece. La capătul coridorului, un altul se despărțea în două direcții, iar Vanves deschise un lacăt de pe o ușă metalică grea.

Dincolo de ușă era, practic, întuneric, strălucirea palidă de la becul din tavan al unui izolator abia ajungând în capătul pasajului îngust. La stânga lui se aflau o serie de cuști. Vanves se opri la ușa metalică.

— A treia la stânga. Grăbește-te, Henri! Vine Gestapoul după el. Mă duc să iau cărțile alea de identitate și după aia trebuie să ieși de aici.

Vanves puse lacătul pe ușă după ce ieși. În timp ce ușa grea se închidea, sentimentul finalității îl făcu pe Mitchell să se cutremure. Fiecare dintre primele celule avea câte doi sau trei bărbați înghesuiți unii în alții pe ceea ce părea să fie o saltea de paie pătată. La cel de-al treilea set de gratii, Mitchell îl văzu pe Maillé încătușat de perete de una dintre încheieturi, în timp ce stătea ghemuit pe jos, sprijinit de peretele rece din piatră, cu bărbia căzută

în piept. Pe cămașa fără mâneci se vedea sânge de la umărul rănit, care se uscaseră între timp, și pete pe pantaloni. Îi scosese deja cureaua de la pantaloni și cizmele, iar picioarele erau pline de mizerie. La un pas de cătușă se afla o găleată pe post de latrină.

Mitchell se așeză pe vine lângă gratii și șopti numele omului cu o grabă tot mai mare până când acesta își ridică capul. Mitchell văzu vânătăile de pe fața lui și ochiul stâng închis. Buzele lui Maillé erau pătate de sânge uscat. Își întoarse capul și ochiul bun spre Mitchell.

— Pascal, tu ești?

— Da, eu sunt, Nicolas.

Maillé oftă.

— Îmi pare rău, șefu'! Totul a mers rău. Drossier?

Mitchell clătină din cap a negare.

— Of, la naiba! mormăi Maillé. M-am gândit că avea o șansă. A fugit. Dar Edmond?

— Nu știm. A fost cu tine la magazie?

Maillé negă.

— Ne-a acoperit spatele când Drossier și cu mine am condus camionul spre platforma de încărcare. Nu erau decât doi jandarmi de serviciu. Ne-am gândit că va fi ușor, dar erau vreo zece înăuntru. Ne așteptau. Am intrat direct în capcană. I-am ucis pe câțiva dintre ei.

Încercă să-și umezească buzele cu limba, dar Mitchell putea vedea că nu mai avea salivă în gură.

Maillé ridică din umeri.

— Dacă nu aș fi tras primul în loc să-mi folosesc cuțitul, am fi avut o șansă.

333

— Facem lucrurile din instinct, așa cum am făcut eu atunci când i-am împușcat pe soldații ăia. Uite ce s-a întâmplat! Un sat întreg șters de pe fața pământului. Ce-i făcut e bun făcut, Nicolas.

— Chiar și așa... ne-ai adus atât de departe... dar i-am pus capăt. Îmi pare rău, Pascal. Spune-i lui Chaval și celorlalți. Trebuia să fi ascultat.

— Nu te pot ajuta, știi asta.

Omul condamnat dădu din cap.

— Jandarmii mă bat pentru că l-am ucis pe unul dintre ei, dar au spus că

Gestapoul vine după mine.

— Rezistă cât de mult poți. Am nevoie de timp ca să-i duc în siguranță pe Jean Bernard și madame Bonnier cu copilul. Dă-le informații. Dă-le cu picătura. Spune-le că noi am fost responsabili de furtul benzinei. Apoi spune-le unde am ascuns-o. Vor verifica și când vor vedea că ai spus adevărul, totul va fi în favoarea ta. Spune-le despre mine. Nu mai contează.

— Ba contează. Știu asta. Nu voi muri ca un laș, îți promit! Îmi pare rău pentru ce-am făcut, pentru că Drossier a murit din cauza mea și pentru că v-am pus pe tine și pe ceilalți în pericol.

Rânji.

— Mi-am aruncat cartea de identitate când m-au închis. Le voi spune că sunt Pascal, ceea ce-i va da pe spate – cel puțin o vreme. Va ajuta, nu?

Mitchell îi confirmă dând din cap.

— Da, va ajuta.

Apăru o lacrimă în ochii lui Maillé. Îi întinse mâna liberă printre gratii.

Mitchell își întinse și el mâna și i-o strânse.

Lacătul greu se deschise. Vanves stătea în cadrul ușii.

— Repede! șuieră el.

Cu o strângere delicată a mâinii lui Maillé, Mitchell se trase din mâna lui și se întoarse spre ușă.

Mitchell îl urmă pe Vanves care mergea cu pași repezi. Pe măsură ce se apropiau de intrarea principală și de biroul sergentului, Vanves se întoarse și puse o mână de cărți de identitate în mâna lui Mitchell.

— Două femei, doi copii și bărbatul. Aceste identități sunt vechi. Au fost depuse de doi ani, deci nimeni nu va ști că oamenii ăștia au fost deportați.

Mitchell frunzări repede documentele. Văzu fețele prietenilor lui cum se uitau la el. Ștampilele oficiale la marginea fotografiilor aveau să oprească

orice suspiciune că erau falsificate.

— Bine. Bravo, Jules!

Mitchell știa că era momentul cel mai periculos pentru el și pentru ceilalți.

Odată ce ieșea din secția de poliție, Vanves era liber să-și salveze propria piele prin trădarea lui Mitchell, iar el nu l-ar fi condamnat. Trebuia să se asigure de tăcerea lui Vanves. Scoase un plic plin de bani.

— Ce-i asta? Încerci să-mi cumperi tăcerea?

— Este așa cum m-am gândit, Jules. Trebuie să ajungi acasă. Vor veni după tine. Du-te acasă, fă bagajele, ia-ți soția și fiul și plecați.

Trăsăturile feței lui Vanves se pleoștiră.

— Ce?

— Poți pleca de-aici acum?

Confuzia se citea în ochii săi.

— Acum? Da, da. Dacă trebuie...

— Este vreun loc unde te poți duce în afara Parisului?

— Am rude la Lyon.

— Bine. Ia banii. Îți meriți. Am spus că voi avea grijă de tine, așa că ajută-mă să fac asta. Te vor aștepta în fața casei. Fii cât de rapid poți. Îți voi opri dacă pot înainte să ajungă acolo. În seara asta, Jules.

Vanves îl apucă pe Mitchell de un braț cu ambele mâini.

— Îți mulțumesc, Henri! Dumnezeu să te binecuvânteze!

Mitchell puse cărțile de identitate în buzunarul pardesiului. Celulele, pasajul îngust, slab luminat și duhoarea fricii prezente în mintea tuturor îl înșfăcă

în ghearele lor și fu disperat să iasă afară în aerul nopții. În timp ce Vanves îl conducea spre intrarea principală, întră o patrulă de soldați germani și 335

începură să închidă orice ieșire. Doi agenți în civil de la Gestapo intrară în urma lor.

— Paza de aici cam lasă mult de dorit! răcni unul dintre ei.

— Verificarea actelor de identitate!

Soldații începură să mute toți civilii din hol într-o singură parte. Mitchell simți cum îl cuprinde panica. Dacă era prins cu actele de identitate, ajungea în Avenue Foch alături de Maillé. Sergentul robust de la ghișeu probabil că

își dăduse seama că dacă Mitchell era ridicat, atunci și el putea fi tras la răspundere că l-a ajutat. Reacționând rapid, făcu câțiva pași rapizi spre Mitchell, îl înșfăcă brutal și urlând tot felul de înjurături îl duse, total lipsit de ceremonie, pe lângă agenții de la Gestapo spre ușa principală.

— Ticăloși de reporteri! Veniți aici când avem oameni uciși! Patru jandarmi au murit și tot ce faceți este să adulmecați pentru o nouă poveste?

Îi trase o palmă lui Mitchell, care era de-a dreptul uluit, după care îl împinse cu suficientă forță, astfel încât să treacă cu capul înainte prin ușile principale. Sergentul de la ghișeu scuipe în urma lui Mitchell, după care se aplecă să-i ridice pălăria și s-o arunce în urma sa. Apoi se întoarse și-l înjură

pe un civil care se făcuse mic de frică și care nu se mișcase suficient de repede în partea cealaltă a holului pentru a se alătura celor care așteptau să

le fie verificate actele de identitate.

— Presă împutită!

Se uită la civilul speriat.

— Ai auzit ce-a spus domnul ofițer! Mișcă-ți fundul acolo!

Omul se execută rapid, în timp ce soldații și cei doi oameni de la Gestapo rânjeau. Jules Vanves înghiți voma amară care îl înțepa în fundul gâtului.

Dădu rapid din cap în semn de mulțumire pentru sergentul de la ghișeu.

— Verifică-i! ordonă agentul mai mare în grad de la Gestapo subordonatului său. Unde este teroristul?

Vanves se duse în grabă în biroul său. Era timpul să se întâlnească din nou cu Mitchell și se ruga să nu fie prea târziu pentru a-și scoate familia afară din Paris.

*

Jules Vanves mergea cât de repede putea spre casă. Pardesiul de poliție devenise o povară, dar se gândi că era indecent ca un jandarm să-l dea jos, 336

așa că îndură transpirația care îi lipea de corp maieul și cămașa. Își petrecuse o viață întreagă încercând să-și păstreze un sentiment de demnitate, și chiar în asemenea timpuri de pericol iminent, nu putea renunța la el. Când trecu de colțul străzii sale, fu ușurat să vadă că locuința lui era intactă. Mitchell ieși dintre umbre și i se alătură la ușa din față.

— Denise! o strigă Vanves, scoțându-și paltonul greu și dându-și jos chipiul din cap pe cuierul din hol.

Niciun răspuns.

— Denise?

O notă de îngrijorare se strecură în vocea sa în timp ce intra în sufragerie.

Madame Vanves apăru din baie cu bigudiuri în cap.

— Jules? Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Păru alarmată când îl văzu pe Mitchell.

— Trebuie să plecăm imediat, îi spuse soțul ei.

Deschise gura să spună ceva, dar Vanves îi tăie vorba.

— Imediat! Fă cum îți spun. Henri ne ajută. Îmbracă-l pe Jean-Louis și fă o valiză. Ia tot ce este de valoare. Bijuteriile tale, totul.

Denise Vanves părea că se făcuse mică de frică, înghețând ca o păsărică în fața unui prădător. Mitchell se gândi că Vanves era pe cale s-o pedepsească, dar o îmbrățișă tandru și, ignorând prezența lui Mitchell, îi vorbi plin de dragoste.

— Draga mea Denise! Vom fi în siguranță. Avem suficienți bani și în curând ne vom afla în trenul către Lyon. Acum împachetează rapid și scoală-l pe fiul nostru din pat. Da?

O sărută pe frunte, iar ea păru că se înviorează.

Mitchell dădu ușor la o parte draperia care permitea pătrunderea unui fir de lumină în întuneric. Nu era niciun semn de vreo mișcare în stradă. Vanves se uită întrebător la el.

— Nimic, spuse Mitchell, închizând la loc draperia.

Lipsa pericolului îi dădu încredere lui madame Vanves.

— N-am putea rămâne acasă, Jules? Ești un om important și sunt sigură că poliția îi protejează pe oamenii săi. Și, în plus, poate că Henri se înșală cu privire la informațiile pe care le are.

Se întoarse cu fața la Mitchell.

— Nu-i așa, Henri?

— Este posibil, Denise, dar omul pe care l-am interogat în seara asta era sigur că...

337

Sunetul motorului unei mașini accelerând și cel de cauciucuri îl întrerupse pe Mitchell.

— Jos! strigă el.

Vanves o înghesui pe nevastă-sa pe canapea în timp ce o mitralieră începu să tragă în partea din față a clădirii, ratând la mustață fereastra. Denise Vanves țipă și tremura incontrolabil în timp ce sunetul mașinii care se îndepărta se auzea tot mai slab.

— Denise! spuse Vanves dur, având nevoie ca șocul s-o pună în mișcare.

Găsi puterea să se smulgă din brațele lui. Impulsionată de groază, fugi în dormitor.

— Voi sta de pază, spuse Mitchell. Grăbește-te, Jules!

Dură numai câteva minute pentru ca Vanves să-și îmbrace fiul și să pună pe el o jachetă civilă. Madame Vanves căra o valiză din dormitor, în timp ce Vanves scosese o placă din podea, de unde luă un pachet pe care-l puse în buzunar. Evident, se gândi Mitchell, era ceva de contrabandă: un pachet cu bani pentru situații de urgență ca asta. Fiul lui se uita uluit, dar încă o dată

Vanves reuși să-și controleze glasul și să-și liniștească familia.

— Puteți pleca, spuse Mitchell. Noroc!

Soția lui Vanves îl îmbrățișă și-l sărută pe Mitchell.

— Mulțumesc! șopti ea și își luă fiul de mână.

Mitchell stătea în picioare în fața ușii de la intrare. Strada era goală. Vanves se uită agitat de la stânga la dreapta, apoi îi strânse mâna lui Mitchell.

— Îți sunt recunoscător.

Verifică încă o dată strada și își grăbi familia în noapte. Mitchell se duse în drumul lui și în timp ce trecea pe o alee neluminată, farurile unei mașini se aprinseră. Urcă în ea.

— A mers? întrebă Chaval.

— Da.

Dar Mitchell simțea o undă de regret pentru că l-a înșelat pe Vanves și a amenințat o personalitate atât de vulnerabilă.

— Așadar nu mai trebuie să ne facem griji că va vorbi? întrebă Ginny.

— Nu. Acum fuge ca să-și salveze viața. Nu se va întoarce la Paris.

— Îi înșela pe ai lui. Trebuia să ne lași să-l omorâm când am avut șansa.

Focurile de armă trase asupra casei sale ar fi fost un moment foarte bun pentru a-l împușca, spuse Laforge.

— Nu, soția și fiul lui au nevoie de el. Șantaja oamenilor. Nu le provoca moartea, spuse Mitchell. Frica l-a făcut la fel de fragil ca și pe noi ceilalți.

Laforge conduse mașina mai departe.

— Maillé? întrebă el.

În întunericul din mașină, Mitchell clătină din cap.

— Este rănit. A venit Gestapoul să-l ia. A fost curajos.

— Atunci înseamnă că-i în viață? întrebă Chaval.

— Da, dar îl vor face să spună totul mai devreme sau mai târziu. I-am spus să le zică unde am ascuns benzina. Avem vreo două ore ca să mutăm jumătate din cantitate de acolo.

Nimeni nu mai vorbi până când Ginny sparse tăcerea.

— Nu mai avem timp, Pascal. Trebuie să pregătim zborul lui Lysander. E necesar să contactez Londra.

— Poate aștepta până la următoarea transmisiune programată. Trebuie să-i scot pe Jean Bernard și familia lui. Am documentele lor. Agenții de la Gestapo se așteaptă să-l interogheze pe fiul lui madame Tatier, iar atunci când nu va mai fi în parc după ce termină orele, vor face un raid în apartamentul lor. Dacă avem noroc, arestarea lui Maillé va întârzia acea întâlnire.

— Unde mergem? întrebă Laforge.

— Întoarce-te peste râu. Îți arăt eu unde să ne lași pe Thérèse și pe mine.

Își miji ochii uitându-se la ceas în lumina slabă.

— Luați jumătate dintre canistarele cu benzină și găsiți un alt loc pentru ele, dar nu-i spuneți lui Gaétan unde. Trebuie să păstrăm pentru noi informațiile pe care le avem. Când ați terminat cu asta, duceți mașina înapoi la Gaétan și aflați unde este Edmond. Spuneți-i lui Gaétan ce s-a întâmplat la magazie dacă Edmond nu este acolo; dacă este, dați versiunea lui a evenimentelor.

— La naiba, crezi că a vrut să scape de Maillé și Drossier? întrebă Laforge.

— Nu știu. Vom afla adevărul – și dacă i-a trădat, atunci va fi pedepsit. Dar nu amenințați, niciunul dintre voi. Trebuie să vedem cum se desfășoară

lucrurile. Ați înțeles?

Toată lumea tăcu. Șocul atacului ratat, al morții lui Drossier și al capturării lui Maillé se adăuga suspiciunii că cineva asociat cu liderul circuitului Norvege ar putea fi informator.

— Pascal, trebuie să fac o transmisiune neprogramată sau nu vom avea avionul la timp, insistă încetișor Ginny.

— Apartamentul devine prea periculos. Roccu a spus că a văzut o mulțime de dube de radiodetecție în zonă.

— Este un risc necesar, insistă ea.

— Voi decide eu când, îi spuse el tăios. Pentru numele lui Dumnezeu, o să-l tortureze pe Maillé! Crezi că am vrut să se întâmple ceva din toate astea?

339

Blestematul de avion: nu vreau să fii prinsă – sau oricine altcineva. Mâine ne vom întâlni și vom decide care este următoarea noastră mutare. Chaval, la prânz adu-l pe Laforge la barul lui Roccu. Ascunde armele într-un loc de unde să le putem lua ușor, după care eu am să folosesc Peugeot-ul când vom avea nevoie. Nu-i spune nimic lui Gaétan despre Vanves sau că m-am dus să-l văd pe Maillé.

340

61

Pentru Ginny era evident atunci când au intrat în apartamentul din cel de-al cincilea arondisment că sentimentele lui Juliet Bonnier pentru Mitchell erau mai profunde decât în momentul în care se întâlnise ea cu franțuzoaica.

Între atunci și acum intervenise o schimbare. Ochii ei străluceau cu o intensitate pe care Ginny nu o văzuse decât între mama și tatăl ei. Simți o înțepătură, dar nu-și putu da seama ce însemna. Era gelozie? Își petrecuse prea mult timp cu Mitchell trăind pe muchie de cuțit încât simțea că are un drept asupra lui? Respinse iritarea și îi întâmpină bucuroasă pe toți cei din apartament. Ușurarea lor, la vederea lui Mitchell, îi spuse din nou cât de multe realizase el în scurtul interval de timp de când se afla în Franța.

Condusesse un grup de supraviețuitori printr-un teritoriu ostil, salvase două familii, își restabilise contactele pe care le avea la Paris și distrusese o încărcătură feroviară vitală. Inspirase, de asemenea, loialitatea oamenilor pe care-i conducea, dintre care doi este posibil să se fi îndepărtat pe căi greșite de atacul prostesc al altuia, dar își asumaseră riscul datorită curajului și încrederii insuflăte în ei de îndrumările lui. Nu puteau fi condamnați pentru acțiunile lor și dacă, așa cum sugerase Mitchell, au fost trădați, atunci moartea lor ar putea ajuta la demascarea unui trădător.

Madame Tatier o certă în joacă pe Juliet, care îl îmbrățișa pe Mitchell.

— Nu-l lăsa pe bietul om să stea în picioare în hol. Jean, dă-te la o parte și oferă-i lui mademoiselle Thérèse un scaun. Juliet, poți să-i dai drumul; nu va cădea din picioare.

Pofti pe toată lumea în apartament.

— Juliet, hai să le dăm ceva cald de mâncare și ceva de băut lui Pascal și Thérèse.

Ginny se uită la Mitchell în timp ce Juliet, radiind de plăcere la vederea lui, îl sărută pe obraz și se întoarce în chicinetă. Ginny observă că Mitchell nu prea

știa cum să reacționeze. Era acea reticență, abia observabilă, un semn de vinovăție? Mitchell probabil că mai simte încă acut moartea soției sale. Poate că franțuzoaica asta i s-a strecurat în inimă. Respinse însă gândul, în timp ce Mitchell scoase noile cărți de identitate. Jean Bernard le deschise și le închise pe fiecare în parte.

341

— Sunt perfecte. Nu știu cum ai făcut rost de ele.

— Nu contează. Ai luat biletele de la doctorul Burton?

— Da, sunt aici, spuse Jean Bernard, întinzându-se după ele pe o masă alăturată. Însă există o problemă.

— Spune-mi!

— Trebuia să plecăm din Gare d’Austerlitz la Irún, spuse Jean Bernard.

Mitchell simți incertitudinea unui plan care nu merge cum trebuie și se uită repede la biletele din mâna lui.

— Gare de Lyon? spuse el încetișor.

— Doctorul Burton a spus că Gestapoul și polițiștii în civil roiau peste tot la Austerlitz. Au reținut mai mulți membri din Rezistență.

— A spus cine a fost ridicat? întrebă Mitchell.

— Nu a menționat decât un singur nume: Pierre Dupin. Îl cunoști?

Mitchell scutură din cap.

— Oricum, spuse el, ne-a trimis într-o altă direcție și ne-a zis că tu știi oamenii din Perpignan.

Mitchell analiză biletele cu atenție. Totul trebuia să fie corect deoarece orice

eroare însemna adresarea de întrebări de către autorități, mai ales dacă germanii efectuau o verificare în principalele stații de tren.

— Gare de Lyon pentru Perpignan mâine-dimineată. Nevers, Moulins, apoi o oprire mai lungă la Vichy, după care spre Clermont-Ferrand. Nu veți ajunge în Langeac decât în noaptea următoare. Va trebui să luați o legătură, dar...

Se uită la bilete.

— Este ciudat, dar nu veți pleca de acolo pentru alte douăsprezece ore.

Asigurați-vă că rămâneți laolaltă cu toții. Nu lăsați copiii să alerge – fără

îndoială că se vor plictisi –, dar nu trebuie să-i lăsați să fie luați la întrebări și să nu fiți alături de ei.

— Se va întâlni cineva cu noi înainte de a ajunge la Perpignan? întrebă Juliet.

— Nu. Asigurați-vă că dacă oricare dintre trenuri are întârziere sau trebuie să-l schimbați, să rămâneți pe aceeași rută ca biletele. Nîmes, Montpellier, Béziers și Narbonne, unde veți fi contactați și conduși la Perpignan, iar de acolo peste graniță.

Se uită la cele două femei din chicinetă.

— Nu este o călătorie la fel de rapidă pe cât am crezut. Îmi pare rău, dar Frank Burton știe ce face, iar dacă ruta asta mai lungă este mai sigură, atunci așa să fie. Patru sau cinci zile pe tren înseamnă că trebuie să luați mâine tichetele de alimente și să cumpărați suficientă mâncare pentru o săptămână.

342

— Monsieur Pascal, niciunul dintre noi n-a mai trăit pe malul stâng al râului.

Nu știm cum să ajungem la Gare de Lyon de aici, spuse Marie Tatier.

Mitchell și-a dat seama că acesta a fost singurul lucru pe care nu l-a luat în calcul. Marie Tatier era singura pariziancă dintre ei și, la fel ca mulți

parizieni, își cunoștea propriul arondisment, dar prea puțin în rest.

— Parcul vă duce la râu, dar nu puteți trece prin el deoarece porțile vor fi închise. Vă voi desena o hartă. Este ușor, dar va trebui să vă luați o oră sau mai mult. Este mai bine să ajungeți mai devreme în stație. Despărțiți-vă.

Juliet și Simone, apoi Jean Bernard, madame Tatier și Marcel. Este o baterie germană antiaeriană pe Quai Saint-Bernard. Rămâneți pe partea dreaptă a parcului și o veți evita odată ce ajungeți la râu. Când ați trecut de partea cealaltă, stația de tren va fi pe dreapta. N-o veți rata.

— Vom fi bine, spuse Jean Bernard. Nu-ți face griji pentru noi.

— Va trebui să fiți fermi cu copiii. Trebuie să-și învețe numele.

Ginny observă privirea scurtă de îngrijorare a lui Mitchell.

— De ce nu rămâi să-i duci tu? Eu mă întorc la apartament. Trebuie să-mi fac programul, după care mă mut aici cu stația mâine-seară, așa cum ai plănuit.

— Mâine avem prea multe de făcut, spuse Mitchell.

— Este timp, zise Ginny și zâmbi pentru a încerca să-i dea asigurările lui Mitchell de care simțea că are nevoie. Ai avut dreptate, nu contează

transmisiunea de astăzi, și mâine va fi bine.

— Vom fi bine, adăugă Juliet. Ai făcut mai multe pentru noi decât am fi sperat. Ești un om căutat, Pascal. Nu este nevoie să riști să fii ridicat la o banală verificare stradală. Te rog, nici să nu te gândești la asta.

Mitchell nu știa ce să facă. Luna era bună pentru încă vreo două nopți și trebuia să-l scoată pe Alfred Korte din Paris cât mai curând posibil, dar o parte din el voia să se asigure că li se dădea șansa finală la libertate celor care îl salvaseră când i s-a prăbușit avionul. Familia sau misiunea? Se uită la Juliet. Indiferent cât de apropiați deveniseră, el tot avea lucruri neterminate la Paris. Nu putea permite emoțiilor sale să-i dicteze acțiunile. Totuși era destul de rău că imediat cum plecau din apartament, cele două familii urmau să se descurce singure.

— Am ratat ora stingerii. Vom dormi aici și vom pleca mâine-dimineată devreme. Thérèse și cu mine ne vom duce la râu cu Jean și madame Tatier cu Marcel, iar la cincizeci de metri în urma lor, Juliet și Simone. Vor și alți oameni care merg la serviciu, așa că nu ne vom duce toți împreună. Dacă sunt oprit, atunci toți ar trebui să treceți strada și să mergeți tot înainte, nu vă opriți din drum.

343

Mitchell văzu privirea de ușurare de pe fața lui Marie. Juliet zâmbi.

— Mulțumesc! spuse ea, atingându-i fața.

Gestul îl făcu să se simtă mai aproape de ea decât și-ar fi imaginat cu câteva săptămâni în urmă. Luă biletele și cărțile de identitate ca să le mai verifice o dată. Știa că este o distragere să-și lase sentimentele să-și facă loc. Pentru o clipă, fu uluit să constate că ceea ce simțea față de ea era ceva mai mult decât dorință.

344

În dimineața următoare devreme, în timp ce Mitchell conducea cele două familii pe Rue Buffon spre râu, iritarea Standartenführerului Heinrich Stolz că fusese sculat din pat și din îmbrățișarea senzuală a lui Dominique se transformă într-o explozie de exaltare când vocea de la celălalt capăt al firului i-a spus că un atac terorist eșuat a condus la prinderea unui supraviețuitor, un om care pretindea că este Pascal Garon. Omul acela era acum reținut la cel de-al cincilea etaj al clădirii de pe Avenue Foch. Dorința lui Stolz de a se întoarce în pat și de a mai petrece o jumătate de oră în plus îmbrățișat cu Dominique a fost înăbușită de o nevoie mai mare de a se confrunta cu teroristul. Se spală, se bărbieri și se îmbracă cu o urgență reînnoită.

Pe Avenue Foch, urcă scările în grabă spre biroul său. Koenig nu se afla acolo.

— Unde este căpitanul Koenig? îl întrebă el pe unul dintre ajutoarele sale.

— Nu știu, domnule, veni răspunsul.

— Găsește-l și adu-mi cafeaua, spuse Stolz, scoțându-și cureaua și arma.

Ridică receptorul telefonului:

— Interogatoriul! ceru el operatoarei.

În timp ce suna, ajutorul a revenit cu o cafea mică neagră și zahăr. Stolz luă o gură în timp ce privea pe fereastră la cerul albastru senin.

— Leitmann. Îl ai pe Garon?

— El așa spune că-l cheamă, domnule, zise vocea de la etajul cinci.

Stolz izbucni în râs.

— Păi, dacă știe numele, atunci îl cunoaște și pe omul respectiv. Este un punct de plecare, nu? Vin sus la tine. L-ai văzut pe Koenig în dimineața asta?

— Nu, cred că încă e în pat cu prostituata lui.

— Am să-l iert de data asta, spuse Stolz.

Era liniște peste tot când Stolz ajunse la etajul cinci; nu se auzea niciun sunet de pedeapsă aplicată. Când păși în cameră, văzu un bărbat cu umerii lați, ale cărui mâini prinse în cătușe se întindeau peste o masă de mici dimensiuni. O

parte a feței sale era vânătă rău, iar ochiul respectiv umflat și închis. Sângele uscat de pe mâneca cămășii se amesteca cu sângele proaspăt care-i curgea
345

de la o rană de pe umăr. În mod clar, agentul care-l interoga, fără jachetă și murdar, aflat și el în încăpere, îi făcuse acea rană. Stolz își cârni nasul din cauza mirosului fetid.

— Pentru numele lui Dumnezeu, duceți-l într-o celulă cu scurgere și spălați-l cu furtunul.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Leitmann. Intestinele lui s-au pus în micțiune când i-am deschis rana. Nu se mai poate ține pe picioare, iar dacă-l târâm, se împrăștie peste tot.

— Atunci faceți puțin aer aici, mormăi Stolz.

Stolz îi dădu ocol lui Maillé, care era rănit, în timp ce agentul violent deschise un pic fereastra, abia permițând duhorii să iasă din încăpere, dar tot era mai bine decât nimic. Nimeni n-ar îndrăzni să deschidă o fereastră

dacă nu dă ordin un ofițer. Indiferent cât de îngrozitor ar fi mirosul care sufoca o încăpere, victima și cel care o interoga îl îndurau, de obicei, împreună. Stolz ridică unul dintre bastoanele pe care torționarul le-a folosit pentru a-i pulveriza mușchii și oasele și îl împinse pe sub bărbia lui Maillé.

— N-ai niciun motiv să zâmbești, spuse Stolz în timp ce Maillé își dezgolise dinții.

— Un bărbat nu este deranjat de mirosul propriului său rahat. Și miroase mai bine decât duhoarea voastră, ticăloșilor, spuse Maillé.

Stolz puse la loc bastonul pe masă, printre o mulțime de alte dispozitive utilizate pentru a provoca durere.

— A spus ceva?

— Cu greu, zise Leitmann. A durat ceva vreme, dar a explicat cum a supraviețuit unui accident de avion și a ajuns aici în oraș împreună cu alții din grupul său.

— Ai nume?

— Vreo două. Unul a murit în timpul unui raid la un depozit de benzină. A mărturisit că a distrus platforma turnantă și a organizat atacul aerian asupra trenului. Am trimis oameni înainte de a se lumina de ziuă și am găsit locul unde a ascuns benzina. Complicele lui a murit aseară în atacul de la depozit. Verificăm și restul informațiilor.

— Dar cartea lui de identitate?

Leitmann clătină din cap, deschise cutia cu țigări și i-o oferă lui Stolz, care scoase o țigară și o aprinse, bucuros să inhaleze fumul înțepător decât duhoarea pestilențială din încăperea.

— Nu avea cartea de identitate asupra sa.

346

— Poate că e prea convenabil, spuse Stolz. Unde este inspectorul Berthold?

El îl poate identifica pe Garon.

— Am să trimit vorbă acolo unde este cazat, spuse Leitmann, ridicând receptorul.

Maillé se uita la ei cu ochiul cel bun.

— Eu sunt Pascal Garon.

— Nu, bănuiesc că ești un țăran francez cu un accent la fel de puternic precum duhoarea excrementelor tale, spuse Stolz. Însă în mod clar știi suficient despre el și despre activitățile lui aici.

— Rahatul este rahat în limbajul oricui. Nu sunt un om educat ca dumneavoastră, domnule colonel. Dar îmi cunosc numele.

— Atunci cine este și unde se află Henry Mitchell, Englezul? Numele lui de cod este Pascal.

— Englezul? Haide, dați-mi o țigară, vreți? Englezul este mort. L-ați omorât la razia din spital. Eu conduc Maquis de Pascal. Mitchell a fost trimis să ne organizeze.

Îndoiala făcu fața lui Stolz să se încrețească. Se uită la Leitmann.

— O fi posibil?

— Oricum o să mă omorâți, știu asta. N-a mai rămas nimic din circuitul meu, așa că dați-mi o foaie de hârtie, un pix și o țigară înainte să mă terminați și spun tot.

Trase pe nas sângele închegat și flegma și le scuipă pe podea. Stolz se dădu înapoi.

— În plus, nu mai rezist mult așa, spuse el. Apă și o țigară și am să vă spun unde se ascunde transmisionistul.

— Știm asta, blufă Leitmann.

— O, da, sigur, și atunci de ce transmite în continuare? Dați-mi hârtia și pixul și vă spun tot. Nu mai pot sta în propria mizerie. Mai bine să fiu mort decât în halul ăsta.

Stolz se uită la anchetator.

— Adu o găleată cu apă și dezinfectant.

Anchetatorul părăsi camera. Stolz suflă un fuior de fum în timp ce continua să-l analizeze pe Maillé.

— Transmisionistul trimis de britanici. E femeie.

— Mă întrebați sau îmi spuneți? spuse Maillé. Dacă nu-mi dați o țigară, atunci nu vorbesc.

Leitmann își presă degetul mare de rana de la umărul lui Maillé. Mecanicul urlă de durere, cu ochii larg deschiși și trase aer în piept.

347

— Du-te dracului! Bine? Fă tot ce poți mai rău. Ți-am propus o ofertă. Pentru o amărâtă de țigară. Ei bine, du-te la dracu'! Și tu și mă-ta. Și sor-ta!

Gemu din nou și se prăvăli peste masă. Leitmann își ridică mâna pentru a-l lovi din nou, dar gestul lui Stolz îl făcu să se oprească.

— Este prea dur și e prea slăbit. Scoate-i cătușele. Dă-i o țigară. Și apă.

— Domnule?

Leitmann era nedumerit.

— Fă ce-ți spun. Nu pleacă nicăieri. Hai să obținem informația asta.

Luă o foaie de hârtie și un pix de pe masa anchetatorului, în timp ce Leitmann trăgea în spate capul lui Maillé și îi puse țigara printre buzele crăpate. Apoi se întinse peste omul pe jumătate inconștient și-i scoase cătușele. În timp ce aduna lanțurile în mâini, Maillé sări cu o forță

neașteptată. Presupusele sale picioare lipsite de putere îl susțineau în timp ce îl înșfăcă pe Leitmann, forțându-l să stea pe călcâie, trăgându-l în spate, dând la o parte masa. Luat complet prin surprindere de puterea animalică a omului, Stolz se dădu la o parte poticnindu-se, în timp ce Maillé îl luase pe sus pe Leitmann izbindu-l de fereastră. Forța asaltului sparse geamul și rupse cadrul, iar spatele lui Leitmann nimeri pe pervazul ferestrei. Atât de mare a fost forța lui Maillé că Leitmann și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate pe fereastră,

cu brațele mișcându-se frenetic și un strigăt strangulat în timp ce trupul său se prăbușea de la etaj. Nu a durat decât câteva secunde pentru ca Stolz să reacționeze, strigătul încă răsunându-i în urechi. Îl apucă

pe Maillé, care-i trase un pumn, dar omul din SD știa ce înseamnă lupta corp la corp și durerea, astfel că-l lovi cu capul pe deținut cu suficientă forță

pentru ca acesta să-și slăbească strânsoarea. Maillé fu împins în deschizătura geamului și cu o hotărâre furioasă îl apucă de guler pe Stolz în încercarea de a-l azvârli și pe el în ghearele morții, dar brațul lui rănit îl trădă. Degetele i se înfipseră în jurul Crucii de Cavaler a lui Stolz și al panglicilor de pe tunica sa. Apoi Maillé se smulse din mâinile lui și se aruncă

deliberat în gol.

Stolz trase cu putere aer în piept în timp ce se uita în jos pe stradă. Două

trupuri zdrobite zăceau întinse într-o baltă de sânge. Imposibilitatea momentului îl zgudui așa cum îl zguduie pe un om care scapă dintr-un bombardament al artileriei. Se împletici înspre ușă și o deschise.

— Koenig! Unde ești? Vino încoace, omule! urlă el în timp ce se agăța de balustradă, vocea lui răsunând până jos, la intrarea principală, unde membri ai personalului, luați prin surprindere, se uitau în sus la el.

De la etajul de mai jos se iți o față familiară.

348

— Koenig a fost arestat, spuse Bauer.

349

Stolz se uita în jos de la fereastra biroului său, în timp ce-și ștergea sângele de pe față. Personalul medical german aduna trupurile lui Leitmann și Maillé, urcându-le într-o ambulanță, în timp ce soldații înconjuraseră

trotuarul și strada. Aruncă deoparte prosopul ud și își încheie tunică, plimbând printre degete firele destrămate acolo unde panglicile sale fuseseră rupte. Adrenalina luptei era în declin și îl privi pe Bauer cu o ostilitate reînnoită.

— Ai arestat un membru al personalului meu. Asta îți depășește competențele, Bauer. Indiferent ce acuzație ai născocit pentru a încerca să faci rău acestui departament și oamenilor mei, nu va rămâne nepedepsită.

Abwehr nu are jurisdicție peste SS, SD sau Gestapo. Limitează-te la spionajul militar. Ieși afară din biroul meu și eliberează-l pe Hauptmann Koenig. Fă-o acum și nu voi raporta mai departe.

Bauer nu dădea niciun semn că ar fi intimidat.

— N-ai întrebat de ce este acuzat.

— Îl cunosc pe omul ăsta. Este un afurisit de contabil inofensiv. Ți-ai folosit agenții pentru a-l prinde cumva în capcană.

— Nu, nu mi-am folosit oamenii. I-am folosit pe francezi.

Stolz deschise sertarul unui birou, scoase o sticlă de coniac și își turnă o băutură tare. Își aprinse o țigară.

— Cum? Nu fi prost. Aș ști despre asta. Nu-i nimeni. Brigades Spéciales?

Milice? Le am la degetul mic. Nu ar îndrăzni să conducă o operațiune neautorizată împotriva unui membru al personalului meu.

— Și bineînțeles că știam asta, așa că mi-am abordat contactele pe care le aveam la Sûreté.

— Ești un bătrân nebun, Bauer. Am închis Serviciile Secrete Franceze când am ocupat Franța. Pun pariu că așa-zisele tale contacte sunt niște oameni plini de resentimente, dați la o parte și, la fel ca tine, plini de suficientă

animozitate pentru a te ajuta să crezi acuzații false.

Bauer zâmbi.

350

— Uیți că au fost reorganizați în Biroul pentru Activități Antinaționale și că le-am dat anumite îndatoriri pentru a acționa în numele nostru împotriva oamenilor lor, în special a comuniștilor și a membrilor din Rezistență.

— Dar nu și împotriva Serviciilor de Securitate germane.

— Sunt de acord, dar, din fericire, ambele sunt dedicate cauzei lor și conștiincioase în sarcinile pe care le au – și, așa cum am spus, sunt, dacă

vrei, camarazi cu noi în Abwehr. Tu, SS-ul și Gestapoul aveți puțin de-a face cu ei, pe când noi am menținut întotdeauna relații cordiale cu ei.

Bauer își aprinse o țigară.

— Și au descoperit că iubita căpitanului Koenig, Béatrice Claudel, nu era numai un membru activ al Rezistenței comuniste, ci făcea și avorturi. Doi în unu, dacă îmi înțelegi gluma.

Stolz abia dacă ezită la dezvăluirea implicării lui Koenig cu o femeie al cărei trecut era suspect. Nu se oferea nicio dovadă. Era o acuzația ușor de respins.

— Și îl suspectezi pe Koenig că a ajutat-o și i-a fost complice la realizarea de avorturi? Este catolic convins. Și-i disprețuiește pe atei. Ți va trebui mai mult de-atât.

— O, dar pot, spuse Bauer și puse în fața lui Stolz vrafal de documente pe care îl găsisese în apartamentul fetei.

Stolz a deschis una dintre paginile împăturite și apoi alta. Gravitatea acuzațiilor deveni evidentă. Nu mai putea continua cu atitudinea lui agresivă.

— Koenig i le-a dat fetei? Cu semnătura mea falsificată?

Stolz aruncă documentul de parcă ar fi fost contaminat.

— Imposibil! Nu cred asta.

— Nici eu, spuse Bauer.

— Ce vrei să spui?

— Loialitatea ta față de propriii oameni este admirabilă și cred că este bine întemeiată. E un om bun.

Bauer lăsă răspunsul neconcludent să semene incertitudinea în mintea lui Stolz.

— N-ai nicio logică.

După care chipul lui Stolz se întunecă.

— Dumnezeu! Mă acuzi pe mine. Încerci să mă distrugi.

— Asta depinde de modul în care răspunzi la dovezile suplimentare pe care le am.

Stolz era un ofițer SS cu experiență. Știa cum o astfel de acuzație te putea aduce în fața plutonului de execuție.

351

— Dovezi? spuse el încet, rezistând nevoii de a-și slăbi gulerul la tunică.

— Da, continuă Bauer într-un ritm încet, provocând cât de multe răni putea.

— Iubita lui Koenig i-a fost prezentată de mademoiselle Dominique Lesaux, doamna cu care ai o relație.

Își duse mâna în buzunar și puse o brichetă aurie pe masă. Stolz se holbă la ea.

— După cum știi, este inscripționată: „Lui Dominique, cu afecțiune, Heinrich.” Am găsit bricheta în timpul percheziției efectuate în apartamentul lui Béatrice Claudel, acolo unde mademoiselle Lesaux a pierdut-o, în mod evident.

Bauer se uita la Stolz, în timp ce acesta înghițea în sec. Transpirația îi brobonise sprâncenele. Nu se întinse după brichetă. Știa că se afla la numai un pas distanță de plutonul de execuție. Bauer își descheie nasturele buzunarului de la piept al tunicii și scoase de acolo o bucată de hârtie împăturită. O deschise cu atenție și i-o întinse pe masă lângă bricheta aurie.

— Francezii au acces la aceste lucruri într-o măsură mai mare decât am crede noi. A lucrat pentru o familie de aristocrați din Bordeaux, care a fugit în Elveția la începutul războiului. Așa a inventat povestea care i-a făcut intrarea în societatea pariziană. Familia respectivă a abandonat-o. Aceasta este o copie a certificatului de naștere; am originalul cu toate documentele care-l însoțesc și care arată că Dominique Lesaux s-a născut din părinți evrei la Marsilia. Și-a schimbat numele și a făcut rost de acte false până a ajuns la Paris.

Lovitura de moarte. Stolz își împinse în spate scaunul, o tentativă firavă de a se distanța de dovezi. Bauer își privea victima cum se zbate ca un vierme.

Dar instinctele de supraviețuire ale ofițerului din SS l-au tras din fața inevitabilului.

— Ce vrei?

Bauer a ridicat din umeri.

— Totul.

Stolz se uita fix la ofițerul de la Serviciile Secrete, care nu manifesta niciun semn de emoție, nicio urmă de triumf.

— Ce înseamnă totul?

— Hauptmann Koenig spunea că erai cât pe ce să-l prinzi în capcană pe transmisionist. Femeia. Totul înseamnă cooperarea ta deplină pentru a mi-o preda. Totul înseamnă ca Abwehr-ul s-o interogheze. Îl vreau pe Alfred Korte. Dacă oamenii tăi îl găsesc, îl vreau. Tot ce are de-a face cu agentul englez intră sub controlul meu. Îți poți continua războiul împotriva

Rezistenței, dar orice altceva vine la mine. Și dacă reții vreo informație, atunci dovezile pe care le am vor fi folosite împotriva ta.

Stolz știa că viața și cariera sa puteau fi zdrobite la fel de sigur ca mucusul său de țigară pe care urma să-l stârcească în scrumieră.

— Și ce se va întâmpla cu Hauptmann Koenig?

Codul de conduită al lui Bauer îi fusese instilat cu mult timp în urmă de amiralul Canaris, care a decretat că ofițerii săi din Serviciile Secrete ar trebui să muncească întotdeauna cu conștiința curată. Personalului său nu i se ceruse niciodată să acționeze împotriva principiilor sale. Nu avea să fie niciodată vreo acuzație că în Abwehr erau ucigași. Acel supranume ar fi adevărat în cazul SS-ului, al SD-ului și al Gestapoului, dar nu al Abwehr-ului.

— Este nevinovat, spuse Bauer.

Reflectă o clipă la întrebarea lui Stolz, dându-și seama că de această dată era împotriva doctrinei lui și a lui Canaris. Scopul justifică mijloacele.

— Cineva trebuie să fie responsabil, spuse el cu regret. Va fi sacrificat.

Mitchell o îmbrățișă pe Juliet înainte să-i ducă la Gare de Lyon peste râu.

Trei sferturi din drumul parcurs peste râu s-au oprit și s-au uitat în jos la Sena. O ținea strâns pe Simone sub un braț părând că se uită cum înaintează o barjă care trecea pe dedesubt.

— Nu pot fugi să mă ascund, Pascal. Nu merg decât până la Clermont-Ferrand, după care Simone și cu mine ne întoarcem înapoi în Norvé. Vreau să-mi ajut țara. Franța are nevoie de noi toți. Prea mulți oameni buni au murit încercând s-o salveze.

El abia dacă-și ascunse disperarea.

— Prea mulți oameni au riscat totul pentru a vă aduce acele documente de călătorie. Nu vă puteți întoarce acolo. Este prea periculos.

— Madame Gaétan și cu mine ne-am apropiat una de alta. Îmi va găsi de lucru. Am discutat cu Simone. În sat este o școală pentru ea. Asta este decizia noastră.

Ea făcu un pas mai aproape de el.

— Iar tu vei fi aproape, aici în Paris. Este ceea ce vreau.

Ea zâmbi, își sărută degetele și le puse pe buzele lui, nedându-i timp să protesteze înainte ca ea să se întoarcă și să se îndepărteze de el. El mai rămase pe pod privind-i cum se îndreptau spre libertate. Acum, în timp ce privea de la fereastra apartamentului său, pândind orice lucru neobișnuit petrecut pe strada de mai jos, își imagina cât de departe trebuie să fi ajuns deja trenul. O parte din el călătorea cu ei. Cu Juliet. Nu putea nega că-i lipsește, totuși nu putea nega nici că acest sentiment al pierderii intra în conflict cu vina pe care o simțea când se gândea la soția lui. Dădu la o parte conflictul. Tot ce era important acum era să termine misiunea și să găsească

un mijloc de a o salva pe Danielle. Instinctul său de tată insista că era încă în viață.

Ginny transmise la Londra și după aceea așteptă până veni răspunsul. Munci repede și sârguincios, copiind grupurile de litere ce trebuiau decodate.

Mitchell simți o oarecare siguranță că nu fusese niciun fel de activitate pe stradă care să ridice suspiciuni. Știa că germanii foloseau patrulă stradale care mergeau pe jos și din care făceau parte oameni care erau îmbrăcați 354

civil. De obicei erau ușor de identificat deoarece erau mai grași decât toți ceilalți, nu pentru că erau mai bine hrăniți decât parizienii care mureau de foame, ci pentru că pe sub hainele de ploaie purtau dispozitive de radiodetecție prinse de piept, care le permiteau să depisteze transmisiunile radio de pe o rază mai mică spre deosebire de dubele de detecție. Gestapoul și serviciile de securitate germane se întindeau prin Paris ca o rețea vastă și nu era de mirare că reușiseră să aresteze atât de mulți dintre cei pe care Mitchell îi știa că lucraseră odinioară în Rezistență. Era posibil ca acei résistants arestați la Gare d’Austerlitz să fi fost luați din cauza unei bârfe oarecare sau a unui comentariu făcut la întâmplare. Această atmosferă

sufocantă creștea presiunea asupra celor care încercau să ajute cauza aliată.

Se uită la cârpa pătată pe care o folosisese ca să curețe sângele lui Drossier de pe tabachera furată și imediat îi apărură în minte omul aflat pe moarte.

Deschise cutia. Sângele se scursesese înăuntru, prin sistemul de închidere, și pătase câteva țigări, dar mai erau suficiente neafectate. Le scoase cu grijă pe pervaz și reîncercă să scoată și ultimele pete de pe cutie înainte de a i-o returna lui Gaétan.

— În seara asta, spuse Ginny în timp ce descifra mesajul. Luna este bună, iar Lysander va fi la sol la ora 21.

Atenția lui Mitchell fu transferată între stradă și cutia cu țigări.

— Bine, asta ne garantează vreo câteva ore înainte de a se da stingerea.

Trebuie să aduc mașina și să-l scot pe Korte din spital.

Se uită la ceas.

— Vom termina mâncarea pe care o avem, furăm vreo două ore de somn și îi vom pregăti pe ceilalți pentru a merge în zona de aterizare. Când plec să-l iau pe Korte, tu du-te în celălalt apartament. Mergi mai degrabă cu autobuzul decât cu metroul – e mai sigur așa. Eu voi reveni aici și reverific să

nu fi lăsat ceva incriminator, după care încui.

Îi dăruie fetei curajoase un zâmbet încurajator.

— Voi fi bucuros să-l scot de acolo.

— Da, și eu.

Vârful degetului său prinse o margine grosieră a metalului din interiorul tabacherei, din spatele benzii elastice care ținea la locul lor țigările. Testă cu unghia, simți că opune rezistență, și apoi, trăgând mai ferm, constată că

deschise partea din spate a tabacherei. Un fund fals, cu o bucățică subțire de hârtie împăturită în interior. O deschise. Erau vreo șase nume scrise cu litere mititele. Stomacul i se strânse în timp ce se uita la Ginny cu ochii măriți de uimire; ea ezită în timp ce pune la loc foile ei cu coduri.

355

— Ce-i? întrebă ea.

— Știu cine este trădătorul.

*

După-amiază târziu, Mitchell luă Peugeot-ul și conduse până în spatele barului lui Roccu, unde Chaval și Laforge îl așteptau. Îi dădu lui Laforge uniforma germană s-o îmbrace, pentru a face pe șoferul. În felul acesta, împreună cu plăcuțele de înmatriculare false, puteau scăpa, să nu fie observați de patrurile germane.

— La naiba! înjură Laforge. Dacă am să mor, nu vreau să mor purtând uniforma dușmanului.

Chaval îi puse o mână pe umeri.

— Nu fi tâmpit. Tu ești singurul căruia îi vine. Fac o înțelegere cu tine. Dacă mori, o scot de pe tine.

Uriașul rânji. Laforge își scutură capul a disperare, se dădu bătut și își puse urâta uniformă gri, în timp ce Chaval îi transmise lui Mitchell ce-i spusese Edmond când se întorsese la casa lui Gaétan, la Vincennes, în urma atacului eșuat de la depozit.

— Paznicul n-a fost rănit, dar a spus că a încercat să-i acopere pe Maillé și Drossier. A spus că Maillé a împușcat un jandarm, după care s-a dezlănțuit iadul pe pământ și au fost repede copleșiți.

Mitchell a ascultat cu atenție. Povestea se potrivea cu ceea ce-i spusese Drossier aflat pe moarte și fusese confirmat de Maillé.

— Un trădător s-ar menține foarte ușor în afara pericolului odată ce se declanșau focurile de armă, spuse el.

— Și eu am crezut la fel, spuse Chaval. Gaétan era enervat. L-a învinuit pe Maillé pentru ratarea misiunii. Cred că ai o mare problemă cu Gaétan. În continuare se simte lăsat pe dinafară. Am refuzat să-i spunem unde mergeam cu tine.

— N-ați fost urmăriți? întrebă Mitchell.

Chaval clătină din cap.

— L-am folosit pe Edmond, dar m-am asigurat că nu s-a luat nimeni după noi. Paznicii nu țin întotdeauna pasul cu braconierii.

Mitchell stătea pe scaunul din dreapta șoferului și-l îndrumă pe Laforge să-i scoată la spital la Neuilly pe cât de multe străduțe lăturalnice își putea 356

aminti că există. Fusesse oare orbitor de evident că Gaétan era trădătorul sau putea fi în continuare secretosul de Edmond, un om care părea să fie în stare să se miște pe timp de noapte cu atâta ușurință? Gaétan își asigurase multe provizii lansate din avion și îl adusese în siguranță pe Peter Thompson. Îl adusese pe Thompson la Paris să-l găsească pe Korte înainte ca ponderea agenților Poliției Secrete germane și forțele de colaborare franceze să facă

imposibil de continuat misiunea acestui om nevricos. Gaétan petrecea luni de zile în oraș în fiecare an și se dovedise că Edmond, în ciuda faptului că era de la țară, știa să se descurce la oraș. Mitchell deveni mai nesigur. Când trase lângă spital era încă nedecis. Gaétan sau Edmond a fost cel care a dat informația mai departe?

Au așteptat, așa cum au stabilit, câteva străzi mai departe de spital. A sosit o ambulanță, iar Alfred Korte a fost transferat imediat în mașină. În condițiile în care mai rămăseseră încă cinci ore pentru a ajunge la locul de aterizare, Mitchell l-a pus pe Laforge să conducă încet, din nou pe străzi lăturalnice, pentru a ieși din oraș. A fost un drum sinuos, dar unul care îi dădea opțiuni în cazul în care apăreau probleme. Avea la el un Sten sub pardesiu, iar Chaval stătea cu Korte în spate, gata să tragă și să fugă dacă erau provocați.

Soarele apunea în spatele lor în ceață în timp ce conduceau spre nord-est și au găsit hambarul abandonat, care urma să le ofere adăpost până sosea avionul Lysander. Scândurile afectate de intemperii fuseseră odată date cu lac pentru lemn, dar vânturile iernii, care suflau nestingherite peste ținutul deschis, cu puțină vegetație, crăpaseră și răsuciseră cheresteaua. La orizont, o linie întreruptă de copaci goi stătea ca o gardă de onoare scheletică pentru oamenii care muriseră în bătălii demult uitate, cu secole în urmă, vărsându-și sângele pe acest pământ străvechi.

Laforge își scoase uniforma germană și stătu de pază cu Chaval în anexa distrusă, care le oferea o priveliște clară asupra împrejurimilor acestui mediu rural lipsit de forme de relief. Korte în continuare nu arăta bine, dar spiritul său nu era deloc diminuat. Stătea liniștit pe scaunul din dreapta șoferului după care, în cele din urmă, vorbi.

— Sunt fragil, domnule colonel, și s-ar putea să mor înainte de a fi de vreun folos Serviciilor Secrete britanice. Departamentul dumneavoastră de război

așteaptă de câteva luni să audă ce știu.

— Sunt sigur că veți fi bine, domnule profesor. Și nu sunt colonel, sunt profesor.

— Sunteți lector. Doctorul Burton mi-a spus. Modestia dumneavoastră nu este depășită decât de curajul de care dați dovadă. Dar să nu ne amăgim 357

singuri. Nu este o realitate faptul că uneori acești bravi piloți care vin din Anglia sunt doborâți de avioanele de război germane?

— Da, se întâmplă. Sunt piloți excelenți, care zboară la mică înălțime, iar uneori norocul li se termină. Nu există garanții pentru niciunul dintre noi, dar ați ajuns până aici și în câteva ore veți avea mâncare caldă și un pat decent.

— Aveți dreptate, am parcurs un drum lung și până acum am avut noroc.

Unii dintre cei care m-au ajutat nu au avut atât de mult și regret asta. Faptul că alții au murit ca să mă protejeze pe mine mă întristează.

Mitchell scruta în continuare câmpurile din depărtare, uitându-se unde să pună mașina și să utilizeze farurile pentru a ajuta la ghidarea avionului Lysander.

— Cu toții avem îndatorirea noastră, iar dumneavoastră v-ați asumat mai multe riscuri decât cei mai mulți.

— Poate. Sunt și alții ca mine, care deplâng ce s-a întâmplat cu țara mea, răul care s-a abătut asupra ei. Am mulți prieteni – membri ai clerului, oameni de știință și cetățeni obișnuiți – care vorbeau deschis și care au murit din cauza indiscreției și credințelor lor. Ar fi o tragedie dacă nu aș ajunge în Anglia.

Bătrânul om de știință scoase afară un mic tub de alamă prins cu un capac de cauciuc la un capăt. Scoase capacul cu degetul mare și desfășură din el o bucată de hârtie, rulând-o între degetul mare și arătător.

— Vedeți asta?

Mitchell o luă de la el din mână și se folosi de slaba lumină pentru a se uita la niște linii orizontale de litere, care nu ar avea niciun sens pentru un privitor obișnuit.

— Este un cod, spuse Mitchell.

— Am avut la dispoziție multe ore în care să stau întins în siguranța spitalului și m-am gândit că dacă nu supraviețuiam, atunci această

informație se pierdea.

— Așa că v-ați răzgândit și ați pus-o pe hârtie.

Korte încuviință din cap.

— Dacă auziți că nu am aterizat în Anglia și că am murit, atunci trebuie să

trimiteți asta prin curier la Londra prin oameni pe care-i cunoașteți în Spania. Aceasta este ultima scăpare.

Mitchell se uită la amestecătura de litere.

— Va lua timp descifrarea ei.

— Prietenul dumneavoastră, doctorul Burton, a spus că ați fost matematician. Nu va fi dificil odată ce știți cheia. Și dacă din întâmplare lista 358

cade în mâinile germanilor, am inclus și ceva membri ai partidului nazist de rang înalt pentru a produce un pic de agitație și pentru a dovedi pentru ei că

este un fals. Deși ar fi o ironie minunată dacă ar crede că Hermann Goering a fost împotriva lui Hitler.

Mitchell l-a văzut pe bătrân zâmbind.

— Va veni ziua când acele nume care sunt autentice se vor ridica și vor prelua puterea. Tot ce vor avea nevoie este un cuvânt de la conducerea voastră aliată.

Mitchell își ținu privirea în continuare pe literele învălmășite. Nu putea vedea încă modul în care fusese stabilit codul.

— Ai să-ți dai seama, spuse Korte.

Îi întinse lui Mitchell dopul de cauciuc.

— Păstrați-l bine, prietene. Nu uitați, adevărul ne va face liberi. Acum, iertați-mă dacă închid ochii pentru o oră și ceva înainte de a întreprinde călătoria.

*

În timp ce strălucirea voalată a lunii scâldea ținutul, Mitchell rulă bucata de hârtie înapoi în tubul său și îl puse bine în buzunarul din interior, simțind siguranța cochiliei sale dure pe coaste. Îl trezi pe omul de știință.

— E timpul.

Cu Chaval care deschidea drumul peste câmp utilizând o lanternă cu lumină scăzută, Mitchell porni mașina. Odată aflată în poziție, întoarse mașina și o orientă spre zona de aterizare. Lumina lanternei arăta cadranul verde iluminat al ceasului său. Briza care le atingea fețele anunța zgomotul unui motor care se apropia, dar tot nu era niciun sunet al unui avion care zboară

la joasă altitudine. Ar fi fost riscant să lumineze zona de aterizare prea curând. Apoi Chaval se întoarse și spuse încet.

— Aud ceva.

— În regulă. Luați-vă pozițiile.

El îl ajută pe Korte să iasă din mașină și-l conduse douăzeci de pași pe câmp.

— Când aprind lanternele, orientați asta în sus, spuse el, dându-i o torță.

— Am înțeles, zise Korte.

Hârâitul din cer deveni mai distinct, dar era încă la ceva distanță. Era timpul să-l ghideze pe pilot de la sol. Mitchell aprinse lanternele și le lăsă așa. Korte
359

Își îndreptă torța așa cum făcuse Laforge și Chaval undeva mai departe pe câmp. Nu era niciun semn de avion, cu toate că cerul era senin, în afara unei străluciri diafane a unui nor aflat la foarte mare înălțime. Difuza lumina lunii, dar era în continuare suficient de strălucitor pentru a-i arăta pilotului pământul. Oamenii își încordară privirea, dar pilotul era deja sub linia copacilor care se vedeau în depărtare, iar grupul de primire a fost prins aproape pe nepregătite în timp ce el reducea cu pricepere viteza motoarelor avionului. Era pe sol și rula, învârtindu-se, curentul de aer stârnit de el smulgându-i lui Korte pălăria din cap. Pilotul ridică degetul mare, în timp ce Mitchell îl conducea pe Korte către scara laterală și-l ajută să urce. Laforge fugi înainte cu pălăria bătrânului, pe care i-o dădu lui Mitchell, care o băgă în carlingă. Bătrânul zâmbi și zise ceva. Mitchell se aplecă mai aproape de el, iar Korte își duse mâna la gură pentru a șopti în urechea lui Mitchell. Să-i mulțumească. Perspexul carlingii se închise; Mitchell coborî și făcu semn din mână pilotului că poate pleca, iar acesta s-a conformat, ridicând degetul mare.

Avionul vopsit într-o culoare închisă își balansă coada ca un fazan țanțoș și se pierdu amenințător în noapte.

Câteva momente mai târziu se lăsă tăcerea.

Luminile au fost reduse. Oamenii se uitară peste câmp. Nu era niciun semn de pericol. Câmpul izolat nu atrăsese nimănui atenția.

— Gata, am terminat, spuse Laforge.

— Nu încă, zise Mitchell. Trebuie să-l demascăm pe trădător.

360

Mitchell stinse farurile Peugeot-ului și opri motorul, lăsând mașina să

înainteze liber, fără să facă zgomot, în curtea lui Gaétan. Nu se observa decât o fâșie de lumină palidă, abia vizibilă, prin îmbinarea perdelelor de la parter, dar era încă lumină suficientă de la lună pentru a zări forma clădirii și umbrele pe care le arunca. Mitchell și cei doi bărbați intrară în curte, lăsând portierele mașinii deschise. Mitchell îi instrui în tăcere pe Chaval și Laforge să-l caute pe Edmond în dormitorul lui și să-l aducă în casă în momentul în care spunea el. Mitchell trase de pârghia fixată în tocul ușii și auzi sunetul delicat al clopoțelului. Se dădu înapoi din fața ușii și aruncă o privire spre camera de la parter. Draperia se mișcă și știu că oricine ar fi fost în cameră

verificase să vadă cine suna la o oră atât de apropiată de stingere. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise într-o verandă în care era aproape beznă.

Madame Gaétan proteja lumina unei lumânări și-i făcu semn să intre. În timp ce se întorcea să închidă draperia verandei, Mitchell închise ușa, dar nu întoarse și cheia în ușă.

— De ce-ai venit aici așa de târziu, Pascal? Este totul în regulă?

— Unde este soțul dumneavoastră? Este important să-l văd.

— Sigur, pe aici, în sufragerie.

Ea stinse lumânarea și deschise ușa spre căldura din cameră.

— Ai avut dreptate, era mașina lui Pascal, îi spuse ea soțului ei care aștepta, cu o băătură în mână și spatele la șemineu.

— Lasă-mă să-ți iau pardesiul, spuse ea. Ai mâncat? Să fac un platou cu ceva?

Mitchell își dădu jos pardesiul, uitând pentru o clipă că pistolul său automat se afla în buzunar. Nu mai conta, își spuse el; va putea să ceară ajutor în cazul

în care Gaéтан sau Edmond – odată ce va fi adus în cameră – se opuneau.

— Nu vreau mâncare, mulțumesc, madame, însă aş aprecia o băutură.

— Desigur. Olivier? întrebă ea, uitându-se la soțul său pentru ca el să facă onorurile.

— Poate să-și toarne singur. N-a venit aici în vizită de curtoazie. Nu la ora asta din noapte.

361

Madame Gaéтан era pe punctul de a protesta.

— E-n regulă. Mă servesc singur, spuse Mitchell și își turnă o cantitate decentă din carafă într-un pahar.

Își desfăcu cravata și își lărgi gulerul. Gaéтан și soția lui așteptau. Mitchell lăsă coniacul să-l încălzească.

Madame Gaéтан zâmbi cerându-și scuze din priviri.

— Mă duc să-ți pregătesc platoul ăla. Sunt sigură că ți-e într-adevăr foame, spuse ea și plecă din cameră.

Gaéтан se încruntă.

— Ce vrei? Am început să obolesc din cauza implicării tale în circuitul meu.

Îmi aduci oameni inferiori, iar ei eșuează la fiecare pas. Ar fi putut să ne aducă Gestapoul pe cap.

— Oamenii mei sunt cei care au murit. Unde este Edmond?

— Doarme. Abia a scăpat cu viață după ce idiotul ăla al tău afurisit a deschis prea devreme focul. La fel i-am spus și omului tău, Chaval. De asta te afli aici? Ca să te certți?

— Sunt aici deoarece bănuiesc că atacurile date la depozit au eșuat din cauza faptului că oamenii mei au fost trădați. Este convenabil că Edmond a scăpat nevătămat, n-ai spune asta? Erau mai mulți jandarmi înăuntru, ca și cum ar fi așteptat un atac.

— Să nu dea dracu' să vii la mine în casă și să mă acuzi, spuse Gaéтан, abia ținându-și în frâu nervii. Edmond este loial. Și-a riscat viața laolaltă cu ceilalți. Am avut ocazia să facem ceva bine și acum ne paște riscul deoarece unul dintre oamenii tăi a fost capturat viu.

— Maillé nu va vorbi despre tine sau despre circuitul tău din Norvé. Cred că este deja mort. A fost un om curajos.

— A fost un prost coleric. N-a fost nicio trădare. Este război, iar ghinionul și prostia merg mână în mână.

— Poate că ai dreptate. Oi fi înțeles eu totul greșit. A fost greu să încerc să-i dau de urmă lui Alfred Korte, spuse Mitchell, ca și cum ar fi cedat în fața omului mai experimentat decât el.

Tonul vocii lui Mitchell îndulci răspunsul patricianului.

— Și trebuie să vedem asta ca pe o prioritate. Avem vreo veste?

— Este grav bolnav. Este greu de crezut că va mai supraviețui mult timp, minți Mitchell.

— Este la spital?

— Da.

362

— La care? Soția mea și cu mine avem amândoi cunoștințe la unele dintre ele. Ar fi trebuit să vii la noi mai devreme să ne explici. Te-am fi putut ajuta.

Trebuie să ai mai multă încredere în noi, Pascal.

— Este în siguranță acum.

— Atunci l-ai mutat?

— Da.

Gaétan părea pe punctul de a mai face presiuni asupra lui Mitchell, dar se opri și după aceea schimbă strategia.

— Înțeleg, colonele, că are o mare valoare, dar sarcina noastră este, de asemenea, să hărțuim dușmanul cât de bine putem cu resursele limitate pe care le avem.

Mitchell își savura băutura pe îndelete, îngrijorat că prea multă i s-ar fi urcat la cap după acea zi lungă și o noapte fără mâncare, dar trebuia cel puțin să-și amorțească simțurile pentru ceea ce urma.

— Sunt de acord, spuse el, dar Gestapoul și Serviciile de Securitate au informatori peste tot și dacă nu ne unim cu celelalte grupuri...

— Te referi la comuniști? întrebă Gaétan. Nu, nu ei. Tot ce fac ei e pentru a obține controlul politic.

— Poate că ai dreptate, spuse Mitchell. Of, era cât pe ce să uit...

Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Am ajuns la Drossier înainte de a muri. Știi că a fost întotdeauna un hoț de mărunțișuri, iar atunci când am stat în Norvé, a furat asta.

Mitchell puse tabachera pe masă.

— Și-a cerut iertare înainte de a muri, iar eu i-am promis să ți-o înapoiez.

Gaétan o luă și se încruntă.

— Deci acolo era.

Se întoarse spre soția lui, în timp ce ea intră ducând un platou cu pâine, brânză și salam.

— Louise, iată tabachera ta. Drossier a furat-o când eram în Norvé.

Mitchell abia reuși să-și mascheze șocul, în timp ce madame Gaétan puse jos tava și luă cutia cu țigări.

— Mulțumesc! spuse ea.

Îi zâmbi lui Mitchell, dar îi susținu privirea o clipă prea mult, ochii ei întrebând dacă secretul îi fusese dezvăluit. Calmă, o așeză pe masă. Mitchell făcu un pas înainte.

— Lăsați-mă pe mine, spuse el, deschizând cutia, lăsând-o deschisă în fața ei cu fundul fals lăsat în jos și bucata de hârtie împăturită încă vizibilă.

363

Gaétan înaintă și o luă de la el, dar de data aceasta nu se auziră cuvinte de condamnare sau de acuzare. În schimb, se uită la privirea îndurerată a soției sale și spuse încet:

— Destul, Pascal. Chestiunea asta se încheie aici.

Mitchell se duse până la scaun, unde pardesiul lui fusese așezat pe spătar și scoase pistolul de calibru .45, ținându-l lejer pe lângă el.

— Nu se termină aici, spuse el și bătu în fereastră.

— Numai pe comuniști, zise madame Gaétan. I-am trădat numai pe ei.

Chaval și Laforge au intrat în cameră cu Edmond aflat sub amenințarea armelor lor.

— Domnule? Ce se petrece? întrebă paznicul.

— Stai liniștit, îi spuse Mitchell lui Gaétan, care își deschise gura pentru a răspunde și a-și preveni omul de încredere.

— Edmond, care au fost instrucțiunile voastre în noaptea raidului de la depozit?

— Să-i ducem pe Maillé și Drossier acolo, să-i lăsăm să preia depozitul, în timp ce eu rămâneam în spate ca să-i acopăr.

— Și ai făcut asta, nu-i așa?

— Da, domnule colonel, am încercat să-i protejez, dar au fost copleșiți și mi s-a spus că dacă eram brusc depășiți numeric, atunci trebuia să fug și să-i spun lui monsieur Gaétan.

Mitchell nu-și luase privire de la Gaétan.

— Dar nu ți s-au dat niciun fel de instrucțiuni ca să-i omori pe Maillé sau pe Drossier dacă erau prinși? Înainte de a putea fi torturați și de a dezvălui implicarea circuitului Norvé cu monsieur Gaétan aflat aici la Vincennes?

— Să-iucid pe oamenii noștri? Nu! Bineînțeles că nu.

— Bineînțeles că nu, Edmond, întrucât ceea ce nu știai tu era că nu conta dacă vorbeau, pentru că germanii știau deja de implicarea lui monsieur și madame Gaétan.

Fața lui Edmond se schimonosi de uimire.

— Domnule colonel, nu înțeleg.

— De fiecare dată când a fost planificată o operațiune, o lansare din avion descoperită, un atac eșuat, oamenii pe care se presupunea că trebuia să-i îndrumi nu mai ajungeau în viață, dar tu erai menținut nevătămat, Edmond, pentru că monsieur Gaétan și soția sa erau informatori ai germanilor.

— Nu. Imposibil!

Se uită de la Gaétan la soția lui, dar ei își abătură privirile. Mitchell îi dădu tabachera.

— Scoate bucata aia de hârtie. Citește-o!

Edmond se uită la lista de nume.

— Îi cunoști pe oamenii ăia? Pe Pierre Dupin și pe ceilalți? spuse Mitchell.

— Da. Ne-au ajutat în urmă cu câteva luni. Urmau să stabilească o nouă linie de salvare din Belgia.

Mitchell luă înapoi cutia cu țigări de la el.

— Cred că atunci când madame Gaétan a participat la diferite evenimente sociale și a socializat cu germanii, le-a dat numele lor pentru a putea fi arestați. Acei résistants au fost arestați la Gare d’Austerlitz.

Era evident pentru Mitchell că Edmond nu avea nici cea mai mică idee despre trădarea angajatorului său. Paznicul loial scutură din cap și se scufundă în scaun.

— Erau comuniști, spuse madame Gaétan cu o sfidare liniștită. Am luptat cu onoare în Primul Război Mondial, am văzut ce au început să facă bolșevicii încă de pe atunci. Mai mult decât oricine altcineva trebuiau să fie opriți.

Britanicii au înarmat grupuri de comuniști de-a lungul Franței, dar nu trebuie să li se permită niciodată să controleze Franța când se termină acest război.

— Și oamenii mei? întrebă Mitchell.

— Erau resurse de care te puteai descotorosi, a spus Gaétan, care stătea alături de soția lui și o ținea de mână. A fost un preț necesar de plătit pentru a-i convinge pe germani că eram încă bine plasați, astfel încât să ne tocim cu ei.

Mitchell nu le adresase încă întrebarea arzătoare.

— Și ce s-a ales de transmisionistul ăla, Alain Ory? De ce l-ai trădat? a întrebat el, neștiind dacă familia Gaétan fusese într-adevăr responsabilă de asta.

Gaétan și soția lui se uitară surprinși sincer la el.

— Nu l-am trădat, spuse Gaétan.

— A lucrat cu Peter Thompson și, după cum știi, l-am protejat pe Englez.

— Pentru că-l puteați ține ascuns și să-l folosiți ca monedă de schimb în caz că aveți nevoie? întrebă Mitchell.

Cei doi acuzați au rămas tăcuți, ceea ce pentru Mitchell fu un răspuns suficient, dar avu un sentiment de ușurare că oamenii care se aflau în fața sa nu fuseseră instigatorii morții soției sale. Edmond îndreptă un deget acuzator.

365

— Ați trimis pe unul dintre cei mai buni oameni ai noștri din Norvé să

asigure o casă în condiții de siguranță pentru domnul colonel Garon. A fost ridicat de Gestapo. L-ați trădat și pe el?

— A fost sacrificat deoarece încercam să-l dau germanilor pe Garon. A fost o situație nefericită, Edmond, dar uneori deciziile neplăcute trebuie să fie luate.

Edmond se repezi brusc la Gaétan, însă Mitchell interveni între ei și ridică pistolul automat spre el.

— Nu! Merită să fie pedepsiți, dar nu de către tine.

Chaval veni în spatele lui și-l trase pe Edmond înapoi în scaun, care era de-a dreptul uluit.

— Ticăloșilor! spuse Edmond celor doi oameni pe care îi servise în mod loial atât de mulți ani.

Scuipă pe podea la picioarele lor.

Olivier Gaétan îl ignoră pe paznic și își turnă lui și soției sale ceva de băut. Își recăpătase autocontrolul și îl înfruntă calm pe acuzatorul său.

— Suntem loiali lui de Gaulle și când a format guvernul din exil în Anglia, am fost confidentul lui. Nu ne vei face niciun rău, colonele. Crezi vreun moment că nu înțelegem ce înseamnă pentru un comandant pe câmpul de luptă să ia decizii dificile și neplăcute? Général de Gaulle este omul pe care-l urmăm și căruia îi datorăm credință. Nimănui altcuiva. Noi francezii suntem cei care vom salva onoarea Franței. Nu ne vom preda lui Stalin și discipolilor săi.

Avem protecția lui de Gaulle. El ne va hotărî soarta.

Mitchell își puse pistolul la curea.

— Da, o va face. Când am descoperit ce era în cutia cu țigări, am contactat Londra pentru a-i întreba ce dorea să fac. Cei de-acolo mi-au spus că de Gaulle vă vrea în Anglia. Este un avion Lysander care vine pentru voi în seara asta să vă ia. Luați-vă o valiză mică.

Se întoarse spre Chaval și Laforge.

— Duceți-i în camerele lor. Nu vorbiți cu ei. Asigurați-vă că nu ascund vreo armă, iar după aceea îi vom duce în zona de aterizare.

Olivier și Louise Gaétan se priviră unul pe altul; fiecare dintre ei părea alinat că soarta lor urma să fie stabilită de omul pe care-l serveau. Gaétan își îmbrățișă soția și o sărută pe obraz. Niciunul dintre ei nu dădu niciun semn de remușcare. În timp ce erau escortați din cameră, Mitchell îi turnă ceva de băut lui Edmond, care mulțumi înclinând din cap.

— Îmi doresc să fi știut asta. Omul pe care l-a trimis la Paris și pe care l-a trădat a fost un bun prieten de-al meu.

366

Mitchell găsisese o foaie de hârtie într-un sertar de la birou și scria ceva.

— Edmond, trebuie să te întorci la Norvé și să conduci circuitul. Poți să faci asta? întrebă el în timp ce împătura hârtia și o puse în buzunar.

Paznicul păru surprins, după care înțelese că sugestia avea sens.

— Da, pot să fac asta.

— Madame Bonnier și fiica ei, Simone. S-au dus acolo. Pentru a ajuta Rezistența. Îți așteaptă pe Gaétan și pe soția lui. Aș lua-o ca pe o favoare personală dacă m-ai ajuta. Fă tot ce poți pentru ei. Ea este o femeie curajoasă și capabilă.

— Va fi o onoare pentru mine să fac asta, domnule colonel. Am oameni buni acolo și îi vom ajuta pe britanici în orice fel putem.

Mitchell își puse o mână pe umărul lui.

— Du-te la prima oră a dimineții. Ia mașina lor.

Îi întinse mâna lui Edmond, care se ridică și i-o strânse.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îl voi instrui pe Chaval și Laforge să revină în Norvé și să lucreze cu tine. Tratează-i bine și tratează-i ca pe niște egali. La revedere, Edmond! Și noroc!

*

I-au condus cu mașina pe Gaétan și pe soția lui spre locul în care avionul Lysander îl luase pe Alfred Korte cu câteva ore mai înainte. Au fost scoși din mașină și duși pe câmp fără grabă, fiecare cu propria lui valijoară.

— Va fi loc pentru amândoi în avion? întrebă madame Gaétan, întorcând gulerul de blană al paltonului, probabil, gândi Mitchell, din cauza răcorii de dinaintea zorilor sau a unui fior de teamă la ce i-ar putea aștepta în Anglia.

Luna era jos pe cer, înconjurată de un inel de lumină colorată.

— Da, este loc, spuse Mitchell. Va trebui să vă puneți valizele sub picioare.

Louise Gaétan ridică mâna soțului său la buzele ei în timp ce se uitau la lună.

— Știi, iubito, am să mă bucur să scap de asta. Cred că vom fi exonerati, pentru că ceea ce-am făcut a fost din dragoste pentru Franța și speranța...

Mitchell o împușcă în ceafă și apoi, în timp ce Gaétan se întorcea total uluit, îl împușcă pe soțul ei în tâmplă. Privi în jos la corpurile prăbușite și scoase hârtia împăturită din buzunar. O așeză pe trupurile lor și o fixă cu o piatră

de mărimea unei palme. Strălucirea lunii era suficient de puternică pentru a se vedea ce fusese scris cu o mână sigură: „Trădători ai Franței.”

Când Rudi Leitmann și Maillé au murit la Cartierul General al SD, iar Standartenführer Heinrich Stolz a fost de acord cu cerințele lui Bauer, Stolz a ordonat imediat Gestapoului s-o aresteze pe Dominique.

Stătea la masa ei de toaletă când auzi scrâșnet de cauciucuri pe pietriș. Văzu mașina oprind și trei agenți în haine civile ieșind din ea, iar pulsul din gât i se intensifică. Nimeni din personalul lui Stolz nu ar sosi într-un asemenea mod aici la casa ei, așadar înseamnă că au venit după ea. Avu timp să-și pună

o fustă și un pulover înainte ca servitoarea să răspundă la bătăile lor insistente în ușă și să le dea voie să intre. Vocile lor ridicate și tropăiturile lor îi dădeau puține șanse de a scăpa. Deschise ușile de sticlă ale micului balcon și era pe jumătate ieșită din cameră când primul dintre bărbați o înșfăcă. O trase înapoi în cameră și o palmui puternic.

— Evreică ticăloasă! mormăi el.

Lovitura o trimise în celălalt capăt al încăperii; capul i se rotea și simțea gust de sânge în gură. Cel de-al doilea bărbat veni spre ea și-o lovi în stomac. Se îndoii de spate și vomită. Agentul de la Gestapo care o palmuise o luă de păr și o ridică în picioare. Vederea ei încețoșată îi arătă un al treilea bărbat, care știa exact unde să meargă în garderoba lui Stolz ca să ia o tunică curată. Nu putu să facă nicio legătură între acea acțiune și ceea ce se întâmpla cu ea, iar mintea ei se zvârcolea cuprinsă de groază. O parte din ea își dorea ca ei să o ucidă atunci și acolo, dar știa că o aștepta o soartă mult mai înspăimântătoare. Cumva șarada ei fusese demascată, iar Stolz, trădat, i-a aplicat cea mai rea pedeapsă. O scoaseră afară și cu un pumn final și violent în gât fu aruncată pe jumătate inconștientă pe bancheta din spate a mașinii.

În timp ce se cufunda în liniștea întunericului, auzi pe unul dintre bărbați dând instrucțiuni celuilalt să conducă la închisoarea La Santé.

Când bărbatul pe care îl doreau Stolz și colonelul de la Abwehr era condus prin Paris pentru a lua avionul spre libertate, Dominique Lesaux, plină de sânge și cu greu conștientă, fusese aruncată pe podeaua unei celule infestate

cu șobolani, în care se mai aflau șase femei. În timp ce gardienii trânteau ușa, închizând-o, una dintre deținute se aplecă pentru a o ajuta să-și sprijine spatele de perete. Umplu o cană de metal cu apă dintr-o găleată și strecură

368

lichidul stătut printre buzele umflate ale lui Dominique, după care o tamponă cu apă rece pe față. Privirea lui Dominique s-a concentrat asupra feței pline de lacrimi a prietenei sale, Béatrice Claudel.

— Dumnezeu, Béatrice, și tu?

Béatrice încuviință din cap, luptându-se cu emoțiile.

— Ne vor trimite cu trenul în lagăr. Dominique... l-au luat pe Martin... l-au împușcat.

Dominique sărută mâna prietenei sale în timp ce se îmbrățișară strâns.

*

În timp ce agentul lui Standartenführer Stolz se întorcea în Avenue Foch și păși peste petele întunecate de pe trotuar unde căzuseră Leitmann și Maillé, locotenentul Hesler aștepta de ceva vreme, nerăbdător, pe coridor, în fața biroului lui Stolz. Oameni din personal, de diferite grade, veneau și plecau și era evident că de la uciderea lui Leitmann și sinuciderea teroristului, se petrecuse ceva dincolo de limitele înguste ale muncii ofițerului de la transmisiuni. Zvonurile scăpaseră și circulau prin clădire, în timp ce dactilografele și funcționarii schimbau bârfe între ei, dar un lucru era sigur: prietenul locotenentului Hesler, Hauptmann Koenig, fusese implicat și singura bârfă adevărată era aceea că fusese executat. Hesler voia să discute cu Stolz, dar îi era frică. Oare prietenia lui cu Koenig se va reflecta acum rău asupra lui? Doi oameni de la Gestapo trecură pe lângă el, unul ducând o tunică nouă pentru colonel. Când Stolz ieși cu un colonel de la Abwehr, Hesler riscă și păși înainte cu îndrăzneală în fața celor doi bărbați cu fețe grave.

— Domnule, îmi cer scuze! Am informații.

— Acesta este locotenentul Hesler, geniul nostru în transmisiuni. Ia urma... agentului dumneavoastră, spuse Stolz, corectându-se. Continuă, Hesler.

— Ei bine, domnule, am micșorat zona unde cred că acționează femeia. A făcut o transmisiune programată, așa cum era de așteptat. A fost mai lungă decât de obicei. Am identificat-o la un bloc de pe Rue de Loret, din cel de-al nouăsprezecelea arondisment.

— Ți-am spus eu, Hesler, îmi raportezi când ai identificat-o, nu când știi zona generală. Dacă nu mai este nimic altceva, te voi instrui mai târziu, deoarece de-acum înainte îi vei oferi aceste informații și lui Oberst Bauer.

369

Nesiguranța lui Hesler la auzul schimbului de comandă îl făcu să ezite și să continue să le obtureze trecerea lui Stolz și a lui Bauer.

— Domnule locotenent! izbucni iritat Stolz.

Hesler se dădu la o parte, dar avu temeritatea de a ridica o mână.

— Domnule, exact asta doresc să raportez. A făcut o altă transmisiune mai lungă, neprogramată. E a mea. Am detectat exact unde este.

*

Ginny Lindhurst adună cu mare atenție cei douăzeci de metri de fir aerian pentru transmisiunea ei. Îl puse la loc ordonat, după care strânse stația radio și bateria. Transmisese folosind terminalul principal pentru jumătate de mesaj și bateria pentru ce mai rămăsese. Era o obișnuință pe care și-o făcuse de când se afla la Paris, în cazul în care germanii care se ocupau cu radiodetecția tăiau curentul la blocurile de apartamente; în felul acesta puteau vedea unde anume în oraș și apoi din ce clădire se făcea transmisiunea. Această întrerupere a transmisiunii când a trecut de pe terminalul principal pe baterie putea fi problematică sau lentă și însemna că

Londra o ruga uneori să retransmită. De această dată, după ce a decodificat mesajul, a petrecut mai mult timp decât i-ar fi plăcut trimițând mesajul.

După ce Mitchell plecase din apartament pentru a-l lua pe Alfred Korte, reluate conexiunea și făcuse o transmisiune neprogramată. Nu spusese Londrei că era posibil să nu transmită nimic timp de câteva zile. Dacă rata una dintre transmisiunile ei obișnuite, puteau crede că a fost compromisă.

Era mai bine să le spună. Numai că semnalul slăbise. Poate că germanii îi afectau calitatea. Încercă o altă frecvență. Dură ceva timp, dar se conectă și primi confirmarea. Acum era cu bagajele pregătite și gata să meargă în noul apartament. Fiind familiarizată cu orarul autobuzelor, decise să aștepte cât de mult posibil, aproape până când autobuzul trebuia să ajungă, decât să

stea la coadă cu valiza grea care stârnea suspiciuni. Curăță temeinic camera pentru a se asigura că nu existau semne care să poată conduce pe cineva la ea sau la Mitchell. Își luă intenționat timp și nu se grăbi cu examinarea, care nu dădu niciun rezultat, până când nu se aplecă pentru a se uita sub pat, unde găsi două bucăți de cabluri dezgolite de când fusese obligată să facă o nouă conexiune la mufa stației radio. Acele bucățele minuscule puteau fi identificate. Se duse pe coridor la baia comună, le aruncă în closet și trase

370

apa. În cele din urmă, mulțumită că Mitchell nu va trebui să-și petreacă prea mult timp verificând apartamentul său abandonat, se așeză cu pălăria și pardesiul pe ea, așteptând.

Transmisioniștii erau cel mai vulnerabili la propriile temeri. Atât de multe ore în fiecare zi petrecute singuri în locul în care trebuie să se afle nu le ofereau niciun fel de contact cu lumea din afară, ci numai un timp ocazional petrecut cu agentul pe care îl ajutau. Era recunoscătoare că Mitchell o inclusesse atât de mult din punct de vedere operațional. Confrontarea cu pericolul îi ascuțise simțurile, dar faptul că stătea singură, așteptând niște pași în afara ușii de la intrare sau observarea unei mașini sosind brusc în fața clădirii, care să-i stârnească suspiciunile, îi epuiza nervii. Își aprinse o țigară și își forță mintea să rămână limpede. Timpul putea fi sufocant; se uită

la ceas – abia trecuseră trei minute. Nu era greu de înțeles de ce viața unui

transmissionist în teren era atât de stresantă. O singură greșeală: o întoarcere greșită pe stradă în timp ce cară valiza și dă peste o patrulă; prea multe minute pentru o transmisiune codificată și era prins de un raid; prea mult timp singur fără sprijin emoțional și părăsirea casei sigure numai pentru a fi descoperit. De fiecare dată când făcea transmisiunea, își imagina un operator necunoscut din Anglia care primea mesajul ei codificat. Poate era o tânără de vârsta sa. În siguranță într-un buncăr. La rândul ei se gândește la femeia din Franța care a contactat-o? Ești acolo? Te gândești la mine? Sunt înspăimântată, dar nu-ți pot spune. Iubire tuturor.

Jos în stradă, portierele unei mașini fură trântite.

Mitchell, Chaval și Laforge se întoarseră înapoi cu mașina în oraș, niciunul dintre ei nevorbind despre execuție. Mitchell se gândea la ce făcuse și simțea mai puțină rușine decât și-ar fi imaginat. Avu o satisfacție sumbră că

împușcăturile sale nu vor fi interpretate ca o crimă din răzbunare. Dacă

Gaétan l-ar fi trădat pe Alain Ory, atunci patricianul ar fi fost responsabil și pentru ceea ce s-a întâmplat cu soția și fiica lui. Îi omorâse pentru că erau trădători. Îi promisese maiorului Knight că va face tot ce era necesar în teren și că va scăpa de fantoma refuzului său de a ucide. Mai depășise acea linie, iar fierea nu-i mai urca în gât. Poate că, se gândi el, i se formase un fel de bătătură pe inimă.

Odată mașina ascunsă în siguranță în depozitul lui Vincent, Mitchell și Chaval își scoaseră armele și le ascuseră în căpriori. Fiecare dintre ei căra un pistol în buzunarul de la haină, care era ușor de apucat fie pentru a-l folosi, fie pentru a-l arunca, în funcție de cum dicta situația. Cumpărara

micul-dejun la câteva străzi depărtare, după care se îndreptară spre barul lui Roccu. Londra trebuia să fie informată cu privire la execuție și odată ce Mitchell își verifica din nou apartamentul, se va duce apoi în cel de-al cincilea arondisment și o va pune pe Ginny să anunțe Londra că circuitul Norvé era încă operațional sub o nouă conducere. Cei trei bărbați mergeau separat la diferite distanțe unul față de altul, astfel încât să poată observa pe oricine avea un comportament suspicios. Mitchell îi trimise pe Chaval și Laforge în spatele barului corsicanului, în timp ce el trecu strada spre blocul lui de apartamente, uitându-se înapoi la fereastra barului pentru a vedea dacă totul era în regulă. Jaluzeaua ruptă atârna coborâtă, în semn de avertizare.

Cu o stare de tensiune din ce în ce mai mare, trecu din nou strada și intră în bar. Roccu ridică privirea și se duse imediat după draperie, în camera din spate, unde Laforge și Chaval ședeau pe niște paturi pliabile.

— Ce s-a întâmplat? spuse Mitchell.

Roccu stătea în cadrul ușii cu draperie, uitându-se cu un aer îngrijorat la intrarea în cafenea și la cei câțiva oameni care beau la tejghea.

372

— Nu știu, dar s-a iscat iadul pe pământ aici. Aveau câte o dubă din aceea de radiodectie la fiecare capăt al străzii, după care locul a început să roiască

brusc de polițiști și soldați. Când m-au văzut că stau și mă uit, m-au împins înăuntru și au trimis vreo doi jandarmi aici cu mine pentru a se asigura că

nu văd nimic. Însă am văzut niște flics în haine civile care alergau înăuntru cu pistoalele în mâini.

— Gestapoul?

— Nu cred asta. Unii dintre ei erau francezi, dar nu erau ticăloșii ăia criminali de la Spéciales. Numai polițiști, cred. Mă gândeam că te aflai acolo și că ai fost descoperit.

— Au fost ceva împușcături? întrebă Mitchell.

— Nu. Niciuna.

— Pe cine au ridicat? întrebă Mitchell, bănuind că știa deja răspunsul.

— Roccu, au luat-o pe fata mea?

Corsicanul scutură din cap.

— Nu știu, iar jandarmii ăia nu mi-au spus nimic.

— Trebuie să mă duc și să verific înăuntru, spuse Mitchell.

— Ești nebun? întrebă Laforge.

— Dacă au luat-o pe Thérèse, atunci trebuie să știu într-un fel sau altul – și repede, deoarece stația ei radio și caietele cu coduri vor fi în mâinile germanilor.

El se gândi cu chibzuință. Dacă Ginny a fost închisă înăuntru, iar strada blocată, nu ar fi avut de ales decât să iasă prin lucarnă și de acolo pe acoperiș, iar el știa ce dificil trebuie să fi fost, cărând după ea greutatea valizei cu stația de transmisiuni. Se întoarse spre cei doi companioni ai săi.

— Este o stație de autobuz mai încolo pe strada asta. Așteptați și stați la pândă de acolo. Poți să le dai o cameră pentru câteva nopți dacă sunt ridicat? întrebă el, întorcându-se spre Roccu.

Corsicanul încuviință din cap.

— Nu-i pot ține în spate deoarece am clienți pentru fetele mele, dar una dintre ele a fost dusă la spital cu apendicită. Pot să stea în camera ei. Nu este departe de aici.

Se uită la Chaval și Laforge.

— Am să vă dau de mâncare aici.

— Bine, spuse Mitchell. În regulă, lasă-mă să mă gândesc...

Indiferent ce se întâmplase, nu-i putea abandona pe oamenii care ajunseseră atât de departe împreună cu el. Îi dădu lui Laforge cheile de la mașină.

— Ține astea. Mai am o veste proastă: nu voi putea să te contactez.

373

— Ar trebui să mergem peste drum împreună cu tine, spuse Chaval. Trei oameni înarmați sunt mai buni decât unul.

— Nu, dacă tragem ca să scăpăm între pereții unei clădiri, până la urmă vom muri cu toții. Știi cum funcționează chestiile astea; am trecut prin multe împreună. Dacă dau de necazuri afară și se trage cu arma, acoperiți-mă din stradă. Ne vom întâlni înapoi la mașină și vom fugi cu ea. Dacă sunt luat, atunci așteptați douăzeci și patru de ore, după care mergeți înapoi în Norvé.

Lucrați cu Edmond. Are experiență și i s-a spus să vă aștepte. În regulă,

mergeți în stația aia de autobuz.

Laforge îi scutură mâna lui Mitchell.

— Noroc, Pascal! Îți vom acoperi spatele, poți să fii sigur de asta.

Chaval scoase un mormăit surd.

— Ești un om curajos, prietene. E un privilegiu că te-am găsit pe câmp în noaptea aia. Știi, nu este treaba mea s-o spun, dar după ce se termină toate astea, ar trebui să te duci s-o cauți pe madame Bonnier. E femeia potrivită pentru tine.

— Se duce în Norvé, îi spuse Mitchell.

— Atunci acesta este locul unde ar trebui să fim cu toții. Maquis de Pascal și circuitul Gideon, am putea forma o armată în spatele tău.

Rânji și-l îmbrățișă pe Mitchell, sărutându-l pe amândoi obraji. Mitchell privi cum Chaval și Laforge se duceau fiecare pe drumul lui spre stația de autobuz. Regretă că lăsase uniformă germană în mașina ascunsă, deoarece i-ar fi permis să treacă strada și să intre în clădire fără riscul inițial de a fi luat la întrebări în cazul în care vreun polițist în haine civile se ascundea pe acolo. Apăsă tubul care conținea informațiile codificate în palma corsicanului.

— Acesta, prietene, este un lucru vital. Păstrează-l ascuns bine.

— Va fi aici când te întorci, spuse proprietarul barului, în timp ce Mitchell verifica încărcătorul pistolului automat.

Mitchell trecu strada, lăsând bicicliștii să-l depășească, urmărind orice urmă a vreunui Citroën care ar putea indica prezența poliției sau a Gestapoului. Se uită în sus la fereastra apartamentului, dorindu-și să fi putut zări vreo mișcare care fie să-i dea asigurări că totul era bine, fie să-l prevină, însă

unghiul era prea îngust pentru a putea vedea ceva. Intră în holul blocului.

Podeaua de gresie prelua sunetul pașilor săi, care părea la fel de tare ca al unei fanfare ce-i anunța sosirea. Urcă scările. La etajul al treilea, crezu că

aude sunetul ușilor deschizându-se încet și închizându-se dedesubt, dar când se uită în jos pe scări, nu văzu pe nimeni. Când trecu pe lângă

apartamentul în care avusese loc razia, de la un etaj mai jos față de al său, observă că era încă bătut în cuie. Și apoi, în timp ce urca la etajul lui, auzi sunetul liniștitor al apei trase la veceul din toaleta comună. Încercă clanța de la apartament și simți că cedează. Pentru o clipă încercă să se gândească ce însemna asta. Dacă Ginny plecase înaintea raidului, oare nu ar fi încuiat ușa în urma ei? Dar dacă a fost forțată să fugă prin lucarnă, probabil că nu a mai avut timp să încuie ușa. Mâna i se încordă pe pistolul automat și-l scoase din buzunar. În timp ce ușa se deschidea, vocea unui bărbat îl pofti să intre.

— Intrați, vă rog, domnule colonel Garon! Și nu faceți nicio prostie.

Mitchell se întoarse pe călcâie. Doi oameni în haine civile stăteau în picioare întorși pe jumătate în direcția sa pe scările de mai jos, cu pistoalele ridicate spre el, iar în spatele lui mai apăru unul din toaleta comună, cu arma ridicată, țintindu-l direct. În apartament, un ofițer german grizonant își făcu apariția și își aprinse o țigară.

— Vă rog! spuse el din nou.

Mitchell își ridică mâinile și în timp ce cei doi de dedesubt îl flancau, bărbatul în civil care venise din spatele lui îl depodă de pistol. Mitchell nu

s-a opus când a fost verificat să nu aibă și alte arme. Omul l-a împins în apartament. Ofițerul german se uită în spatele lui Mitchell.

— Foarte bine, așteptați afară!

Ușa se închise, iar Mitchell își coborî brațele în timp ce bărbatul care se afla în fața sa nu avea nimic mai letal decât o țigară aprinsă în mână. Privi în jos pe masa unde se afla un termos, micul său pahar fiind deja deșurubat.

375

Alături de el se aflau chipiul germanului și arma. Nu era nici urmă de insigna SS cu capul de mort. Micul pistol Walther se afla la îndemâna germanului.

Bauer văzu că Mitchell l-a remarcat.

— După cum ați observat, nu sunt de la SS sau de la Serviciile de Securitate.

Sunt Oberst Ulrich Bauer de la Abwehr. Oamenii de afară sunt ai mei. Vă rog, domnule colonel, păreți obosit, iar eu am niște cafea adevărată și o țigară decentă să vă ofer.

Bauer făcu un pas înapoi și arătă termosul printr-un mic gest.

— Sunt ușurat că ați venit în cele din urmă, voiam o țigară de ceva timp, dar n-am îndrăznit să-mi aprind una, gândindu-mă că ați putea simți asta după aceea.

Mitchell rămase tăcut și repede își îndreptă privirea spre lucarnă.

— Da, transmisionista dumneavoastră a trecut peste acoperișuri. Trebuie să fie o femeie remarcabilă.

Observă răspunsul fulgerător al lui Mitchell.

— Știm că este o femeie. Acum, haideți să fim civilizați în legătură cu asta.

Nu puteți scăpa. Am evacuat clădirea și mi-am pus oameni în fiecare apartament. Nu vreau să creez victime nevinovate dacă începeți să trageți, dar trebuia să mă asigur că sunteți depășit numeric și prins în capcană.

Bauer turnă din termos, iar lui Mitchell îi lăsa gura apă de la aroma de cafea adevărată. Acceptă băutura, însă refuză țigara pe care i-o oferi Bauer. În timp ce Bauer era așezat într-un scaun, Mitchell luă loc pe canapea.

— M-am gândit că vă veți întoarce aici mai devreme decât mai târziu. E o practică obișnuită pentru un agent să se țină la distanță de veriga slabă, care este transmisionistul lui, așa că merita câteva ore din timpul meu.

Mitchell savura cafeaua și acum, o dată în viața lui, își dorea să nu se fi lăsat de fumat. Țigările aveau capacitatea lor de a calma nervii, iar în acel moment ai lui aveau nevoie rău de tot să fie calmați. Închisoarea era acum de neevitat.

— I-ați făcut rău?

— Nu. A fugit.

Ușurarea îi dădu lui Mitchell speranțe. Cu puțin noroc, poate că Ginny a ajuns de-acum în celălalt apartament.

— Ar trebui să vă considerați norocos că n-ați căzut în mâinile Sicherheitsdienst și Gestapoului. Ei au fost cei care au dat de urma transmisionistei dumneavoastră.

Se uită în timp ce Mitchell sorbea băutura liniștitoare.

376

— Se pare că sunt unii oameni care vă folosesc numele și gradul pentru a vă onora. Cu ceva efort am recuperat cartea de identitate a unui om care a fost prins în urma unui raid la un depozit de alimente. Un om pe nume Nicolas Maillé, care susținea că sunteți dumneavoastră. A fost unul dintre oamenii pe care-i aveți?

— Da.

— M-am gândit și eu la asta. În timpul interogării lui a omorât un agent de la Gestapo și aproape că a ucis un ofițer SS care a condus operațiunea de vânzare a dumneavoastră. Omul dumneavoastră a murit așa cum trebuie. S-a sinucis sărind de la fereastră, fără să le dea nicio informație.

Așadar, Maillé se ținuse de cuvânt și murise luptând. Mitchell binecuvântă curajul omului.

— Atunci de ce sunteți aici? SS-ul sau Gestapoul nu ar lăsa un premiu așa cum este un transmisionist britanic să le scape printre degete.

— Am folosit ceva pârgii de influență, spuse Bauer suflând un fuior lung de fum.

Din toate punctele de vedere, aproape că era o scenă amabilă, doi bărbați discutând la popota ofițerilor sau într-un club privat.

— Cafeaua este bună?

— Da, mulțumesc!

— Unde este Alfred Korte?

— Cine?

Bauer zâmbi.

— Ei, haideți, britanicii încercau să-l scoată din Paris de ceva timp și plățiseră deja un preț mare pentru încercările lor. Au murit bărbați și femei, domnule colonel, și nu ar fi trimis aici un agent britanic dacă nu plănuiau să-l scoată. Există o mulțime de celule independente ale Rezistenței; cele mai multe comit mici acte de sabotaj sau, în cel mai rău caz, omoară un soldat sau doi. Sunt amatori. La fel ca alții dinaintea dumneavoastră, nu ați fost trimis să lucrați cu acele celule, ci să-l găsiți pe Korte și informațiile pe care le deține.

Bauer îl analiză pe Mitchell o clipă.

— El este moneda cu care vă puteți tocni, domnule colonel. El vă va

răscumpăra viața.

Mitchell termină de băut cafeaua.

— A murit.

Bauer rămase mască, dar în mod clar lua în calcul informația.

377

— Sigur, spuneți așa, dar pe de altă parte de ce v-ați mai afla la Paris, vânat la fiecare pas pe care-l faceți? De ce ați mai risca viața unei tinere ținând-o să transmită? Nu, nu este mort. Îl țineți undeva în siguranță.

— În siguranță, în mâinile lui Dumnezeu, spuse Mitchell. Dacă credeți în Dumnezeu.

— Dumneavoastră nu credeți?

— Matematic nu prea iese la socoteală. Și am rămas pentru că am alte afaceri de care trebuie să mă ocup.

— Sabotaj? Cum ar fi platforma turnantă și trenul?

— Da.

— Atunci fără ajutorul dumneavoastră în această chestiune, n-aș avea nicio șansă decât să vă predau. Sabotorii sunt executați scurt de către SS. Zău așa, trebuie să fie ceva mai important de făcut pentru un agent britanic decât să

facă să sară în aer câteva șine de tren. Viața dumneavoastră trebuie să aibă mai multă semnificație decât atât.

Mitchell întinse mâna să ia termosul.

— Pot?

— Desigur.

Își turnă cafea, câștigând timp ca să se gândească. Acest colonel de la Serviciul de informații era mai isteț decât brutele din SS. Un om versat, precum colonelul Beaumont. Mitchell știa că era puțin probabil să poată trăgăna mai mult înainte de a fi dat pe mâinile celor care-l vor face să îndure dureri și suferințe.

Înainte ca Mitchell să se poată decide ce să spună în continuare, Bauer făcu un comentariu frapant.

— Herr Mitchell...

Gâtul lui Mitchell se contractă. Știa cine era.

— Îmi cer scuze pentru că am dat explicații în acest fel... dar am văzut-o pe madame Colbert când a fost prinsă și dusă în celulele Gestapoului. Soția dumneavoastră a fost o femeie foarte curajoasă. Am făcut tot ce-am putut ca să opresc... maltratarea sa.

Mitchell nu-și putu ascunde reacția. Expresia lui i-a confirmat că Suzanne Colbert era soția lui.

— Chiar așa, zise Bauer plin de compasiune. N-a spus nimic cât a fost torturată, însă a existat un lanț de documente care a explicat legătura cu dumneavoastră. N-a putut fi salvată și îmi pare rău pentru moartea ei.

Mitchell știa că dacă germanii aveau atât de multe informații despre el ar fi un impediment prea mare să continue să lucreze în Paris, chiar dacă reușea

378
să scape, ceea ce părea imposibil, cu excepția cazului în care sărea de la fereastră, așa cum făcuse Maillé. Își băgă o mână în buzunarul de la pardesiu și scoase de acolo o hârtie împăturită pe care i-o dădu lui Bauer. Spera ca semnătura lui Jean Bernard să fie suficient de lizibilă pentru a se putea reface drumul până la el ca medic ce lucrează la spital.

— Certificatul de deces al lui Alfred Korte. A murit la Hôtel-Dieu.

— Ați ajuns la el?

— Da. Prea târziu.

Bauer se gândi o clipă în timp ce analiza certificatul de deces.

— A fost semnat în ziua împușcăturilor din afara spitalului. Când un om care a declarat că sunteți dumneavoastră sau cel puțin a strigat numele dumneavoastră a fost împușcat mortal. Așadar, domnule colonel, acel om nu erați dumneavoastră, evident, dar este posibil să vă fi prevenit, iar dacă a fost într-adevăr așa, atunci a vrut să scăpați de razia Gestapoului sau să

abată atenția de la dumneavoastră, așa cum a și făcut. Să fugiți cu Alfred Korte poate. Sunt intrigat. Iar instinctele mele îmi spun că mințiți, că acest document este fals și că-l aveți pe Korte.

— Vă jur, domnule colonel, nu-l am!

— Foarte bine. Atunci înseamnă că secretele lui au murit odată cu el.

— Știți ce anume deținea?

Bauer încuviință din cap.

— Da. A lăsat scris ceva? Asta aveți în locul lui?

Mitchell întrezări o rază de speranță. Dacă admitea că știa informația ce fusese trecută pe hârtie, atunci poate că avea ceva cu care să se tocmească.

Era timpul să-l lase pe ofițerul de la Serviciile Secrete Militare să afle că era la curent cu ceea ce știa Korte.

— Spuneți-mi, domnule colonel, l-ați bătut pe bătrân până v-a spus? Și când ar fi dezvăluit acele nume, ați fi scos și altele de la el?

— Numele acelea?

Bauer zâmbi.

— Atunci știți. Ca să vă răspund la întrebare, vă spun că nu l-aș fi rănit decât dacă expunerea acelei informații față de anumiți oameni ar fi impus să fac asta. L-aș fi ținut ascuns cât mai mult timp posibil.

Surpriza lui Mitchell era evidentă.

— Vedeți dumneavoastră, numele meu este pe acea listă.

Mitchell era uimit peste poate. Oberst Ulrich Bauer de la Abwehr făcea parte din complotul menit să-l înlăture pe Hitler.

379

— Iar acum știți prea multe, Herr Mitchell, și mi-e teamă că se va termina rău pentru dumneavoastră. Mai aruncăm zarurile o ultimă dată?

Se întinse după pardesiul care era pus pe un scaun și scoase de acolo un teanc de hârtii.

— Dacă îmi scrieți numele alea, atunci am să vă ofer un schimb.

Îi dădu lui Mitchell lista bătută la mașină de Hauptmann Martin Koenig, pe care o pregătise cu atâta grijă.

— Uitați-vă și dumneavoastră, spuse el. Este o listă de deportare.

Ochii lui Mitchell căutară numele fiicei lui până la jumătatea paginii. La Santé era o fortăreață. Dorința lui de a o găsi pe fiica sa și de a organiza eliberarea ei fusese doar puțin mai mult decât o speranță aproape deșartă.

Și aici se afla calea ei de salvare. Deschidea porțile închisorii. Își ridică ochii de pe pagină. Atâta vreme cât fuga lui Alfred Korte îi era ascunsă lui Bauer, astfel încât să poată crede că secretul lui era bine păzit, atunci Londra avea asul în mânecă. Puteau decide cum să utilizeze cât mai bine lista potențialilor aliați în cadrul ierarhiei comunității științifice și corpului ofițerilor germani când venea momentul. Nu conta dacă lui Bauer i se dădea lista; important era să creadă că informația putea în continuare să cadă în mâinile naziștilor.

— Este codificată, spuse el.

— Ați descifrat-o? întrebă Bauer nerăbdător.

— N-am avut timp. Alfred Korte mi-a dat-o și mi-a spus că dacă murea, ar trebui s-o trimit prin curier la Londra.

Bauer îl analiză atent.

— Jurați că ăsta-i adevărul.

Făcu o pauză.

— Pe viața fiicei dumneavoastră.

— Pe viața fiicei mele! spuse Mitchell fără ezitare deoarece era adevărul.

Bauer părea satisfăcut. Se ridică în picioare și își puse pe el pardesiul.

— Mă rog să nu fie prea târziu ca s-o scoatem din tren.

— N-am de gând să vă spun unde este ascunsă lista, domnule colonel.

Oamenii mei au instrucțiuni s-o scoată din Paris dacă nu mă întorc în siguranță. Riscul pentru dumneavoastră este să fie prinși, iar lista să fie făcută cunoscută înainte de a putea pune dumneavoastră mâinile pe ea.

— Atunci înseamnă că trebuie să ne grăbim, să ajungem la Gare de Pantin înainte de ora cinci. Aduceți lista înainte ca ghinioanele să se abată asupra noastră.

380

— Vă așteptați să vin acolo? Dacă SS-ul sau Gestapoul sunt anunțați de oricare dintre oamenii dumneavoastră, atunci sunt un om mort.

— Eu controlez operațiunea. Faptul că sunteți bine este acum garanția mea.

Dacă vă temeți de trădare, atunci faceți o copie pentru oamenii

dumneavoastră, pe care s-o folosească în cazul în care nu vă întoarceți la ei împreună cu fiica; în acest fel avem un interes reciproc pentru succesul acestui aranjament.

— Și dacă există o copie, atunci poate fi în continuare folosită împotriva dumneavoastră, spuse Mitchell.

— Cu siguranță puteți vedea că în acest moment suntem practic aliați. Fiica dumneavoastră pentru propria mea viață.

Bauer zâmbi.

— Capriciile războiului, Herr Mitchell. Haideți să ne purtăm cum trebuie în chestiunea asta. Odată ce ofițerul meu de la cifruri este mulțumit că va putea fi decodificată și că este autentică, atunci vă vom da fiica. Am să accept cuvântul dumneavoastră de onoare că orice copie va fi distrusă. Ne-am înțeles?

— Înțeles.

Mitchell puse repede la cale un plan de salvare pentru ei, asta dacă urma să se țină de cuvânt colonelul de la Abwehr. Mitchell nu avea încredere în nimeni, dar trebuia să riște și să facă ce-i sugerase Bauer. Ochii îi ardeau din cauza oboselii, în timp ce studia hârtia codificată rulată în tubul ermetic. Nu avea nevoie decât de un singur rând logic și atunci ar fi știut că indiferent ce scria pe mica hârtie era autentic. Frank Burton fusese contactat și i se spusese cum un mic miracol este posibil s-o fi adus pe Danielle în mâinile lui Mitchell, dar că avea nevoie de ajutorul lui Burton. Lui Chaval și Laforge li se dăduseră instrucțiuni să meargă la Spitalul American și să facă exact cum i-a instruit Burton. Roccu și-a închis barul pentru a-i oferi lui Mitchell pace și liniște ca să se concentreze la munca sa, și ori de câte ori băga capul printre uși și-l vedea pe Mitchell adormit, cu capul pe bar, îl scutura tare și mai turna în el niște înlocuitor de cafea amestecat cu coniac. Nu mai era timp.

Bauer nu va putea amâna prea mult plecarea trenului spre taberele de concentrare. Cotele trebuiau îndeplinite la timp în condițiile în care toate transporturile de prizonieri erau monitorizate de Berlin.

Mitchell se uita la rândurile de litere. Se încețoșau. Se concentră. Alfred Korte nu fusese criptograf, prin urmare trebuia să existe o explicație rezonabil de simplă. Mitchell depusese toate eforturile. Încetă să se mai uite la hârtie, se lăsă pe spate și își închise ochii. Făcu tot ce putu mai bine pentru a scăpa de gândurile la fiica lui, de oroarea care o aștepta dacă nu stabilea că

era vorba de un cod autentic și nu de o diversiune. Ațipi. Cu ochii închiși, știa unde se află, știa că nu este pe deplin adormit, ci plutea undeva între un somn liniștit și starea de veghe. Cuvintele lui Korte îi apăroră în minte.

Adevărul ne va elibera. Erau cuvintele unui om credincios care cita un pasaj din Biblie, dându-i lui Mitchell cheia. Numerele și literele i se amestecară în minte până când văzu un model de-a lungul a trei coloane. Mitchell se trezi dintr-odată. Învârti literele și numerele între ele pe text până când începu să

apară un nume. Numele unui general de armată. Mitchell nu trebuia să

meargă mai departe. Codul era autentic.

382

*

Vocile urlătoare ale gardienilor de la închisoarea La Santé răsunau de-a lungul etajelor superioare și inferioare, ricoșând din ușile de oțel ale celulelor, cerând ca încarcerării să se mute afară în curte. Ofițerii de departamente își mânăra deținuții în timp ce șușoteau între ei, întrebându-se dacă urma să aibă loc astăzi o execuție. Nu fusese făcut niciun anunț

oficial, dar în grădina închisorii, ghilotina era mereu gata pregătită să fie folosită pentru a-i teroriza și mai mult pe cei încarcerati în închisoarea ca o fortăreață. Dominique Lesaux miși ochii în lumina zilei, în timp ce ea și alte sute de deținuți ajunseră în curte. Murdari, amărâți și slăbiți din cauza condițiilor îngrozitoare și a lipsei de hrană, stăteau în picioare în rânduri unduitoare, în timp ce gardienii închisorii strigau apelul nominal pentru fiecare aripă în parte. Mulțumiți că toată lumea ieșise la apel, gardienii au separat femeile de bărbați și i-au dus spre poarta impunătoare a închisorii La Santé, unde erau încărcăți câte cincizeci odată într-unul dintre cele șaiszeci de autobuze din orașul francez, care așteptau în linie.

Dominique și Béatrice Claudel își cuprinseră mâinile ca să se aline una pe alta. Béatrice fusese condamnată la pedeapsa cu moartea prin ghilotinare în La Santé, dar acum, după câte se părea, acest exod o salvase. Dominique observă un gardian care părea să fie mai puțin agresiv decât ceilalți și-l imploră să-i spună unde urmau să fie duși. În timp ce le îndemna să se grăbească, le spuse că închisorile din oraș erau golite, iar ea și ceilalți erau trimiși într-un lagăr de concentrare din sud condus de francezi. Raza de speranță se intensifică un pic, dar fu stinsă curând când gardianul le spuse că nu va fi decât o oprire și că erau duși apoi la Auschwitz sau Ravensbrück.

Dominique își păstră însă speranța, chiar dacă abia se întrezărea. Era mai bine să se amăgească singură decât să se confrunte cu duritatea realității care o aștepta.

În timp ce se târau la ieșirea pe porțile care se profilau amenințător pe Rue de

la Santé, se uită în sus și în jos pe stradă după o mașină a personalului german, asemenea celei cu care mersese de atâtea ori cu Stolz. Sigur mai era o fărâmbă de sentiment în el. Își declarase afecțiunea de-a lungul anilor, iar ea nu încetase să speră că se va îmbuna și o va trimite la o închisoare mai puțin dură decât La Santé. Nu avusese ocazia să-i implore iertarea sau să nege acuzațiile care i se aduceau; în inima ei știa că trebuia să-l convingă de nevinovăția sa, în ciuda oricărei dovezi contrare. O căută în zadar. Nu se 383

vedea niciun german. Poliția franceză ceruse să se ocupe de deportarea propriilor cetățeni. Jandarmi înarmați cu arme automate mărgineau strada, în timp ce gardienii numărau grupurile de deținuți care urcau în autobuze.

Pe măsură ce se umplea fiecare autobuz, ușile se închideau și începea să dea înapoi și să aștepte la rând, în timp ce altul îi lua locul. Abia atunci când convoiul fu complet, cele șaiszeci de autobuze ce duceau 2.500 de deținuți au fost conduse prin oraș sub privirile parizienilor până la Gare de Pantin unde îi aștepta trenul morții.

La depoul feroviar, autobuzele și-au revărsat încărcătura umană și au plecat.

Soldații germani s-au alăturat jandarmilor în timp ce ușile vagoanelor de marfă erau deschise, iar deținuții forțați să urce. Nu existau trepte, astfel că

gleznele julite și mâinile rănite trebuiau să fie ignorate, în timp ce aceia care aveau forță se aplecau pentru a-i ajuta să urce înăuntru pe bătrâni, bolnavi sau răniți. Soldații loveau cu patul puștilor, țipând la deportați să se miște mai repede. Locomotiva avea capul înconjurat de abur și șuiera nerăbdătoare, așteptând să ducă transportul uman departe de Orașul Luminilor, într-un loc al întunericului. O cacofonie de voci se ridică dintre miile de oameni care erau încărcăți, presărate cu strigătele aspre ale soldaților. Jandarmii mărgineau zonele de încărcare în cazul în care fugea cineva de pe linie. În ciuda numărului uriaș de deținuți, trupele de garnizoană forțau bărbații și femeile să intre în vagoanele de marfă și închideau ușile. Dominique și Béatrice se aflau în ultimul grup, fiind împinse și silite să se îndrepte spre vagoanele sufocante, când văzură sosind o mașină a personalului german la capătul șinei. Speranțele ei crescuseră în timp ce ridica mâna și striga.

— Heinrich! Sunt aici! Heinrich!

Un soldat o lovi cu palma peste ceafă, făcând-o să se rostogolească în față, pe pietriș. Mâinile și picioarele îi erau toate numai răni, dar se ridică, încercând să-l vadă printre picioarele deținuților pe ofițerul german care ieșise afară din mașină.

— Dominique! strigă Béatrice.

Prietena ei se ridică din nou în picioare, se împinse și își făcu drum cu ultimele puteri, alergând spre el. Lacrimile îi încețoșau privirea, ascunzându-i identitatea bărbatului. Un alt gardian ieși din amestecul de oameni și își roti patul armei, lovind-o pe o parte a capului. Durerea îi străbătu întreg corpul; căzu cu fața pe pietriș. În ultimele sale clipe de conștiență, se agăță de speranța palidă că atunci când se va trezi Stolz deja o salvase.

384

Soldații ordonară ca femeia care-și pierduse cunoștința să fie dusă în tren.

— Dominique! Dominique! o strigă Béatrice cu disperare în timp ce era împinsă într-un vagon de marfă aflat două vagoane mai încolo.

Soldații făcură un pas înapoi în timp ce Oberst Ulrich Bauer mergea de-a lungul liniei cu o expresie de dezgust nedisimulată. Îl găsi pe colonelul de armată însărcinat cu desfășurarea operațiunii, care stătea așezat la o masă și aduna cifrele. Un scurt schimb de replici stabili că toți deținuții de la închisoarea La Santé fuseseră numărați, dar că nu se putea stabili în care vagon mersese fiecare. Bauer se uită de-a lungul liniei de vagoane exact când ultimele uși erau închise.

— Opriți trenul! spuse Bauer.

Maiorul ezită. Era singurul responsabil pentru plecarea la timp a trenului, dar un colonel de la Serviciile de Informații Militare avea autoritatea necesară.

— Da, domnule colonel.

— Găsiți o femeie pe nume Danielle Mitchell.

— Cum, domnule? Între toate miile astea de oameni?

— Faceți-o! ordonă Bauer.

Comandantul trenului se duse alergând la subordonații lui și își urlă

ordinele, iar ei, la rândul lor, le spuseră soldaților, care merseră de-a lungul vagoanelor de marfă lovind ușile închise cu paturile armelor și strigând numele lui Danielle. Bauer privea nerăbdător. Se uită spre capătul platformei unde o ambulanță dădea în marșarier în zona de încărcare.

Mitchell ieși afară și stătu în picioare uitându-se de-a lungul trenului. Se întoarse cu spatele, privind soldații, observând privirea de panică de pe fața comandantului de tren pe măsură ce minutele vitale treceau. Dacă fata nu supraviețuise condițiilor atroce din La Santé înainte ca închisoarea să fie golită, probabil că n-a fost timp pentru ca numele ei să fie șters de pe listă, însă acum ar putea să zacă inconștientă într-unul dintre vagoanele de marfă, deja supraaglomerate de încărcătura depășită. Maiorul alergă înapoi la Bauer.

— Nu este aici, domnule colonel.

Agitația lui Bauer era vizibilă.

— Așteaptă aici! ordonă el. Trenul nu pleacă până nu vă dau eu permisiunea.

Se îndreptă spre Mitchell, care stătea în spatele soldaților și jandarmilor.

Motorul ambulanței mergea în gol. Mitchell se întoarse spre Chaval și Laforge care se aflau în cabină îmbrăcați în uniforme de medici.

— Ceva nu-i în regulă. Dacă mă saltă, plecați de aici.

385

Bauer ajunse la el.

— Îl ai?

— Da. Unde este fiica mea?

— În trenul ăsta, dar n-o găsim și dacă-i întârzii plecarea prea mult, atunci generalul – Karl Oberg însuși – va vrea să știe de ce. Cred că s-ar putea să-i fie frică să recunoască. Faptul că am strigat-o noi, folosind numele tău, este posibil s-o fi făcut să creadă că va fi dusă la interogatoriu. Mergi alături de mine și las-o să-ți audă vocea. Vorbește în franceză, Mitchell.

Mitchell încuviință din cap, ignorând groaza de a trece printre șirurile de soldați. Bauer mergea la câțiva pași în spatele lui, prezența lui dând asigurări că niciun soldat nu-i bara trecerea. În timp ce stătea lângă fiecare vagon, Mitchell își ridica vocea.

— Danielle, sunt tatăl tău. Răspunde-mi!

Iar și iar îi strigă numele până străbătură două treimi din tren. La un moment dat, o voce firavă îi răspunde.

— Tata? Eu sunt. Sunt aici!

Bauer le făcu semn soldaților să deschidă ușa. Mitchell se dădu înapoi, în timp ce trupurile presate aproape că au căzut pe șine de cât de aglomerat era vagonul.

— Danielle! Unde ești?

Picioarele se târâră în timp ce deținuții încercau să se dea la o parte, iar tânăra fragilă apără în sfârșit, precaută, dar plină de speranță și cu ochii în lacrimi. Mitchell întinse mâinile spre ea și o ridică luând-o în brațele sale. Își îngropă fața în părul ei încâlcit și o sărută pe față, ignorând duhoarea lunilor de închisoare. Delicat, îi spuse încetișor să nu mai plângă și se întoarse spre ambulanța care aștepta, în timp ce Bauer ordonă ca vagonul să fie închis la loc, după care se întoarse și îi făcu semn șoferului său să-l urmeze.

Când Chaval și Laforge îl văzură pe Mitchell apropiindu-se, săriră afară din cabină și întinseră targa din ambulanță. Mitchell își așeză delicat fiica pe targă. Ea se agăță de el, plângând de bucurie la vederea lui, aproape incoerentă. Mitchell își stăpâni emoțiile și, prinzându-i mâinile într-ale sale, o sili să asculte.

— Aceștia sunt prietenii mei și te vor duce la spital.

— Nu mă părăsi, tata, te rog, nu mă părăsi!

— Voi fi chiar în spatele tău. Îți promit! Fii tare un pic. Da? Poți face asta pentru mine?

Danielle încuviință din cap printre lacrimi, dar se agăță de mâinile lui. El îi descleștă degetele și le sărută delicat.

386

— Fii curajoasă! S-a terminat de-acum.

Ea dădu din cap și șopti.

— Tata... ai venit după mine...

Lacrimile îi înțepară ochii lui Mitchell.

— Da, spuse el tandru. Am venit după tine.

387

EPILOG

Mitchell îi arătă descifratorului de coduri de la unitatea lui Bauer, din cadrul Abwehr-ului, cifrul lui Alfred Korte și odată ce se stabili că acel cod – și lista – erau autentice, ambii bărbați s-au ținut de cuvânt. Schimbul era complet.

Locomotiva prinse putere, roțile învârtindu-se repede din cauza poverii sale și se îndepărtă, lăsând în urmă un miros rău de funingine și disperare agățate de aerul parizian cald. Soldații și jandarmii se dispersară, iar acum cei doi bărbați se uitau la depoul dezolant. Valul de mizerie umană care trecuse pe acolo le va bântui pentru totdeauna amintirile.

— Plecați din Paris, Herr Mitchell. Vă pot acorda patruzeci și opt de ore.

După aceea, suntem din nou dușmani, iar SS-ul și Gestapoul vor fi pe urmele dumneavoastră. Nu vi-l pot da pe omul care v-a produs familiei atâta durere și suferință. Și dacă vă răzbunați și-l omorâți, atunci pedeapsa pentru populația civilă va fi sălbatică. Este încă puternic și are prieteni care m-ar putea distruge, dacă li se oferă șansa. Dar am informații legate de el și, într-o zi, în lunile care vor veni, când aroganța îl va face să se simtă invincibil, eu voi fi cel care-l va distruge. Viața lui va fi pierdută. Aceasta este singura consolare pe care v-o pot oferi.

— Vă mulțumesc, domnule colonel! spuse Mitchell. V-aș putea cere o ultimă favoare?

— Dacă stă în puterile mele, da.

— Aș dori una dintre țigările dumneavoastră.

Bauer zâmbi și-i întinse tabachera lui. Mitchell luă una și o duse la nas, mirosind tutunul de calitate. Bauer îi întinse bricheta, iar flacăra aprinse vârful țigării. Mitchell trase fumul în piept, tuși, după care trase din nou.

— S-ar putea să mă obișnuiesc iarăși cu ele, spuse el. Mulțumesc!

Bauer dădu din cap.

— Dumneavoastră și transmisionista dumneavoastră sunteți niște adversari curajoși. Să sperăm că pe viitor aceia dintre noi care vor supraviețui acestui război vor găsi un teren comun și vor recâștiga acea parte din noi pe care a trebuit s-o sacrificăm.

Urcă în mașină, îl atenționează ușor pe șofer pe umăr, după care mașina se îndepărtează în viteză de depoul pustiu.

388

*

Secția izolată pentru boli infecțioase de la Spitalul American era strict interzisă accesului celor din afară, cu excepția curajosului doctor Frank Burton și a câtorva aleși ai lui, oameni de încredere din personalul său.

Acolo aveau grijă de Danielle Mitchell în secret. Asistentele îi făcură baie și-i dădură haine curate de schimb, iar ea își petrecu următoarele treizeci și șase de ore fiind tratată pentru malnutriție și afecțiuni ale pielii rezultate din cauza condițiilor mizere din celulele infestate de păduchi și șobolani.

Mitchell stătea ore în șir la capul patului ei, explicându-i răbdător tot ce se întâmplase de când se despărțiseră. Avea un plan, i-a spus, pentru când aveau să plece din Paris, dar voia ca ea să facă parte din decizia lui.

Chaval și Laforge se folosiseră de uniforma germană ascunsă și de Peugeot-ul furat și o aduseră pe Ginny Lindhurst la spital. La câteva ore după ce Danielle a fost luată din tren, ceea ce a mai rămas din Maquis de Pascal s-a adunat în aripa izolată a spitalului, în timp ce Frank Burton aranja crearea de noi cărți de identitate și de documente diverse, de care era nevoie pentru ca Mitchell și ceilalți să fugă din oraș. Ginny își instalase stația și făcea transmisiuni scurte către Londra cu privire la planul lui Mitchell pentru viitoarele operațiuni din regiunea sa din Franța. Beaumont și Knight au fost de acord cu tot ce sugera el și au început să pregătească intensificarea războiului acoperit. Acum că Korte fusese dus în siguranță acasă, Serviciile Secrete britanice aveau informații cu privire la nemulțumirea unora din cadrul

regimului nazist. Poate că urma să vină ziua în care se vor revolta și vor lovi din interior.

*

— Locul ăsta este liniștit, îi spuse Mitchell lui Danielle în timp ce autobuzul local ajunsese la stația de tren din Norvé după o călătorie fără niciun incident, de la Paris spre ceea ce fusese odată Vichy-ul Franței.

Autobuzul se deplasa pe străzi înguste, mărginite de copaci.

389

— Găini, porci și vaci. Nu se întâmplă prea multe decât dacă facem să se întâmple.

Danielle, încă slăbită de pe urma celor trăite, își trăgea puterea de pe urma apropierii de tatăl ei. Protecția și dragostea lui diminuaseră amintirea dureroasă a morții mamei sale.

— Sunt bucuroasă să fiu cu tine și cu prietenii tăi, tata, și abia aștept să le întâlnesc pe madame Bonnier și pe Simone.

Fata ezită, privind nesigur.

— Pot spune după felul cum vorbești despre ea că este cineva special pentru tine.

Mitchell o cuprinse cu mâna.

— Mi-a salvat viața. Este o femeie curajoasă, care a stat alături de mine când eram singur și înspăimântat. Dar mama ta... Danielle, nu pot s-o abandonez atât de curând.

Danielle îl sărută pe obraz.

— N-o vom uita niciodată pe mama, știu asta, dar... eu sunt în viață pentru că m-ai salvat, tata, iar tu ai făcut asta pentru că madame Bonnier te-a ajutat.

Îi sunt atât de recunoscătoare!

Zâmbi cu o înțelepciune mai mare decât anii săi.

— Să nu mai fii din nou singur și înspăimântat.

Își întoarse privirea spre ramurile pestrițe de la soare, lumina tremurătoare făcându-i pleoapele să devină grele. Desfășurarea domoală a peisajului de țară netezea colțurile ascuțite ale amintirilor ei despre oraș. Putea simți mirosul dulce al ierbii proaspăt cosite. În timp ce închidea ochii, lăsa

huruitul încet al autobuzului s-o adoarmă cu promisiunea de a se trezi pentru un nou început.

Cu ochii minții, Mitchell văzu vechea casă a lui Gaétan, găinile și pisica leneșă din curte, precum și umbrele trădătorilor care vor bântui locul pentru o bună bucată de timp. Însă Juliet își va lăsa propria amprentă asupra casei de acum înainte, iar Edmond va pregăti calea pentru ca Mitchell să

preia controlul asupra grupului din Norvé, cu Ginny Lindhurst drept transmisionistă. Va fi redenumit circuitul Gideon. Noua sa identitate de profesor de matematică la școala din localitate însemna că din acest loc izolat și liniștit se va asigura că dușmanul știa ce însemna ca teroarea să vină

după ce s-a lăsat întunericul. Mai erau încă multe lucruri de făcut pentru a învinge inamicul. Se întrebă dacă va fi vreodată timp pentru ei să se întoarcă

în Anglia. Îndepărtă o șuviță de păr de pe chipul copilului fragil care dormea

în brațele sale. Până avea să vină acel timp, era mulțumit să știe că Franța și Juliet Bonnier îi țineau inima captivă.

MULȚUMIRI

Îi sunt îndatorat editorului meu Nic Cheetham de la Head of Zeus, care îmi transmite încurajări necondiționate când scriu un roman din afara seriei Master of War. În 2017, mi-a publicat romanul The Last Horseman, care a devenit finalist al Wilbur Smith Adventure Writing Prize. Faptul că mi-a mai dat încă o dată libertatea de a scrie Zbor de noapte spre Paris indică din nou susținerea lui extraordinară. Aș dori să-mi exprim mulțumirile pentru echipa minunată de la Head of Zeus, care a lucrat atât de sârguincios pentru mine.

Nu-i pot mulțumi îndeajuns redactorului meu, Richenda Todd, care îmi redactează cărțile cu atâta minuțiozitate, talent desăvârșit și o răbdare imensă. Faptul că a pus întrebări cu încăpățănare, referitor la tot ceea ce nu era scris suficient de clar, face o diferență enormă.

Mulțumirile mele pentru agenta mea tenace Isobel Dixon și echipei de la Agenția Literară Blake Friedmann, niște oameni grozavi. James Pusey și Emanuela Anechoum continuă să-mi vândă cărțile în alte țări. Samuel Hodder și Daisy Way țin socoteala tuturor lucrurilor pe care eu n-am cum să

o fac în lumea complexă a formularelor de impozitare și a plăților din străinătate. Resham Naqvi se ocupă de contracte și tot timpul mă pune să

semnez în locul potrivit, în timp ce Juliet Pickering mi-a extins publicul, din ce în ce mai mare, prin gestionarea drepturilor audio pentru cărțile mele, atât aici, cât și în străinătate. Există numeroși oameni pe diferite piețe străine care lucrează cu subagenții mei, iar eu sunt recunoscător pentru gradul de entuziasm din partea lor și al editorilor din străinătate care traduc, publică și aranjează înregistrări audio ale cărților mele.

Prietenei și kolegei mele autoare Kate Furnivall cu care corespondez aproape zilnic pe e-mail, tachinându-ne de-a lungul zilelor întunecate ale scrisului nostru când nimic nu pare să meargă așa cum trebuie.

În cele din urmă, sunt permanent încurajat de cititorii mei și de prietenii de pe Facebook când mă contactează prin intermediul site-ului meu sau în social media; comentariile lor generoase sunt foarte bine-venite și apreciate, așa

cum sunt cele de la cititorii care postează recenzii pe site-uri precum Amazon, Goodreads și pe pagini de socializare online. Împărtășirea 392

entuziasmului lor a mărit numărul de cititori ai cărților mele. Vă mulțumesc tuturor!

David Gilman Devonshire 2018

393